Machine Translated by Google

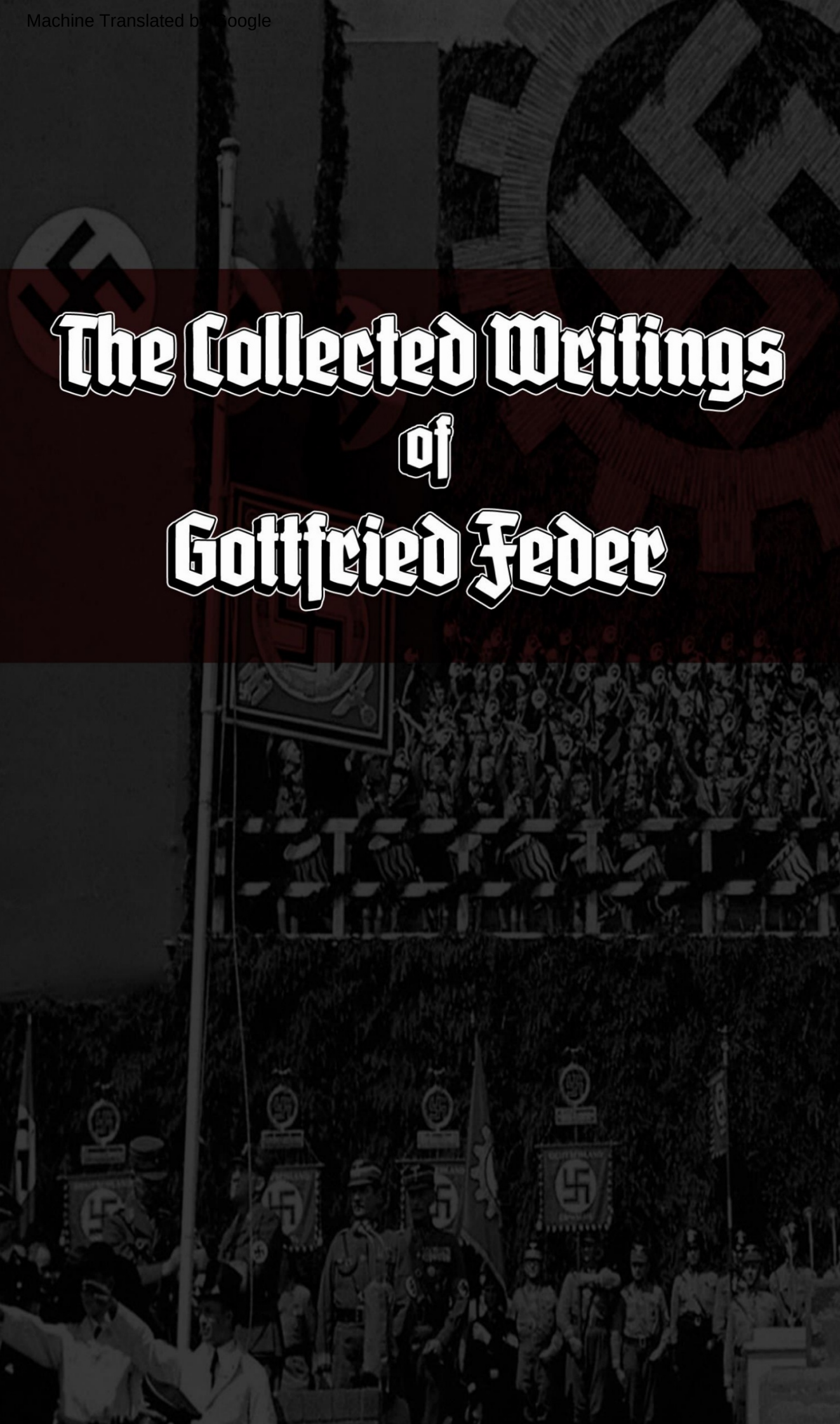

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Zozbierané spisy

Gottfried Feder

Publikované v Kali Yuge, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Obsah

Program NSDAP a jeho všeobecné koncepcie 5

Úvod a predslov 6

1. Oficiálny stranícky program o postoji NSDAP k poľnohospodárskemu obyvateľstvu a poľnohospodárstvu..... 13

Politika NSDAP o vlastníctve pozemkového majetku 17

2. 25 bodov..... 21

3. Základné myšlienky 25

4. Podrobný popis požiadaviek programu..... 32

5. Čo si neželáme..... 52

6. Záver..... 53

Manifest za zrušenie otroctva úrokov 55

Implementácie a zdôvodnenie 57

Premena vojnových dlhopisov na bankový úver 75

Osobitné komentáre k požiadavke zákona v manifeste 76

Námietky a ich vyvrátenie 79

Ďalší program 89

Nemecký štát na národnosocialistických základoch 56

Úvod a predslov 92

1. Základy..... 97

2. Program 116

3. Štátna štruktúra národnosocialistického štátu 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. januára 1883, Würzburg, Nemecko — 24. septembra , 1941, Murnau), bol nemecký politický aktivista a hlavný ekonomický teoretik počiatočnej fázy nemeckého národného socializmu.

Feder, stavebný inžinier, sa preslávil v roku 1919 svojou knihou „Manifest za lámanie“ „Otroctvo záujmu“ a jeho prejav pred stretnutím Nemeckej robotníckej strany v Mníchove v septembri toho istého roku poskytli bezprostrednú inšpiráciu pre Adolfa Hitlera vstup do politiky. Federove socialistické a antikapitalistické myšlienky následne našli vyjadrenie v Hitlerovom 25-bodovom programe pre Národnosocialistickú nemeckú robotnícku stranu (NSDAP) v marci 1920, ako aj vo Federovej vlastnej knihe „Nemecký štát o národnosocialistických základoch“, ktorú Hitler považoval za „katechizmus [národnosocialistického] hnutia“. V rokoch 1924 až 1936 Feder zasadal v nemeckom Reichstagu a pôsobil ako predseda hospodárskej rady NSDAP (1931), štátny tajomník nemeckého ministerstva hospodárstva (1933) a štátny bytový komisár (1934). S všeobecným prispôsobením nacistickej politiky existujúcemu hospodárskemu systému sa však Federova úloha v straníckych záležitostiach drasticky zmenšila a do roku 1936 bol odsunutý do prakticky neznár

Machine Translated by Google

Program Národného

Socialistická nemecká robotnícka strana a jej všeobecné koncepcie

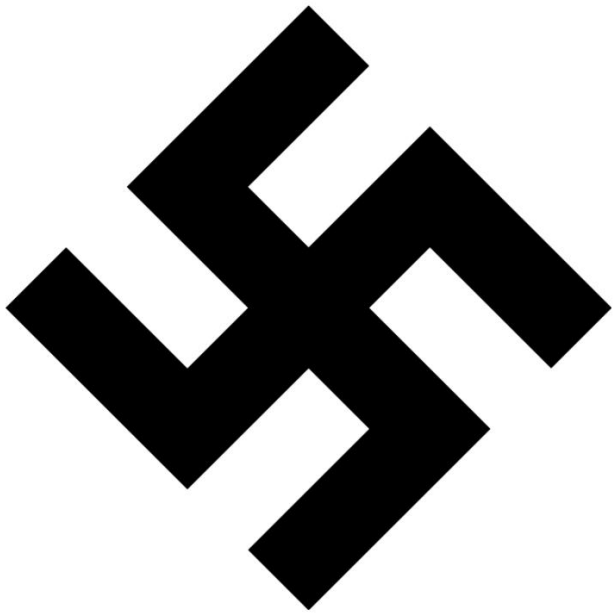

Machine Translated by Google

Historický opis vzostupu

NSDAP s biografickým prehľadom kariéry Adolfa Hitlera

Adolf Hitler sa narodil 20. apríla 1889 v Braunau-na-Inne, dedine starej...
Bavorsko.

Jeho otec bol osirelým dieťaťom chudobného roľníka a vypracoval sa na colníka. Jeho matka pochádzala z nemeckej roľníckej rodiny. Keď mal 13 rokov, stratil otca a o štyri roky neskôr aj matku. Adolf Hitler bol vtedy po odchode zo štátnej školy študentom na reálnej škole v Linzi na Dunaji. Otcovo prianie bolo, aby sa stal úradníkom, ale jeho vlastnou túžbou bolo byť umelcom. Smrť matky ho prinútila bez ďalšieho odkladu si zarábať na živobytie.

Vo veku 17 rokov odišiel Hitler do Viedne, kde sa chcel stať architektom. Zarábal si na živobytie vlastným úsilím, najprv ako stavebný robotník, miešal maltu, potom ako architektonický kreslič. Vo veku 18 rokov sa už zaujímal o politiku; stal sa antimarxistom, ale zatiaľ sa neangažoval v jej línii. Od útlej mladosti bol Hitler vášnivým nacionalistom a dúfal, že spojí sociálne skúsenosti z pracovného obdobia so svojím nacionalistickým presvedčením. Niekoľko rokov žil vo Viedni v extrémnej chudobe.

V roku 1912 sa presťahoval do Mníchova, kde študoval. Nikdy nepoznal mladícke radosti, ale od dňa, keď odišiel z domu s 50 korunami vo vrecku, bola jeho údelom práca a núdza. Vo februári 1914 sa mu podarilo oslobodiť od povinnosti slúžiť v rakúskej armáde. O šesť mesiacov neskôr vypukla vojna. Okamžite sa prihlásil do služby v nemeckej armáde a priamou žiadosťou ku kráľovi Ľudovítovi Bavorskému získal povolenie vstúpiť do bavorského pluku ako dobrovoľník do vojny. 10. októbra 1914 nový pluk pochodoval.

2. decembra 1914 bol 25-ročný dobrovoľník vyznamenaný Železným krížom 2. rádu.
Trieda.

Ako uznanie za jeho statočnosť pri útoku na „Bayernwald“ a v ďalších bitkách pri Wytschaete dostal rozkaz prevziať službu ako kuriér, čo si vyžadovalo mimoriadnu odvahu a spoľahlivosť, pretože správy sa často museli prenášať cez otvorené priestranstvo pod ťažkou paľbou. Vďaka tomu sa jeho meno rýchlo stalo známym v celom pluku aj mimo úzkeho kruhu jeho spolubojovníkov.

7. októbra 1916 bol zranený črepinou granátu. V marci 1917 sa vrátil k svojmu pluku. Získal niekoľko ďalších vyznamenaní, vrátane Regimentného diplomu za osobitnú statočnosť v bojoch pri Fontaines a nakoniec Železný kríž I. triedy.

14. októbra 1918 bol spolu s mnohými spolubojovníkmi vo svojom pluku ťažko zranený yperitom, ktorý Briti vtedy prvýkrát použili, a dočasne oslepol. Počas pobytu v nemocnici vypukla revolúcia.

Na základe toho sa Hitler rozhodol stať politikom. V roku 1919 sa pridal k malej strane pozostávajúcej zo 6 mužov a v nej založil Národnosocialistickú nemeckú robotnícku stranu. V náčrte vypracoval program nového hnutia a stanovil jeho charakter a ciele.

Machine Translated by Google

Jadro: Sedem mužov

V septembri 1919 predniesol Adolf Hitler svoj prvý prejav pred siedmimi mužmi; potom oslovil publikum 11, 25 a 47 osôb; v decembri 111; v januári 1920 270 a krátko nato 400. 14. novembra 1920 vystúpil na masovom zhromaždení 1700 členov. Teraz organizoval propagandu mladej strany, ktorá po roku práce mala 64 členov. O rok neskôr – 1920 – už dosiahla 3000 členov. Hitlerova propagandistická aktivita v Mníchove bola taká, že konečne trikrát týždenne vystupoval na masových zhromaždeniach a v pondelok pokračoval v inštruktážnej činnosti. V prvom rade útočil na hlúposť Versailles a poprel tvrdenia marxistov, Strany stredu atď., že je možné túto zmluvu splniť. Pranieroval heslo týchto strán – „Vzdajte sa zbraní a ostatní sa tiež odzbrojia“. Hovoril s predpokladom, že po tom, čo sa my vzdame zbraní, ostatní budú pokračovať v ozbrojovaní – ak nie z vlastných peňazí, tak z miliónov vyžmýkaných z úplne odzbrojeného nemeckého národa. Hoci sa postavil proti propagande SPD a stredu v prospech podpísania zmluvy, prorokoval, že Porúrie bude okupované, nech už podpíšeme čokoľvek.

1921.

Tento rok sa niesol v znamení založenia prvých miestnych skupín v Rosenheime a Landshute. Hitler zorganizoval prvú mužskú skupinu na ochranu strany a začal boj proti separatistickému hnutiu v Bavorsku. Náš vodca tiež prehovoril k zhromaždeniu viac ako 5 000 ľudí v Circuse v Mníchove.

Na svojich stretnutiach vyhlasoval, že plnenie zmluvy nepomôže, ako tvrdili SPD, stred a Volkspartei, vybudovať nemeckú prosperitu v mieri a tichu, ale že výsledkom tejto hlúpej politiky bude nevyhnutne inflácia vo veľkom rozsahu, ktorá spôsobí obrovské škody nemeckému priemyslu. Hitlerovo tvrdenie, že čierno-červená vláda plánuje odštátniť štátne železnice, bolo vyhlásené za „nehanebnú lož“. Pokus o vzburu v strane bol zmarený. Hitler vypracoval novú ústavu strany, ktorá mu dala diktátorské právomoci.

Sociálna demokracia, ktorá už nemohla ďalej ignorovať meno Hitlera, sa teraz pokúsila zbaviť svojho strašiaka teroristickými metódami. Na stretnutiach dochádzalo ku krvavým zrážkam, v ktorých železné nervy nášho vodcu mali navrch. Počas nich sa vytvorila neporaziteľná telesná garda, ktorá sa odvtedy nazývala „Sturmabteilung“.

1922.

Zatiaľ čo prebiehalo dobývanie Mníchova, hnutie sa začalo šíriť po zvyšku Bavorska. Hitler odmietol všetky kompromisné ponuky na pripojenie sa k iným stranám. Postupne zničil všetky podobné „nacionalistické“ stranícke formácie a nad nimi postavil národnosocialistické hnutie nadradené tomuto hnutiu.

V októbri 1922 Hitler pochodoval na čele 800 mužov do Coburgu a dvakrát za 24 hodín prvýkrát úplne rozdrvil červený teror v tomto meste.

Adolf Hitler vtedy verejne vyhlásil, že sa bezhlavo rútime smerom k inflácii, ktorú predvídal ako dôsledok politiky čierno-červenej koalície. Stal sa

Machine Translated by Google

známy ako najnebezpečnejší a najnenávidenejší nepriateľ systému. Sociálna demokracia a Strana stredu sa prestali brániť argumentmi a prijali politiku ohovárania.

1923.

V januári 1923 sa konala prvá veľká stranícka konferencia a boli posvätené prvé zástavy strany. Sturmabteilung bol formálne založený.

Propaganda strany bola dôkladne študovaná a zdokonaľovaná a boli stanovené a ustanovené trvalé zásady organizácie. Okolo Hitlera sa zhromažďovalo veľké množstvo prívržencov, z ktorých väčšina je dnes jeho vernými partnermi v boji. Útoky na neho boli medzitým sledované s rastúcim odhodlaním; prvýkrát sa ocitol vo väzení za narušenie stretnutí svojich protivníkov; neustále dostával pokuty. Napriek tomu nikdy ani na chvíľu neprestal bojovať proti systému.

Počas leta 1923 Adolf Hitler pristúpil k potlačeniu červeného teroru vo väčšine bavorských miest; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Norimberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt – často za cenu krviprelievania v pouličných bojoch, v ktorých porazil sociálnodemokratické a komunistické teroristické bandy.

Jeho boj proti neschopnej ríšskej vláde sprevádzali trpké obvinenia. Prorokoval neúspech slabého odporu vlády v záležitosti Porúria a neustále útočil na hlúpu politiku dohovoru s Francúzskom a napĺňania dohody. Nikdy nezabudol poukázať na nevyhnutnosť dohovoru s Anglickom a Talianskom.

V novembri 1923 sa Adolf Hitler pokúsil zvrhnúť systém. Povstanie zlyhalo a Hitler bol zatknutý.

1924.

Veľký súdny proces sa konal v Mníchove v marci 1921. Hoci bol náš vodca uznaný vinným na základe skutkového stavu, dosiahol ohromujúce morálne ospravedlnenie. Hitlerova obhajoba ovplyvnila súd do takej miery a jeho prevzatie výlučnej a výhradnej zodpovednosti bolo také presvedčivé, že prejav obhajcu, ktorý ho obžaloval, sa stal pozoruhodným svedectvom o jeho čestných motívoch. Sudca ho však odsúdil na určitý čas väzby.

Národnosocialistická strana utrpela stratu svojho vodcu. Jej protivníci boli presvedčení, že s hnutím je koniec, a odvážili sa podpísať neslávne známy Dawesov pakt, čím zámerne spustili systém drancovania Nemecka, ktorý vyvrcholil Youngovým plánom. Aký triumf pre sociálnych demokratov a stred! Cieľ zotročenia Nemecka bol zjavne dosiahnutý!

Hitler sa márne snažil prostredníctvom svojich spolupracovníkov, ktorí mali slobodu, bojovať proti Dawesovmu paktu. Márne ich nútil verejne vyhlásiť, že uistenia Stredovej strany, SPD a Volkspartei, že zahraničné pôžičky v rámci plánu zvýšia národnú prosperitu, že nezamestnanosť skončí, že sa zvýšia mzdy a znížia dane, že poľnohospodárstvo bude zachránené, boli len klamom národa. Márne ich nútil poukazovať na to, že Dawesov pakt určite zvýši chudobu, pretože úroky z pôžičiek ochromia priemysel, zatiaľ čo samotné pôžičky slúžia len na splnenie finančných záväzkov vyplývajúcich z plánu; bankrot a nezamestnanosť sa zvýšia, mzdy...

Machine Translated by Google

by klesla, ceny a dane by ešte viac stúpli a farmári by čelili úplnej skaze a boli by nútení rozlúčiť sa so všetkým, čo mali.

20. decembra Hitler opustil pevnosť.

1925.

27. februára 1925 sa ozvala výzva Adolfa Hitlera na znovuzrodenie strany a Svoj prvý prejav po uväznení predniesol pred publikom 4 000 ľudí.

Národnosocialistické hnutie bolo po udalostiach 9. novembra rozbité. , a všetok jej majetok a peniaze boli skonfiškované; takže Adolf Hitler teraz bez akýchkoľvek prostriedkov začal znovu budovať stranu od jej základov. Vorwärts a Germania v Berlíne sa z jeho úsilia vysmievali a posmievali sa „bláznovi, ktorého väzenie urobilo blázna“.
Napriek tomu rekonštrukcia strany pod Hitlerovým vedením prebiehala veľmi rýchlo. Starí vodcovia sa okolo neho opäť verne zhromaždili. Hitler podnietil stranícku tlač k novej aktivite.

Do decembra 1925 mala strana 27 000 členov. Centrum a sociálne Demokrati v znepokojení nariadili, že vodca by nemal dva roky hovoriť na verejnosti.

1926.

V júni tohto roku sa konala prvá konferencia strany od Hitlerovho uväznenia.

Buržoázny svet bol stále presvedčený, že politika plnenia záväzkov zachráni Nemecko a že Dawesov pakt oživí priemysel. Marxisti boli presvedčení, že ich nadvláda je neotrasiteľná.

Prezident von Hindenburg sa oddelil od svojich podporovateľov a pochodoval s Centrom a SPD. Strana pokračovala v boji; do konca roka mala 49 000 členov.

1927.

Nariadenie zakazujúce Hitlerovi hovoriť na verejnosti bolo stiahnuté, pretože sa ukázalo ako nemožné ho presadiť. Predniesol prejav na mnohých masových zhromaždeniach. Každý mesiac sa strana viac a viac konsolidovala.

Vývoj udalostí všade naokolo čoraz silnejšie dokazoval, že Hitler mal pravdu. Dawesov pakt bol odhalený a jeho dôsledky boli hrozné. Sociálni demokrati a Stredová strana sa pokúsili zachrániť, čo sa zachrániť dalo, pomocou klamstiev a zneužívania.

V auguste zvolal Hitler v Norimbergu stranícku konferenciu, ktorá sa ukázala ako veľmi úspešná. Do konca roka mala strana 72 000 členov.

1928.

Adolf Hitler viedol svoju stranu v intenzívnejšom útoku na existujúci systém. Národný socializmus sa stal neúprosným nepriateľom ničiteľov Nemecka zvnútra i zvonka.
Hitler namieril svoj útok najmä proti nezmyselnému ničeniu farmárov a strednej triedy. Prorokoval katastrofu, ktorá postihne domáce trhy. Na stovkách stretnutí opakovane vyhlasoval, že politika naplnenia je šialenstvo a že jej

Machine Translated by Google

Dôsledky by znamenali smrť a skazu pre nemecký priemysel. Sociálni demokrati a stred sa vo svojej snahe o pomstu vysmievali a posmechovali. Ich klamstvá a urážky boli namierené osobne proti Hitlerovi.

Do konca roka mala strana 108 000 členov a 12...
zasadal v Reichstagu.

1929.

Adolf Hitler pokračoval v boji s existujúcim systémom s neúnavnou energiou. Tlač strany sa zdokonalila, Sturmabteilung sa rozšíril, formácie sa posilnili a propaganda sa zintenzívnila. Doktríny národného socializmu začali hlboko prenikať do národného povedomia.

4. augusta sa v Norimbergu konala druhá stranícka konferencia v obrovskom rozsahu. Hitler s rastúcou energiou útočil na čierno-červený systém a bezkonkurenčne sa postavil ako najmocnejší vodca proti všetkému, čo sa myslelo pod pojmom „demokracia“. Všetky pokusy o jeho zosadenie z vedenia strany boli zničené.

Do konca roka mala strana 178 000 členov.

1930.

Boj proti Youngovmu plánu bol v plnom prúde. Hindenburg ho energicky bránil a tvrdil, že ním bude Nemecko zachránené, nemecký priemysel oživený, nezamestnanosť zastavená, farmári opäť nadýchnuť sa a zdanenie bude možné.

Adolf Hitler označil takéto názory za nereálne a osudné; on však prorokoval opak. Jeho strana pristúpila k osvete národa uprostred ťažkých bojov. Odporcovia odpovedali prúdom lží.

Voľby do Reichstagu sa konali 14. septembra , 1930. Strana získala 6,5 hlasov.
milión hlasov a bolo zvolených 107 členov. Jeho vnútorná organizácia bola silnejšia ako kedykoľvek predtým. Niekoľko menších pokusov o vzburu, podnecovaných zvonku, Hitler okamžite potlačil a tí, ktorí sa bezpodmienečne nepodriadili, boli vyhostení.

Stredová strana, ktorá sa teraz, či už v dobrom alebo zlom, vydala do rúk SPD, začala štviť cirkev proti Hitlerovi. Biskupi a kňazi patriaci k Stredovej strane začali fanatický útok proti národnosocialistickému hnutiu, exkomunikovali jeho prívržencov a dokonca im odmietli kresťanský pohreb. Hitler sa neochvejne držal svojho presvedčenia, že stred znamená pre Nemecko skazu, a pokračoval v boji proti nemu s ešte väčším odhodlaním ako predtým. Dôrazne odmietal akýkoľvek pokus vynútiť si od neho zmenu názorov.

Do konca roka mala strana 389 000 členov.

1931.

Boj proti Youngovmu plánu pokračoval. Dôsledky, ktoré Hitler predvídal, sa stali skutočnosťou.

Machine Translated by Google

Vláda začala spravovať prostredníctvom núdzových opatrení s úmyslom zachrániť priemysel. Nasledovali ostré spory, v ktorých Adolf Hitler opäť poukázal na fatálne dôsledky tejto politiky. O niekoľko mesiacov – dokonca o niekoľko týždňov – sa ukázalo, že mal pravdu.

Medzitým začalo vychádzať množstvo národnosocialistických novín a ústredné vydavateľstvo strany sa postupne rozrástlo na obrovský podnik. Organizácia sa stala vysoko efektívnou a Sturmabteilung časom dosiahol vysoký stupeň rozvoja.

Naši oponenti sa utápali v klamstvách a umožňovali zadávanie objednávok na tovar vo Francúzsku.

Do konca roka 1931 dosiahol počet členov Hitlerovej strany 806 000, o mesiac neskôr 862 000 a o mesiac neskôr opäť 920 000. V deň volieb bolo pri volebných urnách niečo ako milión členov a nespočetné milióny priaznivcov.

Muž, ktorý bol kedysi chudobným robotníkom a neskôr vojakom na fronte, si tak za sotva trinásť rokov vybudoval najväčšiu politickú organizáciu, akú kedy Nemecko malo. Jedinými prostriedkami, ktoré môžu jeho oponenti proti tomuto mužovi použiť, sú klamstvá a ohováranie. A on doteraz napriek všetkým klamstvám vždy vyhral a tentoraz sa priblížil k zvoleniu za prezidenta Ríše.

Dosiahol niekto v celej histórii Nemecka podobný úspech za dvanásť rokov, a to aj napriek odporu strany, vysokých financií, kapitálu, tlače, verejnej mienky, byrokracie, klamstiev, terorizmu a prenasledovania?

Toto nebolo žiadne dieťa v bezpečí; od najútlejších rokov bol mužom na najvyššej úrovni zmysle slova, spoliehajúc sa výlučne na vlastné sily.

Machine Translated by Google

Predslov

V roku 1926 sa Rada strany vo Weimare rozhodla vydať sériu brožúr, ktoré sa stručne zaoberajú základnými otázkami ovplyvňujúcimi všetky aspekty politického života v Nemecku. Naším zámerom bolo a je podať ucelený a konzistentný obraz postoja národného socializmu k rôznym úlohám nášho verejného života a o tom, ako dúfa, že odstráni jeho chyby a nedostatky.

Našou úlohou je preto dôkladne preskúmať, ako to vyzerá, potom vedecky skúmať, odkiaľ pochádza, a nakoniec s tvorivou inšpiráciou odpovedať na osudovú otázku: čo potom? Vysokým cieľom týchto brožúr je naznačiť nové metódy pre život štátu, pre financie a ekonomiku; postaviť na vrchol „bronzovú rocher“ počas chaosu, vytvoriť si dôkladným štúdiom zásobu jasných poznatkov, aby z toho všetkého mohla vzísť jednotná politická vôľa.

Na veľkom zhromaždení 31. augusta 1927 Adolf Hitler dôrazne vyhlásil: „Otázky programu sa netýkajú Správnej rady; program je pevný a ja nikdy nestrpím zmeny v zásadách hnutia, ako sú stanovené v jeho programe.“ S týmto rozhodným vyhlásením zo strany nášho Führera sa celým srdcom stotožňujem, pretože nič nie je nebezpečnejšie pre život a údernú silu hnutia, akým je naše, ako to, aby sa jeho pevný program časom stal predmetom negatívnej kritiky.

Žiaden človek, ktorý cíti, že s nami nemôže ísť až do konca v židovskej otázke, v našom boji proti vysokým financiám, Dawesovmu paktu a politike chudoby, alebo v akýchkoľvek iných otázkach obsiahnutých v našom programe, alebo je naklonený vymeniť slobodu nemeckého národa prostredníctvom Spoločnosti národov, Locarnského paktu, kompromisom a zbabelosťou, sa na nás nemusí uchádzať; jeho miesto je mimo NSDAP. Úplne odmietame „nadradené súkromné vedomosti“, ktoré takí ako on tak ochotne prezentujú v rečníckych a novinárskych prejavoch.

Človek, ktorý zásadne súhlasí s našimi zásadami, môže mať možno výhrady k niekoľkým drobným detailom, pretože nemôžeme očakávať, že sa niekedy budeme úplne zhodovať na všetkých otázkach, najmä v agresívnom politickom hnutí.

Je to však iná vec, keď politickí nepriatelia znehodnocujú nejaký bod odporným prekrúcaním, ktoré je úplne mimo témy, ako sa to už stalo. V takom prípade je potrebný oficiálny komentár.

Odmietame meniť náš program z dôvodov účelnosti, ako to robia iné strany, aby sa prispôsobil takzvaným zmeneným podmienkam. Máme v úmysle prispôsobiť podmienky nášmu programu tým, že ich zvládneme.

Adolf Hitler ma poveril vydaním tejto série brožúr, ktoré sú
tvoriť oficiálnu literatúru strany.

Prikladám oficiálny manifest strany zo 6. marca 1930; a tiež moju odpoveď na desať otázok, ktoré nám položili noviny Deutsche Tageszeitung, vedúci orgán Reichslandbundu.
Tie noviny prijali moje odpovede.

Toto je najlepší a najefektívnejší spôsob, ako sa zbaviť všetkých lží o našom zlom postoji k vlastníctvu a dedeniu pozemkov v Nemecku.

Machine Translated by Google

1. Oficiálny stranícky manifest o postoji NSDAP k poľnohospodárskemu obyvateľstvu a poľnohospodárstvu

Mníchov, 6. marca 1930

1. Význam roľníckej triedy a poľnohospodárstva pre Nemecko

Nemecký národ získava značnú časť svojich potravín z dovozu zahraničných potravín. Pred svetovou vojnou sa nám podarilo tento dovoz zaplatiť naším priemyselným exportom, naším obchodom a našimi kapitálovými vkladmi v zahraničí. Výsledok vojny túto možnosť ukončil.

Dnes platíme za dovážané potraviny prevažne s pomocou zahraničných pôžičiek, ktoré nemecký národ stále viac zadlžujú voči medzinárodným finančníkom, ktorí poskytujú úvery. Ak to pôjde ďalej tak, ako je, nemecký ľud bude čoraz viac chudobný.

Jediná možnosť úniku z tohto otroctva spočíva v schopnosti Nemecka vyrábať základné potraviny doma. Zvýšená produkcia nemeckého poľnohospodárstva je preto pre nemecký národ otázkou života a smrti.

Okrem toho je pre náš priemysel nevyhnutná ekonomicky zdravá a vysoko produktívna populácia krajiny, ktorá bude mať v budúcnosti čoraz viac priestoru na hľadanie pracovných miest na domácom trhu.

Taktiež považujeme obyvateľstvo vidieka za nositeľa dedičstva zdravia, zdroj mladosti národa a chrbticu jeho ozbrojenej sily.

Udržiavanie efektívnej poľnohospodárskej triedy, ktorej počet rastie s rastúcou populáciou, je základným bodom programu národnosocialistov, pretože naše hnutie berie do úvahy blaho všetkých našich ľudí v budúcich generáciách.

2. Zanedbávanie roľníckej triedy a poľnohospodárstva súčasným štátom

Poľnohospodárska produkcia, ktorú je možné zvýšiť, je brzdená, pretože rastúca zadlženosť farmárov im bráni v nákupe potrebných pestovateľských potrieb a skutočnosť, že poľnohospodárstvo sa neoplatí, odstraňuje motiváciu zvyšovať produkciu.

Dôvody, prečo poľnohospodárstvo neposkytuje dostatočnú odmenu za prácu, treba hľadať:

1. v existujúcej fiškálnej politike, ktorá neprimerane zaťažuje poľnohospodárstvo. Je to spôsobené straníckymi úvahami a tiež tým, že židovský svetový peňažný trh – ktorý v skutočnosti ovláda parlamentnú demokraciu v Nemecku – si želá zničiť nemecké poľnohospodárstvo, pretože by to vydalo nemecký národ, a najmä robotnícku triedu, na jeho milo

Machine Translated by Google

2. v konkurencii zahraničných poľnohospodárov, ktorí pracujú za priaznivejších podmienok a ktorých nebrzdí politika ochrany nemeckého poľnohospodárstva;

3. v extravagantných ziskoch veľkých veľkoobchodných sprostredkovateľov, ktorí sa vtláčali sa nachádzajú medzi výrobcom a spotrebiteľom.

4. pri represívnych sadzbách musí farmár platiť za elektrickú energiu a umelé hnojivá, aby podniky riadené prevažne Židmi.

Vysoké zdanenie sa nedá pokryť nízkou odmenou za prácu na pôde. Farmár je nútený zadlžovať sa a platiť úžernícke úroky za pôžičky. Klesá čoraz hlbšie pod túto tyraniu a nakoniec stráca všetko, čo vlastní, v prospech židovského úžerníka. Nemecká roľnícka trieda je vyvlastňovaná.

3. V Ríši, ako ju dúfame vidieť, budú rešpektované pozemkové práva a pre Nemecko bude existovať poľnohospodárska politika.

Neexistuje žiadna nádej na radikálne zlepšenie chudoby vidieckeho obyvateľstva alebo na oživenie poľnohospodárstva, pokiaľ je nemecká vláda v skutočnosti kontrolovaná medzinárodnými peňažnými magnátmi, ktorým pomáha parlamentno-demokratický systém vlády; pretože tieto snahy zničiť silu Nemecka, ktorá je založená na pôde.

V novom a veľmi odlišnom nemeckom štáte, o ktorý sa usilujeme, sa farmárom a poľnohospodárstvu dostane úcty, ktorá im patrí vzhľadom na to, že sú hlavnou oporou skutočne národného nemeckého štátu.

Z toho vyplývajú nasledujúce požiadavky:

1. Nemecká pôda, ktorú nemecký národ získal a bránil, musí byť v službách nemeckého národa ako domov a prostriedok obživy. Tí, ktorí pôdu okupujú, ju musia v tomto zmysle spravovať.

2. Pôdu môžu vlastniť iba príslušníci nemeckého národa.

3. Pozemok, ktorý zákonne nadobudli, sa považuje za dedičný majetok. S právom vlastniť majetok je však spojená povinnosť využívať ho v národnom záujme.
Na dohľad nad touto povinnosťou budú vymenované špeciálne súdy; tieto budú pozostávať zo zástupcov všetkých oddelení triedy vlastníkov pôdy a jedného zástupcu štátu.

4. Nemecká pôda sa nesmie stať predmetom finančných špekulácií, ani nesmie poskytovať svojmu vlastníkovi nezarobený príjem. Môže ju získať iba ten, kto je pripravený ju sám obrábať. Štát má preto predkupné právo pri každom predaji pôdy.
Je zakázané zastavovať pôdu súkromným veriteľom. Potrebné pôžičky na pestovanie za zvýhodnených podmienok budú poľnohospodárom poskytovať buď združenia uznané štátom, alebo samotný štát.

5. Za užívanie pôdy sa budú štátu platiť poplatky podľa rozsahu a kvality nehnuteľnosti. Táto daň z pôdy odstráni akékoľvek ďalšie zdaňovanie pozemkového vlastníctva.

6. Nemožno stanoviť žiadne striktné pravidlo týkajúce sa rozsahu obrábania pôdy. Z hľadiska našej populačnej politiky potrebujeme veľký počet malých a stredných podnikov.

Machine Translated by Google

farmy. Poľnohospodárstvo vo veľkom meradle však zohráva veľmi dôležitú úlohu a ak si zachováva zdravý vzťah s menšími podnikmi, je opodstatnené.

7. Bude potrebný zákon o dedičstve, aby sa zabránilo rozdeleniu majetku a hromadenie dlhov na ňom.

8. Štát má právo privlastniť si pôdu za primeranú náhradu udelené:

   a. ak nie je vo vlastníctve príslušníka národa;

   b. keď sa – rozsudkom pozemkových súdov – rozhodne, že jeho vlastník zlým poľnohospodárstvo nekoná v národnom záujme;

   c. na účely usadenia sa nezávislých poľnohospodárov na ňom, ak ho vlastník sám neobrába;

   d. keď je to potrebné na osobitné štátne účely v národnom záujme (napr. komunikácie, národná obrana). Pozemok získaný nezákonne (podľa nemeckého práva) môže byť skonfiškovaný bez náhrady.

9. Je povinnosťou štátu kolonizovať pôdu, ktorá sa stala dostupnou, na základe systému založeného na vysokých úvahách o populačnej politike. Pôda sa prideľuje osadníkom ako dedičné vlastníctvo za podmienok, ktoré im umožnia živobytie. Osadníci sa vyberajú na základe skúšky ich občianskej a odbornej spôsobilosti. Zvláštna priazeň sa prejavuje synom farmárov, ktorí nemajú právo dediť.

Kolonizácia východných hraníc má mimoriadny význam. V tomto prípade nebude stačiť len založenie fariem, ale bude potrebné založiť trhové mestá v súvislosti s novým odvetvím priemyslu. To je jediný spôsob, ako vytvoriť priestor na to, aby sa menšie farmy stali výnosným podnikom.

Povinnosťou nemeckej zahraničnej politiky bude poskytnúť rozsiahle priestory na obživu a usadenie rastúcej nemeckej populácie.

4. Poľnohospodársku triedu treba pozdvihnúť ekonomicky a vzdelanostne

1. Súčasná chudoba obyvateľstva krajiny sa musí okamžite zmierniť daňovými úľavami a inými núdzovými opatreniami. Ďalšie zadlžovanie sa musí zastaviť znížením úrokovej sadzby z pôžičiek na úroveň z predvojnového obdobia zákonom a okamžitými opatreniami proti vydieraniu.

2. Štátna politika musí zabezpečiť, aby sa poľnohospodárstvo vyplácalo. Nemecké poľnohospodárstvo musí byť chránené clami, štátnou reguláciou dovozu a systémom národného vzdelávania.

Stanovenie cien poľnohospodárskych produktov musí byť oslobodené od trhových špekulácií a musí sa zastaviť zneužívanie poľnohospodárskych záujmov veľkými sprostredkovateľmi, ktorých prevod podnikania na poľnohospodárske združenia musí štát podporovať.

Úlohou takýchto profesijných organizácií bude znižovať prevádzkové náklady poľnohospodárov a zvyšovať produkciu. (Poskytovanie náradia, hnoja, osiva, chovných hnojív)

Machine Translated by Google

zásoby za priaznivých podmienok, vylepšenia, boj proti škodcom, bezplatné poradenstvo, chemický výskum atď.) Štát poskytne organizáciám plnú pomoc pri plnení ich úloh. Štát musí trvať najmä na výraznom znížení nákladov poľnohospodárov na umelé hnojivá a elektrickú energiu.

3. Organizácie musia tiež ustanoviť triedu poľnohospodárskych robotníkov ako členov poľnohospodárskej komunity prostredníctvom zmlúv, ktoré sú spravodlivé v sociálnom zmysle. Dohľad a arbitráž v týchto záležitostiach budú úlohou štátu. Dobrým robotníkom sa musí umožniť postúpiť na úroveň vlastníkov fariem. Veľmi žiadané zlepšenie životných podmienok a miezd poľnohospodárskych robotníkov nastane hneď, ako sa zlepší všeobecná situácia v poľnohospodárstve. Keď sa tieto podmienky obrátia k lepšiemu, nebude už potrebné zamestnávať na pôde zahraničnú pracovnú silu a tento zvyk bude v budúcnosti zakázaný.

4. Národný význam roľníckej triedy si vyžaduje, aby štát podporoval technické vzdelávanie v poľnohospodárstve. (Inštitúcie pre mládež, stredné školy pre poľnohospodárstvo s veľmi priaznivými podmienkami pre mládež s talentom, ale bez prostriedkov.)

5. Profesijné organizácie nemôžu poskytnúť všetku pomoc, ktorú potrebuje roľnícka trieda; to môže urobiť iba politické hnutie NSDAP za nemeckú slobodu.

Vidiecke obyvateľstvo je chudobné, pretože celý nemecký národ je chudobný. Je chybou predstavovať si, že jedna jediná trieda robotníkov sa môže vyhnúť zdieľaniu osudu nemeckej komunity ako celku – a je zločinom vyvolávať žiarlivosť medzi obyvateľmi mesta a vidieka, ktorí sú spojení v dobrom aj v zlom.

Ekonomická pomoc v rámci súčasného politického systému nemôže priniesť trvalé zlepšenie, pretože politické otroctvo je koreňom chudoby našich ľudí a jedine politické metódy ho môžu odstrániť.

Staré politické strany, ktoré boli a sú zodpovedné za národné zotročenie,
nemôžu byť lídrami na ceste k slobode.

V našom budúcom štáte čakajú profesijné organizácie dôležité ekonomické úlohy; už teraz môžu v tomto smere vykonať veľa prípravnej práce; ale pre politický boj za oslobodenie, ktorý má položiť základy nového hospodárskeho poriadku, nie sú vhodné; pretože tento boj bude musieť byť vedený z pohľadu nie jednej profesie, ale z pohľadu celého národa.

Hnutie, ktoré dotiahne politický boj za oslobodenie až do konca
je NSDAP

(podpísané) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Politika NSDAP o vlastníctve pozemkového majetku

Odpoveď od Gottfrieda Federa

Noviny Deutsche Tageszeitung (č. 47) z 25. januára 1930 uverejnili niekoľko otázok, ktoré nám položili vodcovia Brandenburského zemského zväzu. Ich hlavným cieľom bolo získať definíciu postoja NSDAP k súkromnému vlastníctvu pôdy, dedeniu, získavaniu úverov, clám, regulácii cien, rozdeleniu zisku a k otázkam všeobecného sociálno-politického a volebno-taktického záujmu.

Ja.

Aby sa zmiernili obavy z akejkoľvek neskoršej svojvoľnej interpretácie bodu 17 straníckeho programu, prvá otázka znela takto: „Je NSDAP pripravená zaručiť, že sa nepostaví proti

vlastníctvo pôdy“.

Odpoveď: Národný socializmus uznáva súkromné vlastníctvo ako princíp a kladie ho pod ochranou štátu.

Bude sa snažiť udržiavať zdravú kombináciu všetkých podnikov, malých aj veľkých, v hospodárskom živote krajiny.

Duch celého Programu jasne dokazuje, že národný socializmus, ako presvedčený a dôsledný odporca marxizmu, úplne odmieta jeho zničujúcu ústrednú doktrínu všeobecnej konfiškácie a považuje trvalú poľnohospodársku triedu za najlepší a najistejší základ národného štátu.

Národný socializmus je zároveň odhodlaným odporcom veľkých kapitalistov, ktorých cieľom je mobilizovať pre seba všetky poľnohospodárske hodnoty a vytlačiť farmárov z trhu prostredníctvom daní a úrokov z pôžičiek, a preto požaduje štátnu ochranu farmárov pred agresiou zo strany záujmov veľkopodnikateľov.

Potrebujeme silnú a zdravú triedu farmárov, oslobodených od područia úrokov a tyranie daní.

II.

Druhá otázka bola adresovaná mne osobne, keďže ma do funkcie vymenoval Hitler. „konečný arbiter všetkých otázok týkajúcich sa programu“.

„Aký je postoj národného socializmu k dedeniu majetku a...?“ povinnosti dedičstva?"

Odpoveď: Keďže je to hlavný pilier národnej myšlienky, kontinuita vlastníctva, t. j. dedenie pôdy, ktorú predkovia človeka znovu získali a obrábali, je prirodzeným dôsledkom. Národný socializmus preto uznáva princíp dedičnosti, rovnako ako vlastníctvo pôdy.

Machine Translated by Google

Ak majetok prejde na vzdialených príbuzných, národnosocialistický štát vyberie špeciálnu daň, ale v prípade bližšieho príbuzného sa táto daň vymeria podľa aktuálnej sadzby.

III.

Táto otázka bola položená z dôvodu úplne neopodstatnenej obavy z možného dôsledky zákazu pôžičiek od súkromných kapitalistov na zabezpečenie pôdy.

Odpoveď: Štát, ktorý si želá oslobodiť poľnohospodársky majetok od dlhov a zachrániť farmárov z pazúrov profesionálnych finančníkov – keďže mnohí farmári boli už Židmi vyhnaní zo svojich domovov –, štát, ktorý si želá zničiť peňažný monopol kapitalizmu a zrušiť otroctvo úrokov, pravdepodobne nebude zadržiavať potrebné úvery ani účtovať vydieračské úroky; naopak, národný socializmus má v úmysle poľnohospodárstvu v maximálnej možnej miere pomáhať.

IV.

„Zrušenie otroctva úrokov.“ Zrušenie nezarobených príjmov. „Čo je to postoj Národnosocialistickej strany k ušetrenému alebo zdedenému kapitálu?

Odpoveď: Má dnes nejaký farmár „nezarobený príjem“ z úrokov, alebo môže nejaký vlastník pôdy žiť z peňazí ušetrených z nájomného?

To znamená, že medzi určitými vlastníkmi pôdy, ktorým ešte zostalo trochu kapitálu, panujú obavy, alebo že ide o úmyselné nepochopenie či ignorovanie tejto najzákladnejšej požiadavky národnosocialistického programu.

Poznámka: Doslovne máme na mysli „zrušenie otroctva úrokov“. Nikto neopíše malé sumy úrokov z úspor, hypotéky alebo vládnej pôžičky ako otroctva úrokov. Myslíme tým situáciu, keď nás úmyselná inflácia obrala o všetky naše úspory a farmár musí platiť úroky z nových hypoték a krátkodobých úverov s úrokovými sadzbami, ktoré ho ruinujú.

Tí, ktorí sú zástancami súčasného kapitalistického systému, sú proti skutočným záujmom farmárov a sú za to, aby sa bankám a ich agentom umožnilo manipulovať s poľnohospodárstvom. V ostatných prípadoch by som čitateľov odkázal na moje brožúry s názvom Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage a Das Programm der NSDAP (Nemecký štát na základe národnosocialistickej nadácie a program NSDAP).

V.

Naša politika v oblasti zdaňovania jasne a konzistentne uvádza: Oslobodiť spotrebiteľa od záťaž nepriamych daní a výrobcu z daní, ktoré obmedzujú jeho podnikanie.

„Má strana v úmysle zrušiť dovozné clá?“

Odpoveď: Landbund by si mal byť vedomý toho, že národnosocialistické hlasovanie v Reichstagu bolo absolútne v prospech ochranných ciel na poľnohospodárske produkty v súlade s jeho zásadou – Ochrana národnej práce v meste a na vidieku.

VI.

Otázka rozdelenia zisku. Nie je možné sa tu zaoberať touto širokou a zložitou témou. Vo svojom týždenníku Die Flamme som náš postoj podrobne opísal v niekoľkých článkoch.

Machine Translated by Google

Článok v Deutsche Tageszeitung je zavádzajúci, pretože vytrháva z kontextu vety, ktoré cituje. Osobne si myslím, že podiel na zisku vo všeobecnom zmysle slova kapitalistickej a marxistickej myšlienkovej školy nie je správnym riešením. V tejto veci sa náš program odvoláva na robotníkov v továrňach a nemá zmysel pokúšať sa objasniť túto otázku v brožúre zaoberajúcej sa poľnohospodárstvom.

VII.

Predĺženie dávok starobného poistenia.

„Ako sa navrhuje získať finančné prostriedky na tento účel?“

Odpoveď: V súčasnosti existuje ustanovenie o starobnom poistení, ale v mnohých prípadoch je nedostatočné a považuje sa za pauperizáciu. Akonáhle sa odstráni daňové bremeno a tí, ktorí sú teraz nezamestnaní, ale schopní pracovať, sa vrátia do ekonomickej sféry, bude k dispozícii dostatok prostriedkov na poskytovanie dostatočných starobných dávok pre tých, ktorí už pracovali.

VII., IX., X.

Toto sú len otázky týkajúce sa straníckej taktiky a nie nejakých princípov.

Keďže sme v opozícii proti koalícii, ktorá priniesla Nemecku nešťastie, musíme prirodzene občas voliť komunistov (hoci nás od nich delí celý svet), rovnako ako to robia Nemecký národ a Kresťanský národný roľník. Nedovoľujeme nikomu, aby nám diktoval, odkiaľ máme viesť svojich prívržencov, ale obraciame sa na všetkých – robotníkov, buržoáziu a roľníkov – ktorí majú v tele dobré nemecké srdce a sú to ľudia dobrej vôle a túžia vidieť koniec zlej parlamentnej vlády a úbohej politiky plnenia (mierových zmlúv). Nepovažujeme „sociálnu komunikáciu“ s inými stranami za vhodnú metódu oslobodenia nemeckého národa od marxizmu a parlamentarizmu – pretože to vedie k politickému vyjednávaniu. Nič iné ako diktátorské konanie a rozhodný výkon moci nedokáže vytiahnuť Nemecko z bahna.

Národ nechce krásne slová, ale razantnosť; nie zjednávanie, ale poriadnu prácu pre náš úbohý, utláčaný národ.

Úplný a jasný prehľad vyššie uvedeného je uvedený v č. 19 zbierky národnosocialistov – Unser täglich Brot: Základné otázky nemeckého poľnohospodárstva; od Hermanna Schneidera, Eckersdorf, okres Namslau, týkajúcej sa celej politiky národného socializmu v oblasti poľnohospodárstva. Obsahuje dobre premyslené návrhy na obnovenie trpiacej roľníckej triedy Nemecka.

Číslo 16 od Dr. Buchnera obsahuje vynikajúcu esej o význame a duchu našej hospodárskej politiky.

Číslo 12 od plukovníka Hierla opisuje našu politiku národnej obrany.

Na záver uvedieme niekoľko poznámok k určitým otázkam, ktoré naši politickí nepriatelia zlomyseľne a nepravdivo prekrúcajú v nádeji, že nám ublížia.

Náš postoj k stálej úradníckej triede je určite dôstojný. Neboli by sme takými úprimnými obdivovateľmi veľkého pruského kráľa, keby sme boli proti tejto triede. Čím bola armáda v zahraničí, tým je pre štát doma čistá, neúplatná úradnícka trieda. Česť a povinnosť sa musia opäť stať základnými vlastnosťami našich úradníkov. Úradníci, ktorí sú na povel červených a čiernych, v nastávajúcom štáte zmiznú; takíto stranícki machri nemajú o cti a povinnosti žiadne využitie.

Machine Translated by Google

Tvrdenie, že národní socialisti sú proti úradníkom a že im chcú znížiť platy a zrušiť dôchodky, má povahu politickej lži, ktorú šírila tlač našich oponentov. Naopak, chceme všetkým členom národa, ktorí verne slúžili Nemecku celý svoj život, poskytnúť čestný dôchodok, ktorý ich v starobe zbaví starostí. Len tak bude sociálna pomoc oslobodená od stigmy „chudobnenia“.

Musíme sa tiež zmieniť o rozšírení myšlienky dôchodkov na živnostníkov a remeselníkov. Nie je potrebné sa starať o to, ako na tento účel získame finančné prostriedky. Keď prestaneme každý rok platiť tisíce miliónov do zahraničia a ešte viac našim vlastným bankám, zlomok týchto súm bude stačiť na zaplatenie starobných dôchodkov.

Podpora a poistenie v nezamestnanosti

Samotné nie je úlohou štátu podporovať zo štátnych prostriedkov mužov, ktorí sú schopní pracovať. Náš postoj k súčasnému systému pomoci pre tých, ktorí si nemôžu zarobiť na živobytie, sa nikdy nezmenil; v parlamente sme vždy presadzovali lepšie podmienky pre nezamestnaných.
Robíme to nie preto, že by sme si mysleli, že je to správny stav vecí, ale preto, že vláda ako je tá súčasná, ktorej idiotská zahraničná a domáca politika priviedla prácu, výrobu potravín a všetok obchod na okraj priepasti, je povinná nechať svoju politiku plynúť.

Štát, ktorý nie je schopný znovu začleniť do ekonomického sveta milióny ľudí, ktorí môžu pracovať, si zaslúži byť zlikvidovaný; takže ak finančne nedokáže vyriešiť problém pomoci v nezamestnanosti, len pokrčíme plecami.

Rôzne útoky na systém sociálnych dávok, aj keď sú opodstatnené, keď sa odvolávajú na prípady zneužívania tejto sociálnej pomoci, nás nedokážu odvrátiť od princípu, v ktorý veríme. Pripúšťame, že medzi takmer 3 000 000 nezamestnanými môže byť 2 alebo 300 000 notoricky známych lenivých ľudí, ktorí by sa ochotne vrátili do práce, ak by boli dávky zrušené – nesmieme zabúdať, že zostáva najmenej 2,5 milióna dobrých robotníkov, zamestnancov, inžinierov, technikov, majstrov, úradníkov atď., ktorí zúfalo hľadajú prácu a nemôžu ju nájsť. Práve kvôli zlyhaniu našej úplne nerozumnej štátnej politiky nie je možné vykonať akúkoľvek zmenu v oblasti úbohých dávok pre nezamestnaných.

Útoky na náboženstvo a duchovenstvo

Nemôžeme príliš často vyhlasovať, že NSDA (Národná demokratická strana) nesníva o útoku na Kresťanské náboženstvo a jeho dôstojní služobníci.

Útočíme na skazujúcú politiku centra a Bavorskej ľudovej strany; títo ľudia nepremeškajú žiadnu príležitosť kričať „Cirkev v nebezpečenstve“, okrem prípadov, keď sa stotožňujú s ateistickou, boha popierajúcou sociálnou demokraciou.

Je to preto, že máme taký vysoký a svätý ideál vzťahu človeka k jeho Bohu, že neradi vidíme náboženstvo poškvrnené špinou politického konfliktu.

Machine Translated by Google

2. 25 bodov

Národnosocialistická nemecká robotnícka strana na veľkom masovom zhromaždení 25. februára 1920 v Hofbräuhous-Festsaal v Mníchove oznámila svetu svoj program.

V článku 2 Ústavy našej strany je tento program vyhlásený za nemenný.

Program

Program Nemeckej robotníckej strany je časovo obmedzený, pretože vodcovia nemajú v úmysle po dosiahnutí cieľov v ňom oznámených vytvárať nové, len aby umelo zvýšili nespokojnosť más a tak zabezpečili ďalšiu existenciu strany.

1. Požadujeme zjednotenie všetkých Nemcov za účelom vytvorenia Veľkého Nemecka na základe práva sebaurčenia, ktorému sa tešia národy.
2. Požadujeme rovnosť práv pre nemecký ľud vo vzťahoch s inými národmi a zrušenie mierových zmlúv z Versailles a Saint-Germain.
3. Žiadame pôdu a územie (kolónie) pre obživu našich ľudí a pre usadenie našej nadbytočnej populácie.
4. Občanmi štátu môžu byť iba príslušníci národa. Členmi národa môžu byť iba tí, ktorí majú nemeckú krv, bez ohľadu na svoje vierovyznanie. Žiaden Žid preto nemôže byť členom národa.
5. Každý, kto nie je štátnym občanom, môže v Nemecku bývať iba ako hosť a musí považovať za podliehajúce zahraničným zákonom.
6. Právo voliť o štátnej vláde a zákonodarstve patrí výlučne občanom štátu. Preto požadujeme, aby všetky oficiálne vymenovania akéhokoľvek druhu, či už v Ríši, na vidieku alebo v menších obciach, boli udelené výlučne občanom štátu. Sme proti skazenému zvyku parlamentu obsadzovať funkcie len s ohľadom na stranícke úvahy a bez ohľadu na charakter alebo schopnosti.
7. Žiadame, aby štát stanovil za svoju prvoradú povinnosť podporovať priemysel a živobytie občanov štátu. Ak nie je možné uživiť celé obyvateľstvo štátu, cudzí štátni príslušníci (osoby bez občianstva štátu) musia byť vylúčení z Ríše.
8. Musí sa zabrániť akejkoľvek imigrácii nenemeckého pôvodu. Žiadame, aby všetci nenemeckí imigranti, ktorí vstúpili do Nemecka po 2. auguste 1914, boli povinní okamžite opustiť Ríšu.
9. Všetci občania štátu sú si rovní, čo sa týka práv a povinností.
10. Prvoradou povinnosťou každého občana štátu musí byť pracovať svojou mysľou alebo telom. Činnosť jednotlivca nesmie byť v rozpore so záujmami celku, ale musí prebiehať v rámci komunity a byť pre všeobecné dobro.

Machine Translated by Google

Preto požadujeme:

11. Zrušenie príjmov nezarobených prácou.

Zrušenie otroctva záujmu.

12. Vzhľadom na obrovské obete na životoch a majetku, ktoré si národ vyžaduje každá vojna, musí sa osobné obohatenie v dôsledku vojny považovať za zločin proti národu.
Preto požadujeme bezohľadnú konfiškáciu všetkých vojnových ziskov.

13. Žiadame znárodnenie všetkých podnikov, ktoré boli doteraz premenované na spoločnosti (trusty).

14. Žiadame, aby sa zisky z veľkoobchodu rozdeľovali.

15. Požadujeme rozsiahly rozvoj zabezpečenia pre seniorov.

16. Požadujeme vytvorenie a udržanie zdravej strednej triedy, okamžité zjednotenie veľkoobchodných priestorov a ich prenájom za nízke ceny malým obchodníkom a aby sa všetkým malým dodávateľom pre štát, okresné úrady a menšie obce venovala mimoriadna ohľaduplnosť.

17. Požadujeme pozemkovú reformu zodpovedajúcu našim národným potrebám, prijatie zákona o konfiškácii pôdy na obecné účely bez náhrady; zrušenie úrokov z pozemkových pôžičiek a zabránenie akejkoľvek špekulácii s pôdou .

18. Žiadame bezohľadné stíhanie tých, ktorých činnosť poškodzuje spoločný záujem. Zločinci proti národu, úžerníci, špekulanti atď. musia byť potrestaní smrťou bez ohľadu na ich vierovyznanie alebo rasu.

19. Žiadame, aby rímske právo, ktoré slúži materialistickému svetovému poriadku, bolo nahradené právnym systémom pre celé Nemecko.

20. S cieľom otvoriť každému schopnému a pracovitému Nemcovi možnosť vyššieho vzdelania a tým aj kariérneho postupu musí štát zvážiť dôkladnú rekonštrukciu nášho národného systému vzdelávania. Učebné osnovy všetkých vzdelávacích zariadení musia byť zosúladené s požiadavkami praktického života.

Pochopenie myšlienky štátu (sociológia štátu) musí byť cieľom školy, počnúc prvými záblesk inteligencie u žiaka. Požadujeme rozvoj nadaných detí chudobných rodičov, bez ohľadu na ich spoločenskú triedu alebo povolanie, na náklady štátu.

21. Štát musí dbať na zvýšenie úrovne zdravia v krajine ochranou matiek a dojčiat, zákazom detskej práce, zvyšovaním telesnej výkonnosti povinnou gymnastikou a športmi stanovenými zákonom a rozsiahlou podporou klubov zaoberajúcich sa telesným rozvojom mládeže.

22. Požadujeme zrušenie platenej armády a vytvorenie národnej armády.

23. Žiadame právny boj proti vedomému politickému klamstvu a jeho šíreniu v tlači. S cieľom uľahčiť vytvorenie nemeckej národnej tlače požadujeme:

---

[1] 13. apríla 1928 Adolf Hitler vydal nasledujúce vyhlásenie: Je potrebné reagovať na nesprávnu interpretáciu bodu 17 programu NSDAP zo strany našich oponentov.

Keďže NSDAP pripúšťa princíp súkromného vlastníctva, je zrejmé, že výraz „konfiškácia bez náhrady“ sa vzťahuje iba na možné zákonné právomoci konfiškovať v prípade potreby pôdu nezákonne získanú alebo nespravovanú v súlade s národným blahom. Je namierený v súlade s národným blahom. Je namierený v prvom rade proti židovským spoločnostiam, ktoré špekulujú s pôdou.

Mníchov, 13. apríla 1928. (podpísané) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. že všetci redaktori novín a ich asistenti, ktorí zamestnávajú nemeckých jazyk, musia byť členmi národa;

b. že na vydávanie novín v iných jazykoch ako v nemeckom jazyku je potrebné osobitné povolenie štátu. Tieto noviny nemusia byť nevyhnutne tlačené v nemeckom jazyku;

c. že nenemeckým osobám bude zákonom zakázané finančne sa podieľať na nemeckých novinách alebo ich ovplyvňovať a že trestom za porušenie zákona bude potlačenie akýchkoľvek takýchto novín a okamžitá deportácia nenemeckých osôb, ktorých sa to týka. Musí byť zakázané vydávať noviny, ktoré neprispievajú k národnému blahu. Žiadame právne stíhanie všetkých tendencií v umení a literatúre, ktoré by mohli rozložiť náš život ako národa, a potlačenie inštitúcií, ktoré sú v rozpore s vyššie uvedenými požiadavkami.

24. Žiadame slobodu pre všetky náboženské vyznania v štáte, pokiaľ preň nepredstavujú nebezpečenstvo a nenarúšajú morálne cítenie nemeckej rasy.

Strana ako taká sa zastáva pozitívneho kresťanstva, ale vo veci viery sa neviaže k žiadnemu konkrétnemu vyznaniu. Bojuje proti židovsko-materialistickému duchu v nás aj mimo nás a je presvedčená, že náš národ môže dosiahnuť trvalé zdravie iba zvnútra na princípe:

Spoločný záujem pred vlastným ja.

25. Aby sa všetko vyššie uvedené mohlo uskutočniť, požadujeme vytvorenie silnej centrálnej moci štátu. Nespochybniteľnú autoritu politicky centralizovaného parlamentu nad celou Ríšou a jej organizáciou; a vytvorenie komôr pre triedy a povolania na účely vykonávania všeobecných zákonov vyhlásených Ríšou v rôznych štátoch konfederácie.

Vodcovia strany prisahajú, že pôjdu priamo vpred – ak to bude potrebné, obetujú svoje životy – pri zabezpečovaní splnenia predchádzajúcich bodov.

Mníchov, 24. februára 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Po dôkladnej diskusii na valnom zhromaždení členov 22. mája 1920 bolo uznesené, že „tento program je nemenný“. To neznamená, že každé slovo musí zostať nezmenené, ani že čokoľvek, čo sa urobí na prehĺbenie alebo rozvoj programu, má byť zakázané, ale s absolútnou rozhodnosťou a neochvejnou jasnosťou to znamená, že zásady a hlavné myšlienky v ňom obsiahnuté nesmú byť zmenené.

Nemôže dochádzať k žiadnemu ohýbaniu sa ani prekrúcaniu z úvah o účelnosti, k žiadnemu skrytému zasahovaniu do veľmi dôležitých – a pre súčasné usporiadanie politiky, spoločnosti a ekonomiky veľmi nevítaných – bodov Programu, k žiadnej odchýlke od sentimentu.

Adolf Hitler tlačí jeho dva hlavné body písaným písmom: Spoločný záujem pred sebou samým – duch programu. Zrušenie otroctva záujmu – jadro národného socializmu. Po dosiahnutí týchto dvoch bodov to znamená víťazstvo blížiaceho sa univerzalistického usporiadania spoločnosti v „pravom štáte“ nad súčasným oddelením štátu, národa a ekonomiky pod skazujúcim vplyvom individualistickej teórie spoločnosti, akou je dnes.

Machine Translated by Google

vybudovaný. Dnešný falošný štát, ktorý utláča robotnícke triedy a chráni pirátske zisky bankárov a burzových špekulantov, je arénou pre bezohľadné súkromné obohacovanie a najnižšie politické ziskuchtivosť; nemyslí na svojich ľudí a neposkytuje žiadne vysoké morálne puto jednoty. Moc peňazí, najbezohľadnejšia zo všetkých mocností, má absolútnu kontrolu a má skazujúci, ničivý vplyv na štát, národ, spoločnosť, morálku, drámu, literatúru a na všetky záležitosti morálky, ktoré je ťažšie odhadnúť.

V tomto obrovskom boji samozrejme nesmie dôjsť k žiadnemu váhaniu, žiadnemu ústupu; buď je to víťazstvo, alebo porážka.

Trochu odlišný pohľad na ten istý základný princíp, ktorý som uviedol vo svojej knihe Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), nie je zmenou, ale súborom bodov, ktoré patria k sebe, sú zozbierané a usporiadané podľa rôznych politických, ekonomických, finančných a kultúrnych aspektov života.

Ak by sa tieto moje názory (pozri str. 22) dali považovať za odlišné od 25 bodov alebo za protikladné k nim, Hitler by nikdy vo svojom krátkom predslove neopísal moju knihu ako „katechizmus nášho hnutia“. Každý si môže slobodne vybrať ktorýkoľvek z názorov podľa svojho vkusu, ale ak ich porovná, nenájde ich vzájomne protirečiace.

Aby sme v budúcnosti zabezpečili absolútnu zhodu v našich požiadavkách, ako sú vyjadrené v našom programe, a aby sme ochránili hnutie pred otrasmi, ktoré by mohli akékoľvek hnutie poškodiť, — „návrhy na zlepšenie“ od profesionálnych aj amatérskych kritikov, frflačov a všeznalcov, Adolf Hitler na konferencii všetkých okresných organizátorov, ktorá sa konala v Bambergu 11. februára 1926, formálne vymenoval Gottfrieda Federa za konečného sudcu vo všetkých otázkach súvisiacich s programom.

Machine Translated by Google

3. Základné myšlienky

Naším zámerom v tejto brožúre je čo najstručnejšie a najjednoduchšie odhaliť základné princípy národnosocialistickej koncepcie štátu. V neskoršej brožúre sa budeme podrobnejšie zaoberať sociologickými, teoretickými a duchovnými aspektmi tejto koncepcie.

Taktiež sa nebudeme pokúšať opisovať rôzne iné politické ašpirácie ani tých, ktorí ich zastupujú v rôznych stranách a združeniach – to je samo o sebe úloha – ale tu uvádzame iba základné body našich požiadaviek.

Svet vznikol z chaosu, poriadok z neporiadku, organizácia z divokého zmätku.

Dnes svetom prevláda chaos – zmätok, boj, nenávisť, útlak, lúpež, krutosť, sebectvo. Brat je odcudzený bratovi. Príslušníci toho istého národa sa navzájom útočia, dobodú človeka na smrť len preto, že nosí kríž so svastikou. Všetci trpia rovnakými bremenami, rovnakými núdzami; no kto kedy v týchto posledných mesiacoch počul o marxistických robotníkoch, ktorí útočia alebo zabíjajú svojich zamestnávateľov, alebo svojich straníckych vodcov, alebo ktoréhokoľvek z bankárov a krviprelievačov na burze, alebo ktoréhokoľvek z veľkoobchodných špekulantov? Jedinou obeťou chaosu je dobrý, jednoduchý robotník. Marxisti stratili hlavu a tlačia sa, aby sa pridali k lupičom svojej vlastnej triedy, zatiaľ čo sa zúrivo obracajú proti tým, ktorí sú pripravení ju zachrániť.

Nacionalistické a iné strany sú vo vláde alebo bojujú o to, aby sa do nej dostali s tými, ktorí zničili ich národné ideály a tým stratili česť aj charakter. Obranné združenia sa snažia preniknúť „do štátu“ – štátu Severinga a Grzesinského – k pacifistom, internacionalistom a Židom, s ktorými si myslia, že s nimi môžu viesť vládu.

Zbláznili sa! Takzvaní Rechtskreise nechápu, že orly a hady, vlci a jahňatá, ľudstvo a bacil cholery sa nemôžu zapojiť do spolupráce. Vynakladajú všetku svoju silu, aby neporiadku, politickému chaosu a politickej zmarnosti dodali zdanie „poriadku“. Ale stavajú sa tvárou proti národným socialistom, týmto „fanatikom“, plní šialených obáv, že by ich títo mohli pripraviť o niektoré z ich bývalých privilégií a pozícií – zabúdajúc, že všetko prehrali kvôli tým istým ľuďom, od ktorých teraz požadujú „podiel na politických chlebech a rybách“.

Priemyselníci, veľkí či malí, majú len jeden cieľ – zisky –, len jednu túžbu – úvery –, len jeden protest – proti zdaňovaniu; boja sa a rešpektujú len jednu vec – banky; pokrčia plecami nad požiadavkou národnosocialistov na zrušenie otroctva úrokov.

Ich jedinou túžbou je „robiť si dlhy“. Obrovské dane, ktoré banky vyberajú z pôžičiek bez problémov a práce, považujú za úplne v poriadku. Založili strany šetrnosti a hlasujú za Dawesove zákony, ktoré sú hlavnou príčinou vysokého zdanenia.

Česť sa oddelila od podnikania, ktoré je úplne v rukách mocných spoločností. Výrobcovia sa vzdali vysokých financií, svojho najväčšieho nepriateľa. Zamestnávatelia v továrňach a kanceláriách, hlboko zadlžení, sa musia uspokojiť s najmenšou mzdou, pretože všetky zisky z práce idú do vreciek neosobnej peňažnej moci vo forme úrokov a dividend.

Ľudia pri moci sú absolútne neschopní zastaviť chaos. Zhora sú drvení zdanením a platením úrokov, zdola ohrozovaní reptaním ponorených...

Machine Translated by Google

robotníci sa slepo zaviazali k štátu ovládanému kapitalizmom, zatiaľ čo vykorisťovatelia súčasného chaosu im dovoľujú zostať pri moci iba ako otrokári nad pracujúcimi masami. Ich zúrivosť nie je namierená proti šialenstvu marxizmu, ale proti nositeľom Hákového kríža. Zabúdajú, že sme a len my sme videli blížiacu sa tragédiu nemeckej ekonomiky, vnímali sme ju a ukazovali sme, ako by Nemecko, ak by sa situácia včas riešila, mohlo vlastnou silou obnoviť rovnováhu.

Združenia pod všetkými možnými názvami, rozumné vo svojich základných myšlienkach – beznádejné v súčasnom chaose verejného života, hľadajú spôsoby, ako nastoliť poriadok. Všetko je to márne, pretože nie sú v kontakte s národom ako veľkým spoločenským celkom. Všetky sa zameriavajú len na uchmatnutie malých výhod pre svoju vlastnú kastu; bez akýchkoľvek politických alebo ekonomických princípov sa postupne obracajú na každú politickú stranu. Klaňajú sa existujúcemu systému a podriaďujú sa takzvanej najvyššej autorite.

Nemecký národ stáli nespočetné sumy na platbách nespočetným organizátorom, riaditeľom a špekulantom, ale nikto z nich nepriniesol ani najmenší úžitok. Inflácia – zločinné opatrenie – obrala všetky triedy, šetrných, členov združení, remeselníkov o úspory.
Nejaká nová daň, priamo od zeleného stola, ničí nádeje založené na rokoch práce. Výhoda získaná po nespočetných stretnutiach, diskusiách, delegáciách k vláde je zvyčajne anulovaná zvýšením životných nákladov, rastom alebo poklesom cien.

Chaos a šialenstvo! Ako môže farmár žiť v takomto prenasledovaní? Ako môže robotník nakupovať, keď ceny neustále rastú? Aký je zmysel zvyšovať platy úradníkov a zamestnancov, keď index životných nákladov neustále rastie. Vo svojej dôverčivosti hľadajú pomoc od štátu, štátu, ktorý spôsobil všetku chudobu a útlak, ktorý nie je „Otcom národa“, ale tyranom a vyberačom daní peňažného despotizmu.

Takže sa znova a znova obracajú na staré strany, hovoria, že sa o politiku nestarajú a patria niekam... žiadnej strane a zároveň nechať tie úbohé stranícke hádky pokračovať ako predtým.

Veľká úloha, ktorú si národný socializmus stanovil, je odhodlanie obnoviť formu, rozptýliť chaos, opäť uviesť svet, ktorý sa odklonil od starých zákonov, do poriadku a strážiť tento poriadok – v najvyššom platónskom zmysle.

Treba tu uviesť, že za „poriadok“ nepovažujeme ani zdanlivý poriadok policajného štátu, ani lúpež financií posvätenú zvykom a povolenú zákonom, ani sprisahania syndikátov, trustov a iných organizovaných opatrení národnej zrady, nech už akokoľvek dobre „fungujú“. Dokonca aj banda lupičov má „poriadok“, väznice majú svoje „predpisy“. Ale v národe, branom ako organický celok, každý aspekt nášho verejného života ukazuje bolesť, otroctvo, útlak, neúprimnosť a predstavuje chaotický obraz boja všetkých proti všetkým.

Vláda proti ľudu, strana proti strane, a zároveň uzatvárajú tie najneprirodzenejšie spojenectvá, zamestnávateľ proti zamestnancovi, obchodník proti výrobcovi a spotrebiteľovi, prenajímateľ proti nájomcovi, robotník proti farmárovi, úradníci proti verejnosti, robotník proti...
„buržoázia“, cirkev proti štátu, každý slepo prispôsobuje sa svojmu konkrétnemu protivníkovi a myslí len na svoje vlastné sebecké záujmy, svoj pokrok a svoje peňaženky. Nikto neuvažuje o tom, že ten druhý má právo na život, alebo že sledovanie vlastných sebeckých cieľov znamená, že za to musí niekto iný platiť. Nikto nemyslí na blaho svojich susedov ani na svoje vyššie povinnosti voči komunite. Dychtivá honba za osobným ziskom. Udierajte blížneho lakťom, aby ste sa dostali ďalej, šliapte po jeho tele, ak z toho chcete niečo získať – prečo sa o to starať? To je moderný biznis.

Neklamme sa. Nachádzame sa uprostred veľkej svetovej zmeny a je prirodzené, že jednoduché duše, úbohí túlaví duchovia, nevidia cestu z chaosu a hľadajú úľavu v

Machine Translated by Google

samovraždu, alebo si myslieť, že sa blíži koniec sveta, a pridať sa k pretekom za zlatým teľaťom a slepo sa vrhnúť do víru. „Užívajte si, kým môžete – po nami potopa.“

Taký hrozný úder pre morálku národa je možný a vysvetliteľný len vtedy, keď je celý intelektuálny základ spoločnosti otrasený alebo falošný – a v skutočnosti vidíme, že marxizmus, kapitalizmus a vodcovia nášho verejného života uctievajú toho istého boha – Individualizmus. Osobný záujem je jediným motívom – získavanie výhod pre svoju úzku triedu v živote.

Neskôr sa objaví ďalší príspevok do tejto série, venovaný starostlivému sociologická štúdia konštrukcie spoločnosti.

Tu sa len stručne pokúsim ukázať porovnávací obraz rozdielu medzi organickými chybami v dnešnom štáte a politickej ekonómii a podstatou národnosocialistického štátu. Súčasná doktrína znie: Spoločnosť je súhrnom jednotlivcov – štát v najlepšom prípade pohodlným zoskupením jednotlivcov alebo združení.

Túto doktrínu o budovaní spoločnosti môžeme prirovnať k hromade kameňov. Jediné, čo na nej skutočne záleží, sú jednotlivé kusy kameňa. Jeho tvar je vecou náhody; či je kameň navrchu alebo pod ním, je nepodstatné. Výsledkom nie je nič viac ani menej ako hromada... kamene.

Podľa toho istého prirovnania je štát, ktorý zodpovedá našej národnosocialistickej doktríne spoločnosti a filozofii štátu, domom. Mechanicky povedané, dom sa tiež skladá z mnohých jednotlivých tehál – piesku, cementu, trámov, okien, dverí, podláh atď. Ale každý vidí, že dom, miestnosť, je vyššia entita, niečo nové, zvláštne a samo o sebe úplné, viac než len súčet tehál nahromadených na seba. Každý chápe, že dom nevzniká nahromadením viacerých jednotlivých častí na kopu, ale iba zostavením týchto častí podľa premysleného plánu.

Tak je to aj s národom. Až kým nie je chaos organicky, premysleným plánom, uvedený do poriadku a nedá miesto forme, až kým nie je z množstva častí zostavený rozumný celok, môže sa objaviť skutočný štát. Až potom jednotlivé časti nadobudnú účelný tvar. Othmar Spann, bývalý rektor Viedenskej univerzity, obdivuhodne vysvetlil vo svojej knihe Der wahre Staat a vo svojom diele Gesellschaftslehre sociologické základy súčasného individualistického štátu v protiklade k vysokému ideálu univerzálneho poriadku v štáte založenom na vedeckých princípoch.

My, národní socialisti, sme vymysleli frázu, ktorej rozumejú všetci ľudia:

Komunita pred jednotlivcom.

Iba službou všeobecnému záujmu ako člen národného spoločenstva sa jednotlivec prebúdza k vyššiemu životu, každý na svojom mieste. Iba tak každý dosiahne skutočný socializmus, komunitný pocit, skutočný život, získa vedomie bezpečia a uvedomí si, že iba pod nadvládou tejto myšlienky môže zo súčasného systému lúpeže vzniknúť organická národná vláda, ktorá bude prospešná pre spoločenstvo a pre každého člena spoločenstva.

Dnes je jednotlivec bezmocnou obeťou síl bojujúcich o nadvládu; jeho združenia sú bezmocné, aby mu pomohli. Nie je jasne uvedomené, kto je skutočným nepriateľom – lenivý spekulant a vykorisťovateľ. Napriek marxistickému volaniu proti kapitalizmu, zbožným vyhláseniam centra, sťažnostiam podnikateľského sveta na ťarchu...

Machine Translated by Google

zdaňovanie a úroky, nikto si neuvedomuje svetového nepriateľa, financie, ktoré zatieňujú svet, a ich zástupcu, židovského magnáta.

Všetky triedy pocítili úder úrokov; vyberač daní ťažko znáša každú časť obyvateľstva – ale kto sa odváži postaviť proti moci bánk a burzy? Kapitál prejavuje svoj charakter tým, že rastie, na rozdiel od všetkých skúseností inde na Zemi, akoby mimo seba bez námahy a práce, prostredníctvom úrokov a dividend a každou minútou sa stáva väčším a mocnejším. Diabolský princíp lží premohol slušnosť tvorivej práce.

Zrúťte sa, otroctvo záujmu je naším bojovým pokrikom.

Viem, že táto požiadavka, ktorá je základom všetkých ostatných, nie je správne pochopená v celom svojom obrovskom význame ani v našich vlastných radoch. Napríklad len veľmi málo našich rečníkov sa odváži zaútočiť na túto základnú otázku, hoci väčšina z nich cíti, aká je dôležitá; jedným z našich straníckych sloganov je totiž „Bojujte proti kapitálu a burze“. Ale čo je v skutočnosti „područie záujmu“, ako vplýva na život národa a jednotlivca, ako „financie“ zotročili obyvateľstvo a aké sú správne a praktické metódy, ktoré treba prijať na jeho prelomenie, a aké by boli následky jeho prelomenia pre celé obyvateľstvo – je len veľmi málokomu dostatočne jasné na to, aby to dokázal vysvetliť vlastnými slovami.

Vo svojom veľkom diele Mein Kampf (zv. I, str. 224 – 225) Adolf Hitler naznačil obrovský význam tejto otázky takto: „Keď som v júni 1919 počúval prvú prednášku Gottfrieda Federa o zlomení otroctva úroku, hneď som vedel, že ide o teoretickú pravdu nesmierne dôležitú pre budúcnosť nemeckého národa. Boj proti medzinárodnému kapitálu a financiám sa stal hlavným bodom programu boja nemeckého národa za nezávislosť a slobodu.“

Všetci seriózni národní socialisti zdieľajú toto presvedčenie, pretože riešenie tejto otázky znamená riešenie židovskej otázky – a oveľa viac než to.

Antisemitizmus je v istom zmysle základom pocitu, ktorý je základom celého nášho hnutia.
Každý národný socialista je antisemita, ale každý antisemita nemusí byť národný socialista.
Antisemitizmus je negatívny; antisemita rozpoznáva nositeľa národného moru, ale toto poznanie sa zvyčajne zmení na nenávisť voči jednotlivému Židovi a k úspechu Židov v obchodnom živote. Potom v najlepšom prípade povstane antisemitizmus, aby pomohol vyhnať Žida z nášho štátu a hospodárskeho života. Antisemita si neláme hlavu s tým, Ako a Čo ďalej.

Ak by aj po vyhnaní Židov stále pretrvával princíp súčasnej židovskej nadvlády – vlastný záujem pred všeobecným záujmom – a židovský bankový a úverový systém, stále by existoval dostatok židovských bastardov alebo dokonca „normálnych Nemcov“ zmiešanej rasy, ktorí sú rovnako ochotní vžiť sa do židovskej kože a zúriť proti svojej vlastnej rase, ako sú to dnes Židia, a možno by sme videli veľa „antisemitov“ sediacich tam, kde kedysi sedeli Židia.

Národný socializmus so svojou hlavnou požiadavkou, zlomením otroctva záujmu, je v podstate konštruktívny. Zasahuje hlbšie a jeho dôsledky sú oveľa rozsiahlejšie.

V mojej eseji Das Herzstück unseres Programms (Das Herzstück unseres Programms, Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) som poukázal na zvláštne postavenie, ktoré nám táto požiadavka dáva medzi všetkými ostatnými stranami a združeniami. Vo všetkých našich ostatných požiadavkách nachádzame podobné a paralelné ašpirácie v stranách pravice a ľavice. Žiadna iná strana okrem našej nemôže preukázať žiadny ekvivalent tejto jednej požiadavky.

Machine Translated by Google

Všetci vieme, že ani ľavica s ich falošným výkrikom „Dole s kapitalizmom“, ani pravica s ich frázami o vlasti nie sú schopné začať novú svetovú epochu, pretože ani marxisti, ani reakcionári by nemohli nič zmeniť v podstate našej ekonomiky, ale len by ničili, ako to robia komunisti v Rusku. Nie sú schopní budovať –

ako komunisti v Rusku.

Čo rozumieme pod pojmom „otrok záujmu“?

Stav národov pod peňažnou nadvládou financií svetového židovstva.

Vlastník pôdy je v tomto otroctve, pretože si musí brať pôžičky na financovanie svojich poľnohospodárskych činností – pôžičky s takým vysokým úrokom, že takmer zničia výsledky jeho práce – alebo je nútený zadlžovať sa a ťahať za sebou hypotéky ako bremeno olova.

Tak je to aj s robotníkom, ktorý vyrába v obchodoch a továrňach za almužnu, zatiaľ čo akcionár poberá dividendy a bonusy, na ktoré nepracoval.

Rovnako je to aj so zarábajúcou strednou triedou, ktorej práca ide takmer výlučne na platenie úrokov z bankových prečerpaní.

Tak sú na tom všetci, ktorí si musia zarábať na chlieb duševnou alebo telesnou prácou, zatiaľ čo relatívne malá časť si bez práce a námahy prislúži obrovské zisky zo svojich dividend, špekulácií a bankových akcií. Nehovoríme o šetrných sporiteľoch a malých kapitalistoch –
hoci aj oni dlhujú, alebo dlhovali, svoje výhry falošnému systému — ale počas celého ich života im bola mnohokrát suma ich malého úroku odobratá vo forme daní, takže si môžeme ľahko dovoliť splatiť im v starobe časť ich plného zárobku, ktorý im bol odobratý. O tom budem mať viac informácií neskôr.

Rovnako je to aj s priemyselníkom, ktorý pracne vybudoval svoj podnik a časom ho premenil na spoločnosť. Už nie je voľným hráčom, ale musí uspokojiť aj chamtivú správnu radu a aj svojich akcionárov – ak nechce byť vytlačený.

Tak sú na tom všetky národy, ktoré pokrývajú svoje deficity prostredníctvom pôžičiek.

Toto otroctvo znamená skazu pre každý národ, ktorý odovzdá svoje zvrchované práva doma, kontrolu nad svojimi financiami, železnicami, daňami a clami peňažnej moci, bankárom, tak ako to urobilo Nemecko prijatím Dawesovho zákona.

Kreatívna práca je v rovnakom područí, ak myslí predovšetkým na peniaze. Dnes
peniaze, „služobníci podnikania“, sa stali pánom, v skutočnosti brutálnym tyranom práce.

Otroctvo záujmom je skutočným prejavom antagonizmov, kapitálu verzus práce, krvi verzus peňazí, tvorivej práce verzus vykorisťovania.

Nutnosť prelomiť toto otroctvo má pre náš národ a našu rasu taký obrovský význam, že len od nej závisí nádej nášho národa na povznesenie sa z hanby a otroctva; v skutočnosti nádej na znovuzískanie šťastia, prosperity a civilizácie na celom svete.

„Je to otočný bod, okolo ktorého sa všetko točí; je to oveľa viac než len nevyhnutnosť finančnej politiky. Hoci jej princípy a dôsledky hlboko zasahujú do politického a hospodárskeho života, je to vedúca otázka ekonomického štúdia, a preto ovplyvňuje každého jednotlivca a vyžaduje si od každého rozhodnutie: — Služba národu alebo neobmedzené súkromné obohatenie. Znamená to riešenie sociálnej otázky.“

Všetky „svetové otázky“ sa dajú opísať jedným slovom, ktoré stúpa ako plameň z chaosu; zároveň nespočetné množstvo prorokov a kníh nedokáže vyčerpať všetky otázky, ktoré z tohto slova vyplývajú.

Machine Translated by Google

V súčasnosti nemôžeme povedať viac o tomto obrovskom základnom princípe národného socializmu. Už som osvetlil každú podstatnú stránku problému vo svojich brožúrach: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft – Mníchov, 1926 (teraz vypredaný); Der Staatsbankrott, Die Rettung – Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; a Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Mníchov, (všetky možno získať prostredníctvom knižnice našej strany v Mníchove, Thierschstr. 11).

Na zvládnutie detailov tohto problému je potrebné intenzívne štúdium, pretože praktická ekonómia posledných 50 rokov nasledovala kapitalistickú myšlienku tak úzko, že všetci, ktorí s ňou vyrastali, potrebujú úplnú zmenu orientácie, aby sa od nej oslobodili.

Čoskoro vyjde brožúra na túto tému, ktorá našim členom vysvetlí túto veľmi dôležitú úlohu budúceho nacionalistického štátu.

Okrem dvoch celkom nových základných princípov nášho programu uvedených vyššie, my musí spomenúť aj niektoré ďalšie v súvislosti so všeobecnou politikou štátu.

Princíp, ktorý je základom našej štátnej politiky, je stručne nasledovný: Nemecká ríša je domovom Nemcov.

Je to veľká zásada celej našej zahraničnej politiky a zahŕňa politické oslobodenie Nemecka, všetky požiadavky našej rasovej politiky a podmienky členstva v štáte.

Naša ekonomická zásada je: Povinnosťou národného hospodárstva je zabezpečovať nevyhnutné veci života a nie zabezpečiť čo najvyššie zisky pre kapitál.

Táto zásada hospodárskej politiky zahŕňa základný postoj národného socializmu k súkromnému vlastníctvu a k rôznym formám podnikania, od veľmi malých až po tie najväčšie – syndikáty, trusty – a tiež k veľkým morálnym otázkam, ktoré musia byť živou silou v podnikaní, ak sa „národná ekonomika“ nemá prepadnúť k obyčajnému vykorisťovaniu národa a k tomu, aby sa riadila len pre zisk!

Naša zásada, čo sa týka financií, je nasledovná:

Financie musia existovať v prospech štátu; finanční magnáti nesmú tvoriť
Štát v štáte.

Táto zásada zahŕňa seizmickú zmenu. Týka sa praktických opatrení, ktoré bude potrebné prijať na prelomenie područia úrokov – znárodnenie financií, kontrola úverového systému a bankového systému.

Každá z týchto úloh má z hľadiska nášho programu najväčší význam. Zahŕňajú všetky daňové právne predpisy, pričom konečným – a zdanlivo nemožným – cieľom je
cieľom štátu bez zdanenia.

Naša zásada, pokiaľ ide o sociálne témy, je nasledovná:

Všeobecné blaho je najvyšším zákonom zo všetkých.

Táto naša zásada je v priamom rozpore so súčasnou praxou, podľa ktorej sa každá trieda, každé povolanie snaží získať výhody pre svoju vlastnú skupinu v sociálnej politike bez ohľadu na všeobecný záujem. Chceme umožniť všetkým nájsť si bývanie a všetkým zarobiť si na živobytie a zaviesť všeobecný systém starostlivosti o starších ľudí.

Pokiaľ ide o vzdelávací a morálny pokrok, našou nemennou zásadou je, že všetka práca v tomto smere sa má vykonávať výlučne z hľadiska nemeckej národnosti. Morálne a intelektuálne sily nášho národa nemôžu na príkaz ani silou zaviesť novú renesanciu, novú klasickú epochu v umení. Bude potrebné zastaviť utrpené škody.

Machine Translated by Google

nášho nemeckého umeleckého a intelektuálneho života v rukách židovskej diktatúry, najmä prostredníctvom otravy tlače.

Okrem tejto dôležitej oblasti verejného života existuje, samozrejme, množstvo ďalších vylepšení, ktoré treba zvážiť.

Je jasné, že náš právny systém bude potrebné upraviť, aby zodpovedal rozmanitosti nových inštitúcií; že škandál voľby do parlamentu demokratickým hlasovaním bude potrebné odstrániť a že po prechodnom období diktatúry budeme musieť rozhodnúť o vonkajšej viditeľnej forme štátu a vnútorných funkciách federálnych štátov.

Už v tomto stručnom prehľade však vidíme rozsiahle rozmery týchto otázok
keď sa stretneme s obrovskými základnými princípmi nášho Programu.

Nie je to zásadné – v skutočnosti je nám ľahostajné, či to bude monarchia alebo republika, či budeme mať federáciu 5 alebo 25 štátov, za predpokladu, že všetky budú nemecké štáty spojené pod silnou ústrednou vládou, keď čelíme cudzincom, a za predpokladu, že len občania nemeckého štátu doma môžu žiť šťastne a spokojne.

Machine Translated by Google

4. Podrobné požiadavky programu

ako to sformuloval Gottfried Feder v Der deutsche Staat.

Pre lepšiu prehľadnosť pri nábore nových členov bude potrebné používať program v nasledujúcej forme. Vedľajšie ustanovenia sú zoradené pod dôležitejšie nadpisy, ktoré zodpovedajú zásadám uvedeným v predchádzajúcej kapitole.

Politický a hospodársky program NSDAP

Naším cieľom je — znovuzrodenie Nemecka k nemeckej slobode v nemeckom duchu.

Prostriedky na dosiahnutie tohto cieľa sú:

1. Politický princíp: Nemecká ríša je domovom Nemcov.

   a. V zahraničnej politike:

      • Vytvorenie homogénneho národného štátu, ktorý by zahŕňal celú nemeckú rasu.

      • Energické zastupovanie nemeckých záujmov v zahraničí.

   b. V rasovej politike:

      • Vytvorenie homogénneho národného štátu, ktorý by zahŕňal celú nemeckú rasu.

      • Energické zastupovanie nemeckých záujmov v zahraničí.

   c. Vo vnútornej politike:

      • Nikto okrem Nemcov, ktorí vyznávajú úplné spoločenstvo s duchom a osudom Nemecka, môže uplatňovať práva občana štátu.

      • Kto nie je Nemec, môže v Nemecku žiť iba ako hosť a podlieha zahraničnému právu.

      • Práva Nemcov majú prednosť pred právami občanov cudzích štátov.

2. Naša ekonomická zásada: Povinnosťou štátu je zabezpečiť nevyhnutné životné potreby a nie zabezpečiť čo najvyššie zisky pre kapitál.

   a. Národný socializmus uznáva súkromné vlastníctvo ako princíp a chráni ho tým, že zákon.

   b. Národný blahobyt si však vyžaduje, aby sa stanovila hranica hromadenia bohatstva v rukách jednotlivcov.

   c. Všetci Nemci tvoria spoločenstvo na podporu všeobecného blaha a kultúra.

   d. V medziach povinnosti každého Nemca pracovať, pri rešpektovaní posvätnosti súkromného vlastníctva, má každý Nemec slobodu zarábať a nakladať s výsledkami svojej práce.

Machine Translated by Google

e. Podporuje sa zdravá kombinácia všetkých foriem podnikania, malých aj veľkých, v každej oblasti hospodárskeho života vrátane poľnohospodárstva.

f. Všetky existujúce podniky, ktoré doteraz mali formu spoločností, musia byť znárodnený.

g. Úžera, ziskuchtivosť a osobné obohatenie na úkor a na škodu národa bude potrestaný smrťou.

h. Zavedenie ročnej povinnosti pracovať (pre štát) pre každého Nemec.

3. Naša finančná zásada: Financie musia existovať v prospech štátu; finanční magnáti nesmú vytvárať štát v štáte. Preto je naším cieľom prelomiť otroctvo úrokov.

a. Zbavenie štátu, a teda aj národa, zadlženosti voči veľkým finančným domom, ktoré požičiavajú na úroky.

b. Znárodnenie Reichsbanky a emisných domov. c. Zabezpečenie

finančných prostriedkov pre všetky dôležité verejné objekty (vodná energia, železnice atď.) nie prostredníctvom pôžičiek, ale poskytovaním neúročených štátnych dlhopisov alebo bez použitia hotovosti.

d. Zavedenie pevného štandardu meny na zabezpečenom základe.

e. Vytvorenie národnej banky pre rozvoj podnikania (menová reforma) na poskytovanie bezúročných úverov.

f. Zásadná remodelácia daňového systému na sociálno-ekonomických princípoch. Zbavenie spotrebiteľa bremena nepriamych daní a výrobcu bremena ochromujúceho zdanenia (fiškálna reforma a daňové oslobodenie).

4. Naša sociálno-politická zásada: Všeobecné blaho je najvyšším zákonom zo všetkých.

a. Rozvoj starobného poistenia vo veľkom rozsahu znárodnením systému anuít. Každý člen nemeckého štátu bude mať zabezpečené dostatok prostriedkov na živobytie po dosiahnutí určitého veku alebo, v prípade trvalej invalidity, pred dosiahnutím tohto veku.

b. Účasť všetkých zapojených do produktívnych podnikov na zisku podľa efektívnosti a veku. Zodpovednosť za plnenie úlohy bude tiež zdieľaná z národného hľadiska.

c. Zabavenie všetkých ziskov z vojny a revolúcie, ktoré nepatrili poctivej práci, a majetku úžerníkov a chamtivých ľudí na sociálne účely.

d. Zmiernenie nedostatku bytov rozsiahlou novou výstavbou v celej Ríši prostriedkami navrhnutými v bode č. 20 (nová národná banka).

5. Naším kultúrnym cieľom je, aby všetky vedy a výtvarné umenia prekvitali na základe politicky slobodného a ekonomicky zdravého štátu. Prostriedky na dosiahnutie tohto cieľa budú:

a. Výchova mladých ľudí k zdraviu tela a slobodnej mysli po veľkých tradície nemeckej kultúry.

b. Úplná sloboda vierovyznania a svedomia.

c. Osobitná ochrana kresťanských denominácií.

d. Odhadzovanie dogiem, ktoré sú v rozpore s nemeckými morálnymi inštinktmi a obsahujú veci škodlivé pre štát a národ.

Machine Translated by Google

e. Odradzovanie od všetkých zlých vplyvov v tlači, literatúre, na javisku, v umení a kinách.

f. Sloboda vzdelávania na nemeckých stredných školách; vytvorenie rozhodnutia trieda vysoko zmýšľajúcich mužov.

6. Vojenské záležitosti.

a. Zefektívniť národ tým, že sa každému slobodnému Nemcovi umožní slúžiť a niesť zbrane.

b. Zrušenie platenej armády.

c. Vytvorenie národnej armády pre národnú obranu pod velením vysoko vycvičeného zboru profesionálnych dôstojníkov.

7. Ďalšie odporúčania.

a. Reforma tlače. Potlačenie všetkých časopisov, ktoré pôsobia proti národnému dobru. Prísna zodpovednosť za všetky nepravdivé a úmyselne sfalšované spravodajské informácie.

b. Úprava volebných zákonov s cieľom odstrániť demoralizujúce metódy volebných súťaží a imunitu zvolených.

c. Vytváranie špeciálnych komôr pre obchod a profesie.

d. Reforma súdnictva v oblasti pozemkových zákonov – uznanie vlastníckych práv k pôde ako zásady; žiadne právo požičiavať si zo súkromných zdrojov na základe zabezpečenia pôdy; štát má predkupné právo, najmä v prípade cudzincov a Židov; štát má byť oprávnený spravovať majetky v prípade zlého hospodárenia zo strany vlastníka.

Občianske právo – výrazne zvýšená ochrana osobnej cti a zdravia na rozdiel od jednostrannej právnej ochrany majetkových práv, ktorá v súčasnosti prevláda.

e. Reforma štátneho práva.

Forma štátu, ktorá najviac vyhovuje nemeckému charakteru, je suverénna kontrola zjednotená v ústrednej osobnej moci. Národ sa musí neskôr rozhodnúť, či túto ústrednú osobnú moc bude vykonávať zvolený panovník alebo prezident.

Federálny charakter Ríše.

Ústava nemeckého národa z viacerých krajín úzko spojených rasou a históriou vyžaduje, aby každý zo štátov bol vo vnútorných záležitostiach veľmi rozsiahlo nezávislý.

Je úlohou Ríše zastupovať nemecký národ v zahraničí a zabezpečovať pasy, colné orgány, ako aj armádu a námorníctvo.

Existujú tri hlavné prekážky pri realizácii tohto národného programu národných Socializmus: marxizmus, parlamentný systém a kapitalistickí magnáti.

1. Naša antimarxistická kampaň je namierená proti rozvratným doktrínam Žida Karla Marxa – proti triednemu boju, ktorý rozdeľuje národ, proti zrušeniu súkromného vlastníctva, ktoré znemožňuje podnikanie – a proti celému ekonomicko-materialistickému pohľadu na dejiny.

Machine Translated by Google

2. Naša kampaň proti parlamentom je namierená proti nedostatku zodpovednosti takzvaných zástupcov ľudu, ktorí – keďže sú imúnni – v praxi nikdy nemôžu byť volaní na zodpovednosť za výsledky svojich rozhodnutí; tiež proti všetkému zlu, ktoré vyplýva zo systému (morálna korupcia, protekcionárstvo, predajnosť), čo všetko vedie k konečnému zlu – vláde, ktorá je závislá od takéhoto parlamentu.

3. Naša kampaň proti Mamonu, ktorá sa radí nad ostatné dve, je namierená proti svetoobjímajúcej moci peňazí, t. j. proti neustálemu vykorisťovaniu nášho národa veľkými úverovými domami.

Je to tiež obrovský boj proti chamtivosti a chamtivosti, ktorá zabíja duše a je materialistická, so všetkými jej rušivými sprievodnými prvkami v našom verejnom, obchodnom a kultúrnom živote.

Hlavný boj je boj medzi dvoma svetovými teóriami, ktoré predstavujú dve podstatne odlišné štruktúry – duch, ktorý stvoril a je tvorivý, a nepokojný, chamtivý duch. Tvorivého ducha, hlboko zakoreneného, ale v duchovnej skúsenosti nadradeného zvyšku sveta, nosí prevažne árijská rasa; chamtivého ducha, bez koreňov kdekoľvek, zameraného iba na materiálne veci, obchod, predstavujú najmä Židia.

Národný socializmus, podobne ako antisemitizmus, považuje židovsko-materialistického ducha za hlavnú príčinu zla; vie však, že tento najväčší boj v dejinách sa nesmie zastaviť len pri zničení semitského ducha; a preto veľký Program národného socializmu ide ďaleko za antisemitskú túžbu po ničení, pretože ponúka pozitívny konštruktívny obraz, ktorý ukazuje, ako by mal národnosocialistický štát práce a úspechu vyzerať po svojom dokončení.

Keď sa tento vysoký cieľ dosiahne, Národnosocialistická strana sa automaticky rozpustí, pretože národný socializmus bude potom celým životom celého nemeckého národa. NSDAP nie je politická strana v bežnom zmysle slova, ale je tou časťou národa, ktorá je sebavedomá a istá budúcnosťou, ktorá sa zhromaždila okolo silných a odhodlaných vodcov, aby vyslobodila Nemecko z hanby a bezmocnosti v zahraničí a z demoralizácie doma a aby ho opäť urobila silným a rešpektovaným v zahraničí a morálne a ekonomicky zdravým doma.

„Nemecká ríša je domovom nemeckého ľudu.“

Každé slovo tejto zásady štátnej politiky je ako rána bičom, keď vezmeme do úvahy dnešný biedny stav vecí.

„Nemecká ríša“ – kde je dnes nejaká Nemecká ríša? Môže si Nemecko nárokovať, aby sa nazývalo nezávislým štátom? Nie! Ani tí najspokojnejší odborníci na štátne právo by nedokázali opísať krajinu, akou je Nemecko teraz, ako krajinu, ktorá si plne užíva všetky svoje práva na zvrchovanosť.

Päť najdôležitejších práv štátu je: zvrchovanosť nad svojím územím, jeho armáda, jeho financie, jej vnútorná správa a komunikácia a nakoniec jej spravodlivosť.

Stačí, ak túto záležitosť takto predstavíte akémukoľvek laikovi bez ďalšieho vysvetľovania práv národa podľa medzinárodného práva a porovnáte ju s dnešným postavením Nemecka, a je jasné, že je nemožné tvrdiť, že zvrchovaná „Nemecká ríša“ už existuje.

Naša kontrola nad naším územím je výsmechom, pretože kedykoľvek sa Francúzsko rozhodne, môže sa zmocniť nemeckej pôdy bez toho, aby si o to požiadalo a trpela odporom. Česi, Poliaci, Dáni

Machine Translated by Google

sa mohli odvážiť na akýkoľvek prienik na nemecké územie bez strachu z prekážok. „Prekliaty starý režim“ interpretoval najmenšie narušenie hraníc úplne inak. Vojenský prienik na nemecké územie potom znamenal „vojnový stav“.

Na ochranu svojej územnej zvrchovanosti potrebuje národ ozbrojené sily schopné odraziť akýkoľvek útok na jeho územie, a teda aj na životy a šťastie jeho občanov. Slobodný štát nemôže dovoliť cudzej mocnosti, aby skúmala jeho konanie alebo aby mala právo rozhodovať o sile, vybavení, výzbroji a posádkach jeho armády; ak to urobí, určite nie je „suverénny“; nemôže ovládať jej mocenské prostriedky; vzdalo sa kontroly nad svojimi vojenskými silami. Nemecko to urobilo tým, že sa podvolilo nepriateľským komisiám pre odzbrojenie a kontrolu.

Nemecko už utrpelo toto poníženie za podmienok prímeria a stratilo svoje medzinárodné práva.

Napriek tomu si možno zachovala časť svojej vnútornej kontroly; ale hneď ako bola vojenská kontrola zničená, finanční magnáti využili príležitosť na neobmedzené vykorisťovanie nemeckej pracovnej sily.

Najprv sa na Nemecko prehnal kalný prúd revolúcie; potom sa o moc delili úžerníci a špekulanti, sociálnodemokratickí zradcovia, synovia chaosu, dezertéri a väzni s demokratmi a stredom a za všetkými finančníkmi si robili svoje Židia. Čoskoro boli povolaní slobodní slobodomurári z takzvaných národných strán, najmä brat Stresemann. Konečný úder mal čoskoro prísť. Experti so svojím Dawesovým zákonom obrali Nemecko o kontrolu nad jeho financiami, ktoré boli vymenené v prospech hŕstky Židov, nemeckých a zahraničných finančných magnátov. Reichstag prepustil železnice a s nimi všetku kontrolu nad komunikáciami, ako aj veľkú časť kontroly nad daňami a clami, tým, že ich odovzdal komisárovi pre reparácie.

Kontrola spravodlivosti už takmer neexistuje. Okupované okresy podliehajú zahraničnému vojenskému právu; zvyšok Nemecka sa riadi osobitnými predpismi, napríklad tými na obranu republiky; neistota práv, organizovaná verejná lúpež prostredníctvom takzvaného zákona o oslobodení od trestov (Aufwertungsgesetze), ktorá núti súdy vyhlásiť, že krivda je správna.

Nemecko už nie je suverénnym štátom. Je kolóniou otrokov. Nemci sú utláčaní, väznení, je im odopieraná sloboda prejavu – jednoducho preto, že sú stále „Nemci“ a túžia ukončiť svoje otroctvo.

Áno, chceme mať Nemecko opäť slobodné a táto prichádzajúca Nemecká ríša bude domovom Nemcov – nielen strojom na udržiavanie poriadku, nielen „štátom“, „autoritou“, „vládou“, výsadným právom pre hŕstku vládnucich rodov, ale Domovom, tým slovom šarmu – láska k domovu, krásny, slnečný, milovaný. Vôňa domovskej zeme stúpa, pútnik sa radosťou teší z pocitu domovskej pôdy pod nohami; je k nej pripútaný krvnými putami.

Pocit domova je pocit bezpečia a z neho rozkvitá krásny kvet lásky k domovu. Štát a národ nemôžu mať lepší cieľ.

Je to viac než opatrná sociálna politika, než poistenie v nezamestnanosti, než bytové programy, hoci mať vlastný domov je v skutočnosti jednou z najsilnejších motivácií pre lásku k domovu.

Domov je viac než „cisársky štát“, ktorému človek slúži, či už z nadšenia alebo...
z donútenia.

Je to viac než len administratíva, viac než obrana vlastných záujmov, viac než maštaľ pre dobytok alebo ochrana osoby a majetku. Všetky tieto verejné objekty musia slúžiť predstave domova. Tak ako má predstava domova zvláštne čaro pre deti v správne

Machine Translated by Google

organizovaná rodina, keďže vlastná izba vyvoláva veľmi odlišné pocity od izby v hoteli alebo väzenskej cele; domov je niečo nevýslovne nežné a zároveň mocné, nadradené myšlienke združenia za účelom, ktorým je liberálno-parlamentárno-demokratická koncepcia sociálneho štátu.

Politika štátu

Princíp: Nemecká ríša bude domovom pre Nemcov – nie pre Židov, Rusov (komunistov), sociálnych demokratov, ktorí nemajú vlasť zvanú Nemecko (Crispien), ani pre všetkých cudzincov, ktorí sa na nemeckej pôde zdržia dlhšie alebo kratšie.

Sme v ostrom a zásadnom odporu voči Weimarskej ústave, ktorá hovorí iba o „nemeckých štátnych príslušníkoch“, ale ignoruje pojem „Nemec“ v národnom, alebo skôr rasovom zmysle.

(a) Zahraničná politika.

1. Vytvorenie pevného národného štátu, zahŕňajúce všetky vetvy nemeckej rasy.

   Všetka nemecká krv, či už žije pod francúzskou, dánskou, poľskou, českou alebo talianskou zvrchovanosťou, sa zjednotí v Nemeckej ríši. Nepožadujeme nič menej ani viac, ako to, čo sa požadovalo od našich nepriateľov – právo Nemcov rozhodnúť sa patriť k svojej vlasti, nemeckému štátu.

   Požadujeme všetkých Nemcov v Sudetskom Nemecku, Alsasku-Lotrinsku, Poľsku, ligovej kolónii Rakúsku a štátoch, ktoré vznikli po starom Rakúsku. Táto požiadavka však výslovne vylučuje akúkoľvek tendenciu k imperializmu; je to jednoduchá a prirodzená požiadavka, ktorú každá silná národnosť predkladá ako svoju prirodzenú požiadavku.

2. Silné zastúpenie nemeckých záujmov v zahraničí je ďalším a nevyhnutným dôsledkom z bodu a.

   Zvyčajne sú to tí najlepší, najpracovitejší a najodvážnejší – inžinieri, objavitelia, profesori, obchodníci, lekári – ktorí odchádzajú do cudzích krajín a prinášajú so sebou nemeckú kultúru. Sú členmi veľkej nemeckej národnej rodiny, v ktorej sa nikdy nesmú stratiť. Majú právo očakávať ochranu domova, keď sú v zahraničí. Nemali by byť len šíriteľmi kultúry, ale vedomou predvojovou strážou germánskej myšlienky vo svete; nie „apoštolmi ľudstva“, ale nositeľmi severskej myšlienky.

   Tí, ktorí reprezentujú Nemecko v zahraničí, by si nemali osvojovať cudzie názory, ale mali by sa držať svojho nadradeného nemeckého charakteru. Naše ministerstvo zahraničných vecí musí byť vymetené železnou metlou. Musíme skoncovať s úslužnosťou voči cudzincom podľa vzoru Erzbergera a Stresemanna a uvidíme, že silné zastúpenie nemeckých záujmov bude inak rešpektované a výsledkom bude pozornosť venovaná nemeckým túžbam namiesto pohŕdania.

(b) Rasová politika.

3. Vylúčenie Židov a všetkých ne-Nemcov zo všetkých zodpovedných pozícií vo verejnom živote.

   Táto požiadavka je pre nás, národných socialistov, taká prirodzená, že nie je potrebné ďalšie vysvetľovanie; ale nie je možné stručne podať presvedčivé argumenty tým, ktorí nechápu princípy našej rasovej doktríny.

Machine Translated by Google

Každý, kto sa na Žida pozerá ako na „občana štátu židovského náboženstva“ – a nie ako na heterogénny, segregovaný národ parazitického charakteru, nedokáže oceniť podstatu tejto požiadavky. Ak by niekto povedal alebo si myslel, že kapusta, ktorá náhodou vyrástla uprostred jahodovej rastliny, je jahodová rastlina a že z nej sa dajú získať dobré jahody, mýlil by sa rovnako, ako keby si myslel, že levíča, ktoré sa dostalo medzi stádo oviec, sa tým stalo ovcou. Nemec by nebol dobrý ako vládny úradník v Číne alebo Indii a nechceli by sme mať Číňana alebo Hotentota ako štátneho úradníka alebo starostu nemeckého mesta.

A predsa by bolo lepšie mať v Nemecku pri moci Envera Pašu alebo Čang Kai Čeka, než mať Žida s voľnou rukou pre svoje rozpadajúce sa rasové charakteristiky.
Isté je, že revolúcia uvoľnila okovy poriadku v štáte a že dlhoroční židovskí bankári, ako aj Židia z Východu, ktorí nedávno imigrovali do Nemecka, sa obohatili ochudobnením Nemecka. Všetci sme to videli a mali sme s tým skúsenosti; tento rozpad severských inštitúcií prebiehal vždy. „Pre tento prefíkaný ľud je otvorená len jedna cesta – nemá v čo dúfať, pokiaľ sa udrží poriadok.“ (Goethe na jarmoku v Plundersweilene)

Preto požadujeme:

4. Že imigrácia východných Židov a iných parazitických cudzincov bude zastavená a
že nežiaduci cudzinci a Židia budú deportovaní.

V čase veľkej inflácie sa Židia z Haliče a Poľska hrnuli ako háveď do nemeckých miest. Hoci bol veľký nedostatok domov, čoskoro mali veľmi dobré bývanie, zatiaľ čo Nemci sa museli plaziť do dier. Začali so svojím špinavým biznisom, skupovali všetko – perly, perzské koberce, diamanty, zlato, striebro, platinu, vojnové pôžičky, tisícmarkové bankovky, meď, olovo, literatúru, divadlá, obilie (spoločnosť Evaporator). Rýchlo viditeľne zbohatli – a v očiach „normálnych Nemcov“ získali postavenie Nemcov.

Kompromis je pri riešení tejto situácie absolútne neprípustný. Musíme mať správcov, ktorých rasové presvedčenie je jasné a neochvejné. Zdravie rasy musí byť obnovené praktickým uplatnením antisemitského zaobchádzania a náš národ musí byť otočený na sever v zmysle severskej myšlienky.

Táto otázka možno nepatrí priamo do „predbežného programu“ NSDAP; ale všetci musíme jasne pochopiť, že s nemeckým národom sa nedá veľa urobiť, kým nebude „debastardizovaný“.

Môžeme však tu a teraz konštatovať, že hrozná rasová dekadencia bola zastavená – aspoň teoreticky – len vďaka pozoruhodnému záujmu, ktorý všeobecne vyvolávajú otázky rasy, a kvôli existencii množstva kníh na túto tému; nič iné ako solídna a nepretržitá práca nám však neumožní dosiahnuť skutočný pokrok.

(c) Pokiaľ ide o štátne občianstvo, požadujeme:

5. Že nikto okrem Nemcov, ktorí veria v nemeckú kultúru a spoločný osud
všetci Nemci požívajú práva občanov štátu.

Machine Translated by Google

Aj tu treba stanoviť hranice. Ľudia, ktorí, hoci sú nemeckého pôvodu, konajú vedome spôsobom škodlivým pre národ a štát a prijímajú a poslúchajú rozkazy zo zahraničia – teda neprijímajú účasť na spoločnom osude, nemusia mať nárok na občianske práva; je veľa takých, ktorým budeme musieť odoprieť vysokú česť užívať si tieto práva.

6. Osoby, ktoré nie sú nemeckého pôvodu, sa môžu v nemeckom štáte zdržiavať iba ako hostia a budú považované za ako podliehajúce zahraničnému právu.

Toto je nevyhnutná zásada, ktorá má navždy ukončiť večnú úslužnosť voči cudzincom. To však neznamená, že nebudeme občanov cudzej krajiny srdečne vítať a správať sa k nim dobre ako k hosťom, pokiaľ sa budú správať slušne;

7. Práva a záujmy Nemcov majú prednosť pred právami a záujmami poddaných cudzieho štátu.

Naše ďalšie požiadavky nemusia byť v našom programe podrobne zahrnuté. Napríklad forma, ktorú nadobudnú zákony týkajúce sa cudzincov, bude upravená neskôr, rovnako ako metódy vylúčenia Židov. Nemožno očakávať, že program zásad bude aj akčným programom, ktorý bude uvádzať taktické detaily o tom, ako sa má zabezpečiť nadvláda atď. Som úplne proti prílišnému rigidnému stanoveniu nášho programu, pretože v tomto veľkom boji musíme najprv určiť zásady, od ktorých nikdy neustúpime, a nesmieme napodobňovať metódy chytania hlasov buržoáznych a socialistických strán.

Hospodárska politika

Povinnosťou národnej vlády je zabezpečiť nevyhnutné životné potreby a nie zabezpečiť pre Kapitál čo najvyššie zisky.

Jednoduchým, prostomyslným ľuďom sa môže zdať, že hlásať tento zjavný fakt ako princíp je zbytočné. Pre výrobcu, farmára, remeselníka, výrobcu je bežné, že to, čo vyrobí, buď použije, alebo spotrebuje – on sám, alebo ako obchodný artikel iní.

V jeho očiach je podnikanie, ktoré sa nezaoberá výrobou ani spotrebou, smiešne, nemožné, proti zdravému rozumu.

To nás privádza k jednej z veľkých intelektuálnych ťažkostí v našej náborovej práci. Naši krajania určite povedia: — Samozrejme, váš prirodzený cit pri uvažovaní o významoch a cieľoch práce a ekonomiky je úplne správny, ale bohužiaľ, naša dnešná takzvaná politická ekonómia nijako neodpovedá na toto prirodzené tvrdenie. Ak sa pozriete bližšie, objavíte hrozné vlastnosti, ktoré sú v úplnom rozpore so zjavnou povinnosťou celej národnej politickej ekonómie.

A čo úžerníci a špekulanti? Myslia títo všestranní lupiči na zabezpečenie životných nevyhnutností? Nie! Zaoberajú sa tvorbou hodnôt, produkujú niečo? Nie! Sú to lupiči a zradcovia v ekonomickom zmysle a len zhromažďujú bohatstvo pre seba.

A čo banky? Oni dávajú peniaze do obehu a poskytujú „úver“. Áno; ale pošta to robí a lacnejšie, rýchlejšie a lepšie; a komu banky dávajú úver? — Komu

Machine Translated by Google

núdznym, pracujúcim masám, ktoré nemajú vlastný domov, ani miesto na stavbu domov, na uspokojenie naliehavej potreby obydlí? Nie! Alebo farmárom, alebo tým, ktorí prevádzkujú podniky a ktorí vyrábajú a distribuujú ekonomické nevyhnutnosti? Nie slobodne a iba ak je ponúknutá záruka nad rámec prirodzeného záväzku splatiť; navyše si účtujú úroky. Záleží bankám na tom, či sú zákazníci výrobcov dobre, lacno a promptne obslúžení, alebo či sú ekonomické nevyhnutnosti dodávané rýchlo, lacno a s náležitou pozornosťou? Nie! Ich jedinou myšlienkou je dosiahnuť zisk z úrokov, provízií alebo akokoľvek sa nazýva bankový proces využívania ponuky peňazí. Čo banky produkujú? Nič! Čo zarábajú? Obrovské sumy.

Úžerníci, špekulanti, banky a finančníci teda nepodporujú žiadnu nevyhnutnosť, ale namiesto toho z prevládajúceho kapitalistického systému čerpajú obrovské zisky – v skutočnosti tyranizujú a vykorisťujú dnešný antisociálny ekonomický systém. Hlavnou úlohou ekonómie je zabezpečiť, aby úroky z pôžičiek boli zabezpečené, t. j. aby robotníci boli nútení vzdať sa časti svojich zárobkov „mestu“. Čo robí majiteľ továrne, alebo ako ho robotníci nazývajú, „vykorisťovateľ“ a „krvipijca“? Snaží sa dosiahnuť čo najväčší zisk tým, že platí najnižšie možné mzdy, používa menej kvalitné materiály, hromadne vyrába, spriemerováva a zavádza vysoké maloobchodné ceny.

Nemyslí na chudobu svojich zamestnancov; nestará sa o to, či jeho tovar treba rýchlo vyhodiť ako odpad – o to lepšie, pretože to pre neho znamená viac práce a viac zisku. Hlúpi ľudia sa znova a znova vrhajú na lacný odpad, len aby bol vystavený atraktívne.

Výnos z jeho kapitálu je pre neho na prvom mieste, zabezpečenie životných potrieb až na druhom.

On však niečo robí. Dodáva prácu.

Skutočný majiteľ továrne je niečo úplne iné, ten, kto si je vedomý svojej vysokej úlohy ako ekonomický vodca. Musí mať vysokú morálnu hodnotu – aspoň v ekonomickom zmysle.
Jeho úlohou je objaviť skutočné ekonomické potreby ľudí – ak je aj vynálezcom, vykonáva túto priekopnícku prácu sám. Musí udržiavať svoje náklady čo najnižšie a rozložiť ich čo najvýhodnejšie, udržiavať ceny čo najnižšie, aby sa jeho tovar dostal na trh; udržiavať kvalitu aj kvantitu produkcie, dobre platiť svojich zamestnancov, aby si mohli voľne nakupovať tovar, musí vždy myslieť na vylepšenia a obnovu závodov a obchodných metód. Ak toto všetko dáva vo svojom podnikaní na prvé miesto, „zásobuje životné potreby“ v tom najlepšom a najvyššom zmysle slova a zisky prídu samy od seba bez toho, aby si ich stanovil za svoj prvý cieľ. „Najlepším a najznámejším príkladom tohto druhu výrobcu je Henry Ford. V našom ťažkom priemysle existujú aj iné mená, ktoré stoja rovnako vysoko, –“

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens a mnoho ďalších.

Charakter takýchto podnikov je úplne iný, keď nie sú osobne kontrolované ľuďmi s vysokými morálnymi vlastnosťami, ktorí sa starajú o záujmy svojich pracovníkov, ale sú odovzdané neosobným spoločnostiam s ručením obmedzeným.

Pokiaľ je zakladateľ podniku aj hlavným akcionárom a dokáže si udržať štandard excelentnosti svojich produktov, všetko môže byť v poriadku; ale akonáhle dôjde k konverzii, prevalcujú ju záujmy kapitalistických akcionárov. Bývalí majitelia, manažéri, sú teraz závislí od predstavenstva, ktoré zastupuje akcionárov, pokiaľ ide o zlepšenie obchodných metód a pracovných podmienok – a akcionári nemajú žiadny záujem (okrem záujmu otrokára) o blaho pracovníkov a excelentnosť práce, pokiaľ...

Machine Translated by Google

Dividendy z toho plynúce sú veľké. Zavedenie vlastných akcií malo najničivejší vplyv, pretože každý náhodný špekulant si môže akcie privlastniť a v skutočnosti sa stať vlastníkom veľkých priemyselných závodov bez toho, aby o nich čokoľvek vedel. Pre burzu sú akcie a podiely len papierom, s ktorým sa môžu hrať. Nezaujímajú sa o výrobné a pracovné podmienky, väčšina z nich nevedela povedať, aké sú produkty alebo podmienky marketingu, práce, miezd a údržby v podniku, ktorého sú zo zákona vlastníkmi. (!) A vlastníkmi skutočne sú, len preto, že si na trhu privlastnili akcie tej či onej továrne.

Pozrime sa teraz na tento stav vecí vo svetle jeho vplyvu na politickú ekonómiu, aby sme si uvedomili skorumpovaný charakter kapitalistického systému.

Dnes podnikanie hľadá len návratnosť kapitálu.

Veľké maloobchodné predajne používajú iné metódy. Pestujú „príťažlivosť“, „blafovanie“, „priemerovanie“, „luxusné predmety“ a vzbudzujú túžbu po nepotrebných veciach, ako som ukázal vyššie.

Veľké paláce, postavené so všetkým umením kultivovanosti, pozývajú na kúpu zdanlivo lacných, ale väčšinou celkom nepotrebných predmetov a ponúkaním jednoduchých platobných podmienok lákajú svojich zákazníkov, aby míňali najrôznejšie sumy na čistý luxus. Toalety sú k dispozícii, aby ľudia mohli tráviť dlhý čas v obchodoch, ktoré sa tak stávajú len liahňou extravagancie, pretože nech si nikto nemyslí, že dostane niečo ako darček. Skutočne bohatí ľudia nenakupujú vo veľkých obchodoch; vedia, čo chudobnejší nevie – kto kupuje lacno, kupuje draho. Myslia si davy, ktoré nakupujú v týchto palácoch, že boli postavené inak ako z ich našetrených halierov? Myslia si, že sa vyhnú plateniu za eskalátory, výťahy, toalety, rozprávkové osvetlenie?

Uvedomte si tiež, že veľké obchody znamenajú skazu pre malých obchodníkov, že najkrutejšie vykorisťujú domácu prácu a ich zamestnancov, že to, čo sa vyrába, je väčšinou odpad. Lepšie tovary sú zvyčajne drahšie ako v úctyhodných špecializovaných obchodoch, čo ospravedlňuje náš boj proti veľkým obchodom. Považujeme ich za špeciálnu formu kapitalistickej myšlienky v praxi, ktorá neposkytuje nevyhnutné životné potreby, ale je tam len preto, aby vytvárala obrovské zisky pre akcionárov.

Vzhľadom na túto vedúcu koncepciu zabezpečenia životných nevyhnutností (ktorá, ako by sme mali poznamenať, nemá nič spoločné s komunistickou schémou ekonómie), je táto otázka v našom postoji k súkromnému vlastníctvu na prvom mieste.

8. Národný socializmus uznáva súkromné vlastníctvo majetku ako princíp a chráni ho zákonom – za predpokladu, že je nadobudnutý a používaný čestne. Nemôžeme o tom tu diskutovať, ale každý, kto správne chápe pojem „práca“, rýchlo pochopí, že produkt „práce“ musí byť majetkom toho, kto pracuje. Výrobca nepochopí, prečo by jeho práca alebo jej hodnota mala byť majetkom neurčitej „komunity“, ani ľahko nepripustí, že plody jeho práce by mali ísť jednotlivcovi, kapitalistovi. Správne pochopenie významu „práce“ teda prirodzene vedie k uznaniu súkromného vlastníctva.

   Nakoniec je tu ešte jedna téma – koncepcia domova. Domov nie je realitou, pokiaľ nie je skutočne vlastným majetkom človeka a jeho vlastný domov neukrýva jeho vlastnú rodinu. Človekovo vlastné ovocie a zelenina z vlastnej záhrady chutia lepšie ako jedlo zjedené v preplnenej reštaurácii. Každý, kto nepozná túžbu po majetku ani radosť z vlastníctva, nepochopí dôležitosť uznania súkromného vlastníctva. Takýto človek nemá nikde korene, je zvláštne, že

Machine Translated by Google

Korisťujúci typ človeka je vždy závistlivý, vždy hľadá niečo nové, čo by mohol vlastniť, zatiaľ čo severský človek, solídny človek pôdy, je vo svojich predstavách absolútne skromný. Nechce viac, ako môže získať svojou prácou. Robotník netúži mať peknú vilu, ktorú by si nikdy nemohol zarobiť; chce pekný vlastný malý domček, nie prenajatý, za ktorý by počas svojho života zaplatil trikrát alebo štyrikrát viac, ako stála výstavba domu. Ale Žid, kapitalista, nechce byť viazaný na žiadny pozemok; jeho ideálom je veľký trezor plný poukážok, hypotekárnych listov a zmeniek. Jeho cieľom je bohatstvo, nie v majetku, ale v založenom majetku iných ľudí. Nepracuje, ale neodpočíva, kým nenazhromaždí zväzky dlhopisov, ktoré mu dávajú šancu nad všetkými, ktorým požičal peniaze. Ďalšia požiadavka nášho programu je formulovaná tak, aby to zastavila.

9. Blaho národa si vyžaduje, aby sa stanovili limity pre hromadenie bohatstva.
v rukách jednotlivcov.

Bohatstvo samo o sebe nie je škodlivé; naopak, dobre spravovaný majetok robí dobre všetkým, ktorí sú s ním spojení. Ale opäť je to kapitalistický systém pôžičiek, ktorý premenil bohatstvo z požehnania na kliatbu; je to lúpež. Veľká masa nemajetných robotníkov 40 a zadlžená stredná trieda sa čoraz viac oddeľujú od bohatých; nespočetní malí vlastníci sú exekúvaní kvôli dlhom a moc finančníkov, ktorí nepoznajú vlasť, žiadnu vlasť, sa stáva čoraz zlovestnejšou, keď sedia vo svojich moderných hradoch lúpežných barónov, bankách. Aby sa tomu vyhol, Národný štát sa postará o to, aby:

10. Všetci Nemci budú spojení do pracovného spoločenstva na podporu
spoločné blaho a kultúra.

Táto myšlienka komunity práce implikuje ekonomické zvrhnutie univerzalistickej koncepcie spoločnosti. Všetka práca a výroba musia byť zahrnuté do vyššej myšlienky služby komunite. V žiadnom prípade to nie je v rozpore s osobným úsilím a usilovnosťou, ale znamená to, že individuálny pokrok nesmie byť na úkor blížnych. Nasledujúci bod vyjadruje túto požiadavku.

11. V rámci všeobecnej pracovnej povinnosti, ktorá sa vzťahuje na každého Nemca, a s uznaním súkromného vlastníctva ako zásady, každý Nemec bude mať právo zarábať akýmkoľvek spôsobom, aký si zvolí, a bude mať právo nakladať s výsledkami svojej práce.

Vyššie uvedené výslovne odmieta socializačné schémy marxizmu a tiež vysoké financie. Štát by mal zahŕňať čo najväčší počet slobodných existencií spojených sociálnou myšlienkou služby. — Samozrejme, neprichádza do úvahy prevádzkovať bane, vysoké pece, valcovne, lodenice v malom meradle, ale stotisíc slobodných a nezávislých majstrov obuvníkov je lepších ako päť obrovských tovární na obuv.

Veľké pozemkové majetky na severe a východe Nemecka sú produktívnejšie, ak sú prevádzkované vo veľkom meradle, ako keby ich spravovali malí farmári s voľnou držbou. Malé pozemkové majetky sa darí najlepšie, ak sú ľahko dostupné z miest a dedín. Náš ďalší bod vyžaduje, aby:

12. Zdravá kombinácia podnikov všetkých druhov, veľkých aj malých, vrátane poľnohospodárstva,
sa zachová.

13. Veľké podniky (syndikáty, trusty) sú znárodnené. Táto požiadavka je v súlade s naším všeobecným bojom proti kapitalistickej myšlienke. — Prvým cieľom syndikátov a trustov v ktoromkoľvek konkrétnom odvetví výroby je zjednotiť sa s inými podobnými podnikmi.

Machine Translated by Google

za účelom diktovania cien. Riadi ich žiadna túžba distribuovať dobrý tovar za nízku cenu. Takéto „kruhy“ priťahujú najmä nové podniky, ktorým sa darí. Nové firmy v rovnakom odvetví sú skupované a vyraďované z cesty, často za veľmi vysokú cenu formou kompenzácie. Ponuka je regulovaná združovaním, čím sú schopné regulovať ceny v súlade so zdanlivo skutočnou „ponukou a dopytom“. To je to, čo sa týka akcionárov, ktorí si neželajú, aby konkurencia udržiavala ceny na nízkej úrovni. Nové nápady a vynálezy sú vnímané nepriateľsky a najlepšie potláčané, ak by ich prijatie ohrozilo platobnú schopnosť starších závodov. Takéto podniky, riadené ako obrovské trusty z veľkej ústredne, sú jednoznačne „zrelé na socializáciu“, t. j. prestali poskytovať komunite akúkoľvek službu, ktorú poskytuje individuálna konkurencia. Sú od začiatku paralyzované a slúžia len chamtivosti kapitalizmu.

14. Úžerníci a spekulanti a bezohľadné obohacovanie sa na úkor národa budú potrestaní smrťou.

Zákon v súčasnej podobe poskytuje osobitnú ochranu individuálnemu majetku. Drobné krádeže sa trestajú neľudsky, zatiaľ čo zákon neposkytuje žiadny spôsob, ako chytiť rozsiahlych podvodníkov, ktorí okrádajú celý národ „kapitalistickými metódami“. Hovoríme najmä o tých, ktorí podporovali a profitovali z inflácie. Bolo to prvýkrát v histórii, čo bol celý pracovitý národ okradnutý o všetky svoje úspory zločinom inflácie vo veľkom rozsahu, ako sa to stalo v Nemecku.

Chamtivosť bánk po stabilizácii bola horšia ako lúpež na cestách. Viac Nemcov sa stalo obeťami praktík „vojnových spoločností“ ako akejkoľvek organizovanej lúpežníckej bandy.

Keď príde čas, budeme sa týmito vecami zaoberať podrobnejšie a budeme musieť nájsť pre ne právnu formuláciu. Všetci sa však zhodnú na tom, že „organizovaný podvod proti národu“ musí byť trestaný rovnako, a dokonca prísnejšie, ako malé krádeže peňazí alebo podvody.

15. Zavedenie povinného roka práce alebo služby pre každého Nemca.

Povinnosť slúžiť prácou bude viditeľným prejavom povinnosti služby pre verejnosť. Má byť vzdelávacia a má každému Nemcovi ukázať príklad celej komunity, ktorá pracuje ako jeden človek. Každému Nemcovi ukáže požehnanie vyplývajúce z prísneho plnenia povinnosti v práci pre službu národu.

Finančná politika

Prelomenie otroctva záujmu.

Naše zásady v tejto veci boli v druhej kapitole tak podrobne stanovené, že
Tu popíšeme iba opatrenia vhodné na dosiahnutie nášho cieľa v praxi.

16. Oslobodenie štátu, a teda aj národa, od zadlženosti a od povinnosti platiť úroky veľkým finančným domom.

Štát si nesmie robiť žiadne dlhy – pretože na to nemá žiadnu potrebu. Neexistuje porovnanie medzi štátom a súkromnou osobou, ktorá z času na čas potrebuje pôžičky a je nútená sa zadlžovať. Štát kontroluje mincovňu; môže teda zarábať peniaze, čo súkromná osoba nemôže! Urobil to šialeným spôsobom.

Machine Translated by Google

počas inflácie. To isté urobila s rentenmarkou a to isté – po tom, čo sa vzdala kontroly v prospech takzvanej Reichsbanky – s takzvanou Reichsmarkou.

Štát by mohol oveľa lepšie využiť toto právo zarábať peniaze bez rizika inflácie. – Ale len ak najprv:

17. Reichsbank a všetky emisné banky sú znárodnené a

18. Ak sa peniaze na všetky veľké verejné objekty (vodná energia, železnice atď.) zabezpečia nie prostredníctvom pôžičiek, ale poskytovaním neúročených štátnych dlhopisov alebo bez použitia hotovosti.

Inými slovami: — Bezohľadné tlačenie bankoviek bez vytvárania nových hodnôt znamená infláciu. Všetci sme si to prežili. Správny záver je však taký, že emisia neúročených dlhopisov štátom nemôže vyvolať infláciu, ak sa zároveň vytvárajú nové hodnoty.

Skutočnosť, že dnes sa veľké hospodárske podniky nedajú rozbehnúť bez použitia pôžičiek, je číre šialenstvo. Tu sa ukazuje, že rozumné využitie práva štátu produkovať peniaze by mohlo priniesť najprospešnejšie výsledky.

Každému musí byť jasné, že napríklad veľká elektráreň využívajúca vodnú energiu by sa dala postaviť nasledujúcim bežným spôsobom:

Vláda predkladá v legislatívnej rade návrh zákona o využívaní vodnej energie Bavorska, Saska atď. splnením všetkých ekonomických požiadaviek. Miestny snem alebo iný orgán rozhoduje o výstavbe a splnomocňuje ministra financií alebo Štátnu banku na vydanie série bankoviek, ktoré sú špeciálne označené tak, aby preukázali, že sú plne kryté novými plánovanými prácami. Tieto bankovky sú kryté kombinovaným úverom štátu alebo Ríše. Nikto nemôže namietať proti inflácii. Výstavba sa uskutočňuje z dodatočného úveru poskytnutého Radou zastupujúcou národ a bankovky sa stávajú zákonným platidlom rovnako ako ostatné.

Keď je práca dokončená, za tieto peniaze sa zákazníkom dodávajú dusičnany alebo elektrina a o niekoľko rokov sa emisia môže stiahnuť a zlikvidovať. Výsledok: Štát, národ, zaviedol nové dielo, ktoré mu zabezpečuje nový skvelý zdroj príjmov a národ je vďaka tomu bohatší.

Aby sme dokázali hlúposť súčasného systému, porovnajme predchádzajúce s tým, čo platí... teraz.

Vezmú si pôžičku. Niekoľko kapitalistov robí to, čo celý národ, aj keď parlament môže hlasovať v prospech, nemôže; dovolia štátu, aby si od nich požičiaval peniaze. Namiesto toho, aby štát využil svoju priamu právomoc v prospech národa, zaviaže sa platiť trvalý úrok z sumy potrebnej na dokončenie určitej práce, čím si zavesí mlynský kameň na krk. A čo je najnákladnejšie, vydáva dlhopisy, čím vytvára „novú kúpnu kapacitu“. V súvahe nezáleží na tom, či novú prácu predstavujú nové papierové peniaze alebo nové dlhopisy.

Komunita však trpí ujmou, pretože dlhopisy naznačujú, že nová práca je zastavená na kapitál, ktorý sa prirodzene celkom zabezpečuje, diktuje ceny a berie si zisky. V skutočnosti sú to teda finančníci, ktorí bohatnú vďaka rozvoju vodnej energie krajiny; sú ľahostajní k splácaniu; radi majú také monopoly, ako je stála dojnica. Obyvateľstvo je nútené

Machine Translated by Google

draho zaplatiť za elektrický prúd alebo dusičnany a opäť sa časť národného majetku premieňa v záujme finančníkov.

Musím čitateľa odkázať na moje skoršie spisy, najmä na Der deutsche Staat, ktoré sa týmito otázkami zaoberajú podrobnejšie, ako je to možné v tejto brožúre. Niekoľko čísel v tejto sérii sa navyše zaoberá rôznymi špeciálnymi aspektmi nových metód tvorby peňazí v budúcom štáte.

19. Požadujeme zavedenie pevnej mincovej normy. Tú síce teraz máme, ale lúpež zostáva rovnaká ako predtým. My, národní socialisti, sme mali hneď ako sme sa dostali k moci všetko pripravené na okamžité ukončenie inflačného podvodu a na zavedenie novej garantovanej mincovej normy.
20. Zriadenie novej národnej banky pre rozvoj a hospodárstvo.

Táto požiadavka je vyčerpávajúco vysvetlená v brožúre 8 Národnej socialistickej knižnice: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Je pozoruhodné, že táto naša požiadavka na finančnú politiku prenikla hlboko do iných politických kruhov okrem nášho vlastného.

V roku 1921 som predložil túto požiadavku bavorskej vláde vo forme plne rozpracovaného návrhu zákona. Spočiatku sa s touto myšlienkou stretli veľké sympatie, ale akonáhle boli do konzultácie zapojení „odborníci“ – banková komunita, vláda „Federovu utópiu“ odmietla.

Po úspešných voľbách v Durínsku vo februári 1921 naša strana v krajinskom sneme usilovne pracovala na založení takejto banky a zistila, že minister financií von Kluchtzner je pripravený spolupracovať; aj buržoázna časť s tým súhlasila. Väčšinou hlasov v krajinskom sneme bola vláda splnomocnená založiť Sociálnu banku pre rozvoj a hospodárstvo. Načo ríšska vláda pod tlakom Ríšskej banky zakázala plnenie vôle ľudu.

Medzitým sa mi podarilo presadiť návrh zákona v Reichstagu, ktorý by zabezpečoval podobné banky v rôznych štátoch; počas krátkeho zasadnutia Dawesovho roku (1924) ho však vládne strany opatrne odložili až do rozpustenia na jeseň toho istého roku.

Pred Landtagom v Mechlenburgu bol predložený návrh zákona o banke. Uznesenie bolo zneplatnené váhaním nemeckého nacionalistického ministra financií, ako aj prekážkami, ktoré mala Ríšska banka klásť.

Myšlienka, ktorá je základom rozvojovej banky, nie je o nič menej jednoduchá ako plán na vytváranie peňazí pre veľké verejné účely vysvetlený vyššie.

Kombinovaná hospodárska spoločnosť, ako napríklad banka pre hospodársky rozvoj, by mala mať právo vydávať peniaze na rozvoj (Baumark-Scheinen) kryté hodnotou novopostavených domov. Tieto by sa potom mohli stavať bez obrovského úrokového zaťaženia, ktoré dnes samo o sebe znemožňuje výstavbu v dostatočnom množstve.

Každý Nemec s vlastným domovom. Slobodný ľud na nezaťaženej pôde.

Machine Translated by Google

21. Úplná remodelácia daňového systému na sociálno-politicko-ekonomických princípoch. Oslobodenie spotrebiteľa od bremena nepriamych daní a výrobcu od daní, ktoré obmedzujú jeho činnosť.

Sociálna politika

Sociálna politika je obľúbeným mottom našich súčasných politických všeliekov. Znie to tak pekne, robí ich populárnymi a priťahuje voliče pre stranu, ktorá sľubuje, že všetko napraví.

Keď každá strana sľúbi úradníkovi napríklad zvýšenie platu, nazýva to sociálna politika.

Je to rovnaké, keď sľúbia, že splnia želania úradníkov a robotníkov; alebo keď urobia niečo málo pre pomoc ľuďom s nízkymi príjmami, obetiam vojny, mladým učiteľom alebo Nemcom v zahraničí.

A všetci ľudia bežia za týmito politickými lovcami potkanov, keď hrajú na svojej „sociálnej" flaute .

Najprv treba objasniť, že sociálna politika označuje verejné blaho za najvyšší zákon a že, ako sa dnes chápe, sociálna politika je v skutočnosti politikou osobného záujmu bez ohľadu na všeobecné blaho. Dávajú sa všetky možné neopatrné sľuby a tí, ktorí ich dávajú, musia od začiatku vedieť, že ich nie je možné splniť.

Teraz, keď je Nemecko politicky, ekonomicky a finančne také bezmocné – čo sa prejavuje najprv v Dawesových zákonoch a teraz v Youngovom zákone a v takzvanej politike plnenia, ktorá zaťažila náš národ a urobila život takmer nemožným – je falošné aj smiešne hovoriť o „sociálnej politike". Teraz, keď je nemecký život taký stiesnený, keď každý človek šliape po svojom susedovi a snaží sa ho predbehnúť a odtlačiť, keď sú rôzne triedy obyvateľstva v rozpore, sľuby uprednostňovania jednej skupiny na úkor inej nie sú „sociálnou politikou pre všeobecné dobro", ale politikou štvúcou jednu triedu proti druhej. Veľmi dobre vedia, že chvíľkové „zlepšenie" je anulované vyššími životnými nákladmi a vyšším zdanením.

Sociálna politika znamená niečo úplne iné – odhodlanie riešiť sociálny problém.

Nešťastná, vykorisťovaná robotnícka trieda verí, že ich spravodlivé mzdy, ich riadne je im odopierané postavenie v spoločenskom poriadku – a preto existuje triedna vojna.

Všetkým je jasné, že náš hospodársky život trpí hlbokými ranami; trpkou nespravodlivosťou. A predsa sú závery, ktoré vyvodzuje marxizmus so svojím „triednym bojom" a „sociálnymi a ekonomickými požiadavkami" na „vyvlastnenie vyvlastňovateľa" a „socializáciu", úplne nesprávne, pretože to narúša všetky skutočné požiadavky skutočnej sociálnej politiky, ktorej najvyšším zákonom je všeobecný blahobyt.

Hlavným princípom triedneho boja – ako princípu politiky – je nenávisť. „Vyvlastnenie vyvlastňovateľa" robí zo závisti princíp ekonomiky a „socializácia" znamená potlačenie osobnosti vo vedení a nastolenie materializmu, masy, na miesto intelektu a efektívnosti.

2 Narážka na Krysača z Hamelnu.

Machine Translated by Google

Na dokázanie úplného kolapsu marxistických doktrín, vzhľadom na úplný bankrot komunistického systému hospodárstva a žalostné zlyhanie nemeckej revolúcie v roku 1918, nie je potrebné nič ďalšie.

Chcel by som upriamiť pozornosť svojich čitateľov najmä na skutočnosť, že tento pseudosocializmus, zrodený z marxizmu, nie je založený na zdravom rozume ani na žiadnej „sociálnej“ myšlienke, nie je konštruktívny, ale zostáva ponorený v najhlbších hlbinách politického myslenia, že spočíva na tom istom všeobecnom princípe hrubého a chaotického individualizmu, ako sme ho vždy poznali. Verí mu iba niekoľko jednotlivcov, ktorých spájajú pocity nenávisti a závisti – nie nejaký konštruktívny cieľ – voči druhej polovici národa. Môžeme sa čudovať, že sociálna otázka nie je a nemôže byť vyriešená týmto spôsobom a že ich jediným riešením je nenávisť a túžba po koristi; že z marxistickej vzbury na burze cenných papierov nemohol vzniknúť živý štát, ale len kopa ruín.

Národný socializmus opäť nachádza to správne slovo: vzbura na burze. Marxizmus je prejavom kapitalistickej zrady. Kapitalistickej, pretože keď spoločnosť založená na individualizme upadne do chaosu, nevyhnutne sa dostane pod moc veľkého finančného magnáta.

Sociálno-politické teórie, ktoré predstierajú, že sú „antikapitalistické“ (marxizmus, vojna medzi triedami) – sociálna politika, ako sa chápe dnes – sú nevyhnutne kapitalistické, pretože zdieľajú rovnaký intelektuálny princíp. Nemajú chuť organicky budovať člen po člene, s bolestivou starostlivosťou prepájať rôzne triedy pracujúce pod vysokým konceptom národnej jednoty, ale ich ašpirácie sú čisto sebecké, ich želaním je zlepšiť si vlastné postavenie bez ohľadu na ostatných.

Kapitalizmus a marxizmus sú jedno a to isté! Rastú na tej istej intelektuálnej stonke.
Medzi nimi a nami, ich najzarytejšími odporcami, je obrovský rozdiel. Celá naša koncepcia budovania spoločnosti sa od tej ich značne líši. Nie je to ani triedny boj, ani triedny egoizmus, ale – naším hlavným zákonom je všeobecný blahobyt.

22. Veľký pokrok v oblasti starobného poistenia znárodnením doživotných anuít. Každý člen nemeckého národa bude mať zabezpečené dostatok prostriedkov na živobytie po dosiahnutí určitého veku a pred týmto vekom, ak sa stane trvalo invalidným.

To je riešenie sociálneho problému.

Nie je to ani tak priama nespokojnosť so mzdami, platmi a príjmami, ktorá spôsobuje sociálne napätie, ako skôr neistota, úzkosť človeka o svoje neskoršie roky, aby nebol vyhodený na ulicu. Práve táto úzkosť, ktorá vedie rôzne povolania k spájaniu sa v falošných sociálnych organizáciách marxistického a kapitalistického typu a rozhorčuje nepriateľstvo medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Uvoľňuje najzákladnejšie inštinkty na oboch stranách a výsledkom je vzájomné nepriateľstvo. Skutočný cieľ života pracovníka sa v boji za chvíľkové zvýšenie miezd vytráca a nikdy si neuvedomí, akým veľkým cieľom sociálnej politiky by malo byť riadne zabezpečenie starých ľudí.

vek.

Opäť si všímame, ako štát objavil dobré a chvályhodné riešenie v prípade úradníckej triedy tým, že sa o nich postaral po odchode do dôchodku. Je to správne a šťastné riešenie kapitalistického ideálu príjmu, a to premeniť ho na skutočný štátny ideál zabezpečenia, založený na osobnej práci a efektívnosti.

Machine Translated by Google

Najvyšším a najušľachtilejším cieľom národného socializmu bude dosiahnuť tento štandard všeobecného blaha.

23. Podiel na zisku pre všetkých.

NSDAP sa s touto požiadavkou stotožňuje. V skutočnosti ide o čisto socialistickú požiadavku v pravom zmysle slova; napriek tomu sa k nám dostáva ako atraktívny, ale skazujúci dar kapitalizmu.

Zdieľanie ziskov plynúcich z práce iných spadá pod kategóriu nezarobených príjmov, ktorú národný socializmus najostrejšie napáda. Zdieľanie ziskov z vlastnej práce človeka je požiadavka taká prirodzená a spoločensky taká spravodlivá, že proti nej nemožno ako zásade nič namietať.

Práve pri jeho vykonávaní vzniká ťažkosť, a to obmedzenie výšky podielu vyplývajúceho z produkcie, zručnosti a usilovnosti pracovníka a z podielu vyplývajúceho z duševnej práce vynálezcu, účtovníka, obchodníka, manažmentu a iných okolností spojených s podnikaním.

Samozrejme, je veľmi dôležité, aby sa nezohľadňovali strany, ktoré zvyšujú hodnotu produktu. Aj v súčasnom systéme by sa časť koristi, ktorú kapitál dúfa z podnikania získať, mohla vrátiť pracovníkovi.

Nebudeme tu rozoberať otázku, ako neskôr národnosocialistický štát vyrieši tento problém.

Osobne som sa domnieval, že všeobecné zníženie cien pri súčasnom udržaní miezd na súčasnej úrovni by bolo lepším a praktickejším spôsobom, ako uspokojiť požiadavku na rozdelenie zisku z celej našej národnej produkcie.

Je však možné, že národnosocialistický štát vyrieši tento problém oveľa komplexnejším spôsobom, než si dnes myslia mozgy s marxistickými a kapitalistickými sklonmi. Súčasná požiadavka na podiel na zisku pramení buď z túžby po zisku (v podstate kapitalistickej), alebo zo závisti (v podstate marxistickej).

Iba v ideálnom štáte, ako si ho predstavujeme, je to opodstatnené, pretože keď sa pustíme do riešenia tejto situácie, musíme sa vyhnúť kapitalistickej metóde udeľovania malého podielu v podniku, ktorej jediným cieľom je zabezpečiť pre väčších akcionárov ich právo na dividendy, a tiež marxistickej myšlienke závisti, pretože tá znevažuje osobný faktor a poškodzuje širokú verejnosť.

Pre lepšiu prehľadnosť uvádzame niekoľko príkladov.

Pre „ziskovo-podielajúcich sa“ pracovníkov v obuvníckej továrni nie je dobré získať niekoľko akcií podniku, malý bonus alebo pár topánok za cenu, ktorú si musia kúpiť, ak musia rovnako draho platiť za svoje košele, obleky, ponožky, jedlo a pitie, pretože krajčíri, pekári a sládkovia kryjú chamtivosť súkenníkov, pekární a pivovarov vlastným „ziskovo-podielajúcim sa“.

Znižovanie cien je kúzlo, ktoré musí dať každému členovi národa podiel na ziskoch z národnej produkcie.

Machine Translated by Google

Neuspokojí to pocit sociálnej spravodlivosti skutočného národného socialistu, ak metači ulíc, nádenníci, železničiari, poštári, pracovníci v doprave, pracovníci v nemocniciach – aby sme vymenovali aspoň niektorých – poľnohospodárski robotníci, baníci, stavbári, robotníci, budú vylúčení z podielu na zisku jednoducho preto, že tieto triedy neprispievajú k zvyšovaniu hodnoty. Aj o poľnohospodárstve (v ktorom treba brať do úvahy nielen detaily poľnohospodárstva, ale aj milióny ľudí zamestnaných v iných s ním súvisiacich podnikoch) treba povedať, že sa „vypláca“ v rokoch, keď je úroda dobrá; aj v ťažkom priemysle bane prinášajú len holý zisk kvôli tlaku svetovej konkurencie.

Môžeme tvrdiť, že tieto milióny robotníkov a zamestnancov, ktorí často pracujú v najdôležitejších odvetviach priemyslu, ale vzhľadom na okolnosti nemôžu dúfať v priamy podiel na zisku, majú byť menej brané do úvahy ako početná trieda, ktorá pracuje možno ako umývači riadu alebo nosiči v nočnom klube alebo tureckom kúpeli, alebo v optickej či chemickej továrni, ktorá sa teší monopolu a zásobuje celý svet? Ak sa títo druhí podelia o zisky a dividendy z luxusnej výroby, znemožnia tým väčšine národa dosiahnuť tieto výhody?

Radi premýšľame o spŕške dividend, bonusov, vianočných darčekov peňazí vyliatych na pracovníkov a úradníkov, ktorí roky odvádzali skvelú prácu pre podnik. Takéto ašpirácie sociálno-politickej povahy nie je potrebné v tejto rozprave o všeobecných zásadách diskutovať a argumentovať. Táto požiadavka je v súčasnej podobe dôležitá a mala by prilákať zástancov. „Zisky“ závisia hlavne od všeobecnej obchodnej situácie a od technických zručností a obchodných schopností vedenia; neúspech môže nastať v dôsledku chybnej konštrukcie alebo chyby vo výpočtoch. Nech sú pracovníci akokoľvek zruční, nech sú akokoľvek pracovití, môžu mať malý alebo žiadny vplyv na výsledky ročnej práce alebo na zisky či straty.

Ich efektívnosť ich ospravedlňuje v požadovaní riadnej a dostatočnej mzdy, ale neexistujú žiadne morálne ani ekonomické dôvody na to, aby si nárokovali podiel na zisku. Úplne oprávnene by odmietli návrh, aby kryli straty za hospodársky rok zo svojich úspor; oprávnene by odmietli očakávanie, že zlé hospodárenie alebo extravagantný život zo strany riaditeľov kompenzujú znížením miezd. „Podieľanie sa na zisku“ je však opodstatnené iba vtedy, ak existuje schopnosť a ochota zdieľať riziká a straty, alebo ak si to vyžaduje mimoriadna efektívnosť.

Tu je jeden aspekt všeobecného rozdelenia zisku.

Prečo by napríklad veľké nemecké farbiarne so svojím dominantným monopolným postavením mali byť naďalej len kapitalistickou dojnou kravou pre akcionárov IG Farbenindustrie a v najlepšom prípade zvyšovaním cien dávať podiel na zisku svojim robotníkom a úradníkom?

Úlohou národnosocialistického štátu bude zabezpečiť, aby obrovské monopolistické zisky boli dané k dispozícii verejnosti prostredníctvom čo najštedrejšieho zníženia cien.

Je zrejmé, že problém nie je otázkou sociálnej politiky, ale úzko súvisí so súčasným kapitalistickým spoločenským poriadkom (nároky akcionárov).

Machine Translated by Google

Tieto stručne vyjadrené zásady chceme uplatňovať a riadiť sa nimi v našom cieli dosiahnuť čo najširšie podiely na zisku vo všetkých podnikoch, v ktorých zisky idú výlučne do vreciek profesionálnych finančníkov.

24. Vyvlastnenie všetkých ziskov, ktoré neboli dosiahnuté poctivou prácou, ale prostredníctvom vojny, revolúcie – a ďalej – stabilizáciou a prehodnotením marky; tiež majetku úžerníkov a zlodejov.

Toto je miera trestu a spravodlivosti, ktorá si nevyžaduje žiadne vysvetlenie podľa žiadnej zásady.

25. Odstránenie nedostatku bývania rozsiahlou výstavbou v celej Ríši s prostriedkami poskytnutými v bode č. 20 (rozvojová banka). Týmto sa uzatvára zoznam sociálno-politických požiadaviek. O technickej finančnej otázke sa v tejto brožúre nedá veľa povedať, pretože ide o veľmi rozsiahlu špeciálnu tému, ktorej, zdá sa, rozumejú iba finanční mysle a ktorú budú musieť v skutočnosti realizovať oni. Brožúra č. 8 knižnice NS sa tejto téme plne venuje.

Náboženstvo a umenie

K tejto téme nie je možné v rámci Programu uviesť viac ako niekoľko hlavných zásad. To už bolo urobené. V ostatnom prípade musí byť našou zásadou nevťahovať otázky náboženstva do vyhlásení o všeobecnej politike; hoci môžeme skazený vplyv tajných doktrín judaizmu považovať za predmet verejných vyhlásení a útokov.

To isté platí pre všetky hlúpe útoky na kresťanstvo. Výrazy ako „kresťanstvo len škodilo“ len ukazujú, že človek, ktorý ich hovorí, nemá ani ľudskú, ani politickú inteligenciu.

Niekto môže obviňovať Cirkev zo zasahovania do politiky a všetci dobrí kresťania budú odsudzovať krutosti, ktoré v mene Kríža páchala inkvizícia, a súdne procesy s čarodejníctvom, ale je nesprávne zneužívať vo všeobecnosti najväčší fenomén v ľudských dejinách na chyby a previnenia jednotlivcov. Kresťanské náboženstvo povznieslo a poučilo milióny a milióny ľudí a priviedlo ich k Bohu cestou utrpenia.

Kultúra stredoveku sa niesla v znamení kríža; úspech, obeta, odvážna viera majú svoje korene v kresťanstve. Preto musíme byť opatrní, aby sme rozlišovali vnútorné duchovné jadro kresťanstva od rôznych foriem výrastkov, ktoré sa na ňom objavili počas jeho dejinného vývoja.

Naša strana stojí na základoch pozitívneho kresťanstva.

Toto nie je miesto na diskusiu o všetkých problémoch, nádejach a túžbach, či nemecký národ niekedy objaví nejakú novú formu svojich náboženských presvedčení a skúseností; to sú záležitosti, ktoré ďaleko presahujú hranice programu, akým je program národného socializmu.

Je naliehavo dôležité postaviť sa všetkým rušivým vplyvom, ktoré škodia nášmu národu v oblasti umenia, literatúry, vedy, divadla, filmu a predovšetkým v celej tlači. Náš program zásad – 25 bodov –

zachádza dostatočne do detailov, aby bolo zbytočné k tejto téme hovoriť viac.

Machine Translated by Google

Vojenské a iné reformy

Národná armáda, obchodné a profesijné komory, reforma volebného práva a práva sú také rozsiahle otázky ovplyvňujúce verejný život, že ich nemožno zhrnúť v niekoľkých vetách. Hlavné myšlienky sú uvedené v samotnom programe, ale úloha ich premyslieť a rozpracovať a predovšetkým ich prepojiť s historickou minulosťou bude veľkým problémom nasledujúcich rokov, keď budeme dúfať, že politická moc bude naša a keď budeme vybavení silou a vedomosťami potrebnými na prevzatie štátnych záležitostí.

Tu máme bohaté pole pre výskum v období národného socializmu.

Význam národného socializmu sa prejavuje v tom, že nenecháva žiadnu oblasť národného života nedotknutú; pretože poskytuje úplne nový základ, na ktorom budeme musieť tento život vybudovať.

Machine Translated by Google

5. Čo si neželáme

Aby sme posilnili pozitívnu stránku nášho programu, bude dobré v krátkosti uviesť čo si neželáme.

Nechceme, aby sa kolesá dejín otočili späť, ani aby sa obnovili k životu dynastie, ktoré zanikli a sotva po sebe zanechali stopu – vlastnou vinou. Ani nechceme, aby sa triedy, ktoré boli zosadené z trónu, opäť dostali do ich bývalých privilegovaných pozícií.
Dôstojnícka trieda a úradníci v skutočnosti nie sú o nič vyššie ani lepšie ako ktorákoľvek iná profesionálna trieda, pokiaľ skutočne pracujú v súlade s našou myšlienkou slúžiť predovšetkým národu.

Nie je to uniforma ani zlatá čipka, ale výkon, ktorý robí muža.

Nechceme jednostranné uprednostňovanie ani umelé povyšovanie robotníckej triedy, ani žiadnu proletársku diktatúru. Nikto sa nesmie presvedčiť, že ktorákoľvek trieda si môže, len preto, že bola v minulosti utláčaná, nárokovať moc. Takéto ašpirácie, keď sa premenia na realitu, nevyhnutne vedú k hrozným následkom, ako napríklad tie, ktoré sprevádzali burzové povstanie v novembri 1918. Zatiaľ to nie je „utláčaná“ časť obyvateľstva, ktorá je na vrchole, ale dav politických podvodníkov, chamtivých dobrodruhov, špekulantov, tárania a hlupákov, ktorí sa zmocnili politického aparátu a administratívy. Sľubovaná diktatúra proletariátu sa zmenila na...

Diktatúra „profitariátu“.

Ani nové usporiadanie štátu za národného socializmu by nemalo žiadnu nádej na úspech, keby nemalo k dispozícii veľmi dôkladne vyškolený tím rozhodných mužov, úplne preniknutých zásadami nášho programu, serióznych mužov s energiou a skúsenosťami. Aj u nás by sa príliš veľa čistých demagógov pretlačilo a z nového poriadku by ťažilo.

Je oveľa jednoduchšie kritizovať chyby upadajúceho spoločenského poriadku, ako na ňom konštruktívne pracovať.

Nepotrebujeme len novú stranu, ktorá by sa pomaly etablovala v parlamente a administratíve a potom možno prijala jedno alebo dve miesta v koaličnom ministerstve, len aby jej nakoniec zlomili chrbát – pretože potom by sa naša úloha v dejinách vyčerpala, rovnako ako dnes sociálna demokracia ako politická a intelektuálna sila v Nemecku skončila. To isté platí pre nemeckých nacionalistov, ktorí sa už vzdali svojich hlavných princípov, aby získali miesta vo vláde.

Nechceme ministrov, ktorí sa ujímajú úradu čisto kvôli svojej pozícii alebo moci, ale každú takúto pozíciu budeme považovať za etapu smerom k nášmu veľkému cieľu. Medzi nami a ostatnými je vždy ohnivý meč našej svetovej teórie.

Na jednej strane štát; alebo skôr falošný štát liberálno-demokraticko-parlamentného rázu, nútený z nutnosti maskovať tyraniu finančníkov, a pri jeho nohách kypiaci dav židovských nasledovníkov táborov a lovcov miest, bojujúcich o to, aby sa zo systému uživili.

Na našej strane boj za oslobodenie a očistenie nášho ľudu, kým nedosiahneme skutočný štát sociálnej spravodlivosti a národnej slobody.

Machine Translated by Google

6. Záver

Úlohou tejto prvej brožúry knižnice NS je naučiť národného socialistu to, čo by mal vedieť o straníckom programe. Znova a znova sme videli jediný hlavný princíp, ktorý sa tiahne všetkými našimi argumentmi ako šarlátová niť: národný socializmus je teória sveta, ktorá stojí v ostrom protiklade k súčasnému svetu kapitalizmu a jeho marxistickým a buržoáznym satelitom.

Náš život je bojom v službe tejto mocnej myšlienky, bojom za nové Nemecko.

My, národní socialisti, mávame pred svetom svojou búrlivou zástavou. Vždy mladí, žiariaci a trblietajúci sa na slnku sa týči Háčikový kríž, symbol znovuzrodeného života.

Machine Translated by Google

Manifest za zrušenie Otrok záujmu

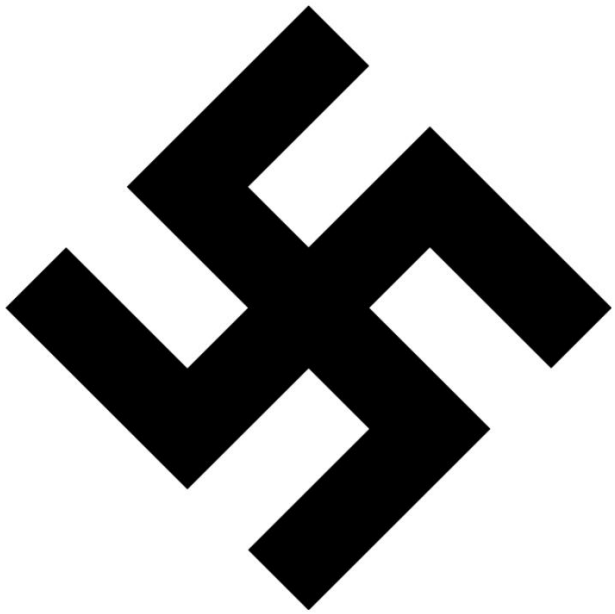

Machine Translated by Google

Mamonizmus je ťažká, všadeprítomná a drvivá choroba, ktorou trpí naša súčasná kultúrna sféra a vlastne celé ľudstvo. Je ako zničujúca choroba, ako požieravý jed, ktorý zasiahol národy sveta.

Pod mamonizmom sa rozumie:

na jednej strane ohromujúce medzinárodné peňažné mocnosti, nadvládna finančná mocnosť tróniaca nad akýmkoľvek právom na sebaurčenie národov, medzinárodný veľkokapitál, čisto zlatá internacionála;

na druhej strane zmýšľanie, ktoré ovládlo najširší okruh ľudí; nenásytná túžba po zisku, čisto svetské chápanie života, ktoré už viedlo k desivému úpadku všetkých morálnych konceptov a môže viesť len k ďalšiemu.

Toto zmýšľanie je stelesnené a dosahuje svoj vrchol v medzinárodnej plutokracii.

Hlavným zdrojom moci mamonizmu je nenáročný a nekonečný príjem, ktorý sa vytvára prostredníctvom úrokov.

Z úplne nemorálnej myšlienky úrokov z pôžičiek sa zrodila Zlatá internacionála.
Duševná a morálna konštitúcia vypestovaná z túžby po záujme a ziskuchtivosti každého druhu viedla k desivej korupcii časti buržoázie.

Myšlienka úroku z pôžičiek je diabolským vynálezom veľkého úverového kapitálu; jediná umožňuje lenivý, bezmocný život menšiny magnátov na úkor produktívnych ľudí a ich pracovného potenciálu; viedla k hlbokým, nezmieriteľným rozdielom, k triednej nenávisti, z ktorej sa zrodila vojna medzi občanmi a bratmi.

Jediný liek, radikálny prostriedok na uzdravenie trpiaceho ľudstva, je

zrušenie otroctva záujmu.

Zrušenie otroctva úroku z peňazí znamená jedinú možnú a
konečné oslobodenie produktívnej práce od skrytej donucovacej moci peňazí.

Zrušenie otroctva úrokom znamená obnovenie slobodnej osobnosti, vykúpenie človeka z otroctva, z kliatby, ktorou mamonizmus spútal jeho dušu.
Každý, kto chce bojovať proti kapitalizmu, musí zrušiť otroctvo úrokmi.

Kde musí začať zrušenie otroctva úroku? S úverovým kapitálom!

Prečo?

Pretože úverový kapitál je v porovnaní so všetkým priemyselným veľkokapitálom taký ohromujúci, že proti veľkým peňažným mocnostiam možno účinne bojovať iba zrušením úrokového otroctva. Pomer úverového kapitálu k priemyselnému veľkokapitálu je 20:1. Nemecký ľud musí ročne získať viac ako 12 miliárd úrokov z úverového kapitálu vo forme priamych a nepriamych daní, nájomného a rastúcich životných nákladov, zatiaľ čo aj v rokoch rozmachu vojny predstavovala celková suma všetkých dividend vyplatených nemeckými akciovými spoločnosťami iba 1 miliardu.

Lavínový rast úverového kapitálu prevyšuje všetky ľudské schopnosti kalkulácie, prostredníctvom večného, nekonečného a bez námahy príjmu z úrokov a z úrokov na úrok.

Aké požehnanie prináša zrušenie otroctva úrokov pre pracujúci ľud?
Nemecka, pre proletárov všetkých krajín Zeme?

Zrušenie otroctva úrokom nám dáva možnosť presadzovať zrušenie všetkých priamych a nepriamych daní. Počujte toto, vy ľudia produkujúci hodnoty všetkých krajín, všetkých štátov a kontinentov: všetky štátne príjmy plynúce z priamych a nepriamych zdrojov neustále prúdia do vreciek veľkého úverového kapitálu.

Machine Translated by Google

Zisky štátnych podnikov vrátane poštových služieb, telegrafu, telefónu, železníc, baní, lesov atď. úplne postačujú na financovanie všetkých základných štátnych záväzkov pre školy, univerzity, súdy, administratívne orgány a sociálne zabezpečenie.

Žiadny skutočný socializmus teda neprinesie ľudstvu žiadne požehnanie, pokiaľ zisky z Verejné podniky zostávajú viazané na veľký úverový kapitál.

Preto požadujeme ako základný zákon štátu, najprv pre nemecký národ, potom ako základný zákon pre všetky tie spriaznené národy, ktoré si želajú vstúpiť s nami do kultúrneho spoločenstva Spoločnosti národov, nasledovné:

1. Vojnové dlhopisy spolu so všetkými ostatnými dlhovými nástrojmi Nemeckej ríše, spolu so všetkými ostatnými dlhovými nástrojmi nemeckých spolkových krajín, najmä železničnými dlhopismi, ako aj dlhopismi všetkých miestnych samospráv, sa vyhlasujú, so zrušením povinnosti úroku, za zákonné platidlo v nominálnej hodnote [alebo skôr sa majú previesť na bankový úver].

2. Pri všetkých ostatných cenných papieroch s pevným úrokom, krytých dlhopisoch, priemyselných dlhopisoch, hypotékach atď. je povinnosť platiť úrok nahradená povinnosťou splatiť istinu; teda po 20 alebo 25 rokoch, v závislosti od úrokovej sadzby, sa požičaný kapitál splatí a dlh sa splatí.

3. Všetky dlhy z nehnuteľností, hypotéky atď. sa majú splácať v splátkach v rovnakej výške, ako boli doteraz požadované platby, v súlade s bremenami zapísanými v katastri nehnuteľností. Domy a pozemky zbavené dlhov týmto spôsobom sa stávajú čiastočne majetkom štátu alebo miestnej samosprávy. [Týmto spôsobom sa štát dostáva do lepšej pozície na kontrolu a znižovanie nájomného.]

4. Celý menový systém by mal byť podriadený štátnej centrálnej banke. Podobne aj všetky súkromné banky; poštové šekové banky, sporiteľne a úverové družstvá, sa všetky pridružia ako pobočky.

5. Všetky úvery na nehnuteľnosti sa udeľujú iba prostredníctvom štátnej banky. Osobné úvery a komerčné úvery sú zverené súkromným bankárom na základe koncesie od štátu.
   Táto úľava sa udeľuje na základe posúdenia potreby so zákazom zriaďovania pobočiek pre určité okresy. Sadzobník poplatkov stanovuje štát.

6. Akciové cenné papiere sa splácajú rovnakým spôsobom ako papiere s pevným úrokom s ročnou sadzbou 5 %. Nadmerný zisk sa čiastočne vypláca akcionárom ako kompenzácia za „rizikový“ kapitál (na rozdiel od papierov s pevným úrokom a papierov krytých mincami), zatiaľ čo zostávajúci prebytok sa podľa zvrchovaného práva práce buď spoločensky rozdeľuje, alebo sa používa na zníženie cien produktov.

7. Všetkým osobám, ktoré z fyzických dôvodov (pokročilý vek, choroba, fyzická alebo duševná pracovná neschopnosť, extrémny nízky vek) nie sú schopné zarobiť si na živobytie, sa úrokové príjmy zo súčasného kapitálového majetku naďalej vyplácajú ako dôchodok v rovnakej, prípadne aj zvýšenej výške, výmenou za dodanie cenných papierov.

8. V záujme zníženia súčasnej inflácie papierových peňazí sa zavádza univerzálna, silne odstupňovaná daň z certifikátov vojnových dlhopisov a iných dlhových nástrojov Ríše a štátov. Tieto papiere sa majú skartovať.

9. Prostredníctvom intenzívnej osvety ľudí sa má ľuďom objasniť, že peniaze nie sú a nemali by byť ničím iným ako poukážkou na vykonanú prácu; že hoci každá vysoko rozvinutá ekonomika samozrejme potrebuje peniaze ako prostriedok

Machine Translated by Google

výmenou, funkcia peňazí tým tiež končí a v žiadnom prípade by sa peniazom nemala požičiavať nadsvetská moc rásť samy od seba prostredníctvom úroku na úkor produktívnej práce.

Prečo sme toto všetko ešte neurobili, čo je také samozrejmé a čo treba považovať za ako Kolumbovo vajce pre sociálnu otázku?

Pretože sme sa v našej mamonistickej slepote odnaučili jasne vidieť, že doktrína posvätnosti úroku je obludný sebaklam, že evanjelium úroku z pôžičky, ktorý jediný robí človeka šťastným, zaplietlo celé naše myslenie do zlatej siete medzinárodnej plutokracie. Pretože sme zabudli a všemocné peňažné mocnosti nás zámerne udržiavajú v zmätku ohľadom toho, že – okrem prípadu niekoľkých bohatých ľudí –

Úrok, ktorý sa zdá byť taký krásny a je taký milovaný bezohľadnými ľuďmi, je úplne kompenzovaný daňami. Celá naša daňová legislatíva je a zostane, pokiaľ nedôjde k oslobodeniu od otroctva úroku, len povinnosťou platiť daň voči veľkému kapitálu, a nie, ako by sme si predstavovali, dobrovoľnou obetou za vykonanie práce pre spoločnosť.

Preto je oslobodenie z otroctva úrokov z peňazí jasným mottom globálnej revolúcie, oslobodenia produktívnej práce z reťazí nadvládnych peňažných mocností.

Implementácie a zdôvodnenie

Stojíme uprostred jednej z najťažších kríz, aké musel náš chudobný ľud znášať vo svojej bolestnej histórii. Náš ľud je vážne chorý; vážne chorý je celý svet.
Národy bezmocne koktajú; vášnivá túžba, volanie po vykúpení prechádza pochmúrnymi masami. So smiechom a tancom, s kinom a okázalosťou sa ľud snaží zabudnúť na svoj vlastný žalostný osud – zabudnúť na svoje sklamané nádeje, na hlbokú vnútornú bolesť,
o strašnom sklamaní z toho, čo by niekto tak rád nazval „výsledkami revolúcie“.
Ale ako sme si to všetko mohli predstavovať inak? Ako mohli všetky tie krásne sľuby znieť inak? Všetko, v čo sme dúfali, že získame v temnote noci, v temnote nášho vojenského kolapsu, sa zdalo byť trblietavým zlatom, ale teraz, keď sivý deň osvetľuje nález, sú to len zhnité kúsky dreva.
Teraz tu stojíme v rozpakoch. Kvôli týmto zhnitým kúskom dreva, ktoré sa tak jemne leskli v noci, sme zahodili všetko, čo nám bolo doteraz drahé a cenné, a naplnili sme si všetky vrecká týmto poľutovaniahodným pokladom. Niet divu, že zúfalý hnev zmocňuje práve tých najchudobnejších z chudobných a že zúria v nezmyselnom hneve proti vlastným bratom a vo svojej hlbokej túžbe po vykúpení sa snažia zničiť všetko, čo im stojí v ceste.

Tento stav musí viesť k úplnému šialenstvu, ak ľudí bude ďalej podnecovať bezvedomie a hlúposť.

A kam toto šialenstvo vedie, vidíme v boľševickom Rusku. Znárodnenie, ako sa v Rusku nazýva socializácia, sa ukázalo ako neúspešné, vyhlasuje nerušený Lenin. Ekonomika je zničená, kúpna sila peňazí je nulová, inteligencia je zabitá, robotník je bez chleba. Zúfalstvo v celom ľude; iba krvavý teror založený na čínskych a lotyšských žoldnieroch dokáže ochrániť červených diktátorov pred pomstou zradeného ľudu. Aj u nás bude vývoj nasledovať tento smer, ak budú vo vláde naďalej povolení medzinárodní špekulanti, posadnutí stranícki fanatici, zástupcovia najťažšie zaťaženej buržoázie a príslušníci rasy, ktorá je svojou povahou nemeckému ľudu najhlbšie cudzia.

Machine Translated by Google

Čo vlastne boli tie pekné, krásne slová, ktoré nám niekto zašepkal do ucha?
mier, Spoločnosť národov, parlamentarizmus, zvrchovanosť ľudu, demokracia, diktatúra proletariátu, socializmus, zničenie kapitalizmu, oslobodenie od militarizmu a iné podobné pekné slogany. Mal vzniknúť nový slobodný ľud, ktorý by si mal určiť svoj vlastný osud. Nič z toho sa nenaplnilo, nemohlo sa naplniť a nikdy by sa ani nemohlo naplniť, ak s najvyššou morálnou vážnosťou nepreskúmame všetky tieto zjavenia, všetky tieto slogany – ak svedomito neskúmame príznaky choroby ako inteligentný, starostlivý lekár a starostlivo nediagnostikujeme súčasný stav chorého človeka, pričom nebudeme šetriť úsilie, aby sme zistili, odkiaľ táto vážna kritická choroba pochádza.

卐卐卐卐卐

Choroba našej doby sa volá mamonizmus.

Čo je mamonizmus?

Mamonizmus je zlovestná, neviditeľná, tajomná vláda veľkých medzinárodných peňažných mocností. Mamonizmus je však aj zmýšľanie; je to uctievanie týchto peňažných mocností zo strany všetkých, ktorí sú nakazení mamonistickým jedom. Mamonizmus je neobmedzená hypertrofia – sama o sebe zdravej – ľudskej túžby po získavaní. Mamonizmus je túžba po peniazoch prerastená do šialenstva, ktoré nepozná vyšší cieľ, ako hromadiť peniaze na peniaze, ktoré sa s bezkonkurenčnou brutalitou snaží prinútiť všetky sily sveta do svojich služieb a musí viesť k ekonomickému zotročeniu, k vykorisťovaniu pracovného potenciálu všetkých ľudí sveta. Mamonizmus je zmýšľanie, ktoré viedlo k úpadku všetkých morálnych konceptov. Mamonizmus považovaný za celosvetový fenomén treba stotožniť s brutálnym, bezohľadným egoizmom v človeku. Mamonizmus je duch chamtivosti, bezhraničnej túžby po vláde, mentality úplne zameranej na uchmatnutie majetku a pokladov sveta; je to vo svojom jadre náboženstvo čisto svetsky orientovaného ľudského typu.

Mamonizmus je priamym opakom socializmu. Socializmus, chápaný ako najvyššia morálna idea, ako myšlienka, že človek nie je na svete len sám pre seba, že každý človek má povinnosti voči komunite, voči celému ľudstvu a že nie je zodpovedný len za momentálne blaho svojej rodiny, členov svojho kmeňa, svojho ľudu, ale že má aj neotrasiteľné morálne záväzky voči budúcnosti svojich detí a svojho ľudu.

Konkrétnejšie, musíme mamonizmus vnímať ako vedomú tajnú dohodu mocných veľkokapitalistov všetkých národov. V tomto smere bol vždy pozoruhodný skrytý príchod mamonizmu.

Veľkí magnáti sa v skutočnosti skrývajú ako hlavná hnacia sila angloamerického imperializmu, ktorý obklopuje celý svet; nič viac. Veľké peňažné mocnosti skutočne financovali desivé masové vraždy počas svetovej vojny. Veľké peňažné mocnosti ako majitelia všetkých veľkých novín skutočne zaplietli svet do siete lží. S uspokojením rozdúchali všetky nízke vášne, usilovne podporovali rast súčasných tendencií a prostredníctvom šikovnej tlačovej propagandy priviedli francúzsky revanšizmus do varu. Starostlivo živili panslovanskú myšlienku, srbskú domýšľavosť o tom, že je veľmocou, a potrebu týchto štátov po peniazoch až do bodu, kedy sa musí rozhorieť svetový požiar.

Aj medzi nami v Nemecku prevláda duch mamonizmu, ktorý chcel poznať len viac údajov o exporte, národnom bohatstve, expanzii, veľkých bankových projektoch a medzinárodných finančných dohodách,

Machine Translated by Google

viedlo k úpadku verejnej morálky, k úpadku našich vládnucich kruhov do materializmu a hedonizmu, k povrchnosti v našom národnom živote, čo sú všetko faktory, ktoré sa podieľajú na desivom kolapse.

卐 卐 卐 卐 卐

S úžasom sa musíme pýtať, odkiaľ pochádza mamonizmus, odkiaľ medzinárodný veľkokapitál čerpá svoju neodolateľnú moc.

Nemožno prehliadať, že medzinárodná spolupráca veľkých peňažných mocností predstavuje úplne nový fenomén. V histórii nemáme preň obdobu. Medzinárodné záväzky menovej povahy boli prakticky neznáme. Až s rastúcou globálnou ekonomikou, so všeobecným globálnym obchodom, sa etablovala myšlienka medzinárodnej úrokovej ekonomiky a tu sa dotýkame najhlbšieho koreňa, tu sme narazili na najvnútornejší zdroj sily, z ktorého Zlatá internacionála čerpá svoju neodolateľnú moc.

Úrok, nenáročný a nekonečný prílev tovarov založený na jednoduchej vlastníckej cene peňazí bez akéhokoľvek pridania práce, spôsobil rast veľkých peňažných síl. Úrok z pôžičiek je diabolský princíp, z ktorého sa zrodila Zlatá internacionála. Pôžičkový kapitál pevne prichytil svoj krvný lievik úplne všade. Ako ramená sasanky oplietol veľký pôžičkový kapitál všetky štáty, všetky národy sveta.

Vládne pôžičky, vládne dlhopisy, železničné dlhopisy, vojnové dlhopisy, hypotéky, kryté dlhopisy – skrátka, úverové nástroje každého druhu spútali celý náš hospodársky život, takže odteraz sa všetky národy sveta bezmocne zvíjajú v zlatých sieťach. Kvôli úrokovému princípu, v súlade s úplne šialeným politickým bludom, že každý druh vlastníctva nesie nárok na zárobok, sme sa podrobili otroctvu úrokov z peňazí. Nemožno uviesť jediný skutočný, platný morálny dôvod, prečo by samotné vlastníctvo peňazí malo viesť k nároku na neustále platby úrokov.

Tento vnútorný odpor voči úrokom a príjmom akéhokoľvek druhu bez akejkoľvek produktívnej práce sa tiahne duševným životom všetkých národov a čias. Nikdy však tento hlboký vnútorný odpor voči moci peňazí nebol pre národy taký vedomý ako v našej dobe.

Mamonizmus ešte nikdy nebol takýmto celosvetovým spôsobom pripravený na začatie ovládnutia sveta. Nikdy predtým si nedal do služieb všetku nízkosť, túžbu po moci, túžbu po pomste, chamtivosť, závisť a klamstvo takým šikovne skrytým, a predsa brutálne dotieravým spôsobom ako teraz. Svetová vojna je vo svojej najhlbšej podstate jedným z najväčších rozhodnutí v evolučnom procese ľudstva v boji o to, či v budúcnosti bude osud určovať mamonistický-materialistický alebo socialisticko-aristokratický svetonázor.

svet.

卐 卐 卐 卐 卐

Na prvý pohľad mamonistická angloamerická koalícia nepochybne spočiatku zvíťazila. Ako reakcia proti nej vznikol na Východe boľševizmus a ak chceme v boľševizme vidieť veľkú myšlienku, je to nepochybne pozícia diametrálne odlišná od mamonistického svetonázoru. Metódy, ktoré sa boľševizmus snaží na tento účel použiť, sú však nepodarené liečby Dr. Eisenbartha. Ide o pokus pomôcť niekomu chorému s vnútornou otravou skalpelom, amputáciou hlavy, ruky a nôh.

Machine Translated by Google

Proti tomuto besneniu boľševizmu, proti tomuto nezmyselnému prevratu musíme predložiť novú, uskutočniteľnú myšlienku, ktorá zjednocujúcou silou spojí všetky pracujúce triedy, aby vyhnala jed, ktorý ochorel na svet.

Vidím to v zrušení otroctva úrokmi z peňazí.

Existujú tri faktory, ktoré robia úrok z úverového kapitálu zjavnou a pravou príčinou našej finančnej biedy.

Po prvé, obrovský nepomer úverového kapitálu s fixným úrokom, teda kapitálu, ktorý rastie sám od seba bez použitia tvorivej práce a dokonca rastie donekonečna.
U nás v Nemecku tento úverový kapitál už dosiahol úroveň 250 miliárd, ktorú nepovažujeme za príliš vysokú. Na rozdiel od tejto obrovskej sumy predstavuje priemyselný prevádzkový kapitál celého nášho nemeckého priemyslu iba 11,8 miliardy. Okrem toho je tu 3,5 miliardy kapitálu 16 000 priemyselných spoločností s ručením obmedzeným [GmbH], takže spolu máme na vyčíslenie len asi 15 miliárd priemyselného kapitálu. Prvým základným zistením je pomer 20:13 .

Toto hodnotenie znamená, že pri finančných problémoch najväčšieho významu musia byť všetky opatrenia týkajúce sa úverového kapitálu dvadsaťkrát účinnejšie ako opatrenia zamerané na priemyselný veľkokapitál.

Po druhé: úroková platba z vyššie uvedeného úverového kapitálu, odhadovaná na 250 miliárd, ak sa berie do úvahy celková suma za všetky obdobia, predstavuje približne 12,5 miliardy ročne. Naproti tomu celková suma všetkých priemyselných dividend rozdelených v roku 1916 dosiahla v roku 1915 približne jednu miliardu mariek. V predchádzajúcich desaťročiach to bolo v priemere okolo 600 miliónov. V posledných dvoch rokoch vojny [1914 – 1918] sa mohla značne zvýšiť, ale v aktuálnom roku [1919] zaznamená ešte väčší prepad.

Priemerná ziskovosť všetkých nemeckých akciových spoločností [AG] bola 8,21 %, čo je len o približne 3,5 % vyššia ako priemerný výnos z úverov s fixným úrokom.

Zhrniem teda, že v budúcnosti bude musieť nemecký ľud platiť približne 12,5 miliardy [ročne] za rôzne večné úroky z veľkého úverového kapitálu, zatiaľ čo výnos z priemyselného kapitálu v roku najväčšieho rozmachu bol 1 miliarda a v časoch nerušenej prosperity iba 0,6 miliardy. Vidíme tu teda opäť pomer rádovo od 20:1 do 12:1.

Tretím a najnebezpečnejším faktorom je enormný, nepochopiteľne rast veľkého úverového kapitálu prostredníctvom úrokov a úrokov z úrokov. Musím tu trochu odbočiť a dúfam, že problém vysvetlím malým exkurzom do vyššej matematiky. Najprv niekoľko príkladov.

Pôvabný príbeh o vynáleze šachovej hry je dobre známy. Bohatý indický kráľ Šihrám splnil vynálezcovi želanie ako poďakovanie za vynález kráľovskej hry. Prianím mudrca bolo, aby mu kráľ dal jedno pšeničné zrnko na prvé políčko šachovej hry, dve na druhé, štyri na tretie, a teda vždy na každé políčko dvakrát toľko ako na predchádzajúce. Kráľ sa usmial nad zdanlivo skromným želaním mudrca a prikázal priniesť vrece pšenice, aby sa na každé políčko mohli rozdeliť zrnká pšenice. Ako všetci vieme, splnenie tohto želania bolo nemožné ani pre najbohatšieho princa na svete. Všetka úroda sveta za tisíc rokov by nestačila na zaplnenie 64 políčok šachovnice.

[3] Pomer 17:1 je samozrejme presnejší, ale možno Feder počíta s pravdepodobnosťou, že sa tento pomer zvýši.

Machine Translated by Google

Ešte jeden príklad: mnohí si ešte zo školských čias pamätajú muky výpočtu zloženého úroku; ako sa cent investovaný pri narodení Krista pri zloženom úročení násobí tak, že sa každých 15 rokov zdvojnásobuje. V roku 15 po narodení Krista sa cent zväčšil na 2 centové mince, v roku 30 n. l. na 4 centové mince, v roku 45 n. l. na 8 centových mincí atď. Len veľmi málo ľudí si spomenie, akú hodnotu by tento cent predstavoval dnes: objem zlata zodpovedajúci objemu Zeme, Slnka a všetkých planét dohromady by nestačil na to, aby vyjadril hodnotu tohto centu investovaného pri zloženom úročení.

Tretí príklad: majetok rodu Rothschildovcov, najstaršej medzinárodnej plutokracie, sa dnes odhaduje na približne 40 miliárd. Je dobre známe, že vo Frankfurte okolo roku 1800 starý starosta Amschel Rothschild, bez vlastného bohatstva hodného zmienky, položil základy gigantického majetku svojho rodu prostredníctvom čiastočných rezervných pôžičiek miliónov, ktoré mu gróf Viliam I. Hesenský zveril do úschovy.

Keby sa narastanie peňazí prostredníctvom úrokov a úrokov z úrokov u Rothschilda darilo len miernym tempom za cent, krivka by nestúpala tak strmo, ako stúpa. Ale za predpokladu, že kolektívne bohatstvo Rothschildovcov sa zvyšovalo len tempom za cent, majetok Rothschildovcov v roku 1935 by bol 80 miliárd, v roku 1950 160 miliárd, v roku 1965 320 miliárd, a tým by už ďaleko presiahol celkové nemecké národné bohatstvo.

Z týchto troch príkladov možno odvodiť matematický zákon. Krivka, ktorá predstavuje vzostup majetku Rothschildovcov, krivka, ktorú možno odvodiť z počtu pšeničných zŕn na šachovnici a číslo, ktoré predstavuje násobenie centu.

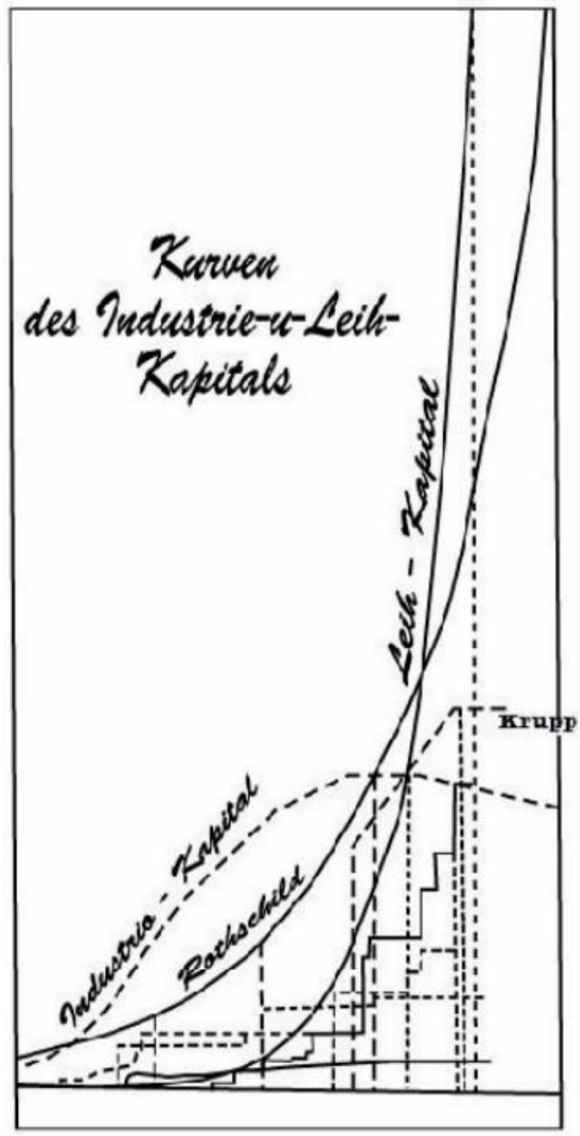

produkuje pri zloženom úročení, sú jednoduché matematické krivky. Všetky tieto krivky majú rovnaký charakter. Po počiatočnom miernom a postupnom náraste sa krivka stáva stále strmšou a čoskoro sa prakticky blíži k takmer tangenciálnej polohe k nekonečnu.

Úplne inak však pokračuje krivka rastu priemyselného kapitálu.
Rovnako tak, keďže vznikali prevažne z malých začiatkov, čoskoro sa objaví silná eskalácia kriviek, až kým sa nedosiahne určitá saturácia kapitálu.
Potom krivky vyzerajú plochšie a v niektorých odvetviach možno dokonca mierne klesnú, ak nové vynálezy viedli k znehodnoteniu existujúcich tovární, strojov atď. Rád by som tu vybral iba jeden príklad, rozvoj Kruppových závodov. V roku 1826 zomrel starý pán Krupp takmer bez majetku. V roku 1855 dostal Alfred Krupp svoju prvú objednávku na 36 kanónov v mene egyptskej vlády.

V roku 1873 Krupp už zamestnával 12 000 pracovníkov. V roku 1903 predala pani Berta Krupp celý závod a majetok Alfredovi Kruppovi.

Machine Translated by Google

akciová spoločnosť za 160 miliónov. Celková hodnota akciového kapitálu dnes dosahuje 250 miliónov. Čo pre nás Nemcov znamená meno Krupp? Vrchol nášho priemyselného rozvoja. Prvý výrobca [oceľových] kanónov na svete. Obrovská suma najhúževnatejšej, najcieľavedomejšej a najintenzívnejšej produktivity. Pre státisíce našich národných súdruhov znamenalo Kruppovo úsilie chlieb a prácu. Pre náš národ zbrane a obranu – a predsa je to trpaslík v porovnaní s miliardami Rothschildovcov. Aký význam má rast Kruppovho majetku počas storočia v porovnaní s rastom majetku Rothschildovcov prostredníctvom bezproblémového a nekonečného narastania z úrokov a úrokov na úrok?

Dve krivky nakreslené tučnými čiarami predstavujú úroky z pôžičiek a horná krivka skutočne ukazuje vývoj majetku Rothschildovcov a dolná krivka, najprv plochá a potom rýchlo stúpajúca, veľmi všeobecne ukazuje charakteristický vývoj všetkých takýchto kriviek, v ktorých malý posun na horizontálnej osi môže viesť k zdvojnásobeniu hodnoty na vertikálnej osi. Šrafovaná čiara zobrazuje krivku vývoja celého nášho priemyslu v priebehu posledných 40 – 50 rokov. Rôzne šrafované tenké čiary znázorňujú vývoj niekoľkých náhodne vybraných veľkých priemyselných podnikov, z ktorých je odvodený všeobecný charakter šrafovanej krivky priemyselného kapitálu.

Treba výslovne poznamenať, že krivky úverového kapitálu sú zobrazené silne stlačené. Napríklad krivka majetku Rothschildovcov musí byť nastavená 80-krát vyššie ako Kruppova krivka. Účelom zobrazenia kriviek je samozrejme len demonštrovať zásadne odlišný charakter týchto dvoch typov kapitálu. Krivky úverového kapitálu vykazujú najprv celkom postupný rastúci vývoj; vývoj potom ide rýchlejšie, až kým sa, stále divokejší a strhávajúci všetko so sebou, nezdvihne ďaleko za ľudské predstavy a nesmeruje do nekonečna.

Krivka priemyselného kapitálu naopak zostáva v konečnom rozsahu! Nech sú divergencie akokoľvek silné, ktoré môže podrobná stopa ukázať, celkovo bude základný charakter priemyselného rozvoja vždy taký, že po silnom počiatočnom rozvoji nasleduje určité obdobie zrelosti, nasýtenia, po ktorom skôr či neskôr nastane úpadok.

卐卐卐卐卐

Nič nám jasnejšie neukazuje hlboký a podstatný rozdiel medzi úverovým kapitálom a priemyselným kapitálom. Nič nám nedokáže jasnejšie objasniť rozdiel medzi ničivými účinkami úverového kapitálu a obchodnými ziskami (dividendami) z obchodného kapitálu vloženého a riskovaného vo veľkých priemyselných podnikoch ako toto porovnanie.

Nemožno dostatočne zdôrazniť, že samotné poznanie matematických zákonov, ktorými sa riadi úverový a priemyselný kapitál, nám ukazuje jasnú cestu, kde treba použiť páku na nápravu nášho zničeného finančného hospodárstva. Jasne si uvedomujeme, že nie kapitalistický ekonomický poriadok, nie kapitál sám o sebe a ako taký, je metlou ľudstva. Nenásytná potreba úrokov veľkého úverového kapitálu je kliatbou celého pracujúceho ľudstva!

Kapitál musí existovať! Práca musí existovať! Samotná práca toho veľa nedokáže. Samotný kapitál nič nedokáže!

Kapitál bez práce môže byť iba sterilný! Preto najdôležitejšou požiadavkou, najušľachtilejšou úlohou revolúcie, najrozumnejším zmyslom svetovej revolúcie je zrušenie otroctva úroku z peňazí.

Rod Rothschildovcov sa dnes odhaduje na 40 miliárd. Miliardári amerických vysokých financií, páni Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt a Astor, sú ocenení spolu.

Machine Translated by Google

minimálne 60 – 70 miliárd. Pri úrokovej sadzbe iba 5 % to znamená príjem pre týchto osem rodín vo výške 5 – 6 miliárd, čo podľa výskumov Karla Helffericha predstavuje zhruba 75 % ročného príjmu, ktorý mali všetci daňoví poplatníci v Prusku v roku 1912. (V tom čase bolo okolo 21 000 000 daňových poplatníkov, z čoho 75 % by bolo asi 15 000 000. Na každého daňovníka pripadá v priemere 1,56 príbuzných; teda 23 miliónov príbuzných.)

Približne 38 000 000 Nemcov tak muselo žiť z ročného príjmu spomínaných miliardárov. Americkí miliardári určite nie sú čisto úveroví kapitalisti v rovnakom zmysle ako Rothschildovci a tak ďalej. Vôbec mi nezáleží na tom, či sú americkí miliardári skutočne „stomiliónoví milionári“ alebo „tisícmiliónoví milionári“.

„miliónových miliardárov“; v prvom prípade by sme museli počítať s jedným alebo dvoma tuctami ďalších Kroesusov. Alebo jednoducho akceptujme Rathenauových „300“; potom bude náš inventár určite v poriadku. Tu nie je dôležité uviesť presné číslo, ale uznávaný pomer 300 k 38 000 000 nám otvára oči o brutálnej vláde medzinárodného úverového kapitálu.

Preto odhoďme tieto hrozné reťaze, ktoré môžu len uškrtiť všetku energickú prácu; odtrhnime od peňazí moc prinášať úroky a vždy ich prinášať, až kým sa celé ľudstvo nestane úplne zaviazaným k úrokom medzinárodnému pôžičkovému kapitálu.

Tieto tri body nám teda po prvýkrát objasňujú, kde jedine páka...
možno účinne použiť na zmiernenie našich vnútorných finančných ťažkostí.

Okrem toho si uvedomujeme, že útok celého socialistického sveta ideí proti priemyselnému kapitálu bol úplne mimo cieľa, pretože aj zamýšľaná úplná regulácia alebo socializácia všetkého podnikateľského zisku – za predpokladu neoslabenej ekonomiky –
by prinieslo smiešne chabú sumu v porovnaní s obrovským finančným zaťažením rozpočtov našej Ríše a nášho štátu.

Zrušením otroctva úrokov z peňazí sa dá celý finančný neduh odstrániť jednou ranou. Hneď pocítime opäť pevnú pôdu pod nohami; hneď nám musí a bude jasné, že sme sa touto úbohou dlhopisovou ekonomikou len najgrotesknejším spôsobom oklamali.

Veď čo iné je úverový kapitál, ak nie dlhy? Úverový kapitál sú dlhy! To sa nedá opakovať dosť často. Aké šialenstvo je to, keď si nemecký ľud ako celok požičal 150 miliárd na svoju vojnu? Keď si na to dokonca sľúbil 7,5 miliardy na úrokoch a teraz sa cíti dostať do nepríjemnej situácie, ktorá bola od začiatku nevyhnutná, keď sa snaží vymôcť týchto 7,5 miliardy od seba vo forme úplne fantastických daní?

卐卐卐卐卐

Tragickou vecou na tomto sebaklame nie je ani tak hlúposť celej tejto ekonomiky vojnových dlhopisov, ktorú sme vždy využívali oveľa lepšie ako zvyšok sveta, ako skôr fakt, že z nej má obrovský úžitok len relatívne malý počet veľkých kapitalistov, zatiaľ čo úroky musí platiť celý pracujúci ľud vrátane stredných a menších kapitalistov, ako aj podnikanie, obchod a priemysel. A tu vychádza najavo politická stránka celej myšlienky. Tu si môžu uvedomiť, že v skutočnosti je veľký úverový kapitál a len tento [t. j. nie priemyselný kapitál] kliatbou celého pracujúceho ľudstva. Dá sa to krútiť a otáčať, ako sa chce, ale vždy masa všetkých ťažko pracujúcich ľudí musí nakoniec znášať náklady na úroky z úverového kapitálu. Strední a menší kapitalisti nemajú za svoje krásne úroky čo ukázať; nemôžu mať čo ukázať za sumy

Machine Translated by Google

Úroky musia byť úplne zdanené. Či už vo forme priamych daní alebo nepriamo vo forme nepriamych daní, kolkov, ciel alebo iných záťaží pre obchod, ťažko pracujúci ľudia sú vždy naivnými a veľký kapitál z nich profituje. Teraz je dosť ohromujúce vidieť, ako socialistický ideový svet Marxa a Engelsa...

Je teraz dosť udivujúce sledovať, ako socialistický ideový svet Marxa a Engelsa, od Komunistického manifestu až po Erfurtský program (najmä Kautského), a dokonca aj súčasní socialistickí vodcovia, šetria záujmy úverového kapitálu ako na rozkaz. Posvätnosť úroku je tabu; úrok je svätyňa svätých; nikto sa ho ešte neodvážil spochybniť. Zatiaľ čo majetok, šľachta, bezpečnosť osoby a majetku, zákony Koruny, privilégiá a náboženské presvedčenie, česť dôstojníkov, vlasť a sloboda sú viac-menej postavené mimo zákon, úrok je posvätný a nenapadnuteľný. Konfiškácia bohatstva a socializácia, teda priame porušovanie zákona, ktoré je len trochu prikrášlené, pokiaľ sa pácha zdanlivo v mene všetkých jednotlivcov, sú na dennom poriadku: to všetko je povolené, ale úrok, úrok je noli me tangere, „nedotýkaj sa ma“.

Úroky z ríšskeho dlhu sú alfou a omegou štátneho rozpočtu. Jeho gigantická váha ťahá loď štátu do priepasti a napriek tomu... je to všetko jeden veľký podvod... obludný sebaklam, pestovaný len a a výlučne v prospech veľkých peňažných mocností.

Tu by som sa rád stručne dotkol námietok týkajúcich sa nízkych dôchodcov, o ktorých sa bude diskutovať neskôr, aby sa človek nad nimi netrápil. Pri posudzovaní veľmi dôležitých otázok sa tieto nezohľadňujú, ale je samozrejmé, že tieto kompenzácie budú poskytované prostredníctvom čo najširšieho rozšírenia služieb sociálneho zabezpečenia.

Podvod, povedal som! Úrokový podvod! Silné slovo. Ale ak má toto slovo opodstatnenie, ktoré bolo počas vojny azda najpoužívanejším slovom v teréne aj doma, má najväčšie opodstatnenie vo vzťahu k úrokovému podvodu.

Ale čo s vojnovými dlhopismi? S prvými 5 miliardami vybrala Ríša z vreciek ľudí úspory, ktoré skutočne existovali. Peniaze sa opäť vliekli späť. Potom prišla nová pôžička, ktorá mala peniaze opäť vysať, a s ňou aj posledné zvyšné úspory. A opäť prišla pumpa a vysála miliardy a tie opäť opäť upadli späť, až kým sa Ríša veselo, po deväťnásobnom opakovaní tejto pôvabnej hry, zadlžila na 100 miliárd.

Na oplátku ľudia samozrejme držali v rukách 100 miliárd v jemne vytlačenom papieri – najprv sme si predstavovali, že sme oveľa zbohatli – ale potom prišiel štát a povedal: „Čelím bankrotu.“

Áno, ale prečo? – Ja sám určite nemôžem skrachovať, ani keby som občas vytiahol stomarkovú bankovku z pravého horného vrecka a vložil ju do ľavého. Určite by to bola najväčšia hlúposť zo všetkých, keby sme pokračovali v hlúposti našej ekonomiky založenej na vojnových dlhopisoch vyhlásením bankrotu4 .

Zlomme otroctvo úrokov z peňazí! Vyhlásme certifikáty vojnových dlhopisov za zákonné platidlo so zrušeným úrokom a nočná mora štátneho bankrotu sa pred nami roztopí ako marcový sneh pod slnkom.

4 Feder tu vníma nemecký národ ako jednotný celok, a nie len ako súhrn jednotlivcov: peniaze, ktoré boli prevedené od niektorých Nemcov k iným Nemcom, zostávajú v rámci nemeckého národa, čo znamená, že je v právomoci nemeckej vlády upraviť ich rozdelenie, možno v bezprostredný neprospech niektorých jednotlivcov, ale pre dobro národa ako celku.

Machine Translated by Google

Ľudia mi hovoria, že zrušenie úrokových platieb je maskovaný štátny bankrot.
Nie, to nie je pravda! – Strašidlo štátneho bankrotu je v skutočnosti len rozprávka a strašidlo vymyslené mamonistickými silami.

Kniha Franza Röhra s názvom „Čo by mal každý vedieť o štátnom bankrote“ úplne uviazla v mamonistickom spôsobe myslenia.
Hoci autor vo všeobecnosti celkom jasne uznáva ekonomické problémy, ktoré nám ohrozujú socializáciou, a hoci dôrazne a správne radí, že nás nakoniec môže zachrániť iba obnova našej ekonomiky – nedokáže sa oslobodiť od poverčivej viery v posvätnosť záujmu, a preto zobrazuje štátny bankrot úplne v súlade so záujmom mamonizmu ako úplne desivú katastrofu.

Je zaujímavé pozorovať, že Röhr sa napriek lepším historickým znalostiam nedokáže oslobodiť od mamonistického pohľadu a vo svojom záverečnom slove poznamenáva: „Ak sa ničivej hospodárskej katastrofe neodvráti, nikto jej nebude ušetrený,“ zatiaľ čo na strane 81 pripúšťa, že následky zlého hospodárenia s verejnými financiami sa čiastočne zvrátili veľmi rýchlo, a na strane 68 hovorí, že v žiadnom prípade by nemalo byť pochýb o tom, že Rusko (v minulom storočí) prekonalo tieto menové krízy bez trvalých problémov. Na strane 76 pri skúmaní dôsledkov štátnych bankrotov hovorí, že hoci samozrejme došlo k hlbokým hospodárskym problémom atď., vo všeobecnosti nedošlo ani k zničeniu štátu, ani k zničeniu jeho hospodárskej sily. Naopak, dosť často sa pozorovalo rýchle oživenie národného hospodárstva a zotavenie verejných financií. Keď potom autor pokračuje ďalšími tromi riadkami a hovorí, že štátny bankrot absolútne znamená hospodársku katastrofu a spôsobuje nekonečné utrpenie, ľutujem, že nemôžem nasledovať túto logiku.

Ale späť k nášmu konkrétnemu prípadu! Čo by bolo čestnejšie? Hovoriť farizejsky o nenapadnuteľnosti vojnových dlhopisov a zároveň utláčať ľudí nesmiernym daňovým bremenom? Alebo, ak by minister financií mal odvahu otvorene osloviť ľudí a vyhlásiť: „Nemôžem platiť úroky z vojnových dlhopisov, alebo môžem, iba ak od vás vyberiem presne rovnakú sumu na daniach.“ ...Ale vtedy počas vojny som absolútne potreboval peniaze; nič rozumnejšie (pozri Anglicko) ma nenapadlo, a tak som urobil podvod s vysoko úročenými vojnovými dlhopismi. Musíte mi odpustiť, milovaní ľudia; v konečnom dôsledku to bolo všetko pre vás, ale ak sa už nechceme hrať na schovávačku... Ja, štát, už nebudem platiť žiadne ďalšie úroky a vy, daňoví poplatníci, nemusíte platiť dane na pokrytie týchto úrokových platieb... To úplne zjednodušuje naše transakcie; vyhýbame sa obrovskej daňovej byrokracii a rovnako aj obrovskej byrokracii platiacej úroky, čím šetríme obrovské množstvo peňazí a pracovného potenciálu.“

Dlho som váhal s odhalením tohto podvodu, ale považujem ho za absolútne zásadný.
tu v žiadnom prípade nestrácať zo zreteľa celkový obraz.

卐卐卐卐卐

Podľa bavorských daňových priznaní by okruh ľudí, ktorí by utrpeli – povedzme presne tí, ktorí podľa svojich daňových priznaní dostali viac ako 30 000 mariek na úrokoch – tvorilo 822 ľudí, čo je len 0,4 % z tých, ktorí sú povinní platiť dane (Bayr. St-Z. 1913) v celom Nemecku, teda približne 10 000. (Horných 10 000!)

Objasnime si teraz čo najstručnejšie najdôležitejšie aspekty tejto revolučnej požiadavky a najprv sa pozrime na otázky z nášho národného hľadiska.

Machine Translated by Google

Na to je najprv potrebné jasne sa pozrieť na našu súčasnú situáciu. Štátny tajomník Eugen Schiffer vo svojom veľkom prejave v Berlínskej obchodnej komore vyhlásil, že je „nemožné ignorovať". To je len čiastočne správne. Ignorovať je možné obrovské zadlženie nášho národného hospodárstva a bezprecedentnú devalváciu našej meny –
skrátka, faktom je, že sme sa cez noc stali chudobným národom.

Záťaž, ktorú nám mierová zmluva ukladá, však nemožno ignorovať. V súčasnosti existujúce dlhové certifikáty, ako sme videli, predstavujú približne 250 miliárd. Predpokladajme najprv, že Dohoda nám v nejakej forme uloží ďalších 50 miliárd vo forme vojnových reparácií: to predstavuje spolu približne 300 miliárd dlhu.

Aj keď to môže zaťažovať úzke hranice tejto práce, predsa len treba povedať niekoľko slov o rozsahu nemeckého národného bohatstva. Výskumy Helferricha a Steinmann-Buchera odhadujú nemecké národné bohatstvo na približne 350 miliárd. Takýmto zisteniam možno pripísať len veľmi obmedzenú hodnotu, nech boli odvodené akokoľvek starostlivo. Platia len pre obdobia nerušenej hospodárskej činnosti. Sú však tiež dosť zavádzajúce, pretože zahŕňajú štátny a obecný majetok, teda napríklad aj opravy ciest, úpravy vodných ciest atď. Je zrejmé, že hoci výroba takýchto prác mohla stáť obrovské peniaze, napriek tomu nemajú prísne vzaté žiadnu vnútornú hodnotu. Lepším meradlom národného bohatstva je takzvané zdaniteľné bohatstvo, ktoré vyplýva z daňových priznaní k obrannému príspevku alebo dani z majetku z vojnového obdobia. Výsledkom je celková suma 192 miliárd, teda oveľa menej ako Helfferichov údaj. K tejto sume však možno podľa skúseností pripočítať približne 10 % pre malé majetky oslobodené od dane zo zákona a približne rovnakú sumu pre „tiché rezervy " .5

V každom prípade sa mi zdá príliš optimistické hovoriť o národnom bohatstve viac ako 250 miliárd. Ale aj toto číslo má len veľmi obmedzený význam. Najsprávnejšie by bolo úplne sa odpútať od myšlienky národného bohatstva, ktoré je vôbec numericky uchopiteľné, a preniknúť k poznaniu, že národné bohatstvo nachádza svoj prejav výlučne v duševnom a fyzickom pracovnom potenciáli celého národa, a teda patrí k rádom, ktoré nemajú žiadny vzťah k užšiemu pojmu kapitálu. V skutočnosti musíme vidieť ďalší zdroj národného bohatstva v prítomnosti nerastných zdrojov, bohatstva lesov a úrodnej pôdy, ale ani tieto veci nemožno numericky uchopiť, pretože ich hodnota kolíše medzi nulou a nekonečnom v závislosti od toho, či sú nerastné zdroje nevyužité, alebo či sa na základe geologickej správy dajú odhadnúť na miliardy ton uhlia a...

tak ďalej.

Nezabúdajme, že Nemecko je naozaj chudobná krajina. Nemá takmer žiadne monopoly. V bohatstve nerastných zdrojov výrazne zaostáva za väčšinou svojich susedov, nehovoriac o bezkonkurenčných nerastných zdrojoch čínskej, indickej a americkej ríše. V úrodnosti pôdy výrazne zaostáva v porovnaní s požehnanými poliami ruskej čiernej pôdy a v porovnaní s bez námahy produktívnymi oblasťami tropickej a subtropickej krajiny. Preto máme nakoniec vždy len potenciál a vôľu našich ľudí pracovať, ako aj dostupnosť dostatočného množstva práce, a musíme jasne pochopiť, že v tomto stave vecí nemôže byť ani reči o zabezpečených dlhoch, o záruke za naše dlhové nástroje...

5 „Tiché rezervy" sú výsledkom podhodnotenia kladných hodnôt a nadhodnotenia záporných hodnôt v účtovníctve, takže aby sa vytvoril dojem najnižšej možnej čistej hodnoty majetku.

Machine Translated by Google

Či už ide o úročené vojnové dlhopisy alebo neúročené ríšske bankovky, za nimi stojí iba a výlučne daňový potenciál celého ľudu – a čo je daňový potenciál iné ako funkcia pracovnej sily celej pracujúcej populácie?

卐 卐 卐 卐 卐

Teraz si musíme objasniť ďalší relevantný komplex otázok a samozrejme hlavné položky v oblasti príjmov a výdavkov nášho štátu. Existuje pozoruhodný kontrast medzi širokým priestorom, ktorý v našich súkromných životoch zaberá starosť o zarábanie peňazí, a pozornosťou, ktorú venujeme veľkým otázkam finančného hospodárenia nášho štátu, a predsa medzi individuálnou ekonomikou a národnou ekonomikou neexistuje žiadny podstatný rozdiel.

Hlavné položky štátnych príjmov sú: po prvé, čisté zisky pôšt a železníc; po druhé, zisky baní, lesných správ a iných štátnych podnikov; po tretie, mýto a nepriame dane; po štvrté, priame dane.

Aby som sa vyhol čisto teoretickým diskusiám v takýchto mimoriadne praktických otázkach, chcem objasniť jednotlivé položky z bavorského štátneho rozpočtu na rok 1911 podľa ich veľkosti. Pošta, telegraf a železnice priniesli 120 miliónov; lesy, bane atď. okolo 40 miliónov; nepriame dane 53 miliónov; priame dane 60 miliónov. Ďalších 67 miliónov pochádzalo z kolkov, poplatkov, dedičských daní, pozemkových daní, prevodov príjmov z Ríše atď.

A čo výdavky? V prvom rade tu nájdeme platby úrokov zo štátneho dlhu vrátane železničných dlhov s 85 miliónmi. Pre kráľovský dom 5 miliónov; správu spravodlivosti 27 miliónov; vnútornú správu 40 miliónov; kostoly a školy 51 miliónov; finančnú správu 13 miliónov; výdavky na účely súvisiace s Ríšou 50 miliónov; dôchodky 36 miliónov. Rôzne výdavky 5 miliónov. Vtedy, v tomto šťastnom roku bavorských financií, ročný rozpočet zanechal prebytok príjmov vo výške 27 miliónov.

V rámci našich úvah sa nás však týkajú iba tie výdavky, ktoré možno vynechať zrušením úrokového otroctva. Tu na prvom mieste prirodzene stojí platba úrokov zo štátneho dlhu s 85 miliónmi mariek; k tomu pripočítajte najväčšiu časť našich platieb za finančnú správu, približne 10 miliónov; ďalej veľkú časť platieb na účely súvisiace s Ríšou, z ktorých pripočítajme polovicu, 25 miliónov, a nakoniec 5 miliónov platieb pre kráľovský dom, ktoré sú teraz preč: spolu 125 miliónov.

Zmiznutie týchto položiek znamená možnosť vzdania sa všetkých priamych a nepriamych daní, ktoré, ako sme videli, priniesli 53 miliónov a 60 miliónov mariek, spolu 113 miliónov mariek!

Vôbec sa nestotožňujeme s názorom, že by sa mali úplne zrušiť priame a nepriame dane; nepochybne v rozumných medziach slúžia na jednej strane na vzdelávanie a na druhej strane na reguláciu. Určite nie je viac než správne a spravodlivé, aby zisky z voľne vlastneného majetku naďalej podliehali miernemu, odstupňovanému zdaňovaniu, pretože štát si samozrejme musí udržiavať aj zabezpečené vlastníctvo so svojimi policajnými orgánmi. Zdá sa rovnako vhodné, aby obchod a priemysel boli povinné odvádzať daňové príspevky zodpovedajúce ich ziskom z práce, pretože štát sa musí starať aj o udržiavanie a rozvoj verejných obchodných ciest pre ne. Zodpovedajúca minimálna daň z hlavy pre každého občana oprávneného voliť je tiež...

Machine Translated by Google

požiadavka spravodlivosti, keďže starostlivosť o bezpečnosť osoby a jej majetku sa vyžaduje aj od štátu.

V oblasti nepriamych daní má silné rozšírenie všetkých čistých luxusných daní regulačný účinok v najlepšom slova zmysle, zatiaľ čo všetky jednoduché potraviny a nevyhnutnosti ľudí by mali byť oslobodené od daní!

Výsledkom takejto daňovej politiky by boli skôr vysoké príjmy – o ktorých sa nedá hovoriť, pretože pre veľkú časť obyvateľstva by zdaňovanie nemalo byť skutočnou záťažou, ale len pripomienkou, že človek nie je len individuálnou podstatou, ale aj občanom štátu a že okrem občianskych práv má aj občianske povinnosti.

Daňové príjmy by mali byť menej potrebné na splácanie dlhov štátnych podnikov, ktorých čistý zisk, ako sme videli, postačuje na pokrytie bežných výdavkov štátu na školy, univerzity, správu spravodlivosti, vnútornú správu atď. Daňové príjmy by sa mali použiť na podporu špeciálnych kultúrnych úloh štátu, na ktoré nikdy neboli k dispozícii dostatočné zdroje v rámci bežného štátneho rozpočtu. Mám tu na mysli predovšetkým sirotince, ústavy pre nevidiacich a mrzákov, centrá dennej starostlivosti, starostlivosť o tehotné ženy, boj proti tuberkulóze, alkoholu a pohlavným chorobám a výstavbu záhradných miest a osád, najmä na ubytovanie a humánnu starostlivosť o našich vojnových postihnutých.

卐 卐 卐 卐 卐

Náš obzor sa rozširuje. Vidíme panenskú pôdu. Mohlo by zrušenie úrokového otroctva znamenať zrušenie všetkých daní? Znamenalo by to, že keby sme z tohto gigantického boja vyšli ako víťazný ľud. V súčasnom stave neoslavujme priskoro; záťaže, ktoré nám uvalili naši nepriatelia, zabezpečia, aby sme to neurobili. Ale v každom prípade vidíme panenskú pôdu na základe vskutku celkom jednoduchého príkladu nášho bavorského štátneho rozpočtu, ktorý sme práve použili...

Vo všeobecnosti nachádzame dosť podobné vzťahy aj v ostatných nemeckých spolkových krajinách a nie je prehnané povedať, že z prebytkov štátnych podnikov, železníc, pôšt, telegrafov, lesov, baní atď. by sa dali bez problémov pokryť všetky štátne výdavky na celú správu spravodlivosti, na všetku vnútornú správu vrátane štátnych stavebných projektov, všetky výdavky na školy a univerzity, ako aj na kultúrne účely. Teda dokonale ideálny stav.

Prečo to tak nie je? Vkradol sa úrok. Kvôli plateniu úrokov sa potraviny obyvateľstva stávajú drahými; kvôli úrokom cukor a soľ, pivo a víno, zápalky a tabak a nespočetné množstvo ďalších potrieb dennej potreby podliehajú nepriamym daniam.
Kvôli úrokom sa musia zvýšiť priame dane, ktoré sa delia na pozemkové dane, ktoré sa prenášajú vo forme vyšších cien obilia, dane z nehnuteľností, ktoré zvyšujú nájomné, a dane z podnikania, ktoré...
zaťažujú produktívnu prácu daňami z príjmu, ktoré nevyhnutne znižujú životnú úroveň štátnych zamestnancov a ľudí s pevnými platmi, a nakoniec na samom konci, skromný v dávaní, ale nenásytný v prijímaní, úverový kapitál platí dane z kapitálových dividend. Podľa daňových priznaní z roku 1911 bolo z 253 miliónov kapitálových dividend prijatých v Bavorsku všetkých 8,1 milióna zaplatených na štátnych daniach.

Videli sme, že všetky kapitálové dividendy, všetky úroky z kapitálu, musia byť nakoniec získané prácou celého ľudu. Videli sme, že platby úrokov z verejných dlhov

Machine Translated by Google

predstavuje najväčšiu položku v našom štátnom rozpočte a videli sme, že tí, ktorí sú povinní platiť dane z úrokových platieb, prispievajú do štátnych príjmov len mimoriadne obmedzene.

Z hľadiska relatívnej veľkosti kapitalista zaplatil 8 miliónov z celkových 60 miliónov na priamych daniach, čo je len osmina až šestina priamych štátnych daní zaplatených v Bavorsku v roku 1911. Priame dane však tvoria len asi pätinu celkových štátnych príjmov. Preto úverový kapitál prispieva len asi tridsiatinou až štyridsiatinou k celkovým potrebám štátu.

Nemožno poprieť, že daňová legislatíva počas vojny, najmä v posledných rokoch, sa uchýlila k silnejšiemu zdaňovaniu kapitálových dividend, ale silnejšie nepriame zdaňovanie s tým viac-menej držalo krok, takže relatívna veľkosť sa takmer nezmenila.

Obraz sa stáva hrozným, keď vezmeme do úvahy rozpočet Ríše. Tu sú už samotné proporcie oveľa menej priaznivé. Ríša nemá rovnaké daňové zdroje ako jednotlivé spolkové krajiny. Priame dane sú vyhradené pre spolkové krajiny; podniky Ríše sú obmedzené na ríšsku poštu a železnicu (treba poznamenať, že to nezahŕňa pruské štátne železnice), a preto zostávajú len mýto a nepriame dane.

Rádovo veľké zdroje príjmov Ríše (pozri Štatistické výroky Nemeckej ríše za roky 1917 a 1918) boli v roku 1915 1 miliarda nepriamych daní, 0,8 miliardy mimoriadnych príjmov (vojnové príspevky, školské poplatky) atď. Aj tu je ten istý obraz. Viac ako tretina, konkrétne 1,3 miliardy, bola už v roku 1915 pohltená platbou úrokov z ríšskeho dlhu. Aj tu sa opäť presadil úverový kapitál. Aj tu potrebuje na svoje uspokojenie všetky priame dane. Cukor platí 163 miliónov, soľ 61 miliónov, pivo 128 miliónov, tabak, pálenka, šumivé víno, palivo do lámp, zápalky, hracie karty a nespočetné množstvo ďalších položiek muselo byť zdanených, aby sa nazbierala miliarda mariek, ktorá potom úplne prúdi do vreciek kapitalistov.

Dnes je záhadou, ako splácať úroky z ríšskeho dlhu. Len platby úrokov pohltia 8 miliárd [ročne], na základe 100 miliárd vo vojnových dlhopisoch plus ďalšie vojnové úvery. Príjmy z pôšt a železníc sa len ťažko dajú ďalej zvyšovať. Ďalšie zvýšenie mýta bude sotva tolerované; preto pravdepodobne zostáva len päť- alebo desaťnásobné zvýšenie nepriamych daní – nemožné! – alebo jasné poznanie, že len a výlučne zrušenie otroctva úrokov z peňazí nám môže priniesť spásu. Celá ekonomika vojnových dlhopisov bola obrovským sebaklamom. Nemecký národ si na svoju vojnu požičal sto miliárd. Za to si sľúbil 5 miliárd na úrokoch; preto musí zaplatiť 5 miliárd na daniach. Všetok prospech ide veľkému kapitalistovi, ktorý z kapitálových dividend poberá toľko, že ich nemôže ani spotrebovať, a napriek tomu sa daňou z kapitálových dividend odoberá len pomerne skromné percento, ako sme videli.

卐卐卐卐卐

Dúfam, že som už hlavnými bodmi mojej prezentácie rozptýlil ľudsky pochopiteľnú hrôzu, ktorú mnohí čitatelia môžu mať z toho, že nakoniec prídu o úrokový príjem zo svojich pekných certifikátov. Len stručne na jednom príklade ukážem, že celá úroková ekonomika je jeden veľký sebaklam, a zároveň sa chcem pozrieť na vyššiu úroveň solídneho príjmu strednej triedy.

Predpokladajme, že hlava domácnosti má príjem z práce vo výške 10 000 mariek a okrem toho ďalších 5 000 mariek z kapitálových dividend. Najprv z toho bude zaplatených približne 1 500 mariek na priamych daniach; potom bude najmenej 1 000 – 1 200 mariek vo forme vysokých nájmov.

Machine Translated by Google

zbavené na večný úrok. Ďalších 1000 mariek pravdepodobne odtečie vo forme nepriamych daní pre päť- alebo šesťčlennú rodinu a už teraz si človek uvedomuje, že z krásnych kapitálových dividend, ktoré si malí a strední kapitalisti užívali za šťastných daňových sadzieb z predchádzajúcich rokov, veľa nezostalo. V skutočnosti už dnes nemôže byť ani reč o „prebytku“; naopak, ak si dnes človek sám preskúma súčasné fantastické daňové návrhy, pravdepodobne sa zdaní podstatne viac príjmov z práce.

Prirodzene, situácia sa zdá byť úplne iná pre veľkého kapitalistu, ktorý napríklad vyberie iba 1 milión kapitálových dividend. (Takých ľudí je dnes v Nemecku pomerne veľa.) Z dane z kapitálových dividend tento šťastlivec zaplatí maximálne 50 – 60 tisíc mariek. Z nepriamych daní tiež neplatí viac ako otec rodiny z predchádzajúceho príkladu. Jeho rozpočet si napokon môže celkom pohodlne vyžiť so 40 – 50 tisíc mariek, a to aj v súčasnej drahej dobe. Ak mu zostane pekných zhruba 900 000 mariek v hotovosti, za to s 5 % úrokom z pôžičiek dostane v budúcom roku ďalších 45 000 mariek a to zo zákona na úkor pracujúceho obyvateľstva.

Malý dôchodca, ktorý žije len zo svojich úrokov, by nepochybne utrpel ujmu. Ak je schopný pracovať, musí sa samozrejme rozhodnúť, že si bude zarábať prácou. Tým sa potom dostane do oveľa lepšej situácie ako milióny jeho kamarátov, ktorí nemajú nič iné ako svoj fyzický alebo duševný pracovný potenciál. Ak to nechce, musí svoje bohatstvo prejesť. Nakoniec má 20 rokov na to, aby si ho znova a znova ukrajoval, ak bude naďalej spotrebovávať ročnú sumu, ktorú dostával s 5% úrokom. Pre osoby, ktoré nie sú v situácii pracovať alebo sú oslabené chorobou či vekom, je samozrejme potrebné zabezpečiť primerané živobytie prostredníctvom rozvoja sociálneho zabezpečenia pre všetky segmenty obyvateľstva.

Sociálnu starostlivosť si predstavujem takto:

Predpokladajme, že staršia pani, vdova, ktorá doteraz musela žiť z úrokov z kapitálovej investície 60 000 mariek, je prostredníctvom zákonom proklamovaného zrušenia úrokového otroctva zbavená svojho zdroja príjmu. Tu by sa prostredníctvom čo najširšieho rozšírenia dôchodkového systému dala vyššie uvedenej osobe možnosť poberať dôchodok zodpovedajúci jej kapitálu, čím by sa ročný dôchodok mohol dokonca zvýšiť v porovnaní s predchádzajúcim úrokovým výnosom, aby sa aj tomuto okruhu ľudí poskytla určitá kompenzácia za zníženú hodnotu peňazí. Takto by sa napríklad výmenou za odovzdaných 60 000 mariek v dlhových nástrojoch Ríše, štátov alebo v krytých dlhopisoch mohol poskytnúť ročný doživotný dôchodok vo výške 4 000 mariek. Ak má vdova deti a chce im odkázať časť majetku, potom jej môže byť dovolené, aby sa na dôchodok premenilo iba 40 000 mariek, zatiaľ čo zvyšných 20 000 by sa ponechalo deťom. Zo 40 000 mariek, v závislosti od veku žiadateľa o dôchodok, by sa ročne mohlo poskytovať až 1/12 prijatého kapitálu. Okrem toho treba tiež poznamenať, že so zrušením represívnych daní v dôsledku zrušenia úrokového otroctva sa životné náklady vdovy značne znížia.

Podrobné skúmanie osobných záujmov každej vrstvy obyvateľstva by výrazne presiahlo rámec tejto eseje. Takáto revolučná požiadavka sa nemôže týkať osobných záujmov; napriek tomu, ako sa táto myšlienka prejaví, zistí sa, že zdravé dôsledky nakoniec osobne prospejú každému jednotlivcovi.

Práve problémom, ktorý som už vyššie uviedol, ako dosiahnuť oslobodenie od úrokov z vojnových dlhopisov, som sa už snažil objasniť, že malí kapitalisti – čím myslím všetky tie státisíce, ktoré boli prinútené hyperamerickou reklamou –

Machine Translated by Google

kampaň za venovanie svojich úspor na úpisy vojnových dlhopisov – nielenže nemajú žiadny úžitok z úrokov, pretože si ich samozrejme musia zaplatiť sami z daní, ale s daňovou legislatívou prispôsobenou na ochranu veľkého kapitálu musia podporovať platby úrokov z miliónových úpisov.

Zdá sa mi, že okrem týchto bezprostredných úvah musí sama výzva adresovaná všetkým v záujme blaha ich detí presvedčiť úzkostlivého držiteľa dlhopisov, aby prijal ako úplne prirodzené zrieknutie sa večného úroku z dlhov Ríše. Čo v tomto prípade vlastenec, ktorý dal svojej vlasti 10 000 mariek v najväčšej núdzi, v skutočnosti stratí, okrem úžerníckeho nároku na výber 50 000 mariek na úrokoch do sto rokov bez toho, aby znížil istinu? Jeho deti a vnúčatá musia večne pracovať, len aby splatili všetky úroky.

卐卐卐卐卐

Otázka splácania požičaných súm sa dá vyriešiť rôznymi spôsobmi. V mojich stručne uvedených hlavných myšlienkach k danému problému, ktoré som predložil vláde Ľudového štátu Bavorsko [pod vedením Kurta Eisnera] 20. novembra minulého roka [1918], som navrhol jednoducho, aby splácanie nahradilo platbu úrokov vo výške 5 % ročne počas 20 rokov. Verím, že v nasledujúcom texte môžem predložiť ešte oveľa lepší návrh, ktorý si vďaka svojej jednoduchosti určite zaslúži uprednostnenie: „Potvrdenia o vojnových dlhopisoch budú po zrušení úrokov vyhlásené za obeživo.“ To je Kolumbovo vajce. Výhodou tohto opatrenia je v prvom rade to, že z neho nikto v skutočnosti nič necíti. Potvrdenia o vojnových dlhopisoch naďalej ležia v skladoch; ale žiadni mladí ľudia ich nedostanú, rovnako ako knihu, skriňu alebo nejaký inak užitočný predmet, ktorý by niekto požičal svojmu priateľovi.

Ak niekto potrebuje peniaze, jednoducho vytiahne vojnovú dlhopis a zaplatí ňou. Vojnové dlhopisy majú koniec koncov rovnakú krásu a papierovú hodnotu ako naše ostatné 10-, 20-, 100- a 1000-markové bankovky. Pri takomto bezproblémovom prechode z úrokovej ekonomiky do bezúročnej národnej ekonomiky sa určite nedá hovoriť o tom, že by bol trh zaplavený menou. ekonomika. Všetky certifikáty vojnových dlhopisov sú už dobre chránené a uložené v bankových trezoroch alebo na iných miestach, ktoré ľudia považujú za bezpečné, ako napríklad vlnená pančucha alebo kopa hnoja. V skutočnosti nemožno poprieť, že naše vydané papierové peniaze, až približne 40 miliárd, tiež nie sú v obehu, ale z väčšej časti sú hromadené vyššie opísaným spôsobom. Naša potreba peňazí v časoch hospodárskeho rozmachu pred vojnou bola tiež len približne 4 – 6 miliárd a je nepredstaviteľné, že by sme dnes v čoraz tradičnejšej bezhotovostnej ekonomike potrebovali viac ako dvakrát toľko6 .

卐卐卐卐卐

Zrušenie úrokov sa má vykonať presne rovnakým spôsobom pre všetky aktíva s fixným úrokom. Pre tieto aktíva, rovnako ako pre aktíva prinášajúce dividendy, sa odporúča pôvodne navrhované „splácanie“ v 20 alebo 25-ročných ročných dôchodkoch, najmä pre hypotéky.

Zrušenie úrokového otroctva pri hypotékach nepochybne znamená riešenie bytového problému, oslobodenie od premrštených nájmov. Vôbec nie je zrejmé, prečo držiteľ...

6 V neskoršej časti Feder uvádza, že sa rozhodol, že jednoduché používanie certifikátov vojnových dlhopisov ako meny nie je najlepší nápad. Navrhuje, aby sa namiesto toho previedli na bankové úvery.

Machine Translated by Google

z hypotéky by mal mať večný úžitok z úroku z jednorazovo požičanej sumy, prečo by mal byť poskytnutý bezproblémový a nekonečný prílev tovaru, prečo by mala veľká masa ľudí platiť vysoké nájomné rok čo rok len kvôli tomuto nezdravému princípu úroku? Stručne povedané, je zrejmé, že o úplnom zrušení nájomného nemôže byť ani reči, pretože správa a údržba domov si samozrejme vyžaduje neustálu prácu a peniaze. Zníženie nájomného teda môže nastať len do tej miery, do akej je samovoľne výsledkom úspešného splácania hypoték.

Len jednu vec treba dôrazne zdôrazniť, že zrušenie otroctva úrokom nemá ani najmenšie spoločné s našou celkovou prácou produkujúcou hodnotu, pokiaľ nie je kladená žiadna prekážka podnikateľskému duchu, produktívnej práci, výrobe tovarov, nadobúdaniu bohatstva. Naopak, ako sme videli, celý pracujúci ľud je oslobodený od dusivého, neprimeraného a ťažkého bremena; náš duševný život je očistený od opojného jedu.

卐卐卐卐卐

Ako správne bola plodnosť problému úrokov rozpoznaná v priebehu dejín, môžeme vidieť z toho, že sa ním zaoberali mysle vo všetkých dobách a všetkých národoch...

V rôznych pasážach Starého zákona, ako napríklad Levitikus 25 a Deuteronómium 15, nachádzame nariadenia o ukončení úroku v podobe, že siedmy rok by mal byť vždy rokom prijatia alebo jubilea, v ktorom by mali byť odpustené všetky dlhy ľudových súdruhov.

Solón v roku 594 pred Kristom zrušil osobné dlhové otroctvo prostredníctvom legislatívy. Tento zákon sa nazýval veľká Seisachtheia (zbavenie sa bremien).

V starovekom Ríme Lex Gemicia z roku 332 pred Kristom náhle zakázal rímskym občanom účtovať si akýkoľvek úrok.

Za Justiniána bol prijatý zákaz zloženého úroku s nariadením, že sa už žiadny ďalší úrok nesmie požadovať, ak sa nahromadí omeškaný úrok do výšky pôvodne požičanej sumy.

Pápež Lev I. (Veľký) vydal v roku 443 všeobecný zákaz požadovať úroky; dovtedy mali iba duchovní zakázané požadovať úroky z pôžičky. Zákaz úrokov sa stal súčasťou kánonického práva a zároveň záväzným predpisom pre laikov. Aj svetská legislatíva sa postupne prispôsobovala kánonickým názorom a dokonca hrozila trestom za účtovanie úrokov. Nachádzame to v policajných nariadeniach Svätej rímskej ríše z rokov 1500, 1530 a 1577.

Samozrejme, takéto zákony sa teraz stretávali s veľkým odporom a často sa obchádzali, a v tejto pomerne krátkej historickej retrospektíve možno ako prekvapujúci historický fakt spomenúť len to, že hoci podľa kánonického práva 11. až 17. storočia bolo účtovanie úrokov kresťanom zakázané, Židom bolo povolené.

Bolo by mimoriadne pôvabné preskúmať v každom prípade, aké ekonomické nádory viedli k tomuto mocnému zbaveniu sa bremien. Obzvlášť cenné by bolo vidieť, ktoré mocnosti a sily opakovane porušovali zákazy úrokov.

V stredoveku sa úžerníci často trestali rýchlo; vykrvácaní farmári alebo občania sa spojili a zbili špekulantov na smrť. Dnes máme

Machine Translated by Google

vstúpil do úplne inej fázy problému so záujmami. Takéto pogromy sú najhlbšie odsudzované.

Taktiež už nejde o jednotlivé lokálne obmedzené príznaky choroby, s ktorými by sa dalo bojovať odstránením hnisavého vačku; to, čo sa deje, je vážne ochorenie celého ľudstva.

卐卐卐卐卐

Treba čo najdôraznejšie zdôrazniť, že práve naša súčasná kultúra, práve medzinárodnosť hospodárskych vzťahov, robí úrokový princíp takým vražedným.
Predchádzajúca historická retrospektíva by sa tiež nemala považovať za analógiu s dnešnými okolnosťami. Keď Babylončania porazili Asýrčanov, Rimania Kartágincov, Nemci Rimanov, potom už neexistovalo žiadne otroctvo úrokom; neexistovali žiadne medzinárodné svetové mocnosti. Vojny tiež neboli financované pôžičkami, ale pokladmi nahromadenými počas mieru. David Hume to veľmi pekne opisuje vo svojej Eseji o verejnom úvere. Iba moderná doba so svojou kontinuitou vlastníctva a medzinárodným právom umožňuje, aby sa úverový kapitál stupňoval do nekonečna. Halier, ktorý bol investovaný s úrokom v čase Kristovho narodenia, už neexistuje, pretože odvtedy všetky vlastnícke práva museli niekoľkokrát ustúpiť násiliu; naopak, halier, ktorý starý Rothschild investoval s úrokom, stále existuje a bude existovať, ak existuje medzinárodné právo, navždy.

Okrem toho treba zvážiť, že rozsiahle oblasti Zeme prešli z naturálneho hospodárstva na peňažné hospodárstvo až v modernej dobe. V tejto súvislosti je obzvlášť dôležité, že až v polovici 19. storočia boli zrušené všetky obmedzenia týkajúce sa účtovania úrokov, ako aj všetky zákazy úrokov: tak Anglicko v roku 1854, Dánsko 1856, Belgicko 1865, Rakúsko 1868.

Dnešná koncepcia úroku ako neoddeliteľného prvku vlastníctva peňazí teda nie je staršia ako polstoročie. Práve táto koncepcia úroku však po prvýkrát spôsobila, že sa peniaze premenili na démonickú silu takého univerzálneho nátlaku, aký sme poznali.

Počiatočná a potom stále rastúca zadlženosť štátov voči kapitalistom sa tiež datuje až do polovice 19. storočia. Až odvtedy vidíme, ako sa štát degraduje z funkcie správcu ľudového spoločenstva na funkciu správcu kapitalistických záujmov. Tento vývoj dosiahol svoj vrchol vo vojnových dlhopisoch, s ktorými sa stretávame vo všetkých krajinách a ktoré, ako sme si uvedomili, slúžia výlučne mamonistickým záujmom, ktoré by mali byť korunované obrovskou úverovou budovou svetovej pôžičky.

卐卐卐卐卐

Tieto krátke retrospektívy by nám mali uľahčiť konečné zbavenie sa predpokladu, že pôžičkovému kapitálu musí byť prepožičaná nadsvetská moc rásť večne a donekonečna zo seba samého. Obdarovaný desivým potenciálom vysávať. Musíme sa zbaviť predstavy, že pôžičkovému kapitálu, neovplyvnenému svetskými skutkami a previneniami, by malo byť možné tróniť nad oblakmi, neovplyvnené pominuteľnosťou, neovplyvnené silami ničenia, neovplyvnené výstrelmi našich obrovských zbraní. Pretože aj keby sa domy a chatrče, železnice a mosty zničené granátmi prepadli do prachu a popola, hypotéky by stále existovali;

Machine Translated by Google

Železničné dlhopisy a verejné dlhové certifikáty sa tým nevymažú. Ak by sa dediny a mestá, celé provincie, stali obeťou šialeného ničenia vojnou, aký by bol výsledok? Znamená to nové dlhové certifikáty. S očami blýskajúcimi sa chamtivosťou Zlatá internacionála tróniaca nad oblakmi sleduje šialený nápor ľudstva. A nie je ďaleko čas, keď celé ľudstvo bude nakoniec slúžiť len ako úrokoví otroci mamonizmu.

Táto myšlienka je medzinárodná; musí oslobodiť celý svet. Sláva národu, ktorý ako prvý odváži sa na odvážny krok. Čoskoro ho budú nasledovať aj ostatní.

Otázka, ktorá mi bola často kladená, či je táto myšlienka vôbec realizovateľná na národnej úrovni, odpovedzte áno. Sme vnútorne zadlžení.

Proti zahraničným úrokovým nárokom sme zatiaľ prirodzene bezmocní; tie treba jednoducho zaplatiť. Nadmerný odliv kapitálu musí byť v čo najväčšej možnej miere zablokovaný, ale rovnako ako sa zákonodarca zdrží vypracovania zákonov proti vraždám, zabitiu z nedbanlivosti, podvodom atď., pretože by sa vždy našli darebáci, rovnako by sa nemal ľud ako celok zdržiavať kroku, ktorý sa považuje za nevyhnutný na ozdravenie svojich verejných financií, len preto, že nie práve najlepšie prvky ľudu sa snažia odniesť svoju korisť do bezpečia mimo krajiny. Ak predpokladáme, že stovky miliónov, ba dokonca miliardy vo forme certifikátov vojnových dlhopisov by sa minuli v zahraničí, ani to by stále nemohlo byť významným impulzom pre nezrušenie úrokového otroctva; pretože úmerne k tomu, že z viac ako 250 miliárd mariek v domácich investičných aktívach s pevným úrokom musí byť zďaleka väčšina stále v krajine.

Zhrňme to ešte raz stručne. – Zrušenie otroctva úrokov je radikálnym prostriedkom na konečné a trvalé ozdravenie našich verejných financií. – Zrušenie záujmovej komunity znamená možnosť vzdať sa utláčajúcich priamych a nepriamych daní, pretože štátne podniky, najmä po socializácii ďalších vhodných sektorov (vnútrozemská lodná doprava, elektrina, letecká doprava atď.), budú poskytovať dostatočné prebytky do verejnej pokladnice na podporu všetkých sociálnych a kultúrnych úloh štátu.

Okrem tohto finančného hľadiska, zrušenie záujmovej komunity poskytne produktívnej práci vo všetkých oblastiach činnosti prioritu, ktorú si zaslúži. Peniaze sa opäť vrátia do úlohy, ktorá im patrí, aby boli služobníkmi v silnom pohone nášho národného hospodárstva. Stanú sa opäť tým, čím sú, poukážkou na vykonanú prácu, a tým sa uvoľní cesta k vyššiemu cieľu, k zdržaniu sa zúrivej túžby po peniazoch našej doby.

Táto myšlienka smeruje k vytvoreniu jednotného frontu celého pracujúceho obyvateľstva: od nemajetných robotníkov, ktorí sú, ako sme videli, veľmi ťažko zaťažení nepriamymi daňami na uspokojenie úverového kapitálu, cez celú buržoáznu triedu štátnych úradníkov a zamestnancov, roľnícku a remeselnícku strednú triedu, ktorá pociťuje nemilosrdnú tyraniu peňazí vo forme úbohého bývania, prenájmu poľnohospodárskej pôdy, bankových úrokov atď., až po vedúcich pracovníkov, vynálezcov a riaditeľov nášho veľkého priemyslu, ktorí sú všetci viac-menej uväznení v pazúroch veľkého úverového kapitálu, pre ktorých je prvoradou úlohou života vždy pracovať pre dôchodky, dividendy a úroky pre peňažné mocnosti hrajúce v zákulisí. Do tejto skupiny patria aj všetky kruhy inteligencie – umelci, spisovatelia, herci, vedci, ako aj iní nezávislí profesionáli.

Hoci sa veľký úverový kapitál ako skupina fyzických osôb alebo ako zosobnenie úrokového princípu snaží vedome alebo inštinktívne zakryť fakt svojej bezhraničnej túžby po kontrole a hoci celá naša právna tradícia založená na rímskom práve, teda na práve slúžiacom na ochranu plutokracie, vždy tak silno zdôrazňovala ochranu majetku a tým prenikla do zmyslu pre spravodlivosť našich ľudí, zrušenie otroctva úrokov na

Machine Translated by Google

peniaze musia prísť ako jediná cesta z hrozivého ekonomického zotročenia celého sveta Zlatou internacionálou, ako jeden zo spôsobov, ako vyhnať jed mamonizmu s jeho korupciou a kontamináciou mentality našej doby.

Premena vojnových dlhopisov na bankový úver

Požiadavka v §1, na konverziu certifikátov vojnových dlhopisov atď. na zákonné platidlo, sa pri viacerých príležitostiach stretla s námietkou, že by to znamenalo nadmerné zaplavenie trhu menou. Táto námietka je sama o sebe dosť mylná. K inflácii dochádza už len samotnou existenciou vojnových dlhopisov.

Je však pravda, že napriek svojej mylnosti obava z fyzickej prítomnosti týchto papierov vyhlásených za menu nezmizne, a preto napriek svojej nereálnosti by táto obava mohla vyvolať nepríjemné vedľajšie účinky, akoby v skutočnosti došlo k novej inflácii. Preto novelizáciou § 1 požadujeme, po legislatívnom zrušení povinnosti platiť úroky, konverziu certifikátov vojnových dlhopisov spolu s inými verejnými dlhopismi [nie na menu, ale] na bankové úvery.

Táto formulácia má veľkú výhodu v tom, že by fyzická existencia vojnových dlhopisov ako papiera zanikla; certifikáty vojnových dlhopisov by boli doručované Reichsbanke bankami, bankármi, sporiteľňami atď. a boli by zničené po vydaní dobropisu na nominálnu hodnotu. Vďaka tomu by takmer každý človek v Nemecku dostal bankový úver, otvorený bankový účet, ktorý by mohol používať.

Takýto postup by mal tiež veľkú výhodu, že ponechanie väčších investícií v súkromnom vlastníctve by nebolo možné, pretože po uplynutí stanovenej lehoty by boli nedoručené certifikáty vyhlásené za neplatné.

Okrem toho by bolo aspoň možné kontrolovať, koľko vojnových dlhopisov sa vynakladá mimo krajiny [a tým ovplyvňuje obchodnú bilanciu Nemecka]. Posledný bod však nesmie v žiadnom prípade brániť splneniu zrušenia otroctva úrokov. Keďže sa v porovnaní so zahraničím cítime príliš slabí, musíme uspokojiť (iba) úrokové požiadavky, ktoré nám kladú zahraniční ľudia. Osobne som úplne toho názoru, že by sme mali podporovať zrušenie úrokov aj pre zahraničných držiteľov dlhopisov. Nemusíme sa báť, že zahraničné úrokové nároky by sa vymáhali silou zbraní, keďže v návrate [z vojnového šialenstva] k niečomu, čo sa podobá sebauvedomeniu, sa dosiahol taký veľký pokrok a v histórii ešte nikdy nebola podniknutá vojnová akcia proti veľkému štátu kvôli finančným opatreniam postihujúcim súkromné osoby.

Taktiež by si nemalo byť myslené, že by dokonca aj francúzsky ľud vystavil Nemecku ultimátum kvôli úrokovým nárokom pánov Mayera, Schulzeho a Cohna z Nemecka, založeným na ich nemeckých vojnových dlhopisoch prepravených cez hranice.

Okrem toho by bolo možné, aby sa predišlo čo i len zdaneniu štátneho bankrotu pre zvyšok sveta, uskutočniť lotériu vojnových dlhopisov, ktorá by sa potom samozrejme dala ľahko zmanipulovať na základe štatistík získaných požadovaným doručením certifikátov, takže by sa najprv vyžrebovali a vyplatili v ríšskych bankovkách iba čísla pravdepodobne patriace ľuďom v zahraničí.

Treťou vecou by bolo vítané zistenie rozdelenia vojnových dlhopisov a s tým spojená stále existujúca možnosť mimoriadne jednoduchého výberu dane z majetku, zatiaľ čo štipendiá by samozrejme museli len nariadiť kanceláriám Reichsbanky, aby z účtu pána NN zaťažili toľko a toľko mariek dane. Týmto spôsobom by sa zdanilo-

Machine Translated by Google

platby by boli oveľa bezbolestnejšie – hoci by daňovníci samozrejme naďalej mali právo na odvolanie v plnom rozsahu.

Takouto transformáciou (konverziou) vojnových dlhopisov na bankové úvery by sa dalo dosiahnuť aj určité sociálne vyrovnanie, keďže menšie investície do vojnových dlhopisov, teda všetky malé vklady všetkých tých, pre ktorých sa vklad vojnových dlhopisov skutočne má považovať za vlastenecký čin; povedzme do 5 alebo 10 tisíc mariek, by sa uhradili za nominálnu hodnotu, zatiaľ čo všetky väčšie vklady by sa mohli pripísať sadzbou, ktorá sa stanoví. Úvery pre všetky ostatné vládne cenné papiere by sa riešili úplne rovnako.

Špeciálne komentáre k požiadavke na zákon v Manifest

K § 1

Je úplne nevyhnutné, aby sa so všetkými štátnymi a obecnými dlhovými úpismi zaobchádzalo rovnako, pretože len takáto jednotná rozsiahla regulácia celého nášho menového systému, ruka v ruke so zrušením úrokového otroctva, môže byť zavedená.

K § 2

Je už teraz jasné, že zrušenie úrokového otroctva sa musí uplatniť súčasne na všetky ostatné cenné papiere s pevným úrokom, aby sa nespôsobil absurdný boom týchto papierov, ku ktorému by zjavne došlo, ak by sa len verejné cenné papiere vyhlásili za bezúročné. Zníženie dlhu ako takého by sa dosiahlo ročným splácaním, čím by sa dosiahlo neustále a dôsledné oddlžovanie všetkých dlhom zaťažených objektov.

K § 3

Tento odsek veľmi úzko súvisí s predchádzajúcimi, ako aj s požiadavkou na znárodnenie hypotekárnych úverov v § 5. Farmár alebo majiteľ domu zaťažený hypotékami naďalej, ako predtým, spláca sumu, ktorú musel zaplatiť svojim veriteľom, ale už nie ako večný úrok, ale ako splátku. Takže po 20, 25 alebo 30 rokoch, v závislosti od existujúcej úrokovej sadzby, bude vlastníctvo pôdy a domu oslobodené od dlhu. (Hypotekárna banka môže prirodzene tiež počas tejto doby naďalej zodpovedajúcim spôsobom vyplácať úroky z krytých dlhopisov držiteľom krytých dlhopisov.) Ruka v ruke s týmto oslobodením od dlhu vzniká vlastnícke právo spoločenstva k nehnuteľnostiam oslobodeným od hypoték.

Univerzálny register obydlí, alebo skôr kataster nehnuteľností, by musel byť na prvom mieste, pretože vlastníctvo nehnuteľností bez dlhov má prirodzene aj právo na splatenie investovaného kapitálu a tiež trvalý nárok na časť nájomného, na úhradu všetkých poplatkov, výdavkov atď., ktoré sú spojené s vlastníctvom nehnuteľností, ako aj primeranú odmenu za prácu, ktorú vlastník sám vykonáva7 .

Pozrime sa na to v širších rysoch na príklade mestského bytového domu.
Dom má hodnotu 100 000 mariek. Oproti tomu je zaznamenaná investícia hypotekárnej banky vo výške 50 000 mariek s úrokom 4 % v pozícii 1, nekorporačná investícia vo výške 20 000 mariek s úrokom 5 % v...

7 Súvislosť medzi registrom obydlí a právami vlastníkov bez dlhov je záhadná, pokiaľ cieľom nie je riadiť rast prenajímaných nehnuteľností tak, aby zostali primerane ziskové.

Machine Translated by Google

pozícia 2 a 30 000 mariek je suma, ktorú vložil samotný majiteľ domu. Príjmy z nájomného sú 7 000 mariek. Z toho treba zaplatiť 2 000 mariek za prvú hypotéku, 1 000 mariek za druhú hypotéku a 1 000 mariek na výdavky, výdavky atď.: spolu 4 000 mariek. Majiteľovi domu teda zostáva 3 000 mariek ako úroky [takpovediac] za jeho vlastný investovaný kapitál vo výške 30 000 mariek.

Po zavedení zákonného zrušenia úrokov z peňazí je situácia po desiatich rokoch nasledovná: 1. hypotéka 30 000 mariek, 2. hypotéka 10 000 mariek. Majiteľ domu úplne získal späť svoju kapitálovú investíciu, ale na druhej strane existuje nové, verejné vlastnícke právo vo výške 50 000 mariek. Týmto sa začína právo štátu vyjadrovať sa k ďalším príjmom z nájomného a určovať výšku nájomného8 .

Bolo by nespravodlivé teraz, pokiaľ ide o splácanie, postaviť majiteľa domu na rovnakú úroveň ako hypotéky. Jeho kapitál totiž nie je čistým úverovým kapitálom v užšom zmysle slova, ktorý by mal byť ovplyvnený zrušením úrokového otroctva; tu hovoríme o „rizikovom“ kapitáli, konkrétne o peniazoch premenených na hodnotný tovar, konkrétne na dom. Je teda na majiteľovi domu, či poskytne dlhšie obdobie splácania alebo zodpovedajúce percento trvalo zahrnuté do prevádzkových nákladov domu.

Cieľom tu nemôže byť predkladanie záväzných návrhov; tu sa predkladajú iba návrhy, ako by sa mohol uskutočniť bezproblémový prechod z úrokovej ekonomiky na bezúročnú ekonomiku aj v oblasti nehnuteľností.

Aby sme príklad doplnili, predpokladajme stav po 25 rokoch takto: dovtedy sú všetky hypotéky splatené; iba trvalé výdavky sú rovnaké alebo, kvôli vyššiemu veku domu, sa zvýšili z 1000 mariek na možno 1500 mariek. Nech je výnos, ktorý majiteľ domu získa z tejto sumy, tiež približne 1000 až 1500 mariek; zdá sa teda, že približne 3000 mariek z príjmov z nájomného ide na pokrytie neobchodovateľných poplatkov, zatiaľ čo zvyšných 4000 z pôvodných 7000 mariek z príjmov z nájomného by bolo voľne k dispozícii. Štát má teda možnosť znížiť nájomné o viac ako polovicu; urobí to napr. v robotníckych bytoch, alebo môže štát znížiť nájomné iba o 20, 30 alebo 40 %, a tak z rozdielu získať obrovský zdroj príjmov na iné verejné potreby, predovšetkým samozrejme na verejne riadenú výstavbu domov. V prípade panských sídiel sa nájomné nezničuje, alebo sa znižuje len veľmi málo, čím sa sprístupňujú veľmi veľké dodatočné prostriedky aj na lepšiu výstavbu domov alebo na špeciálne sociálne účely. Tento budúci stav však odhaľuje – a považujem to za veľmi plodnú perspektívu – vnútorné opodstatnenie toho, aby sa spoločnosť (štát) už teraz podieľala na určovaní výšky nájomného spôsobom, ktorý som načrtol vyššie, so znížením nájomného za obydlia robotníkov.

V rastúcom práve štátu podieľať sa na vlastníctve nehnuteľností spočíva aj základ pre zdravú emisnú banku a poskytovanie úverov hypotekárnym veriteľom.

K § 4 a 5

Tieto odseky požadujú socializáciu celého menového systému. Peniaze sú len a výlučne poukážkou na vykonanú prácu vydanou komunitou, ktorá má svoje vlastné

8 Feder neuvádza, ako odvodil sumu 50 000 mariek: je to polovica hodnoty bytového domu, ale zároveň sa rovná výške podnikovej hypotéky. Pravdepodobne najdôležitejším faktom je, že to nie je viac ako suma dlžná na hypotékach, a preto to majiteľovi domu nespôsobuje žiadne problémy. Vzhľadom na dôraz, ktorý Feder kladie na bezbolestný prechod, je pravdepodobné, že aj keby suma dlžná na dome bola nižšia ako polovica hodnoty, štát by si podľa Federovho plánu stále nenárokoval podiel na vlastníctve vyšší, ako je suma dlžná na hypotékach.

Machine Translated by Google

štát. Vydávanie peňažných žetónov je jedným zo zvrchovaných základných práv štátu. Falšovanie štátnych peňažných žetónov podlieha najprísnejším trestom; preto je dosť silnou spoločenskou požiadavkou, aby sa menový systém dostal pod kontrolu kolektívu. Pracovná sila kolektívu je jediným substrátom peňažných žetónov a len neschopnosť oceniť tento základný fakt viedla vo všeobecnosti k zhoršeniu našich verejných financií a k úplnej anarchii menového systému vo všeobecnosti.

Zrieknutím sa osobných a obchodných úverov súkromnými bankármi, ako je navrhované v § 5, sa do celkového úverového systému zasahuje hlbšie. V prípade štátneho úverového systému, ako aj v prípade komunálnych a dokonca aj realitných úverov, sa treba s najväčšou prísnosťou a energiou držať zrušenia úrokového otroctva, pretože je to nevyhnutný predpoklad sociálneho štátu vo všeobecnosti.

Situácia s osobným úverom je iná. Aj my požadujeme, sama o sebe, bezúročnosť osobného úveru; táto požiadavka však nemá rovnaký obrovský a zásadný význam. Pamätáme si 250 miliárd úverového kapitálu s fixným úrokom v porovnaní s
jediných 12 miliárd akcií vyplácajúcich dividendy.

Všetky takéto úvery, akcie, podielové listy, banské akcie, majetkové účasti atď. predstavujú rizikový kapitál. Výnos z tohto kapitálu závisí od usilovnosti a efektívnosti osôb, ktorým boli peniaze zverené. Tu teda vstupuje do hry prvok rizika a nebezpečenstva straty, spolu s otázkou osobnej dôvery. Na to sa stále javí ako nevyhnutná určitá kompenzácia špeciálneho druhu. Vlastník akcií atď. nie je nijako kompenzovaný ani z toho nemá prospech, ak podnik, ktorému zveril svoje peniaze, nič nezarobí. Ak podnik skrachuje, o svoje peniaze úplne príde.

Inak je to napríklad s majiteľom dlhopisov Reicheisenbahn.
Ríšske železnice [v Elsaß-Lothringene] sú so stratou Elsaß-Lothringenu úplne stratené. Napriek tomu držiteľ železničných dlhopisov naďalej dostáva svoje úroky. Od koho? Z daní kolektívu. Železnice môžu fungovať s deficitnou bilanciou akejkoľvek veľkosti, ako to bolo v Prusku a Bavorsku v minulom roku; napriek tomu držitelia dlhopisov dostávajú svoje úroky rovnako. Od koho? Z dane platenej z pracovného potenciálu a spotreby pracujúceho obyvateľstva.

Chcelo by sa len úplne objasniť toto základné rozlíšenie, aby sme nakoniec
rozpoznať, kde upír vysáva z pracovného potenciálu ľudí.

Osobný úver by teda mal zostať, alebo skôr byť opäť pridelený, osobnému obchodovaniu prostredníctvom súkromnej banky. Osobná výkonnosť žiadateľa o úver, s ktorou je bankár osobne oboznámený, by sa mala opäť stať určujúcim faktorom pre osobný úver. Poplatky stanovené štátom sa budú regulovať samy od seba v súlade s fluktuáciou peňazí, ktorá sa v každom prípade začne so zrušením úrokového otroctva.

K § 6

Hlavný bod § 5 platí najmä pre dividendové aktíva. V záujme sociálneho štátu-spoločenstva treba požadovať, aby sa aj pre veľké priemyselné podniky pokúsili o splatenie kedysi požičaného kapitálu – aby sa tým dosiahlo zníženie zadlženosti jednotlivých priemyselných závodov voči tým, ktorí sú len investormi.

Pretože to, čo sme mohli pozorovať vo vzťahu úverového kapitálu ku všetkým národom, sa tu opakuje v menšom meradle. Aj tu kapitalista vykorisťuje robotníka,

Machine Translated by Google

majster, inžinier, podnikateľ, všetci rovnako, pretože nutkanie zarábať dividendy má prednosť9 .

Ak však dosiahneme oslobodenie priemyslu a podnikov od večného požierača úrokov, potom je cesta voľná pre znižovanie cien produktov a pre dodávanie a distribúciu nadhodnoty, čiastočne pre komunitu, čiastočne pre robotníkov, stredný manažment a predstavenstva jednotlivých podnikov, teda pre tých, ktorí skutočne sami vytvárajú výrobu a hodnoty.

K § 7

V tomto odseku prirodzene vstupuje do hry aj celá oblasť poistenia, ktorú možno vytvoriť na analogickom bezúročnom základe. Platené poistné nemôže rásť pridávaním úrokov; skôr sa poisťovne stanú second-hands inštitúciami; inými slovami, riziko a výhody poistenia zostávajú zachované. Za to musí byť zodpovedná politická komunita.

K § 8

Pokiaľ ide o devalváciu našich peňazí, ktorá vznikla len v dôsledku obrovského množstva našich nespočetných dlhových certifikátov, požadujeme silne odstupňovanú daň z majetku. Dôraz kladieme na „silne odstupňovanú“.

[Plošná] daň z majetku [za účelom] zníženia počtu bankoviek a podobne by nebola ničím iným ako sebaklamom, ktorým sa ľuďom hádza piesok do očí. Ak by som totiž aj ja skonfiškoval polovicu všetkého bohatstva všade a dostal by som platbu v dlhopisoch a tie by som rozdrvil, v skutočnosti by sa tým dosiahlo len zníženie množstva papiera, zatiaľ čo konverzný faktor by na oplátku zvýšil fiktívnu hodnotu celkového obehového papiera na rovnakú úroveň ako predtým. Skutočná hodnota patrí vždy len tovarom na spotrebu a tovarom na použitie, nikdy nie papierovým poukážkam na vykonanú prácu.

Ďalšou otázkou je, či je možné zlepšiť kurz našej marky. Ale aj toto zlepšenie kurzu je v konečnom dôsledku opäť závislé len od pracovného potenciálu a produkcie, inými slovami od možnosti produkcie celého nášho národného hospodárstva.

Námietky a ich vyvrátenie

Ešte nikdy sa žiadna myšlienka nedokázala presadiť bez odporu, a už vôbec nie myšlienka, ktorá sa tak radikálne odchyľuje od dlhodobo zaužívaných predpokladov o posvätnosti a nedotknuteľnosti záujmu. Po už vznesených a očakávaných námietkach je vždy potrebné urobiť dvojaké pozorovanie: treba sa po prvé opýtať, ktorá časť vznesených námietok je založená na úmyselnom skreslení myšlienky zrušenia otroctva úrokov, a po druhé, čo by sa malo povedať v reakcii na všetky úprimné a na faktoch založené pochybnosti?

Najčastejšou námietkou je tvrdenie: bez účtovania úrokov nikto peniaze nepožičia.

9 Toto je problém akciových spoločností. Spoločnosti vlastnené slobodne a jasne rodinami, ako je to bežné v Nemecku, nemajú túto vlastnosť.

Machine Translated by Google

V skutočnosti už nechceme, aby nám niekto požičiaval peniaze. Trik bol v úveroch, v...
pascu, do ktorej sa naša ekonomika dostala a v ktorej je teraz bezmocne chytená.

Ak ľud naozaj súrne potrebuje väčší kapitál, potom získa potrebné peniaze bez úroku v ústrednej štátnej pokladnici, pričom sa vyžaduje iba splatenie. Nakoniec vydá nové bankovky. Prečo by mal vydávať úročené certifikáty?! Či papier prináša úrok alebo nie, nezáleží na tom! Jeho jediným a výhradným krytím je pracovný potenciál a daňový potenciál ľudu. Prečo zaťažovať každý verejný výdavok od začiatku olovenou ťarchou večného úroku?

Áno, ale ako by mal štát plniť svoje kultúrne úlohy pre komunitu? Stále potrebuje
peniaze a v tejto úlohe môže byť spravodlivý iba prostredníctvom pôžičiek, ktoré účtujú úroky.

Toto tvrdenie je založené na úplne mamonistickom spôsobe myslenia. Po dôkladnom prečítaní tohto manifestu by muselo byť zámerne vypočítané na zavádzanie; pretože po prvé sme dokázali, že po zrušení úrokového otroctva môžu byť všetky kultúrne a sociálne úlohy štátu hradené zo štátnych podnikov, z príjmov pošty, železníc, baní, lesov atď., bez čohokoľvek ďalšieho. Po druhé, suverénny ľudový štát [Volksstaat] má kedykoľvek moc postarať sa o špeciálne kultúrne úlohy prostredníctvom vydávania bezúročných hodnotových žetónov namiesto úročených certifikátov, ktoré sú v mamonistickom štáte vyhlásené za pravidlo. Je úplne nemožné pochopiť, prečo by mal štát predražovať špeciálne kultúrne úlohy, napr. výstavbu železníc, kanálov a vodných elektrární, s večným prísľubom úroku, ktorý je úplne zbytočný. Ak nemôže zaplatiť náklady na výstavbu z príjmov svojich súčasných štátnych podnikov, potom nie je dôvod vidieť, prečo by štát nemal vytvárať peniaze; Zvrchovaný ľud to musí predsa zaplatiť, zatiaľ čo práve tieto peniaze uznáva ako platobný prostriedok. Prečo by však mal ľud s celým svojím pracovným a daňovým potenciálom stáť za ďalším papierikom (úročenou pôžičkou), ktorý ľudu v jeho celistvosti ukladá len večnú úrokovú povinnosť v prospech kapitalistu!? Preto preč s touto posadnutosťou mamonistického štátu!

Kapitalisti potom jednoducho vezmú vydané papierové bankovky a hromadia papier
peniaze.

Toto sa vyvracia dvoma spôsobmi. Po prvé, požiadavka, aby sa samotné vlastníctvo peňazí stalo nerentabilným, by potom samozrejme už bola splnená a zrušenie úrokového otroctva by sa dobrovoľne prijalo samotnými kapitalistami, pretože kapitalista sa úroku zrieka z vlastnej vôle, ak si doma hromadí papierové bankovky. Po druhé, kapitalistický strach o svoje peniaze to robí nepravdepodobným; stačí si len predstaviť bezsenné noci zberača peňazí, ktorý si doma uchováva veľké sumy peňazí a musí neustále vidieť, ako je jeho majetok ohrozený zlodejmi, lupičmi, vlamačmi, domovými prehliadkami, požiarom a povodňami. Som presvedčený, že čestný občan by sa týmito starosťami v krátkom čase unavil a čoskoro by si našiel cestu do štátnej banky. Štátna banka vydá potvrdenie a teraz je právne zodpovedná za účet, ale nie za žiadne úrokové platby. Inak samozrejme zostáva každému otvorená tretia možnosť, a to pracovať so svojimi peniazmi, vytvárať hodnoty a vyrábať tovar, zúčastňovať sa na priemyselných podnikoch, obohacovať a skrášľovať svoj život, podporovať umenie a vzdelanie, skrátka prospešne využívať svoje peniaze a zároveň odmietať kult mamonu.

Môže sa však stať, že sa naliehavo prejaví potreba súkromného kapitálu na niektoré ciele, napr. na testovanie vynálezov, zakladanie podnikov mladými, zdatnými remeselníkmi alebo podnikateľmi atď.

Machine Translated by Google

V prvom rade, toto nemá vôbec nič spoločné so zrušením úrokového otroctva!
Pretože v prvom rade treba logicky predpokladať, že kapitalista, ktorý po zrušení úrokového otroctva samozrejme už nemá možnosť investovať svoje peniaze spôsobom odolným voči bombám a očakávať nečinnú spotrebu úrokov, bude skôr, rovnako ako v skorších dobách, naklonený riskovať svoje peniaze na takéto účely, takže nedostatok alebo potreba v tomto smere sa bude vyskytovať oveľa menej ako doteraz. Alebo sme naopak nepočuli znova a znova od efektívnych podnikateľov, od najbystrejších vynálezcov práve sťažnosť, aké ťažké je získať peniaze v mamonistickom štáte na takéto účely, pokiaľ by sa nedala zaručiť „dividenda“? Po druhé, úlohou budúceho štátu musí byť štedrou podporou podporovať každú kompetentnú silu. V starom byrokratickom štáte síce už predtým existovali začiatky v tomto smere, ale boli také malomyseľné, že namiesto stimulu viedli k inhibícii a neochote kvôli obťažujúcim predpisom, ktoré sprevádzali poskytovanie verejnej podpory. Po tretie treba poznamenať, že s pridelením niekoľkých miliónov mariek by sa dalo dosiahnuť enormne veľa. Radosť z práce, usilovnosť a húževnatosť nemeckého vynálezcu, inžiniera, remeselníka atď. je taká veľká, že vďaka právu štátu podieľať sa na výsledkoch šťastných vynálezov by boli výdavky s najväčšou pravdepodobnosťou bohato odmenené (napríklad Anglicko).

Zrušenie úrokového otroctva nevyhnutne vedie k vyčerpaniu bohatstva.

Och! Kto to tvrdí? Ale samozrejme! Ktokoľvek si prispôsobil život spotrebe úrokov z kapitálu a nevie sa odhodlať pracovať, pre toho to určite platí: spotrebou 5 % ročne úplne vyčerpá svoje bohatstvo za 20 rokov. Samozrejme, ale to je úplne v poriadku! Chceme práve zrušenie úrokového otroctva; chceme, aby život z dôchodku prestal byť najvyšším ideálom občana. Chceme ukončiť túto mamonistickú dekadenciu; v skutočnosti už nechceme tolerovať, že jeden, že mnohí, môžu žiť v pohodlí trvalo len z úrokov z pôžičiek – inými slovami na úkor iných!

Opakujem: vôbec nie je pravda, že zrušenie panstva úrokov by viedlo k eliminácii a vyčerpaniu bohatstva. Naopak, zrušenie úrokového otroctva by podporilo tvorbu bohatstva založeného na práci, ktorá vyrába tovary a produkuje hodnotu, bez zaťaženia a oslobodenia od večných úrokových výdavkov. Zrušenie úrokového otroctva vedie, ako sme videli, ku komplexnému zníženiu nákladov v celom živote; zbavuje nás nadmernej daňovej záťaže, takže pre každého pracujúceho človeka musí byť možnosť hromadenia úspor v budúcnosti väčšia ako doteraz. Ešte jedna vec! Zrušením úrokového otroctva sa nijako nebráni, ale v maximálnej miere podporuje národohospodárska práca priemyslu, obchodu a remesla, ktorá produkuje tovary a hodnoty.

Čo dostane robotník, ak kapitalisti už nedostanú žiadne úroky?

Táto otázka by sa už naozaj nemala objavovať! Po prvé, samozrejme, to bol neustály bojový pokrik práce, že kapitalisti budú vykorisťovať robotníkov; po druhé, naozaj sme jasne a zreteľne videli, že práve robotník je viac ako ktokoľvek iný povinný platiť úroky z pôžičiek. [Inými slovami, robotník získa nižšie dane a nižšie životné náklady.]

Rodinné putá sú oslabené a poškodené, ak človek nedokáže zanechať žiadny majetok. deti.

Áno, aká je tu realita? Vo všeobecnosti si myslím, že peniaze majú málo alebo nič spoločné s pocitom rodiny. Alebo už niekto počul, že deti bohatších rodičov sa prikláňajú k...

Machine Translated by Google

svojich rodičov viac ako chudobných rodičov? Alebo bohatí rodičia milujú svoje deti viac ako menej majetných? Čo je pre deti pravdepodobne dôležitejšie, aby im rodičia zabezpečili tú najlepšiu možnú výchovu a naučili ich disciplínu, vychovali z nich pracovitých, zdravých a odvážnych ľudí, alebo aby im zanechali čo najväčší mešec peňazí?

V konkrétnych prípadoch bude nepochybne potrebné uznať opodstatnenú snahu o zabezpečenie finančnej budúcnosti detí. Táto snaha, a teda aj šetrnosť rodičov voči svojim deťom, nebude nijako negatívne ovplyvnená zrušením úrokového otroctva; práve naopak. Možnosť sporenia sa zvýši, keď bude naše národné hospodárstvo oslobodené od všeobjímajúceho tlaku úrokového otroctva.

Na príklade muža s príjmom 10 000 mariek a dôchodkom 5 000 mariek sme videli, že všetky stredné a menšie majetky sú v skutočnosti okradnuté o akýkoľvek blahodarný účinok okľukou priamych a nepriamych daní z bývania, nájomného a podobne. Nemôžem to dostatočne často opakovať: úrok z dlhopisov pre majiteľov malého a stredného bohatstva je podvod, sebaklam, behanie v kruhu, ale veľký kapitál prostredníctvom svojej oddanej tlače celkom diabolsky šíril a hlásal po celom svete vieru v posvätnosť a nedotknuteľnosť úrokov. Zdanlivo umožňuje každému zúčastniť sa na krásnej, znecitlivujúcej konzumácii úrokov, aby uspával zlé svedomie, ktoré musí nevyhnutne sprevádzať lenivú, bezpracnú konzumáciu úrokov – a aby verboval súdruhov pre boj, pre obranu tohto najvyššieho dobra mamonizmu.

Štátny úradník, štátnik, povie: štát sa nemôže vzdať záväzku, ktorý prevzal voči svojim veriteľom.

Čo znamená pojem „záväzky“? Je vôbec morálne vstupovať do záväzkov, o ktorých musí štát od začiatku vedieť, že ich môže splniť iba vtedy, ak veriteľom odoberie úroky prostredníctvom priamych a nepriamych daní v presne rovnakej výške? Kde je v tom morálka? Alebo nie je možno úprimnejšie priznať: „Úroky môžem zaplatiť iba vtedy, ak vyberiem rovnako veľa na daniach – ale počas vojny som bezpodmienečne musel mať peniaze, a na to som urobil podvod s vojnovými dlhopismi; musíte mi odpustiť, milovaní ľudia; bolo to nakoniec pre vás a teraz sa už nechceme hrať na schovávačku; ja, štát, neplatím žiadne úroky a vy, daňoví poplatníci, nemusíte platiť dane z úrokov; to podstatne zjednoduší naše transakcie. Takto sa zaobídeme bez obrovskej daňovej byrokracie a rovnako aj bez mimoriadnej byrokracie slúžiacej záujmom. Správne? Máme dohodu?“ A vy, pán Scheidemann, už viac nedávajte svoje meno na každý reklamný stĺp ako štátny tajomník starej skompromitovanej vlády uprostred hlúpych vyhlásení o bezpečnosti a nedotknuteľnosti vojnových dlhopisov. Zahanbíte sa len sami: z celého podvodu profitoval v skutočnosti len a výlučne veľký úverový kapitál.

Finanční úradníci a bankoví profesionáli vyhlasujú, že zrušenie otroctva úrokov z vojnových dlhopisov a verejných dlhov je nemožné, pretože je synonymom verejného bankrotu.

Odpustite mi: podľa vašich prejavov sme v každom prípade verejne bankrotovaní, alebo sa nimi musíme stať. Otvorené vyhlásenie verejného bankrotu by však bolo najväčšou hlúposťou, akej by sme sa mohli dopustiť: k skutočnej neschopnosti súčasných držiteľov moci by to predčasne pridalo historické potvrdenie tejto neschopnosti.

Prečo vyhlásiť bankrot? Ak som dal 3 marky z pravého vrecka nohavíc do ľavého,
Z tohto dôvodu stále nesmiem vyhlásiť bankrot pravého vrecka nohavíc!

Machine Translated by Google

S vojnovou pôžičkou to naozaj nebolo inak! Ríša vybrala z vreciek ľudu prvé skutočne existujúce miliardy, potom sa peniaze opäť vliekli späť; potom prišla nová pôžička a peniaze sa opäť vliekli späť; opäť prišla pumpa a vysala miliardy a opäť upadli späť, až kým po deviatich opakovaniach hry štát veselo nevygeneroval 100 miliárd dlhov. Za to mali ľudia v rukách 100 miliárd v jemne vytlačenom papieri. Najprv si ľudia predstavovali, že oveľa zbohatli; potom prišiel štát a povedal: „Je to hrozné; mám 100 miliárd dlhov a čelím bankrotu.“ – Áno, ale prečo? To je v každom prípade len sebaklam! Ja sám sa nikdy nemôžem stať bankrotujúcim, ak si občas vyberiem peniaze z jedného vrecka a vložím ich do druhého. Preto môžeme byť pokojní, čo sa týka štátneho bankrotu, pokiaľ ide o naše vnútorné dlhy z vojnových dlhopisov. Preto naozaj nemusíme vyhlásiť verejný bankrot a naozaj si môžeme ušetriť obrovskú prácu s hlúpymi platbami úrokov a veľkými, ale ešte hlúpejšími daňami.

Osloboďme sa konečne od plnenia príkazov veľkého úverového kapitálu! Z tohto podvodu s daňou z úrokov z úverov profituje iba veľký úverový kapitál, pretože mu zostane krajší kus zlata a pracujúci ľud tento prebytok zaplatí vo forme nepriamych daní; medzitým však malý a stredný kapitalista jednoducho naháňa svoj vlastný chvost.

Globálny ekonomický úradník hovorí: Zrušenie úrokového otroctva nie je pre nás možné dosiahnuť len v Nemecku; musí sa to urobiť medzinárodne; inak stratíme všetok kredit, kapitál bude odtekať a my budeme stále musieť plniť svoje úrokové záväzky voči zvyšku sveta.

Priznávam, že aj ja sám som si touto otázkou dlho lámal hlavu. Je to najťažšia otázka, pretože sa týka nášho vzťahu so zvyškom sveta; pričom táto záležitosť má dve strany. Na jednej strane je myšlienka zrušenia úrokového otroctva bojovým pokrikom všetkých produktívnych národov proti medzinárodnému zotročeniu úrokov z peňazí; na druhej strane je to radikálny liek na naše vnútorné finančné ťažkosti. Nie je to však dôvod, prečo by sme sa mali zdržať používania lieku len preto, že ho nepoužíva rovnako chorý sused súčasne. Bolo by však ešte hlúpejšie, keby sme sa v Nemecku naďalej točili v bláznivom kruhu a platili dane a úroky, keď sme si jasne uvedomili, že táto smiešna činnosť prospieva iba veľkým kapitalistom a nikomu inému. Preto kráčajme príkladom, ktorý nás oslobodzuje; osloboďme sa z otroctva úrokov z peňazí a čoskoro uvidíme, že sila tejto víťaznej oslobodzujúcej myšlienky bude stimulovať národy sveta, aby nás nasledovali.

Som vlastne presvedčený, že naša iniciatíva – ak ju nepotlačí
Nemeckí mamonisti – s neodolateľnou nevyhnutnosťou strhnú so sebou ostatné národy.

Spartakista hovorí: Celá táto myšlienka sa obmedzuje len na ochranu kapitálu; stále...
zostáva teda tak, ako to bolo: chudobný nemá nič a bohatý zostáva.

Áno, priateľ môj; vo všeobecnosti je veľmi ťažké s tebou diskutovať – ak si v hĺbke duše naozaj komunista a preto budeš skutočne tvrdiť, že „všetko patrí všetkým ľuďom“10 , a ak popri tom skutočne poznáte skutočné myšlienky veľkých boľševických vodcov v Rusku, najmä Lenina, a považujete ich za správne, a preto považujete ďalšie úlohy Sovietskej republiky určené Leninom, „všeobecné účtovníctvo a kontrolu celej výroby a distribúcie“, za ľudsky možné.

10Peter Kropotkin, Dobytie chleba

Machine Translated by Google

Ak si však úplne uvedomujete, že táto úloha je skutočne uskutočniteľná, ak vôbec, len za hroznej tyranie, a stále zostávate v hĺbke srdca presvedčeným komunistom alebo spartakovcom a tak ďalej, potom sa už viac nehádajme; jednoducho si nerozumieme a hovoríme rôznymi jazykmi a budúcnosť rozhodne, či ide o štát zvieracej kazajky, ktorý môže nakoniec vzniknúť z chaosu boľševizmu, alebo o nový štát, v ktorý dúfam, s národnou ekonomikou oslobodenou od úrokového otroctva.

Ale ak v hĺbke svojho komunistického srdca – ak ste úprimní – zistíte, že stále myslíte, túžite po manželke a dieťati, po ľudskej duši, ktorá vám je bližšia ako Eskimák alebo Zuluský kafr, ak si počas továrenskej práce pod vedením sovietskeho riaditeľa myslíte, že by bolo stále pekné vlastniť vlastnú malú chatku, malú záhradku, ak by vám v hĺbke duše naozaj neprinieslo žiadne skutočné uspokojenie, že by ste mali ako pes na ulici využívať každú mrchu, ktorá vám skríži cestu, ak chcete niekoho nazvať svojou ženou, ak len myslíte na to, ako si zo svojej mzdy niečo ušetríte, čo by potom malo patriť len vám, potom už nie ste komunista; potom ste sa už vo svojom srdci zlomili od svojho tak hlasno vyhlasovaného sloganu „Všetko patrí všetkým ľuďom“; potom presne to, čo nechcete, je, aby všetko patrilo všetkým ľuďom; chcete, aby presne to, čo si pre seba želáte – manželka, dieťa, dom, farma, úspory – či už to už máte, alebo len dúfate, že to získate, aj vtedy patrilo len vám.

A vidíš, priateľ môj, ak len v hĺbke duše tušíš, že by to pre teba mohlo niečo zmeniť, keby prišiel nejaký náhodný jednotlivec a jednoducho ti vzal úspory v mene „všetkých“, a keby ti priviedol ďalšie dieťa a vzal si so sebou aj tvoje, pretože všetky deti patrili „všetkým“, potom priateľ môj, nehovorme ďalej úplne jeden cez druhého.

Možno by som vás mohol požiadať, aby ste sa zamysleli, či komunistické posolstvo, že všetky veci by mali patriť všetkým ľuďom, by v skutočnosti neznamenalo koniec každej kultúry, pretože nedostatok akejkoľvek koncepcie vlastníctva musí s presvedčivou logikou nútiť človeka dole na úroveň zvieraťa.

Ak by všetky veci patrili všetkým ľuďom, ak by sa dalo vynútiť účtovníctvo a kontrolu nad všetkou nadzemnou výrobou a distribúciou v Leninovom zmysle, potom by v najlepšom prípade vznikla mravčia kolónia. Ale v takom prípade sa zaobídeme aj bez jazyka, duše a myslenia; mlčky a inštinktívne môžeme vykonávať svoju nútenú prácu. Koniec človeka je tu.11

Ale dosť už bolo, priateľ Spartakus. Nech sa táto základná úvaha hlboko vryje do tvojej hlavy a srdca. Presnejšia odpoveď na tvoju otázku potom vznikne v rozhovore s ostatnými stranami.

A teraz, vy, súdruhovia dvoch socialistických orientácií, umiernenej a nezávislej!12

Neviem si predstaviť, že by z vašej strany vyšli vážne rozpory alebo námietky proti zrušeniu úrokového otroctva, a napriek tomu sa s vami musím kategoricky vysporiadať, spolu s celým socialistickým svetom ideí, od Marxa až po súčasných vodcov Eberta, Scheidemanna, Kautského a tak ďalej.

1. Socialistická vôľa: povýšenie robotníckej triedy je myšlienka, ktorá bezpodmienečne prevládne; zatiaľ sa zhodujeme.

11 „Koniec človeka“ pochádza z Ezechiela. Tam to znamená účel človeka, ale tu to môže mať dvojaký význam. Účelom človeka v komunizme sa stáva bezduché otroctvo, ktorým je zničenie človeka.

12 Feder sa tu odvoláva na Sociálnodemokratickú stranu a jej pacifistickú odnož, Nezávislú sociálnodemokratickú stranu.

Machine Translated by Google

2. Cesty vyšliapané na dosiahnutie tohto veľkého cieľa sú takmer úplne nesprávne,
pretože oni

3. sú založené na nesprávnych predpokladoch.

4. [Marxistická] socialistická myšlienka štátu nevyhnutne vedie ku komunizmu, teda k
pokles.

5. Keďže však sociálna demokracia má iný cieľ, pozdvihnutie robotníckej triedy, všetkých pracujúcich ľudí vôbec, čelí strašnému vnútornému konfliktu, pretože logické dôsledky marxizmu vedú k pravému opaku praktického cieľa robotníckeho hnutia.

6. Z tohto vnútorného rozdelenia vyplýva zjavná neistota ohľadom smerovania
vláda.

7. V záujme veľkého praktického cieľa (povýšenie robotníckej triedy) sa musí ostrejšie postaviť proti Spartakovi a boľševickému komunizmu a proti ich metódam treba bojovať zo všetkých síl. Sociálna demokracia, organizovaná prostredníctvom odborov, sa dnes cíti slabá pred týmito radikálnymi skupinami, pretože prijala marxistické myslenie za základný princíp vzdelávania a pretože všetky marxistické spôsoby myslenia logicky vedú ku komunizmu.

A teraz dôkaz: bod 2 hovorí, že cesty, ktorými kráča sociálna demokracia, sú takmer úplne nesprávne.

Celá táto agitácia vedená po celej krajine viedla k hlbokému rozdeleniu obyvateľstva nášho národa. Neustále opakované ohováranie zamestnávateľov každého druhu, ba dokonca každého buržoázneho povolania, ako vykorisťovateľov a krviprelievačov manuálnych robotníkov pracujúcich zdanlivo bez pomoci, viedlo k neodôvodnenej zatrpknutosti a povýšenosti práce, ktorá dnes nevyhnutne nachádza svoj prejav v požiadavke na „diktatúru proletariátu“ (Komunistický manifest). Základná požiadavka Erfurtského programu – prevod výrobných prostriedkov zo súkromného vlastníctva do vlastníctva a prevádzky komunity – sa dnes zhustila do volania po „socializácii“.

Každému serióznemu politikovi je úplne jasné, že úplná socializácia našej hospodárskej skazy by znamenala úplný bankrot štátu. Človek sa však neodváži to otvorene a slobodne priznať ľuďom.

Mottom by teraz musela byť nie socializácia, ale desocializácia. Preto sa človek snaží kompenzovať očividný neúspech každej socializácie prostredníctvom bludných daňových projektov a touto cestou po druhýkrát „vyvlastniť vyvlastňovateľov“. To všetko neznamená nič iné, ako ponechať celé národné hospodárstvo napospas úplnému skaze. Namiesto rastu (zdvojnásobenie produkcie, ako sľubovala celá socialistická literatúra pre obdobie po revolúcii, neprichádza do úvahy) sa stal presný opak.

Najhoršie by však bolo, keby súčasná socialistická vláda uvažovala o prijatí veľkých zahraničných pôžičiek. Tým by sa nielenže spečatil náš hospodársky úpadok, ale navyše by sme sa úplne vydali do úrokového otroctva Dohody, z ktorého by nebolo návratu.

Základným zlyhaním, základnou chybou, na ktorej je postavený celý tento nesprávny reťazec zmlúv, požiadaviek a sľubov ľuďom, je úplne nesprávny postoj k priemyselnému kapitálu a úverovému kapitálu. Komunistický manifest, Erfurtský program, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky neuznali radikálny rozdiel medzi priemyselným kapitálom a úverovým kapitálom.

V tomto bode sa musí celá sociálna demokracia znovu poučiť; túto zásadnú chybu treba jasne rozpoznať a otvorene a bez výhrad priznať. Potom však treba aj neúprosne vyvodiť jediné možné závery. Tie však znamenajú radikálne zrieknutie sa nezmyselného, pretože úplne mylného, zúrivého hnevu proti priemyslu, proti zamestnávateľovi. Robotník a darca práce patria k sebe; majú rovnaký cieľ – prácu, výrobu; pretože bez výroby, bez práce nemôže byť život, kultúra, pokrok ani vzostup. Samozrejmé a nevyhnutné protiklady, ktoré existujú medzi ľuďmi len preto, že sú ľuďmi, sú oveľa menej dôležité ako veľký spoločný záujem zamestnávateľa a zamestnanca. Tieto protiklady sú a boli riešiteľné prostredníctvom mzdových zmlúv a obchodných organizácií k vzájomnej spokojnosti oboch strán.

Ale nevenujme sa ďalej týmto otázkam, ktoré sú v rámci nášho pojednania o najväčších politických silových líniách triviálne, a zdôraznime len, že kolektívny záujem práce je dokonale zosúladený s naším národným priemyslom, s národným hospodárstvom našich ľudí.

Ktokoľvek učí opak a prezentuje rozpory medzi zamestnávateľom a zamestnancami ako dôležitejšie, prejavuje sa ako nezodpovedný práve voči pracovníkom; tým totiž kladie sekeru ku koreňom stromu, ktorý pracovníka živí a podporuje.

Sociálna demokracia to však urobila a tým si na seba vzala večnú vinu pred nemeckou prácou; tým priniesla nášmu ľudu nevýslovnú biedu, pretože nemôže dodržať všetky svoje sľuby, pretože nám nemôže priniesť mier vzájomného porozumenia, pretože nám nemôže vytvoriť prácu, pretože proti nám musí dokonca postaviť ozbrojenú silu, pretože sa nezaobíde bez štátnej služby, pretože musí požadovať povinnosť pracovať, pretože všeobecné rovnaké a priame volebné právo pre mužov a ženy nad 20 rokov nikomu nepomôže zarobiť si na živobytie, pretože bez štátnej záruky bezpečnosti osoby a majetku musia nastať chaotické pomery, pretože bez integrácie a podriadenosti jednotlivca do spoločnosti nie je možná žiadna životaschopnosť štátu.

Celým ľudom tak prechádza hlboká, zúfalstvom naplnená vlna sklamania. Ak to jednotlivci stále nechápu, ministri, členovia parlamentu a ľudoví delegáti si naďalej veselo klamú, že „výdobytky revolúcie“ treba brániť pred „reakciou“: čo tieto dva pojmy znamenajú, ak vôbec niečo, by ľudu žiadny úprimný štátnik nedokázal jasne povedať.

Negatívne činy revolúcie, zosadenie série zastaraných dynastií, zosadenie dôstojníkov, zrušenie šľachty, rozpustenie armády, skrátka „Veľká demolácia“, v skutočnosti nie sú žiadnym „ziskom“.

A reakcia?! Zmetená, prehnitá doktrína božského práva nemá nikde v celom ľude dostatočnú morálnu oporu, aby viedla k akejkoľvek ráznej akcii; buržoázia je, pokiaľ ide o skutočnú buržoáziu, príliš zbabelá, príliš morálne skazená, aby sa postavila proti triedne uvedomelej práci: preto nie je potrebné, aby sa vládnuca trieda robotníkov obávala dynastickej alebo buržoáznej reakcie.

Ale hlboké sklamanie ľudu z takzvaných výdobytkov revolúcie, inými slovami z nedostatku akéhokoľvek skutočného zlepšenia situácie ľudu, to je veľké nebezpečenstvo. Toto sklamanie vedie k odlivu veľkých más stále ďalej doľava, kde už dané sľuby sú ďaleko prekonané.

Machine Translated by Google

Nakoniec už nemožno dávať sľuby typu „všetko všetkým ľuďom“. To je čisté šialenstvo, ale každá myšlienka, každý jav, každá činnosť natiahnutá a prehnaná do extrému sa nakoniec stane šialenstvom a potom sa zmení na svoj opak. Podobne je to aj s komunistickou myšlienkou, že všetko by malo patriť všetkým, pretože to nakoniec končí a vyvrcholí tým, že všetci... nemajú nič. Do Ruska dorazil hlad, zúfalstvo, bieda, choroby a núdza; ľudia stratili posledné zvyšky odvahy a radosti zo života.

Opakujem: obrovská zásadná chyba v socialistickom ideovom svete pramení v neschopnosti rozpoznať hlboký a podstatný rozdiel medzi priemyselným kapitálom a úverovým kapitálom. Úroky požierajúci úverový kapitál je metlou ľudstva. Je to večný, bezúnavný a nekonečný rast veľkého úverového kapitálu, nie produktívneho, tovarotvorného, priemyselného pracovného kapitálu, ktorý vedie k vykorisťovaniu ľudí.

Nemôžem sa tu vyhýbať skúmaniu otázky, prečo tento podstatný rozdiel nebol uznaný; či naozaj nebol uznaný, alebo či bol možno zatemnený v prospech veľkého úverového kapitálu; či vodcovia a šéfovia v boji proti kapitalizmu, či autori Komunistického manifestu, Erfurtského programu a súčasní vodcovia vždy postupovali s potrebnou svedomitosťou.

Je to najzávažnejšie a najstrašnejšie, keď niekto spochybňuje absolútnu vážnosť a pevné presvedčenie iného; zdá sa to o to závažnejšie, čím dôkladnejšie človek hľadá príčiny a vzťahy týkajúce sa životných udalostí. Preto ani ja nechcem na túto otázku vôbec odpovedať, ale len naznačiť veľké, nejasné súvislosti citovaním výroku Disraeliho, najväčšieho anglického premiéra, lorda Beaconsfielda. Toto píše vo svojom románe Endymion:

„Žiadny človek nebude ľahostajne pristupovať k princípu rasy. Je to kľúč k dejinám a dôvod, prečo sú dejiny často také zmätené, je ten, že ich písali ľudia, ktorí o tomto princípe a všetkých vedomostiach, ktoré s ním súvisia, nevedeli.“ [Barón Sergius Endymionovi]

Buržoázia.

Buržoáz, ktorému sa odpočinok javí ako jeho buržoázna povinnosť, je určite znepokojený každou novou revolučnou požiadavkou, ako vždy s každou novou myšlienkou. Znamená to pre neho nepokoj; možno by o tom musel aj niečo premýšľať. Každá zmena je mu odporná; chce si oddýchnuť a beda tomu, kto túži po jeho mešci s peniazmi. Teraz od neho naozaj chcú jeho úroky, jeho príjmy z nájomného z domov, úroky z jeho krytých dlhopisov, úroky, ktoré zbiera z hypoték; skrátka, to, čo tvorí jeho odpočinok, jeho spokojnosť a jeho šťastie.

Napriek tomu sa musíme opýtať, čo na to povedia členovia tried vlastniacich úverový kapitál. Okrem skutočných buržoázov tvoria... Buržoázia je ľudský typ, s ktorým sa už nič viac nezačína; buržoázia je vetva na strome ľudstva, ktorú treba odrezať, čím skôr, tým lepšie. Sú to samoľúbi, spokojní Babbittovci s ich žalostne úzkymi obzormi, ktorí nie sú schopní žiadneho nadšenia. Krácajú si dni vo večnej monotónnosti s kávou, rannými novinami, ranným drinkom, poludňajšími novinami, obedom, popoludňajším zdriemnutím, vystrihovaním kupónov, popoludňajším drinkom, priateľmi v krčme a občas aj v kine. Bez pochopenia pre všetko, čo hýbe svetom, po čom túži mládež, všetko, čo trápi ľud, štát a spoločnosť, nestarajúc sa o vojnu a víťazstvo, vegetujú a rozkladajú sa, zároveň arogantní a úslužní – ale buržoázia je taká široká trieda, že ju nemožno ignorovať.

Machine Translated by Google

Zrušením úrokového otroctva sa teda ničí šetrnosť; ľudia končia v chudobinci.

Skutočnosť, že zrušenie úrokového otroctva vo všeobecnosti môže mať vplyv na šetrnosť, treba rozhodne poprieť. Šetrnosť má s prevládajúcimi ekonomickými názormi rovnako málo spoločného ako napríklad márnotratnosť. Šetrnosť a márnotratnosť sú ľudské vlastnosti, ktoré sú buď prítomné, alebo nie, bez ohľadu na to, či daná doba schvaľuje alebo odsudzuje myšlienku úroku.

V prechodných časoch možno možno podporiť zvýšenie alebo zníženie šetrnosti. V danom prípade sa však oveľa viac prikláňam k názoru, že racionálny, ekonomicky zmýšľajúci človek si povie: „V budúcnosti už nemôžem počítať s tým, že budem žiť len zo svojich úrokov. Chcem však žiť v neskorších rokoch a zároveň niečo zanechať svojim deťom; preto musím teraz viac sporiť.“ Zrušenie úrokového otroctva musí podľa môjho názoru mať tento účinok na väčšinu ľudí. Čo sa týka starších ľudí, tí budú samozrejme odkázaní na verejnú podporu.

Aj tu musím ešte raz dôrazne zdôrazniť, že vzhľadom na súčasné zaťaženie priamymi daňami z majetku a zaťaženie nepriamymi daňami každého životného štýlu nezostáva nič z krásnych úrokových platieb, s výnimkou osoby, pre ktorú – a to je skutočne niečo nespravodlivé a proti čomu treba bojovať – všetky príjmy plynú len z večných úrokových platieb. Preto sa pravdepodobne netreba obávať poklesu šetrnosti.

Je (odporný) veľkokapitál naozaj taký neplodný? Nevytvoril azda aj prostriedky na rozsiahly pokrok, ktorý prináša ľudstvu väčšie ovocie, než aké ničia úroky z úverového kapitálu?

Nie! Položenie tejto otázky len dokazuje, že mamonistická frazeológia nám zatemnila jasný zrak.

Veľký kapitál nevytvoril prostriedky na rozsiahly pokrok; skôr veľký kapitál vyrástol z práce! Všetok kapitál je nahromadená práca. Veľký kapitál je sám o sebe neproduktívny, pretože obyčajné peniaze samy o sebe sú úplne neplodnou vecou. Z mysle, práce a dostupných alebo už vyvinutých surovín či nerastných zdrojov sa vyrábajú hodnoty a tovary – prostredníctvom práce a len prostredníctvom práce.

Lebo ak niekto naleje toľko peňazí na najúrodnejšiu poľnohospodársku pôdu, do najbohatšej uhoľnej bane, poľnohospodárska pôda preto nerodí obilie, ani uhoľná baňa sama od seba nechrlí uhlie! Potvrdme to definitívne.

Ak ľudia vynašli peniaze, sú preto celkom užitočné a rozumné; pretože v každom...
V komplexnej ekonomike človek potrebuje tento (všeobecne uznávaný) „poukaz na vykonanú prácu“. Ale to, že tieto „peňažné impériá“ majú v sebe potenciál večne rásť zo seba samých do obrovskosti – a peniaze to robia, ak dokážu niesť úrok – je to to, proti čomu sa búri jadro našej bytosti; je to to, čo povyšuje peniaze ďaleko nad všetky ostatné pozemské prejavy; je to to, čo z peňazí robí modlu. A to všetko je v skutočnosti len najväčší sebaklam ľudstva!

Nič, vôbec nič, nemôže pochádzať len z peňazí. Stôl, skriňa, oblečenie, dom, nástroj, skrátka všetko okolo nás má nejakú hodnotu; nakoniec sa dá rozbitý kus nábytku použiť ako drevo na kúrenie, ale s dvadsaťmarkovou bankovkou sa nedá nič urobiť;
Nemôžem do toho zabaliť ani kúsok syra. Až potom, čo sa ľudia rozumne dohodnú na uľahčení výmeny tovaru za spotrebu, na vypísaní poukážok za vykonanú prácu, až potom tento papierik získa zmysel a účel a je veľmi rozumné, že farmár za svoje obilie dostáva od uhoľnej spoločnosti nie uhlie, ale peniaze; teda

Machine Translated by Google

poukážka na inú dokončenú prácu, napr. vidly, riad, pluh a kosu. Ale s tým by mala moc peňazí skončiť.

Rozsiahly pokrok ľudstva teda nebol dosiahnutý peniazmi, ale samotnými ľuďmi, ich odvážnym duchom, ich hrdou odvahou, ich bystrou mysľou, silou ich rúk, ich spoločnou, a teda spoločenskou, usilovnou prácou. Tak hrdo a tak jasne to musíme vidieť. Ľudia boli tou vecou, určite nie tie úbohé papieriky, ktoré ľudia vymysleli pre zjednodušenie obchodu.

Ďalší program

Hoci zrušenie úrokového otroctva nie je konečným cieľom nového štátnictva, je to skutočne najpresvedčivejší čin, jediný čin, ktorý je schopný zjednotiť všetky národy do skutočnej ligy národov proti tyranii mamonizmu, ktorá obklopuje všetky národy. Ale to nie je koniec.
Naopak, zrušenie úrokového otroctva musí viesť k ďalším krokom, pretože, ako sme videli, zmocňuje sa globálneho zla pri koreňi, a to pri hlavnom koreňi.

Až keď bude splnená základná požiadavka na zrušenie úrokového otroctva, bude po prvýkrát v histórii otvorená cesta pre sociálny štát. Toto musí byť jasne uznané a musí byť dosiahnuté napriek všetkým mamonistickým silám. Volanie po socializácii [pokiaľ úrokové otroctvo pretrváva] nie je ničím iným ako pokusom o vytvorenie trustu všetkých odvetví a o vytvorenie obrovských konglomerátov všade, nad ktorými bude mať v budúcnosti prirodzene rozhodujúci vplyv aj veľký úverový kapitál napriek všetkým daniam z majetku. Socialistický štát na mamonistických základoch je absurdný a svojou povahou vedie ku kompromisu medzi sociálnou demokraciou, ktorá je už aj tak silne kontaminovaná mamonizmom, a veľkým kapitálom.

My naopak požadujeme radikálne odmietnutie mamonistického štátu a jeho prestavbu podľa pravého ducha socializmu, v ktorom je vládnucou základnou myšlienkou povinnosť živiť – v ktorej môže nájsť svoje racionálne a užitočné uspokojenie stará základná požiadavka komunizmu – v podobe, že každý člen ľudu dostane svoj pridelený nárok na pôdu vlasti prostredníctvom štátneho prideľovania najdôležitejších potravín.

Ďalej požadujeme, ako kostru nového štátu, zastúpenie ľudu prostredníctvom Snemovne ľudových zástupcov, ktorá má byť volená na čo najširšom základe, a vedľa nej stálu Snemovňu práce, ústrednú radu, v ktorej majú pracovníci národa hlas úmerne k svojmu zastúpeniu podľa povolania a ekonomickej triedy.

Napokon požadujeme najvyššiu zodpovednosť od riaditeľov štátu. Táto nová konštrukcia štátu na socialisticko-aristokratickom základe bude rozobraná v dodatočnej práci.
ktorý čoskoro vyjde u toho istého vydavateľa. Predpokladom pre celú túto konštrukciu však zostáva zrušenie úrokového otroctva.

Moja neotrasiteľná viera, ba čo viac, moje vedomosti mi jasne umožňujú rozpoznať, že zrušenie úrokového otroctva je nielen vynútiteľné, ale bude a musí byť prijaté všade s neopísateľným jasotom. Majte na pamäti: na rozdiel od všetkých ostatných myšlienok, hnutí a snáh, nech sú akokoľvek dobre mienené, ktoré sa zameriavajú na zlepšenie ľudstva, môj návrh sa nechce pokúšať o zlepšenie ľudskej prirodzenosti; skôr sa zameriava na boj proti toxickej látke, proti javu, ktorý bol prefíkane – nie, diabolsky – vymyslený, úplne v rozpore s najhlbším citom človeka, aby ľudstvo ochorel, aby ho chytil do materializmu, aby ho okradol o to najlepšie, čo má, o dušu. Ruka v ruke vedľa toho.

Machine Translated by Google

Ide o strašnú, nemilosrdnú tyraniu peňažných mocností, pre ktoré sú ľudia len otrokmi úrokov, existujú len preto, aby pracovali pre dividendy, pre úrok.

Hlboko znepokojení si uvedomujeme desivú jasnosť a pravdivosť starých biblických prísloví, podľa ktorých boh Židov Jahve sľubuje svojmu vyvolenému ľudu: „Chcem ti dať do vlastníctva všetky poklady sveta; k tvojim nohám budú ležať všetky národy Zeme a ty budeš nad nimi vládnuť.“

Táto globálna otázka je teraz predložená pred vami všetkými. Globálne otázky sa neriešia mávnutím ruky, ale myšlienka je jasná ako facka. A čin musí byť usilovne propagovaný; musíme jasne pochopiť, že čelíme najstrašnejšiemu nepriateľovi, svetovládnym peňažným mocnostiam. Na druhej strane všetka sila, na našej strane iba spravodlivosť, večná spravodlivosť produktívnej práce.

Vztýčte ku mne ruky, pracujúci ľudia všetkých krajín, spojte sa!

Machine Translated by Google

Nemecký štát na národnej úrovni

Socialistická nadácia

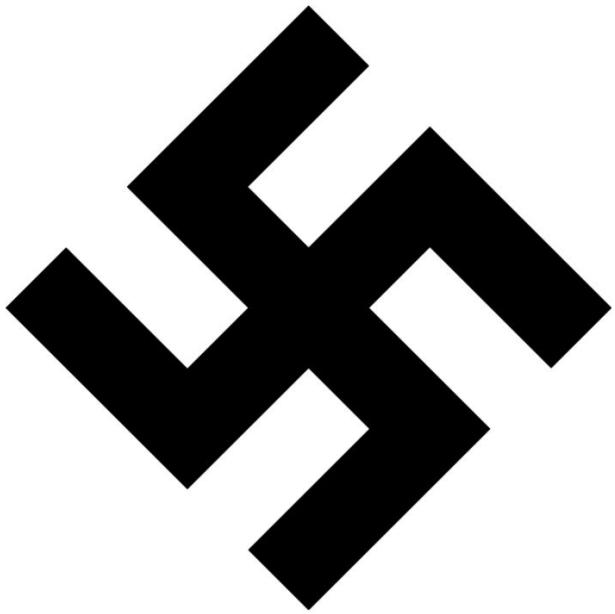

Machine Translated by Google

Predslov
od
Adolf Hitler

Každá veľká myšlienka potrebuje dve veci, vôľu k moci a jasné ciele. Vôľa k moci, k oslobodeniu, žiari a silno leží v našich srdciach. Gottfried Feder vo svojej knihe Nemecký štát na národnom a socialistickom základe predstavil naše ciele jasne, jednoducho a spôsobom zrozumiteľným pre každého. V nej nádej a túžba miliónov našla formu a silný výraz. Literatúra nášho hnutia v nej získala svoj katechizmus.

Mníchov, 8. novembra 1923

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Predslov
k piatemu vydaniu

Moja práca Nemecký štát na národnom a socialistickom základe sa tu objavuje v rámci série „Národnosocialistická knižnica“. Text zostal v podstate a zásadne nezmenený, ale pasáže, ktoré sa vzťahovali na okolnosti doby, keď táto práca vyšla (1923), a prevzaté príklady z nej boli vymazané a vysvetlenia židovskej otázky boli skrátené, pretože tejto otázke bude venovaná osobitná práca.

Nové vydanie by malo najmä dokázať, že v základnom programe sa nič nezmenilo.

Murnau, október 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

„Blahoslavení sú ľudia, ktorí majú naliehavú núdzu
vnucuje vznešenú politickú ideu, ktorá
byť skvelý a jednoduchý,
núti každú inú myšlienku doby do svojich služieb.“

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Úvod
k prvému vydaniu

Hľadíme do budúcnosti plní silnej nádeje a túžby. Nemecko bude žiť, Nemecko nemôže padnúť. Nemecko je otrasené, akoby ho premáhali neznesiteľné pôrodné bolesti novej éry. Hrozné putá sebaobviňovania, ako aj cudzí mučitelia, spadnú a budú s mohutným pokrčením pliec odhodené a Nemecko bude pochodovať na čele národov.

Keby s kolapsom a pádom nebolo spojené toľko utrpenia a úzkosti, mohli by sme sa s určitým pocitom šťastia podieľať na dňoch stvorenia novej éry. Ak pozrieme na úpadky doby, na zmätok súčasnosti, všade vidíme silnú vôľu, serióznu prácu, inšpirovanú intuíciu. Nemecká duša vzlieta k novému vysokému letu.

Dnešné úlohy sú mocné, väčšie a ťažšie ako kedykoľvek predtým v tak bolestnej histórii Nemcov.

Je teda potrebné vyriešiť dvojakú úlohu – nielen „obnoviť" štát a ekonomiku –
ale dať im novú formu. A tým novú formu aj pre kultúrny a intelektuálny život našich ľudí.

Stará nemecká túžba po zjednotenom Nemecku sa musí konečne stať skutočnosťou, vznikne nový ekonomický zákon a zmetie nočnú moru úrokovej kapitalistickej ekonomiky.

Také rozsiahle a nezdolné úlohy nás čakajú. Vážny a napomínajúci duch minulosti stojí za nami; naplnený úžasom pred tým, čo sa historicky stalo, na pevnom základe najlepšej nemeckej tradície, založenej na najstaršej árijskej múdrosti, ľudia a štát, ekonomika a kultúra musia byť vytvorené nanovo.

Tu si musia byť robotníci vedomí svojej obrovskej zodpovednosti, v skutočnosti ich nesie nádej celého národa - na slobodu!

Ale národnosocialistická myšlienka je oveľa viac než len návrat alebo odbočka k starým zvykom predkov, láme reťaze marxistického štátu a ekonomickej formy, ako prvá a najrozhodnejšia myšlienka vedome bojuje najťažší boj proti mamonistickým mocnostiam, proti svetoobjímajúcej moci všežidovského imperializmu, proti duchu chamtivosti, sebectva a ľahostajnosti.

Toto univerzálne a veľké nemecké hnutie za slobodu nachádza svojho najsilnejšieho, najsilnejšieho a najcieľavedomejšieho bojovníka v Národnosocialistickej nemeckej robotníckej strane. Strana načrtla svoje ciele v krátkom programe, ktorý výstižne zhŕňa základné požiadavky hnutia v 25 bodoch. Alfred Rosenberg, šéfredaktor Nationalist Observer13, polemického orgánu národnosocialistického hnutia Veľkého Nemecka, spôsobom hodným vďaky vysvetlil jednotlivé body programu v krátkom diele14 .

13Volkischer Beobachter kúpila v roku 1920 NSDAP ako orgán strany a redigoval ho Dietrich Eckart.
až do svojej smrti v roku 1923, keď ju viedol Alfred Rosenberg.

14Rosenberg prvýkrát publikoval svoje Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung v roku 1923.

Machine Translated by Google

Na základe tejto práce je aspoň možné povedať priateľom a nepriateľom, čo chce Národnosocialistická nemecká robotnícka strana. Na druhej strane, v literatúre o národnom socializme chýba komplexné dielo, ktoré by podalo prehľad o politických a ekonomických myšlienkach, z ktorých národný socializmus vychádza, aké cesty chce raziť v oblasti národnej politiky, aby dosiahol svoj konečný cieľ, ktorým je národnosocialistický nemecký štát, štát práce a výkonu. Predkladaná práca si kladie za cieľ splniť túto úlohu.

Budeme preto musieť osvetliť východiskový bod, cestu a cieľ národného socializmu, ukážeme, v čom sa bude nemecký národnosocialistický štát podstatne líšiť od existujúceho štátu, ktoré oblasti zostanú v podstate nedotknuté, v ktorých oblastiach dôjde k podstatným reformám a kde bude potrebné vstúpiť na v podstate nové cesty.

Budeme musieť hľadať a objavovať nové cesty pre verejný život, najmä pre národnú finančnú politiku, pre riešenie rasovej otázky a otázok s ňou súvisiacich. Ďalej sa budeme musieť zásadne vysporiadať s nepriateľskými námietkami, prekrúcaním informácií a lžami, ktoré sa už stali hlasnými.

Úloha, ktorú sme si stanovili, je nesmierne veľká a predsa len malá časť celého rozsahu obnovy Nemecka.

Všetko úsilie by bolo márne, keby odhodlanie až na smrť a nespútaná vôľa...
vodca nepracoval na účinnosti myšlienok.

Aj tá najsilnejšia vôľa by bola zbytočne premárnená, keby sme si v srdciach nenosili neochvejne jasný obraz toho, ako by mal tento nemecký štát – Nemecko, zem našich otcov a detí – vyzerať podľa našej vôle – po našom víťazstve!

Machine Translated by Google

1. Základy

Morálne základy

Základom národnosocialistického štátnictva je úplná zodpovednosť voči ľuďom a voči sebe samému.

„Verejný záujem pred vlastným záujmom“ je prvým zákonom národného socializmu.

Môže sa zdať zvláštne, že takáto zásada musí byť všeobecne zavedená pre štát, pretože z histórie poznáme obdobia, v ktorých bolo blaho celku v mysli vládcov ako základ ich vedenia štátu. Ak je dnes potrebné uprednostniť túto zásadu pred všetkými ostatnými úvahami, je to len vyjadrenie skutočnosti, že súčasné verejné podmienky nie sú ničím iným, len vyjadrením tohto jediného správneho politického cítenia. V tejto prvej zásade vidíme rovnako, ako úzko sú morálka a ekonomika navzájom prepojené.

Verejný záujem pred vlastným záujmom je v prvom rade morálnou požiadavkou. Zároveň však s vynikajúcou jazykovou jasnosťou vyjadruje hierarchické usporiadanie medzi blahom celku a oprávneným úsilím jednotlivca o osobné získavanie a majetok. Tento národnosocialistický princíp preto v žiadnom prípade nevylučuje súkromné vlastníctvo. Naopak: Národný socializmus plne a úplne uznáva význam vlastníctva. Vie, že osobné vlastníctvo a právo slobodne nakladať s nadobudnutým majetkom je základom každej ekonomiky a okrem toho aj každej vyššej kultúry; národný socializmus však rovnako uznal, že pre uznanie súkromného vlastníctva je potrebné stanoviť celkom jasné hranice, teda hranice, kde sa vlastníctvo stáva iba nástrojom moci a používa sa vykorisťovateľským spôsobom proti blahu celku.

Sotva sa nájde jeden seriózne mysliaci človek, ktorý by chcel protirečiť tejto prvej zásade v tejto všeobecnej forme. Problém bude spočívať v správnom posúdení verejných záujmov oproti záujmom individuálnej súkromnej osoby. Napriek nepochybne existujúcim
zhoda, že hľadiská verejného záujmu musia mať prednosť pred súkromnými záujmami, je pozoruhodné, že podľa platných právnych predstáv medzi nami neexistuje, práve pokiaľ ide o formu užívania majetku, žiadna morálna hranica stanovená nad rámec trestného činu. Je síce zakázané konať násilne voči blížnemu (vydieranie - vražda -

zabitie z nedbanlivosti - zrada a nezákonné obohatenie atď.), ale nikdy a nikde nebolo zakázané hromadiť nesmierne bohatstvo a využívať na to často dosť pochybné bankové a burzové technické prostriedky. Zákon ďalej dáva každému veriteľovi právo bezohľadne pripraviť neplatiaceho dlžníka o jeho domov a majetok, keď nastanú nepriaznivé podmienky -
choroba, smrť, vada, zlá úroda a hladomor - znemožňujú splnenie vzniknutých záväzkov. Každý skúsený sudca vie uviesť nespočetné množstvo prípadov, v ktorých náš prísny zákon zničil ekonomickú existenciu, v prípadoch, v ktorých sa každý zdravý zmysel pre spravodlivosť vzbúril proti vydaniu pracovitého, usilovného človeka, ktorého však dočasne prenasledovala smola, do rúk brutálneho tlaku a zovretia veriteľa.

Neobmedzené uznanie osobného práva na správne a zákonné nároky vo všeobecnosti musí logicky viesť k poškodeniu verejného záujmu prostredníctvom sebeckého zneužívania tejto v podstate prevrátenej antisociálnej právnej myšlienky v rozpore s naším štátnym princípom „Verejný záujem pred vlastným záujmom“.

Machine Translated by Google

Na rozdiel od falošnej fundamentálnej formulácie, ktorá medzi nami vládne, kapitalistickej, stojí druhý extrém, marxistická idea štátu a ekonomiky. Základnou ideou tejto ekonomickej formy je popretie súkromného vlastníctva. Marxistická doktrína ide až tak ďaleko, že vysvetľuje vlastníctvo priamo ako „krádež“ (Proudhon)15. V cudzom žargóne, ktorý je taký nejasný najmä nemeckým proletárom, požaduje „vyvlastnenie vyvlastňovateľov“16 – inými slovami, zbavenie majetku! Táto doktrína ničiaca štát, ľud, kultúru a ekonomiku našla svoju extrémnu, ale logickú realizáciu v ruskom boľševizme. V jeho ekonomickom aspekte možno tento extrém zhrnúť do vety:

„Všetko patrí každému“.

Máme tu do činenia s depersonalizáciou vlastníctva, s prevodom všetkého vlastníctva do anonymného vlastníctva celku.

Extrémne, stále medzi nami vládnuce neobmedzené právo na majetok, nás na druhej strane už priviedlo k poslednému kroku pred chrámom boha Mammona, na ktorého dverách zlatými písmenami stojí: „Všetko patrí Jednomu“. Aj táto desivá ekonomická forma musí rovnako viesť k odosobneniu majetku – len iným spôsobom – tým, že nakoniec je celé pracujúce ľudstvo utlačené do strašného dlhového otroctva anonymnej finančnej moci.

V ostrom kontraste s práve opísanými ekonomickými extrémami marxistického socializmu a vrcholného kapitalistického mamonizmu západných demokratov vyžaduje ekonomický ideál národného socializmu realizáciu zásady „každému, čo mu patrí“.

Práve v tomto princípe sú morálka a ekonomika opäť najhlbšie prepojené. Odstránenie morálnych princípov z obchodného života je v skutočnosti tak charakteristické pre súčasnú ekonomiku, v ktorej práve nadradená moc väčšieho majetku, väčšia prefíkanosť, umenie vyhnúť sa štátnej autorite aj v tých najrizikovejších obchodoch, prevažuje nad váhami. Pohľad na tisíce prevažne temných bytostí, ktoré páchajú svoje neplechy vo všetkých veľkých mestách, ktoré disponujú fantastickými sumami, pohľad na niekoľko súdnych sporov, ktoré sa napriek všetkému odporu účastníkov dostanú pred súd, nám ukazuje, aká strašne skazená je súčasná obchodná morálka. Pozrime sa oproti tomu na strašnú biedu v kruhoch strednej triedy a ženatých pracujúcich, ktorí si už nemôžu dovoliť platiť za mlieko a chlieb pre svoje dojčatá a rastúce deti, uveďme si jasno v tom, že vo všeobecnosti sa v mnohých, mnohých prípadoch s poctivou prácou sotva dajú zarobiť základné životné potreby, najmä

keď sú tu deti, o ktoré sa treba starať a vychovávať ich. Útrapa intelektuálnych a slobodných povolaní presahuje všetky miery; umelci úplne prvej triedy, najmä ak ich orientácia nezodpovedá židovskej orientácii vkusu, ktorá dnes vládne, sú úplne vydaní hladu; pravé nemecké básne nemôžu dosiahnuť žiadne verejné uvedenie. Ale úplne neopísateľná je úzkosť tých, ktorí boli kvôli zlému riadeniu štátu, pokiaľ ide o finančnú politiku, oklamaní o svoje úspory, dôchodcovia a dôchodcovia s malým kapitálom, vojnoví invalidi, tí, ktorí sú nútení pomáhať v charite, ako aj všetci tí, ktorí sa spoliehali na istotu verejných dlhopisov, ako aj na stabilitu našej národnej meny a zlaté krytie marky. Takýto stav je rozkladom ekonomiky - anarchiou. Pracovitosť sa odmeňuje nedostatočnou odmenou, lenivosť sa odmeňuje, čestné remeslo trpí ťažkosťami, nezdravý obchod, sprostredkovateľský obchod, špekulantstvo prosperuje najlepšie zo všetkých. Čím je produkcia kultúrne vyššia, tým horšia je odmena, ktorú možno získať. Dôvera sa odmeňuje

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) vo svojom diele z roku 1840 vyhlásil Qu 'est-ce que la proriete? že „la propriete c'est le zv".

16 Túto frázu, prevzatú z francúzskeho výrazu „Texpropriation des expropriates“, používa Marx v Kapitálu, I, kap. 24: „Posledná hodina súkromného vlastníctva udrie, vyvlastňovatelia sú vyvlastnení.“

Machine Translated by Google

zrada, a to aj zo strany štátu, ktorý by mal byť ochrancom práva a spravodlivosti, advokátom verejnej morálky.

Už vôbec nemusíme poukazovať na korupciu vo verejnom živote, judaizáciu a ochudobňovanie tlače a biedne bezmocné a nehodné vedenie našej zahraničnej politiky, aby sme ukázali extrémne znehodnotenie nášho verejného života a našej hospodárskej morálky.

Proti tomuto materialistickému ochudobneniu a kontaminácii verejného života stavia národnosocialistická idea štátu dlhodobo overený princíp štátu a hospodárstva: „Každému, čo má “, ale predovšetkým „Verejný záujem pred vlastným záujmom“. Povýšením tohto princípu na vedúci princíp národnosocialistického štátu sa národný socializmus viaže k najlepším a najslávnejším obdobiam nemeckých dejín.

„Suum cuique“17 bol už ekonomickým princípom zdravého nemeckého raného stredoveku, ale najmä po dlhé obdobie bol zabezpečený usporiadaním cechov, kde každému bol pridelený jeho vlastný. Spoločná práca medzi majstrom a učňom za polovicu alebo tretinu haliera zabezpečovala robotníkovi príjem, lepšia práca a výkon si našli uznanie a odmenu a v prípade vynikajúceho výkonu aj slávu a bohaté zárobky.

„Suum cuique“ zdobí aj najvyšší pruský rád, Rád čierneho orla, hoci tu v špeciálnom zmysle, že jeho koruna patrí za špeciálne zásluhy. Práve táto interpretácia zodpovedá celkom špecificky národnému socializmu – nie tak preto, že by tu išlo o dvorské dekorácie alebo jednostranné uctievanie vojenskej služby, ale preto, že v ňom nachádza svoj výraz morálny obsah odmeňovaného plnenia povinnosti voči štátu a ľudu, plnenia povinnosti, ktoré sa vykonáva nezištne a bez zámeru a bez predchádzajúceho ohľadom na mizerné mzdy, s odsunutím osobných záujmov do úzadia, zrodeného z vnútorného naliehavého pocitu zodpovednosti voči štátu a ľudu.

My, národní socialisti, rozširujeme túto zásadu aj opačným smerom, k myšlienke „každému, čo má byť" nemeckého stredoveku a k myšlienke „zaslúžiť si korunu“ Friedrichovho štátu pridávame s najväčším dôrazom: „Zločincovi trest!“. Každému, čo má byť, aby si zaslúžil korunu, každej poriadnej a čestnej práci primeranú odmenu, každému mimoriadnemu výkonu vyššiu odmenu, každému chudobnému a každému, kto sa nevinne dostal do núdze, dostatočnú pomoc z verejných fondov, ale rovnako všetkým, ktorí konajú proti verejnej morálke a hospodárskej úctyhodnosti – zaslúžený trest.

Zdôrazňujeme však, že v žiadnom prípade nie je v kompetencii národnosocialistického štátu individuálne dohliadať na občanov štátu v ekonomických záležitostiach, že ekonomika najlepšie prosperuje, pokiaľ je to možné, bez byrokratického dohľadu. Vieme tiež, že zníženie rizika v prípade každého jednotlivého občana štátu prostredníctvom štátu – skôr v zmysle Naumannovho „bezrizikového človeka“, teda človeka, o ktorého základnú existenciu by mal štát dbať – by dosiahlo presný opak toho, čo od neho Naumann očakával.18 Povinnosť štátu sa musí obmedziť na vytváranie predpokladov pre ekonomiku, ktorá sa sama udrží

17 Každému svoje

18 Friedrich Naumann (1860 – 1919) bol protestantský teológ a liberálny politik, ktorý v roku 1896 založil a prostredníctvom svojho časopisu Die Hilfe šíril formu sociálneho liberalizmu. Po prvej svetovej vojne sa Naumann stal prvým predsedom Nemeckej demokratickej strany (DDP).

Machine Translated by Google

čo najviac oslobodený od strašných úžerníckych javov, ktoré poznáme v súčasnom úrokovom kapitalistickom štáte.

Blaho štátu sa preto musí opäť stať najvyšším zákonom, efektívnosť štátu musí uprednostniť princíp „Verejný záujem pred vlastným záujmom“ pred všetkými ostatnými úvahami.

Táto zásada však teraz vyžaduje u štátnikov, štátnych zamestnancov a tých, ktorí zastávajú významné pozície vo verejnom živote, charakteristiku, ktorá dnes z vlády a verejného života takmer úplne vymizla – zodpovednosť.

Celý náš verejný život je dnes priamo v znamení nezodpovednosti. Delegáti nie sú zodpovední – niekto hovorí, že sú „imúnni voči“ – za to, čo robia a hovoria v parlamente. Zúfalý výraz, keď si človek uvedomí, že tento výraz pochádza z medicíny, v ktorej sa hovorí, že telo je už tak nasýtené jedmi, že novo podané jedy mu škodia oveľa menej alebo vôbec, zatiaľ čo zdravé telo by na ne zomrelo. Frakcie nie sú zodpovedné za rozhodnutia väčšiny, ministri nie sú zodpovední za výkon svojho úradu, pretože sú len funkcionármi strán, ktoré sa podieľajú práve na formovaní vlády. Ak sa niečo pokazí, ľudia síce utrpia najväčšie škody, ale takzvaného zodpovedného ministra len nahradí iný rovnako nezodpovedný stranícky funkcionár. O skutočnej zodpovednosti sa ani nehovorí.

Už odvolávanie sa na Všemohúceho v dobe božského práva kráľov bolo, žiaľ, až príliš často celkom zvláštnou formou nezodpovednosti vládnucich pánov - (vzácne výnimky, pre ktoré bola zodpovednosť voči svojmu bohu synonymom ich pocitu zodpovednosti voči svojmu ľudu, sú výslovne uznané). Vo všeobecnosti však bol tento drahý boh v konečnom dôsledku vždy len pohodlným ochranným štítom, za ktorým sa na rebríku úradníka zodpovedného iba svojmu nadriadenému, ministra zodpovedného iba svojmu kráľovi a vládcu zodpovedného iba svojmu bohu mohla skrývať najneuveriteľnejšia nezodpovednosť vládnucej triedy a jej zástupcov voči skutočným životným potrebám ľudu.

Národný socializmus bude musieť radikálne odstrániť túto štátom schválenú nezodpovednosť.

Nad vstupnou bránou do národnosocialistického štátu bude železnými písmenami visieť nápis „Najvyššia zodpovednosť“ . Tomu, kto má česť zastávať vedúcu pozíciu v záujmoch veľkého ľudu, nemožno jeho zodpovednosť dostatočne pripomínať. V skutočnosti len ten môže byť vodcom, kto nosí tento najhlbší pocit zodpovednosti v hrudi. Pre všetkých štátnych zamestnancov a pre tých, ktorí zastávajú verejné funkcie, má byť táto zodpovednosť osobitne stanovená a tiež vykonávaná s nemilosrdnou prísnosťou. Len týmto spôsobom možno skutočne vynútiť oživenie, takpov Iba takto môže oživiť a rásť to najvzácnejšie, čo môže vodcovi a ľudu opäť umožniť stať sa skutočným národným a historickým spoločenstvom – dôvera. A z dôvery potom môže opäť rásť viera, ktorá so zodpovednosťou vodcu prinesie oživenie a obnovu Nemecka, prebudenie nemeckej duše v nacionalistickom stave práce a výkonu, v ktorom si každý nájde to svoje.

Machine Translated by Google

Ekonomické základy

V zdravom ekonomickom systéme nemožno oddeliť morálku od národného hospodárstva. Inak ekonomika trpí najvážnejším spôsobom, najmä pokiaľ ide o najčestnejšiu úlohu každej ekonomiky – uspokojovanie dopytu. Bez viery v obchod, bez pracovitosti, bez lojality úradníkov a robotníkov nemôže žiadna práca prosperovať.

Efektívnosť, spravodlivosť, podnikateľský duch, energia a vzájomná dôvera medzi všetkými zúčastnenými na hospodárskej úlohe sú nevyhnutnými predpokladmi prosperity každej ekonomiky. Všetky tieto veci stačí spomenúť a uznať ich mimoriadny význam.

Každý, kto musel byť v súčasnosti a nedávnej minulosti ekonomicky aktívny, vie, do akej miery tieto krásne veci dnes chýbajú. A kto nakoniec znáša škody spásnych doktrín marxizmu a jeho operačných metód, štrajkov, sabotáže a nedbalej a ledabolej práce? – Ale nakoniec len samotné obyvateľstvo, ktoré kvôli takýmto štát a ľud rozkladajúcim doktrínam stratilo všetok zmysel pre spoločenstvo a vidí svoju najdôležitejšiu úlohu v triednom boji. Preto sa na túto stranu musia adresovať aj sťažnosti, ktoré znejú najmä z nacionalistických táborov, že už nie sme ľud, že by sme sa ním mali najprv opäť stať, ak chceme znovu získať stratené mocenské postavenie a medzinárodné postavenie.

Tieto sťažnosti sú oprávnené, ale so sťažnosťami sa nepohneme vpred. Marxizmus neváhal realizovať svoj ekonomický a politický ideál, keď na to mal moc, nebál sa brutálneho potláčania disidentov: v Rusku navždy umlčal svojich nepriateľov tým, že vyvraždil celú buržoáznu inteligenciu, medzi nami prostredníctvom zákonov na ochranu republiky.[19] Získanie politickej moci je samozrejme predpokladom každej hospodárskej alebo národno-politickej reformy. To vieme rovnako dobre ako komunisti a sociálni demokrati, ale chceme politickú moc nie pre ňu samú, nie na zneužívanie získaného mocenského postavenia proti určitej triede, ale na vytvorenie predpokladov pre hospodársky mier medzi národnými súdruhmi spojenými do pracovného spoločenstva. Úlohou národného hospodárstva je uspokojenie dopytu[20] – nie ziskovosť, ktorá je dnes takmer výlučne rozhodujúca pri výrobe tovarov. S týmto základným postojom národného socializmu vstupujeme do jednoznačného opozície voči základným ekonomickým myšlienkam kapitalistického štátu. V prvom rade sa nevyrábalo to, čo bolo potrebné, ale to, čo bolo ziskové. Všetko, čo nesľubovalo dostatočné úroky a dividendy, sa od začiatku nepoužívalo. Ako obzvlášť jasný príklad šialenstva ziskovosti súčasnej kapitalistickej ekonomiky môže slúžiť skutočnosť, že bytová výstavba napriek strašnej potrebe bývania – teda napriek najnaliehavejšej potrebe – sa jednoducho nerealizuje, pretože nie je zisková! To, že bytová výstavba, posudzovaná z národno-politického hľadiska vo vyššom zmysle slova, by bola skutočne zisková, si na tomto mieste nevyžaduje ďalšie vysvetlenie, ale je to priamo zrejmé z toho, čo bolo povedané, najmä pokiaľ ide o sociálne úlohy štátu. Ďalej, ak ľudia hladujú a mrznú, potom kapitalistická ekonomika zameraná na zisk v žiadnom prípade nevidí svoju povinnosť v napĺňaní tejto potreby prostredníctvom výroby lacnej a dobrej obuvi, oblečenia a spodnej bielizne atď., pretože so zníženou kúpnou silou obyvateľstva to nie je „ziskové“. Na druhej strane, luxusný priemysel vo všetkých oblastiach je naplno vyťažený, pretože nikdy predtým sa bohatstvo nezískalo tak bez námahy.

[19] Povojnové Nemecko má podobný zákon, Federálny zákon na ochranu ústavy (Bundesverfassungsschutzgesetz), ktorý bol schválený v roku 1950.

[20] Pod uspokojením dopytu sa rozumie uspokojenie životných potrieb prostredníctvom dostupných cien súhrn všetkých, ktorí sú spojení do národného spoločenstva.

Machine Translated by Google

dychtivý obklopiť sa čírym luxusom ako dnes. Kapitalistická myšlienka ziskovosti sa však v skutočnosti stáva ekonomickým nezmyslom v odvetviach našej ekonomiky, ktoré dnes vládnu všetkému, v bankovníctve a burzovom systéme. Skutočnosť vládnuceho postavenia bánk najvýraznejšie dokazuje ekonomickú nezmyselnosť kapitalistickej myšlienky. „Produkciou“ bánk a búrz sa nikdy nenakŕmilo dieťa, nikdy sa neobliekol premrznutý človek, vo všeobecnosti sa nikdy neuspokojila ani najmenšia potreba nevyhnutná pre život. Toto tvrdenie vôbec nie je demagogickým heslom, nezahŕňa ani nevyhnutnosť inštitúcií peňažných transakcií, len s plnou jasnosťou ukazuje, aký obrovský rozdiel existuje medzi skutočne národno-ekonomickým uspokojením dopytu, ako si želajú národnosocialisti, a úplne súkromno-kapitalisticky orientovanou ekonomikou založenou na zisku.

Aj národnosocialistický štát bude mať svoje banky a iné finančné inštitúcie, ale tie už nebudú vládcami národného hospodárstva, ale jeho služobníkmi, peniaze už nebudú pánom štátu a ľudu, ale len potrebnou pomôckou pre výmenu tovarov.
Presne vieme, že tento boj proti bankovému a burzovému kapitálu bude znamenať najťažší boj pre národnosocialistické hnutie, pretože dnes je v bankovom a burzovom kapitáli sústredená obrovská plnosť moci, akú kedy svet mal.
Tu ide o boj o moc na život a na smrť, čo protivník vie lepšie ako väčšina našich priateľov a nasledovníkov. Tento boj bude oveľa ťažší, pretože celé vrstvy obyvateľstva sú stále v pasci ziskovosti.

Základnou otázkou, na ktorú by sme mali na tomto mieste opäť s istotou odpovedať, je otázka, ako v podstate stojí národný socializmus vo vzťahu k vlastníctvu. Zo základných pozorovaní prvej kapitoly a najmä zo zásadného opozície voči marxistickému socializmu, ktorá je tam opísaná, vyplýva pre národný socializmus prirodzeným dôsledkom zásadné uznanie vlastníctva. Toto uznanie súkromného vlastníctva je príliš hlboko zakorenené v árijskom živote. Tvorivá myseľ, ktorá rozpoznáva prostredie, ktorá ho pozoruje, aby z neho vytvorila a formovala svoj svet, tvorivý človek, ktorý tvrdou prácou získava jej plody zo zeme, ktorý sa usadí, stavia si domy a mestá, ktorý sa usadí a zakorení v kruhu svojich príbuzných, svojich rasových súdruhov, človek, ktorý potom na takejto infraštruktúre zakorenenej v pôde pokračuje k vyššej kultúre a vytvára si svoj – ten – svet vo vyššom intelektuálnom zmysle v oblasti filozofie, poézie, hudby, umenia a sochárstva – tento človek si to určite nemôže predstaviť inak, ako že diela jeho rúk, ktoré sa zrodili z jeho vlastných, sú tiež jeho majetkom. Z tohto poznania tvorivého človeka priamo vyplýva úcta k majetku iných a vzniká právo.

V zásadnom a nezmieriteľnom protiklade k tvorivej mysli stojí chamtivá, zlodejská myseľ iných ľudí s odlišným sklonom, ktorí nikdy nepoznali dych tvorenia, ktorí sa nepokojne sťahujú z miesta na miesto, ktorí nikdy nikde nemohli zapustiť korene, ktorí sa nevzniesli expanzívne a z pôdy v dlhom vývoji k stále vyššej kultúre, ale so svojou nepokojne sa pohybujúcou mysľou a so svojimi peniazmi sa sťahovali z krajiny do krajiny, keď „spásli“ jednotlivé mestá alebo pozemky. Aj na poliach tvorivých národov stál Žid v podstate dosť ďaleko od skutočnej výroby, nepoznáme Žida ako roľníka, nie ako remeselníka, nie ako inžinierov alebo staviteľov, nie ako továrenských a námezdnych robotníkov a skutočný tvorivý génius je mu cudzí aj vo výtvarnom umení a vedách. Pohyblivá myseľ začína svoju charakteristickú činnosť iba tam, kde dielo bolo vytvorené tvorivou rukou, bol vyrobený predmet, tam chamtivá myseľ vie, ako si tieto statky zaobstarať.

Machine Translated by Google

seba a presunúť ich vo svoj finančný prospech. Nie aby uspokojila národný ekonomický dopyt, ale aby z tohto prechodu výroby do spotreby dosiahla čo najvyšší zisk pre seba, postavila sa medzi výrobcu a spotrebiteľa – vznikol obchodník. Dnes sa obchodník a zmenárnik stal predstavenstvom a bankovým pánom. Ekonomika celého sveta sa obrátila hore nohami tým najnezmyselnejším spôsobom. Šikovná, vynaliezavá, odvážna, kreatívna a produktívna myseľ už nevládne; vládne pokrivená myseľ, neschopná vytvoriť nič vlastné, vykorisťovateľská a chamtivá. Peniaze vládnu nad prácou a krvou.

Pohyblivá myseľ Žida dokázala všetko zmobilizovať, dokonca aj pôdu prostredníctvom hypoték, najväčšie dlhodobo etablované priemyselné odvetvia prostredníctvom anonymizácie a prostredníctvom akciových spoločností a medzinárodný kapitál prostredníctvom ekonomiky štátnych dlhopisov dokonca oddelil vlády od ich národov. Dnes sú všetky vlády závislé od veľkého úverového kapitálu a vo vzťahu k svojim národom sú len vyberateľmi úrokov pre svojich anonymných pánov na Wall Street, v City of London a Paríži.

Tieto krátke postrehy nám ukázali najhlbšie tajomstvo nezmieriteľného protikladu medzi tvorivými národmi a chamtivým Židom. „Árijec tvorí, Žid si privlastňuje svet.“

Tu možno stručne dodať, že existuje veľmi jemný rozdiel medzi vlastníctvom a držbou. Vlastníctvo nemusí byť vôbec nevyhnutne vlastníctvom, vlastníctvo nemôže byť samovytvorené. V prípade vlastníctva sa pôvod vlastníctva nespochybňuje. Žid sa zmocnil vlastníctva majetku árijských národov a teraz vládne tvorcom prostredníctvom svojej finančnej moci. Táto abstraktná forma vlastníctva vo forme právnych nárokov, dlhopisov, hypoték atď. podriadila celý dnešný svet prostredníctvom úroku kapitálu. Úroková kapitalistická ekonomická forma vo všeobecnosti nepozná žiadne hranice vlastníctva, trpí, aby sa celé národy so všetkou ich prácou stali podriadenými úroku hŕstky bankových a burzových magnátov.

Proti tejto nemalo desivej záujmovo-kapitalistickej lúpežníckej ekonomike stavia národný socializmus obmedzenie vlastníckeho práva. Princíp tohto obmedzenia spočíva vo vete: „Verejný záujem pred vlastným záujmom“. To, že táto hranica vlastníctva môže byť navyše veľmi vysoká, vyplýva zo skutočnosti, že národný socializmus v žiadnom prípade neodmietne ani tie najväčšie priemyselné diela, pokiaľ zostávajú v súkromnom vlastníctve tvorcov (myslíme na Kruppa, Mannesmanna, Thyssena atď.), ako protirečiace záujmom celku, najmä ak majitelia týchto veľkých diel majú cit a pochopenie pre sociálne otázky a sú schopní nájsť správne hranice medzi primeraným vlastným ziskom z výroby, primeraným stanovením cien za predaj a uspokojenie dopytu národného hospodárstva a zodpovedajúcou a dôstojnou formou účasti pracovnej sily na príjmoch diel.

Tu sa dostávame k stručným základným postrehom o vonkajších formách výroby.
Mohutne rastúca nemecká ekonomika pred vojnou sa vyznačovala veľmi šťastnou zmesou veľkých, stredných a malých podnikov. Vo všeobecnosti však v tendencii k veľkému podnikaniu skutočne spočíva nebezpečenstvo pre národné hospodárstvo, pretože ďalší krok nad veľký podnik už neslúži uspokojovaniu dopytu, ale vysokým kapitalistickým záujmom o nadvládu trhu a diktatúru cien. Napriek tomu sa jasne pripúšťa, že určité odvetvia môžu fungovať iba ako veľké podniky. To platí pre tie priemyselné odvetvia, ktoré vo všeobecnosti označujeme ako ťažký priemysel. Bez toho, aby sme sa v tomto bode chceli púšťať do podrobností, možno v podstate konštatovať, že národnosocialistický štát nemá dôvod usilovať sa o zásadné zmeny v týchto vonkajších formách hospodárstva. Národný socializmus odmieta všetky druhy „socializácie alebo znárodňovania“ v marxistickom zmysle. Náš ekonomický ideál vyžaduje čo najväčšie

Machine Translated by Google

množstvo ekonomicky slobodných existencií práve v stredných a malých podnikoch. Vieme, že iba slobodní a nezávislí ľudia, ktorí môžu slobodne nakladať so svojou prácou a príjmom z nej, sú naplnení vážnym pocitom zodpovednosti za svoju prácu, že iba na tejto pôde vznikajú silné osobnosti a že iba na pôde slobody a zodpovednosti prosperuje zmysel pre spoločenstvo, ktoré spája tých, ktorých spoločná práca spojí do spoločenstva života a osudu, a tým z nich robí slobodný, sebauvedomelý národ.

Iba na takejto pôde sa môže blaho jednotlivca spojiť s blahobytom celku.

Na hraniciach štátu a ekonomiky

Manchesterizmus21 a štátny socializmus sú polárnymi protikladmi, pokiaľ ide o stanovenie hraníc, ktoré musí štát dodržiavať pri svojom zasahovaní do ekonomiky. Prvá doktrína požaduje čo najväčšiu slobodu od každého štátneho opatrovníctva a najviac by chcela, aby bol štát odsunutý na úlohu nočného strážcu. Štátny socializmus verí, že väčšinu podnikov najlepšie riadi a spravuje samotný štát. Najextrémnejšie formy socializácie alebo znárodnenia, čo je ruský výraz pre riadenie podnikov všetkými, ukázali každému, kto nestranne a s presvedčivou jasnosťou sledoval socialistické experimenty, že takéto komunistické formy výroby sú z dlhodobého hľadiska neuskutočniteľné.

Kto sa riadil našimi vysvetleniami základov hospodárstva, bude bez ťažkostí schopný rozpoznať vnútorné príčiny tohto javu. Na jednej strane potlačenie podnikateľskej iniciatívy, nedostatok motívu zisku, odstránenie konkurencie, na druhej strane nátlak na prácu, ktorý Sovieti uplatňovali s nemilosrdnou silou, musí znížiť výhodu výroby na minimum.

Postupná, miernejšia forma „štátnej kontroly“ podnikov, ako ju poznáme z nášho nemeckého hospodárskeho života, sa dá úspešne uplatniť iba v rôznych oblastiach verejného hospodárstva. V oblastiach, ktoré sú prevádzkované v konkurencii s voľným hospodárstvom, najmä v oblasti veľkej priemyselnej výroby (uhlie), je obchodný úspech silne obmedzený v porovnaní so voľným hospodárstvom, ktoré je schopné prijímať všetky dôležité rozhodnutia rýchlejšie a nezávislejšie, ako je to nevyhnutne možné v prípade štátnych podnikov. Aby sme mali správny úsudok o tom, ktoré podniky sú vo všeobecnosti vhodné na štátnu kontrolu, musíme si byť istí, aké postavenie štát zaujíma v celkovom fungovaní národného hospodárstva.

Vysvetlili sme, že národný socializmus vidí úlohu ekonomiky v uspokojovaní dopytu. Výrobca a spotrebiteľ, výrobca a užívateľ sú dvaja hlavní účastníci každej ekonomiky. Teraz vieme, že spotreba je v konečnom dôsledku vždy a všade čisto individuálna, alebo vyjadrená veľmi jasne: každý kus chleba môže v skutočnosti skonzumovať iba jedna osoba, oblečenie je tiež určené len na osobné použitie, fiat poskytuje kedykoľvek strechu iba malému, prepojenému kruhu, pracovisko poskytuje kedykoľvek miesto len možno väčšiemu, ale stále obmedzenému počtu pracovných súdruhov, takže nemôžeme vôbec hovoriť o spoločnej spotrebe alebo používaní produktov. Ak je teda spotreba v konečnom dôsledku individuálna, to isté platí aj pre výrobu, pre výrobu tovarov. Čím cennejší je produkt produktívnej práce, tým jasnejšie je, že táto vzniká iba z vysoko osobnej tvorivej sily.

Pre diela mysle v oblasti vedy a výtvarného umenia, v oblasti technických vynálezov a objavov je to okamžite jasné, ale aj v prípade zostaveného diela v

21 Manchesterizmus je škola ekonomického myslenia, ktorá vznikla v 19. storočí v Manchestri ako reakcia na protekcionistické zákony Cora z rokov 1815 a 1846. Obhajovala voľný obchod a podporovala priemyselníkov proti agrárnym záujmom pozemkovej aristokracie. Hlavnými zástancami tohto hnutia boli Richard Cobden (1804 – 1865) a John Bright (1811 – 1889).

Machine Translated by Google

továrenským podnikom, v ktorých mechanizácia prostredníctvom strojov takmer úplne potláča individuálnu ľudskú prácu, nakoniec stále platí, že pár topánok, ktorý vyrobí práve tento robotník, môže vyrobiť iba tento a nie iný. Kvalita výrobkov však s rastúcou mechanizáciou klesá. Už v poľnohospodárstve platí staré pravidlo: „Oko pána vykŕmi dobytok“, to znamená, že najvyššie výsledky dosahuje iba osobná starostlivosť chovateľa.

Všetky pokusy komunistickej ekonomiky skončili zakaždým úplným neúspechom.
Preto musíme zásadne vyhlásiť, že spotreba aj výroba idú proti socializácii. Hneď ako ľudstvo opustilo pôvodné ekonomické formy individuálneho hospodárenia v rodine a prešlo na zložitejšie ekonomické formy prostredníctvom deľby práce a vytvorilo si veľké štátne spoločenstvá, medzi výrobu a spotrebu vstúpilo niečo nové – obchod a komercia a finančný systém.

Toto veľmi jednoduché ekonomicko-filozofické pozorovanie nám poskytuje najjasnejší dôkaz o oblastiach, v ktorých musí štát obmedziť svoju hospodársku činnosť. Je skutočne okamžite jasné, že ide o záležitosti, o ktoré má každý jednotlivec rovnaký záujem. A je len logické, že tu štát nájde svoju oblasť povinností ako stelesnenie spoločných záujmov.

Ak je naša ekonomická filozofia správna, štát musel v jednej z týchto oblastí vykonať niečo príkladné, ak sa o niečo už pokúsil. Toto vykonal aj v oblasti dopravy. Výkony nemeckých železničných úradov pred vojnou boli jednoducho príkladné a sú nimi aj dnes, pokiaľ stále vládne stará vernosť povinnosti a svedomitosť. Často sa pripisuje aj mimoriadna dokonalosť neštátnemu železničnému systému v Amerike; to platí aj v určitom kontexte, pretože doprava prebieha oveľa voľnejšie a mnohým malým ťažkostiam, ktoré sú u nás spojené s byrokratickým systémom, sa len ťažko dalo vyhnúť. Dokonca aj stavba lokomotív veľkých rozmerov v Amerike u nás predtým vyvolávala úžas, ale hlavným dôvodom bolo, že širší rozchod americkej železničnej siete to síce technicky uľahčil. To však nie je aspekt dopravy, ale technický fakt, ktorý nepatrí do rozsahu našich pozorovaní. Na druhej strane, oveľa dôležitejšia pre našu otázku je - bezpečnosť železničnej dopravy. V tejto oblasti si boli nemecké železnice neustále vedomé tejto najvyššej úlohy štátnej dopravy a môžu si nárokovať povesť, že urobili technicky aj organizačne všetko, čo bolo možné. S akou nezodpovednou bezohľadnosťou boli v tejto oblasti ohrozované životy cestujúcich práve na amerických a francúzskych železniciach, vyplýva z histórie železničných nehôd na amerických a francúzskych železniciach pred znárodnením, pokiaľ tieto slúžili bezohľadnej honbe za ziskom parížskych Rothschildovcov. – Aj tu teda opäť vidíme zásadný rozpor medzi kapitalistickou myšlienkou ziskovosti a myšlienkou povinnosti ekonomiky uspokojovania dopytu.

Úlohou obchodu je v prvom rade slúžiť národnému hospodárstvu bezpečnou, rýchlou a lacnou prepravou tovaru a osôb na miesta použitia alebo práce. Otázka ziskovosti prichádza v štátnom podniku až na druhom mieste, alebo je to len otázka colnej politiky. K obchodu prirodzene patrí aj poštový a telegrafný systém. Aj tu stačí úctyhodná spomienka na výkony nemeckej poštovej a telegrafnej správy, aby sa ukázalo, ako bezpečne, rýchlo a spoľahlivo štát splnil túto dôležitú národnohospodársku úlohu.

Machine Translated by Google

Obchod sa na druhej strane vždy považoval za výlučnú úlohu súkromnej podnikateľskej iniciatívy. Teraz sa o obchode nedá hovoriť tak jednoznačne ako o dopravnom systéme. Štátna regulácia prichádza od začiatku do úvahy iba určitý druh tovaru, a to tovar masovej spotreby. Tak málo pochopenia, ako sa dalo očakávať pred vojnou pre štátnu reguláciu obchodu s najdôležitejšími potravinami – keďže doktrína voľného obchodu ovládala náš národohospodársky spôsob myslenia – tak málo sa dá očakávať dnes, vzhľadom na nehanebnú úžeru na najdôležitejších potravinách, počas stále nezabudnutého povojnového obdobia, že myšlienka, že úlohou štátu je zabezpečiť prípravu, prepravu a distribúciu najdôležitejších potravinárskych produktov, padne na úrodnú pôdu. Výnimočne nachádzame, dokonca aj medzi našimi antipódmi v hospodárskej oblasti, boľševikmi, pokusy o riešenie tohto problému, a to prostredníctvom štátnej kontroly výroby a jej distribúcie. Čo je na tom zlé, ako sme už ukázali, je chcieť riadiť výrobu alebo ju chápať vždy štátom kontrolovaným spôsobom. Na druhej strane, správne rozdelenie produkcie je nepochybne obzvlášť dôležitou štátnou úlohou. Je pozoruhodné, že v Rusku sa zachovali len poľnohospodárske výrobné a spotrebné družstvá, teda tie organizácie, ktoré si presne stanovili úlohu skladovať a zhromažďovať najdôležitejšie potravinárske produkty v spoločnom záujme a na druhej strane zásobovať spotrebiteľa v spoločnom záujme. Prehľad našich nemeckých

Hospodársky život nám teraz ukazuje, že ani medzi nami táto myšlienka nie je úplne nová, ale že družstevná myšlienka sa všade čoraz viac uchytáva a tým vytvára predpoklady, ktoré má národný socializmus na mysli pre reguláciu tejto mimoriadne dôležitej otázky. Družstevné využívanie poľnohospodárskych produktov zabezpečuje na jednej strane farmárovi odber jeho produktov za primerané ceny, zabezpečuje družstevný nákup hnojív, poľnohospodárskeho náradia atď. a najmä sa snaží zabezpečiť uspokojenie dopytu prostredníctvom zriaďovania poľnohospodárskych skladov. Na druhej strane spotrebiteľské zväzy podnikli úplne praktické kroky na čo najpriamejšie dodávanie produktov spotrebiteľom a predovšetkým s potlačením sprostredkovateľského obchodu. Zlúčenie výrobných družstiev a spotrebných družstiev pod štátnym dohľadom má túto otázku vyriešiť.

Aj tu je jadrom otázky opäť: Nie ziskovosť, ale uspokojenie dopytu je prvoradou úlohou ekonomiky.

Pre obchod zostáva viac než dosť možností, najmä vo všetkých oblastiach, kde prichádza do úvahy osobný faktor rizika. Pre potravinársky výrobok, ktorý je vždy a za všetkých okolností predaja bezpečný, sú faktory, ktoré charakterizujú podnikateľa, od začiatku eliminované.

Finančný systém je treťou a najdôležitejšou vecou, ktorá má byť podriadená štátnej regulácii. Mnohí finanční teoretici vysvetľujú peniaze ako prostriedok výmeny produktov; toto vysvetlenie síce nie je nepravdivé, ale ani nie je úplné a jasné. Táto definícia však vyjadruje správny pocit, že peniaze sú pomôckou pri obchodovaní s tovarom. Skutočnosť, že si štát nárokuje výsadu razenia mincí, už dokazuje, že štát považuje peniaze za obzvlášť dôležitú oblasť verejného života. Skutočnosť, že štát vytvoril v trestnom zákonníku celú sériu paragrafov, ktoré sa zaoberajú falšovaním, podobne dokazuje, že ide o verejnú záležitosť prvoradého významu. V skutočnosti štát tiež dlhodobo určoval svojou vlastnou autoritou, čo má byť verejne platné ako peniaze.

Machine Translated by Google

obchod. Špeciálna orientácia finančných teoretikov – chartalisti22 – predstavuje štátnu teóriu peňazí, ktorá stručne vyhlasuje: „Peniaze sú to, čo štát vyhlási za peniaze“. Tým sú peniaze úplne oddelené od podstaty peňazí a pečať štátnej suverenity stačí na výrobu „peniaze“ zo železa, hliníka, porcelánu a predovšetkým papiera. Súčasnosť nás učí, že táto teória sa v skutočnosti stala realitou. Odporcovia týchto finančných teoretikov – metalisti23 – sa držia starej myšlienky, že peniaze musia mať vnútornú hodnotu, teda musia pochádzať z drahého kovu (zlata a striebra). Súčasné vzťahy túto orientáciu nepotvrdzujú, pretože štát v skutočnosti dokonca vyrába peniaze z papiera, a to peniaze, za ktoré si človek môže skutočne niečo kúpiť, aj keď bankovky sú vyrobené z úplne bezcenného papiera. Otázka kúpnej sily týchto peňazí je však iná vec. Klesajúca kúpna sila peňazí, ktorá je nepriamo úmerná rastúcemu množstvu papierových peňazí, tu akoby dávala metalistom za pravdu, pretože zlaté a strieborné mince v skutočnosti nespôsobili stratu kúpnej sily papierových peňazí. Je to však z iného dôvodu, a to kvôli komoditnému charakteru zlatých peňazí. Nie preto, že by zlaté peniaze boli skutočné zlato, si udržiavajú svoju kúpnu silu, ale preto, že zlaté peniaze sú tiež komoditou. Dvadsaťmarková minca dnes odvodzuje svoju kúpnu silu vôbec nie z razeného znaku štátnej meny „20 mariek“, ale z jej obsahu komodity rafinovaného zlata. Ale nemôžeme sa tu dlhšie zdržiavať týmito finančnými teoretickými kontroverznými otázkami, budeme sa musieť o týchto otázkach podrobnejšie venovať z hľadiska reprezentácie štátneho finančného systému podľa uvažovania národnosocialistickej reformy. Ide tu o uznanie, že finančný systém, v prípade otázky, ktorá nás momentálne trápi o hraniciach štátu a hospodárstva, patrí v každom prípade do oblastí, ktoré ako mimoriadne dôležitá záležitosť celého hospodárskeho života, rovnako ako obchod a obchod s najdôležitejšími potravinárskymi produktmi, musia byť určite podrobené najdôkladnejšej fiduciárnej regulácii zo strany štátu.

Samotná dôležitosť finančného problému si dnes nevyžaduje žiadne špeciálne vysvetlenie. Moc veľkých finančných mocností, ktoré vládnu všetkému, je zrejmá každému, kto si ju želá vidieť. Bystrý človek si už dávno uvedomil, že práve nekompetentný a falošný spôsob, akým sa štát postavil voči finančnému systému, je základným dôvodom súčasného katastrofálneho stavu štátnych financií. Skutočnosť, že väčšina takzvaných štátnych centrálnych bánk nie sú vôbec čisto štátne inštitúcie, ale akciové spoločnosti, v ktorých si vlády ponechali len určité dozorné práva, už sama o sebe dáva predstavu o zložitých podmienkach v oblasti verejného finančného systému.

Národné politické nadácie

Žiadny štát bez moci a bez autority žiadna vláda. Nič nie je samozrejmejšie a bezprostrednejšie pre zdravý rozum. Ak medzi nami vo vládnych kruhoch niekto ešte dnes verí, že je vôbec schopný vládnuť s úplným nedostatkom vojenskej a politickej moci, treba to pripísať úplnému zanedbaniu nášho verejného myslenia.

Moc bez nástroja moci je nemysliteľná; politická moc a vojenské prostriedky moci sa navzájom podmieňujú rovnako úzko, ako nemožno oddeliť ekonomiku a morálku. Na znovuzískanie stratenej moci existuje jediný prostriedok – vytvorenie vojenského nástroja moci.

22 Chartalisti podporujú používanie fiat peňazí alebo vládou vydaných tokenov (latinsky: charta) ako národnej meny.
23 Metalisti zastávajú názor, že hodnota peňazí je odvodená od drahých kovov a sú proti fiat peniazom, pretože nemajú žiadnu vnútornú hodnotu.

Machine Translated by Google

Ako strašne bola naša úbohá vlasť potrestaná, pretože sa zriekla myšlienky moci a oddala sa pacifistickej fanfáre, ktorú teraz zažívame denne a každú hodinu. „Aby sme predišli horšej situácii“, vzdali sme sa a zničili svoje zbrane, „aby sme predišli horšej situácii“, podpísali sme Versaillský diktát, „aby sme predišli horšej situácii“, berlínska vláda povedala áno a amen všetkému, čo sa od nás požadovalo, „aby sme predišli horšej situácii“, dovolili sme, aby sa proti nám páchala každá zlomyseľnosť, každé poníženie, každé vykorisťovanie. Týmto nehanebným heslom zbabelosti a úbohosti bol nemecký ľud vedený do stále hlbšej biedy. Splnili sme, čo sa od nás požadovalo, a...

Minister, ktorý chcel byť Nemcom, Dr. Rathenau24, sa odvážil verejne vyhlásiť: Neexistuje žiadna absolútna neschopnosť naplniť, ide len o to, do akej hlbokej tiesne môže byť národ dopustený upadnúť! Inými slovami to znamená – hoci Rathenauove slová sú už dosť jasné: nemecký národ je úplne bezbranný, je politicky úplne bezmocný, intelektuálne je takmer strnulý, môže jednoducho pokračovať v práci. Nechal sa zaťažiť takým obrovským bremenom viny, že členovia Vyvoleného ľudu môžu na základe týchto reparácií navždy viesť očarujúci život bez práce vo všetkých krajinách sveta na úkor nemeckej práce. Teraz však existuje nebezpečenstvo, že aj obrovská pracovná sila Nemcov sa pod touto fantastickou záťažou zlomí. Preto musia byť Nemci neustále udržiavaní pri živote stimulantmi a práve týmto spôsobom musia byť udržiavaní na hranici svojej fyzickej výkonnosti, aby mohli pracovať so všetkými silami v klamlivej nádeji, že sa jedného dňa od svojho bremena oslobodí. „Ide len o to, do akej hlbokej tiesne môže byť národ dopustený upadnúť!“ Toto bol politický názor ministra Rathenaua, ktorý tak oslavovali všetci republikáni.

Ak sme si pripomenuli túto paradigmu moderného nemeckého štátnictva, bolo to len preto, aby sme potvrdili tento taký desivý príklad, ktorý nám leží tak blízko – bezbranný a nezbrane stojaci národ, ktorý musí jednoducho znášať všetko, dokonca aj každý výsmech. Proti tomu pre nás platí viera v zvonku mocný štát, ktorý jediný môže zaručiť mier a slobodu. Zbavujeme sa historických dôvodov, to nie je úloha manifestu, ale záležitosť historika.

Protikladom myšlienky zvonka riadenej mocenskej politiky je vnútorne riadený rigidný ústavný štát. K tomuto ideálnemu stavu sme sa pomerne priblížili v bismarckovskom mocenskom štáte, ale v oblastiach, ktoré sa týkali finančného systému a neobmedzeného uznania súkromného vlastníctva a požiadaviek, ktoré z neho vyplývali, naše právne predstavy stáli plne pod kapitalistickou myšlienkou.

Netreba zdôrazňovať, že z hľadiska vnútornej politiky národný socializmus bezpodmienečne stojí na stanovisku zákona, pokiaľ ide o to, že všetci by si mali byť pred zákonom rovní a nemali by existovať žiadne rozdiely v spoločenskom poriadku. Je však potrebná zásadná transformácia.

uskutočniť vzhľadom na základnú myšlienku zákona, ktorá pre Nemca znamená vnútornú potrebu, dobrovoľné podriadenie sa vyšším záujmom celku, zatiaľ čo predpisy zákona platné u nás dnes sa javia jednoducho ako príkaz moci a dokonca ako príkazy moci, ktorá nestojí v službách celku, ale práve vo vzťahu k otázkam vlastníctva postavila ochranu majetku pred ochranu...

24 Walther Rathenau (1867 – 1922) bol židovský priemyselník a politik, ktorý v roku 1922 pôsobil ako minister pre obnovu krajiny a v roku 1922 ako minister zahraničných vecí. Jeho trvanie na tom, aby Nemecko splnilo svoje záväzky vyplývajúce z Versaillskej zmluvy, vyvolalo nepriateľstvo nemeckých nacionalistov a v júni 1922 bol zavraždený. Reakciou weimarskej vlády na tento atentát bolo vydanie Republikschutzgesetz (zákona na ochranu republiky) v júli 1922, na ktorý sa Feder často odvoláva.

Machine Translated by Google

osoby. Otázka nového usporiadania verejného práva bude musieť byť podrobnejšie rozobraná v inej časti.

Teraz sa stručne zameriame na otázky vonkajšej formy štátu. Konečné rozhodnutie o tejto otázke nie je v žiadnom prípade naliehavé. Vo všeobecnosti ju možno vyriešiť až po úplne základnom očistení našich vnútorných politických pomerov. Jediná možná cesta k tomuto vnútornému politickému očisteniu sa nám javí ako výlučne diktatúra, ktorá s úplnou rozhodnosťou odreže a spáli zdroje rozkladu a chorôb v našom národnom tele.

Požiadavky, ktoré kladieme na takého vodcu, sú mimoriadne vysoké; musí ho vyznačovať vášnivá láska k svojmu ľudu, neochvejná vôľa, takmer somnambulistická istota vo všetkých svojich rozhodnutiach. To, že jeho intelektuálne schopnosti musia prevyšovať priemer, je samozrejmé, ale vedomosti a schopnosti v rôznych oblastiach nie sú rozhodujúcim faktorom. Vedomosti a učenosť môžu dosiahnuť aj iní - koľko ľudí má vysoké vedomosti, veľkú jasnosť myslenia, veľkú intuíciu, najlepší umelecký talent - ale ak im chýba tá posledná vec, vášnivá vôľa, neochvejný impulz, založený na najhlbšej morálnej vážnosti, potom nikdy nebudú kráčať vpred na čele národov, ako priekopníci a vodcovia, do nových výšin. Myslíme na náboženských géniov ako Kristus a Luther, Savonarola25 a Mohamed, štátnikov ako Bismarck a Cromwell, generálov ako Fridrich Veľký a York26 atď. Diktátor musí byť úplne zbavený všetkých zbytočných obmedzení a váhaní, pre neho nemôžu existovať žiadne nevyhnutnosti, pretože to musí byť on, kto tvorí dejiny a chopí sa odvážnou a rozhodnou rukou, keď udrie jeho hodina, stelesňuje túžbu národa, a preto sa nikdy nemýli a je nesený fanatickou láskou tých, ktorým jeho čin prináša oslobodenie. Musí byť schopný nenávidieť, tak silno a bezohľadne, ako miluje svoj ľud a svoju posvätnú úlohu. Vo vzťahu k svojim asistentom a kolegom stojí ako prvý medzi slobodnými a rovnocennými ľuďmi.

Táto stará nemecká myšlienka tvorí základ tohto železného spojenia medzi vodcom a jeho priateľov pre dobro veci.

Je vodcom, pretože sa osvedčil, a pokiaľ sa osvedčí.

Každá moc sa zdá byť jeho prítomnosťou akoby zdvojnásobená
Vyčerpáva každú skrytú energiu,
Ukazuje každému jeho vlastný jedinečný talent,
A predsa nechávajú všetko tak, ako to príroda stvorila,
A sledujú len to, aby neboli ničím iným
Na správnom mieste a v správnom čase.

(Schiller, Valdštejn)27

Je k sebe prísny a tvrdý, riadi sa vlastnými zákonmi. Má čas na každého a počúva ho, ale dokáže rozlišovať medzi dôležitým a nedôležitým. Pre dosiahnutie svojho cieľa sa nemusí báť.

---

25 Girolamo Savonarola (1452 – 1498) bol dominikánsky mních, ktorý kázal proti korupcii štátu a duchovenstva a prorokoval, že Florencia sa stane mocným Novým Jeruzalemom, ak napraví svoje morálne neresti. Jeho ďalšie odmietnutie podpora Svätej ligy pápeža Alexandra VI. proti Francúzsku vyvolala jeho exkomunikáciu v roku 1497 a následnú popravu rok.

26 Ludwig gróf Yorck von Wartenburg (1759-1830) bol pruský poľný maršal, ktorý sa postavil proti spolupráci pruského generála Juliusa von Grawerta s Francúzmi počas Napoleonovej invázie do Ruska v roku 1812, a tak zohral kľúčovú úlohu pri vzniku Šiestej koalície proti Napoleonovi, ktorá sa skončila Napoleonovým exilom na Elbe v roku 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, prvá hra z jeho trilógie o Valdštejnovom diele (1799). Preklad je od Samuela Taylora Coleridge.

Machine Translated by Google

krv a vojna, nemôže odpočívať a relaxovať, kým nedosiahne svoj cieľ, potom zabezpečí svoje dielo ďalej, ako je to ľudsky možné, ale môže sa aj sám stiahnuť, ako to urobil diktátor Sulla, a tým zabezpečí svoje dielo dvojakým spôsobom: koná z diaľky, ale stále nenúti všetko prostredníctvom svojej silnej osobnosti merať mimoriadnymi štandardmi; na druhej strane sa bude môcť vyvinúť slobodnejšie a nezávislejšie nasledovníctvo, ak Titan nebude neustále určovať politický každodenný život, ale zostane vodcom v duchovnom zmysle. Takáto brilantnosť konania bude odlišovať diktátora, ktorý opäť povedie Nemecko k výšinám. Ak sa potom nájde cesta z bahna vďaka úspechu mimoriadneho vodcu, znovu sa získajú vnútorné a vonkajšie predpoklady pre nezávislý národný život, potom sa národ môže opäť rozhodnúť o vonkajšej forme štátu.

Náš pohľad na budúcu formu štátu bude podstatne ovplyvnený spôsobom, akým budú konštituované určité formy verejného života, najmä volebné právo a z neho odvodené ľudové zastúpenie. Určite by sme mohli uvažovať o možnosti zdravej republikánskej formy štátu, podobne ako v starovekom Ríme. V skutočnosti takmer všetky historické spomienky v Nemecku poukazujú na monarchickú formu štátu. S monarchickou formou štátu však nie je nijako neoddeliteľne spojená dynastická myšlienka. Naopak, zdá sa, že dynastické záujmy sa až príliš často vyvíjali na škodu národov. Ďalší faktor nás nabáda k mimoriadnej opatrnosti v otázke možného znovuzavedenia monarchickej formy štátu - dôsledkom dedičnosti medzi dynastiami. V bolestnej histórii nemeckého ľudu možno opakovane nájsť, že tretia generácia po významnom vládcovi premrhala dedičstvo svojich predkov, poškodila česť a hodnotu národa, stratila mocenské postavenie ríše a zničila mier a blahobyt občanov. Keď Nemec hovorí o výhodách monarchie, najmä pod dedičným vládnucim rodom, vždy si predstavuje tých, ktorým história dala prívlastok „Veľký“. Myslíme tým na Karola Veľkého, Ota Veľkého28, Fridricha Veľkého29 a tých niekoľkých, ktorí sú postavení na roveň týmto skutočným vládcom; ale len prchavá spomienka na galériu neschopnosti, lenivosti, sebectva, márnotratnosti, fantázie, odstupu od ľudu a iných nebezpečných vlastností, ktoré sa spájajú s menami Ľudovíta Zbožného30, Ota III.31, Václava32, Karola VI.33

,

[28] Karol Veľký (cca 742 – 814) sa stal kráľom Frankov v roku 768 a rozšíril svoju vládu za hranice Franskej ríše do karolínskej ríše. ríša, ktorá zahŕňala väčšinu západnej Európy.

29 Oto Veľký (912 – 973) bol saský vojvoda, ktorý sa v roku 936 stal nemeckým kráľom, v roku 955 porazil Maďarov a v roku 961 dobyl talianske kráľovstvo. V roku 962 ho pápež Ján XII. korunoval za cisára a vládol z Ríma ako cisár Svätej rímskej ríše.

30 Ľudovít z Pieuxu (778 – 840) bol synom Karola Veľkého, s ktorým vládol ako spolucisár od roku 813. V roku 817 rozdelil svoju ríšu medzi svojich troch synov a synovca Bernarda, ktorý vládol ako taliansky kráľ. Bernard sa však vzbúril proti svojmu strýkovi a bol potrestaný oslepením, po ktorom krátko nato zomrel. Ľudovít verejne odčinil svoju krutosť a tým stratil veľkú časť svojej prestíže ako vládca. Franská ríša bola počas zvyšku jeho vlády poznačená občianskymi vojnami.

[31] Oto III. (980 – 1002) bol od roku 996 vládcom Svätej rímskej ríše a počas svojej vlády čelil veľkému odporu slovanských národov, takže bol nútený opustiť cisárske územia východne od Labe, hoci sa mu napriek tomu podarilo upevniť vplyv kresťanstva v Poľsku a Uhorsku.

[32] Václav I. (cca 907 – 935) z dynastie Přemyslovcov bol od roku 921 českým vojvodom. V roku 929 boli Čechy napadnuté východofranským kráľom Henrichom Vtáčníkom a nútené obnoviť mu platenie tribút. Václava zavraždila skupina šľachticov v spolku s jeho bratom Boleslavom, ktorý sa stal ďalším českým vojvodom.

33 Karol VI. (1368 – 1422) bol nazývaný „le bien-aime“ (Milovaný) aj „le fou“ (Šialený). Trpel záchvatmi šialenstva a jeho vláda bola poznačená pokračujúcimi konfliktmi takzvanej storočnej vojny. Karolov pokračujúci spor s Burgundskom využil anglický kráľ Henrich V., ktorý v roku 1415 porazil Francúzov v bitke pri Azincourt.

Zmluvou z Troyes podpísanou v roku 1420 získal Henrich za manželku dcéru Karola VI. Katarínu, ako aj nástupníctvo na francúzsky trón.

Machine Translated by Google

Friedrich Viliam III.34, Viliam II.35 stačí na jasné uznanie, že dynastická forma štátu v žiadnom prípade nezahŕňa záruku blahobytu národa.

To, čo vyjadruje sklon Nemca k monarchii, je potreba Nemca po vodcovi a ochota podriadiť sa vodcovi. Práve táto posledná vlastnosť je azda obzvlášť typickou vlastnosťou Nemca, túto črtu nemeckého charakteru poznáme až príliš dobre v jej dobrých aj zlých aspektoch. Vernosť až na smrť mu umožňovala bojovať a dosahovať najmocnejšie víťazstvá, umožňovala mu nasledovať dokonca aj cudzie vlajky; zahŕňa však aj veľký nedostatok nezávislosti u slabších typov až po bezcennosť a otroctvo, lásku k cudzím veciam a nedostatok úsudku.

Otázka týkajúca sa nástupníctva preto nie je v samotnom Nemecku ťažko vyriešiteľná. Oveľa ťažšia otázka spočíva v probléme vodcu.

Výber vodcu bol doteraz viac-menej vždy ponechaný na čistú náhodu.
Kniežacie manželské lôžko v žiadnom prípade nie je zárukou intelektuálnych schopností a potrebných charakterových vlastností, ktoré sa od panovníka bezpodmienečne vyžadujú. A ak si spomenieme na modernú nemeckú ekonomiku, kde už len členstvo v strane rozhoduje o kvalifikácii na najvyššie úradnícke posty, musíme tejto otázke venovať osobitnú pozornosť.

Problém v každom prípade spočíva v ochrane morálnych a charakterových vlastností toho, do koho rúk by mal byť zverený osud ľudu. Zatiaľ čo diktátor preberá vedenie od seba samého ako nositeľ národnej túžby, budúci vodca musí v skutočnosti vyjsť z vedomej vôle národa ako najlepší a najvhodnejší.
Tým môže zostať úplne otvorené, či by sa najvyššia hodnota mala zjednotiť v jednej osobe, alebo či by vedenie štátu malo pozostávať z dvoch alebo viacerých osôb. V každom prípade je pre nás jedno pevné, že ten, komu je zverené vedenie najvyšších štátnych záležitostí, či už ide o korunované hlavy alebo konzulárny duumor triumvirát, bude mať v najlepšom prípade najvyššiu zodpovednosť zakotvenú v ústave. Najvyššia zodpovednosť bude preto najdôležitejším národno-politickým základom, ktorý bude odlišovať národno-socialistický štát od predchádzajúcich foriem vlády.

Zvláštnym aspektom národno-politických základov národno-socialistického štátu je požiadavka na nacionalistický štát, v ktorom sú príslušníci cudzích krajín a rás vylúčení z vedenia štátnych záležitostí, ako aj z prevzatia verejných funkcií.

Veľké ponaučenie celých nemeckých dejín možno zhrnúť do faktu, že Nemecko bolo vždy chudobné, slabé a nešťastné, keď jeho vládcovia sledovali zahraničné záujmy a keď boli úzke, malé záležitosti jednotlivých provincií a miest uprednostňované pred spoločnými záležitosťami Ríše; a rovnako bolo Nemecko vždy silné a mocné, keď bolo zjednotené a jeho vládcovia mysleli a cítili nemeckým spôsobom a provincie a mestá sa cítili ako členovia veľkej spoločnej vlasti. Uzatvorenie národa navonok so všetkou slobodou a rozmanitosťou vnútorne. Toto je správna predstava nemeckého štátu. Bismarckova ríša už

34 Friedrich Viliam III. (1770 – 1840) bol pruským kráľom od roku 1797. Hoci sa v napoleonských vojnách snažil presadzovať politiku neutrality a nepridal sa k Tretej koalícii, bol prinútený provojnovou stranou, ktorú podporovala jeho kráľovná Lujza, aby sa v roku 1806 pridal k Štvrtej koalícii, čo viedlo k bitke pri Jene, v ktorej Prusko porazili Napoleoni.

35 Viliam II. (1859 – 1941) bol posledným nemeckým cisárom a vládol od roku 1888 do novembra 1918. Viliam nepodporoval Bismarckove prísne protisocialistické zákony a v roku 1890 kancelára odvolal. Keď bolo Rakúsko po atentáte na arcivojvodu Františka Ferdinanda v Sarajeve nútené zaútočiť na Srbsko, rozhodol sa podporiť Rakúsko-Uhorsko, aj keď si bol vedomý nebezpečenstva vojny, do ktorej by sa mohli zapojiť Rusko, Francúzsko a Anglicko.

Machine Translated by Google

veľmi blízko k tomuto ideálu myšlienky nemeckého štátu, len naši rasoví bratia v nemeckom Rakúsku36 stále zostali mimo Ríše.

Zjednotenie všetkých nemeckých kmeňov v uzavretom národnom štáte je preto naším najvýznamnejším národnopolitickým cieľom. Z vnútornej politickej strany sa má zachovať alebo obnoviť federatívny a federálny charakter väčších provincií, tak ako sa historicky vytvoril. Národnopolitické základy v tomto smere sú nasledovné: Všetky funkcie Ríše, v ktorých ide o mocenské politické postavenie Nemeckej ríše voči zahraničí, sú záležitosťami Ríše. Sú to ministerstvo zahraničných vecí, veľvyslanectvá a konzuláty, pasový systém, kontrola zahraničného obchodu, colný systém a predovšetkým armáda a námorníctvo.

Na druhej strane, z vnútornej politickej strany sa má podporovať myšlienka čo najďalekosiahlejšej nezávislosti jednotlivých provincií alebo spolkových štátov. Finančná nezávislosť je predpokladom nezávislej existencie národa, takže daňová legislatíva bude musieť byť delegovaná najmä na provincie.

Legislatíva v oblasti občianskeho, obchodného a trestného práva bude upravená právom štátu ríše, ale v praxi podriadená krajinským orgánom spravodlivosti a polície.

Podobným spôsobom budú dopravné inštitúcie síce regulované podľa smerníc ríšskeho práva, ale napriek tomu zostanú, čo sa týka financií, administratívy a prevádzky, pod provinciálnou zvrchovanosťou.

To, že sloboda náboženského vyznania by mala zostať plne dodržiavaná ústavou, si nevyžaduje osobitnú zmienku; na druhej strane, náboženstvá, ktorých spisy nie sú napísané úplne v nemeckom jazyku a prístupné každému a ktorých obsah obsahuje doktríny nebezpečné pre štát, nebudú požívať túto ochranu.

Ústavná forma základného socialistického charakteru Ríše sa zdôrazňuje najmä v oblasti pracovného práva, ako aj v oblasti poistenia pre prípad choroby, úrazu, starobného a invalidného poistenia a bude sa lepšie uplatňovať, ako sa to deje dnes.

Poznatky a stanovovanie cieľov

Ak každé dôkladné spracovanie záležitostí týkajúcich sa času vyžaduje odpoveď na tri otázky: Ako je to teraz? Ako to vzniklo? a Čo teraz? – pretože bez tohto základného skúmania sa nikdy nedá očakávať úplná a svedomitá práca – platí to vo vyššom zmysle, keď ide o budovanie nového štátu. Opis súčasnej situácie v rámci tejto práce má prirodzene miesto len do tej miery, do akej ide o extrahovanie podstatných charakteristík súčasných kritických podmienok štátu a hospodárstva. Pri takejto úlohe sa treba obzvlášť vyhýbať tomu, aby sa akékoľvek symptómy považovali za príčiny. Práve to je umenie každej diagnózy, ktorá sa nenechá oklamať externalitami alebo výrastkami, ale hlbšie sa pozerá na príčinu vecí. To sa najzreteľnejšie prejaví na lekárskom príklade alebo v prípade živého človeka. Ak sa niekde na tele objaví opuch, príčinu treba hľadať najprv v ochorení príslušnej časti tela; skutočnosť, že táto časť tela je chorá, má svoju príčinu v zlom stave krvi; ale ani túto vedomosť nemožno považovať za poslednú príčinu, pretože zlý stav krvi bude zase dôsledkom zlej alebo nedostatočnej výživy. Liečba by však nemohla byť úspešná, ak by lekár bojoval

36 Nemecká Rakúska republika bol názov štátu, ktorý vznikol v roku 1918 po prvej svetovej vojne z nemecky hovoriacich území Rakúsko-Uhorska. Okrem súčasných rakúskych území zahŕňal Južné Tirolsko a Tarvisio (dnes v Taliansku), južné Korutánsko a južné Štajersko (dnes v Slovinsku) a Sudety a nemecké Čechy (dnes v Českej republike).

Machine Translated by Google

iba vonkajší jav; tým by v najlepšom prípade nastala dočasná úľava, utíšenie bolestí, ale choroba by pokračovala. Ani pokus o vyliečenie krvočistiacou liečbou by nemohol priniesť trvalé vyliečenie, ak by sa neodstránila základná príčina, a to nedostatočná alebo zlá výživa alebo iné škodlivé okolnosti. Iba takáto liečba zvnútra smerom von môže priniesť skutočné vyliečenie. To je jasné každému. Presne tak sa musí vykonať vyšetrovanie, ak máme do činenia s chorým národným organizmom. Aj tu je veľmi málo užitočné, ak sa bojuje proti vonkajším príznakom choroby. Človek až príliš dobre cíti ako smutnú pravdu známe príslovie: „Malí darebáci sú obesení; veľkí sú prepustení na slobodu.“ Frekvencia porušení spoločného záujmu je len vonkajším znakom toho, že v zákulisí sa odohrávajú veci, ktoré do veľkej miery poškodzujú spoločné blaho. Pretože iba ak je v štáte niečo zhnité, môžu také veľké škody pretrvávať a stať sa trvalým nebezpečenstvom pre existenciu samotného štátu. Ak je teda samotný štát chorý, s najväčšou pravdepodobnosťou sa dá predpokladať, že príčinou sú nesprávne intelektuálne postoje k záujmom verejnosti a k samotným funkciám a autorite štátu. Liek možno preto v konečnom dôsledku očakávať od novej zdravej predstavy o štáte, a to vytvorením zdravého a silného štátneho vedenia, ktoré je úplne nezávislé a nezaťažené hriechmi minulosti. Každé riešenie, ktoré vychádza z kompromisu s existujúcimi mocnosťami alebo sa snaží opäť pripútať k rozpadnutým formám predchádzajúceho štátu, nesie v sebe zárodok vlastného úpadku. V tejto súvislosti treba byť tiež varovaný pred pripútaním sa k historickým štátnym formám, ktoré síce samy o sebe neboli zlé, ale predsa veľmi rýchlo podľahli úpadku.

Aké sú teraz najvýraznejšie charakteristiky súčasnej krízy?

Navonok a povrchne – ako v prípade horúčky – vysoká teplota alebo, preložené do ekonomicko-politických termínov: nepokoj, napätie pri každej príležitosti, nepokoj a neporiadok. Je mimoriadne dôležité, že každý upchatý a lenivý človek, ale aj celá armáda skutočných dlžníkov, vždy najhlasnejším hlasom chválili „odpočinok a poriadok“ ako všeliek. Odpočinok a poriadok prirodzene nie sú politickým cieľom vo všeobecnosti, ale iba stavom, ktorý ukazuje, že v národnom tele vládnu zdravé podmienky. Ak je však národ chorý, je celkom prirodzené a samozrejmé, že sa to prejavuje nepokojom a neporiadkom. Politický postoj, ktorý káže a snaží sa nastoliť iba „odpočinok a poriadok“, je preto úplne nesprávne orientovaný; na druhej strane len pomáha chorobe prenikať stále hlbšie, až kým smrť nevstúpi s najstrašnejšími kŕčmi.

Dokonca aj vredy a hnisavé ochorenia, vnímané ako zosobnené, si prirodzene želajú, aby chorý človek zostal celkom pokojný, pretože bacily sa potom môžu tak úžasne rýchlo rozmnožiť a rozšíriť po celom tele a úplne ho aj zvnútra rozložiť. Nie, práve naopak: preč s hnisavými ochoreniami! Tie treba odstrániť, nemožno ako protidôvod uvádzať bolesti z operačného zákroku; pacienta treba vytiahnuť z jeho zlého prostredia a predovšetkým musí dostávať zdravú a výživnú stravu.

Ďalšími príznakmi sú obsadzovanie štátnych pozícií nevhodnými prvkami, nakladanie so štátnymi záležitosťami prostredníctvom väčšinových rozhodnutí, výskyt takých väčšinových rozhodnutí v parlamente, ktoré nenesú žiadnu zodpovednosť, voľba takýchto parlamentov podľa volebného práva, ktoré je navonok síce najslobodnejšie a najvšeobecnejšie, ale vnútorne špekuluje s...
nedostatok úsudku más a jednoducho potláča lepší rozhľad a vyšší pocit zodpovednosti. Vláda, ktorá je závislá od parlamentných väčšín – ktoré vznikajú čisto náhodou a pre ktoré sú rozhodujúce iba stranícko-politické úvahy – prirodzene už nemôže byť objektívnym strážcom spoločného blaha, ale je to

Machine Translated by Google

pôda pre ambicióznych straníckych politikov a tvrdohlavých doktrinárov. Všetky tieto príznaky možno zhrnúť slovom „parlamentarizmus“.

Tento parlamentarizmus je veľkou demokratickou ložou o schopnosti ľudu samosprávy. Samozrejme, môžeme si myslieť, že zodpovedne si vedomí občania štátu sú úplne schopní autoritatívne posudzovať verejné záležitosti a viesť osud svojej komunity alebo krajiny, ale volebné právo, ako je všeobecné, priame a tajné pre osoby staršie ako 21 rokov oboch pohlaví, v sebe nevyhnutne nesie zárodok odpornej vlády menejcenných a bezohľadných.

Spolu s odpornou vládou parlamentov a vlád, ktoré sú na nich závislé, dnes v skutočnosti vládne, napriek všetkým antikapitalistickým sloganom marxistov, veľký úverový kapitál. Vysoké financie sú neobmedzeným vládcom štátu a ekonomiky. Žiadna vláda sa neodváži prijať žiadne drastické opatrenia proti ziskovým záujmom bankového a burzového sveta. Všetky národy sa stali viazanými úrokmi a daňami na túto nadnárodnú svetovú mocnosť prostredníctvom gigantických národných dlhov. Dôsledky tohto úrokového otroctva sú obrovské, otriasajú celým svetom od základov v ekonomických a národno-politických vzťahoch. Výber úrokov sa skutočne stal hlavnou úlohou vlád. Pre národy to znamená strašné daňové vykorisťovanie a vyčerpávanie prostredníctvom rôznych metód priamych a najmä nepriamych daní prostredníctvom nezastaviteľne progresívnej inflácie, ktorá na vrchole viedla k okrádaniu celej strednej triedy o jej úspory. Táto neobmedzená vláda peňažného vreca uplatňuje za maskou zákonného nároku na úrok najbrutálnejšiu vládu, aká kedy vládla svetu. Vedie to k ochudobneniu a pauperizácii más a najmä tých kruhov, pre ktoré získavanie peňazí nie je samoúčelom, a teda ani ústredným bodom celého ich myslenia. Len z toho vyplýva najstrašnejší dôsledok tejto absolútnej finančnej vlády, a to morálna degradácia ľudí pod touto vládou. Všetky inštinkty smerujú k získavaniu a vlastníctvu, všetky predstavy o lojalite a viere sa potápajú v bezohľadnej honbe za ziskom, vážený človek je nútený zažiť, že ako odmenu za svoju váženosť musí klesať stále hlbšie, zatiaľ čo bezohľadnosť prináša obrovské zisky v prípade všetkých možných aj nemožných podnikov. Zúfalo veľké kruhy zápasia o svoje živobytie, znesiteľný príjem len z práce sa stáva čoraz ťažším.

V uzavretých frontových líniách sa robotníci snažia vymáhať stále vyššie mzdy, štrajky otriasajú ekonomickými pracoviskami, brzdia ich výrobu a nepriamo tým poškodzujú najmä tých, ktorí sú závislí od čo najväčšej produkcie tovarov pre národné hospodárstvo, teda samotných robotníkov.

Ako celkový jav môžeme tieto podmienky zhrnúť pod pojmom „mamonizmus“.

Rubovou stranou tohto mamonizmu je marxistický svetonázor zrodený z intelektuálnej nálady obetí mamonistického násilia. Veľmi dobre vieme, že duchovní mozgovia marxistov dokázali túto intelektuálnu náladu šikovne využiť pre seba ako manipulátorov medzinárodného kapitálu a zároveň odvrátiť od seba nenávisť voči vykorisťovaným, ale tu máme do činenia s intelektuálnou dispozíciou, ktorá nielenže bráni, ale aj stavia sa veľmi nepriateľsky proti obnoveniu zdravého národa.

štát.

Podstatu marxizmu musíme zazrieť v tom, že popiera súkromné vlastníctvo a tým oddeľuje pôdu od každej ekonomiky a okrem nej aj od každej vyššej kultúry; ďalej v tom, že pestoval myšlienku triedneho boja a tým roztrhal ľudí na...

Machine Translated by Google

rôzne triedy navzájom bojujúce. Stačí poukázať na bezmennú biedu ruského ľudu, kde sa v sovietskom štáte táto mylná doktrína ničiaca národ a ekonomiku v najvyššej miere preniesla do reality.

A ak teraz hľadáme skutočných pôvodcov choroby, zvláštne všade narazíme na Židov ako vodcov a hlavných príjemcov.

Židovská otázka sa stáva svetovou otázkou, od ktorej riešenia závisí blahobyt a beda národov bude závislý.

Tejto otázke bude v tejto sérii Knižnica venovaná špeciálna práca37 .

Prehľad dejín nám ukazuje, že zúfalé národy sa opakovane snažili oslobodiť od tohto zla krvavým potláčaním a vyhladzovaním jednotlivých Židov – ale po niekoľkých generáciách sa Židia po takýchto pogromoch opäť vrátili silnejší a finančne mocnejší.

Preto sa musíme vyhnúť hľadaniu riešenia židovskej otázky týmto primitívnym spôsobom – bacil moru sa v skutočnosti nedá zabiť jednotlivo, dá sa vykoreniť iba tak, že sa mu odrežú jeho životne dôležité veci.

Antisemitizmus, ktorý sa rozhorí v celom svete, je signálom, že národy rozpoznali svojho najväčšieho a najsmrteľnejšieho nepriateľa, ale teraz je našou úlohou usmerniť toto správne emocionálne poznanie správnym a rozumným spôsobom.

Boj proti marxizmu a s ním aj proti Židom je úspešný vďaka neúnavnej výchove otrávených más. Je to prvá fáza nášho boja.

Zlomenie úrokového otroctva je posledným a najťažším bojom v ekonomickej oblasti za oslobodenie ľudu a štátu zo zlatej siete nadnárodných finančných...
moc.

Až po prekonaní týchto etáp a po úplnom vybojovaní a zabezpečení víťazstva bude čas uskutočniť všetky ďalšie reformy, ktoré dajú oslabenému a chorému národnému telu novú vôľu žiť a novú vitálnu silu, ktorá ako prvá uvedomí si to, čo je v našich mysliach, v čo všetci veríme s nadšeným srdcom a o čo sa usilujeme s neochvejnou vôľou:

Znovuzrodenie Nemecka.

Nové, slobodné, zjednotené Veľkonemecko v zdravom, pevnom a silnom stave práce a výkonu.

37 Federova práca o Židoch Die Juden vyšla v roku 1933 ako zväzok 45 Nationalsozialistische Bibliothek.

Machine Translated by Google

2. Program

Pôvod programu

Každé dielo si vyžaduje plán, každej realizácii musí predchádzať intelektuálna tvorba.
Čím jasnejšie a lepšie sú stavebné plány vypracované, tým krajšie a rýchlejšie bude budova postavená. Aj nové politické štruktúry vyžadujú jasný stavebný plán, ktorý sa tu nazýva politický program.

Požiadavky, ktoré musia byť kladené na politický program, sú veľmi vysoké a veľmi rozmanité. Ide o úlohu najvyššej zodpovednosti, pretože blaho a bieda vlastného ľudu závisí od toho, či bol plán dobrý. Program sa musí ďalej čo najvýstižnejšie a najstručnejšie zaoberať všetkými dôležitými oblasťami verejného života, musí odolať každej kritike, nesmie sa strácať v detailoch, nesmie oponentom ponúkať žiadne zbytočné slabé miesta, nesmie prebúdzať žiadne utopické nádeje, ktoré sa neskôr nedajú uspokojiť. Program musí byť verným obrazom budúceho štátu a novej ekonomiky. Musí každému v náčrtoch ukázať náčrt požadovaného štátneho a hospodárskeho poriadku, ale nesmie zároveň obmedzovať ani predvídať jeho realizáciu v detailoch.

Každý program má tiež svoju históriu a vývoj, ale je to určite kameň základnej správnosti hnutia, ak sa po toľkých rokoch nič podstatné nezmení v jeho základných črtách a odstránia sa len niektoré nejasnosti. Iba najdôležitejší a najvýraznejší programový bod starého programu z 24. februára 1923, č. 11, „Zrušenie príjmu bez práce a úsilia, zrušenie úrokového otroctva“, si naliehavo vyžaduje dôkladné programové spracovanie z národno-, finančno- a ekonomicko-politického hľadiska. Podrobné spracovanie tohto bodu nebolo v tom čase až tak absolútne nevyhnutné, pretože v tom čase boli podrobnejšie spisy súvisiace s týmto, Manifest za zrušenie úrokového otroctva a štátneho bankrotu, jeho riešenie, takmer jedinými existujúcimi spismi a boli plne známe a oboznámené zakladateľom a prvým nasledovníkom hnutia. V istom zmysle to bol intelektuálny obsah týchto spisov, ktorý dodal socialistickému rozsahu činnosti -

s plánmi, ktoré už v tom čase boli v základných črtách určené – k vôli k obnove, ktorá zhromaždila malý kruh okolo Antona Drexlera38 a Adolfa Hitlera, ku kruhu nacionalistických a populistických myšlienok.

Práve týmito programovými bodmi a požiadavkami sa nemecké hnutie za slobodu národného socializmu podstatne a zásadne odlišuje od všetkých ostatných populistických a nacionalistických skupín, hnutí a strán a najmä od všetkých takzvaných parlamentných strán, ktoré sú zo svojej strany len prejavom mamonisticko-plutokratickej vlády.

Ďalšou nevyhnutnosťou pri novom formulovaní programu bolo získať jasnejšiu
forma a jasné štruktúrovanie jednotlivých oblastí verejného života. Toto sa stalo.

Je mojou povinnosťou spomenúť tu ďalšie prelomové dielo, ktoré vďačí za svoj pôvod paralelnému prejavu národného socializmu v Rakúsku a Čechách, mám na mysli knihu

38 Anton Drexler (1884 – 1942) bol spolu s Dietrichom Eckartom a Federom jedným zo zakladateľov nemeckého ekvivalentu pôvodne rakúskej Deutsche Arbeiter Partei v Mníchove. Drexler pôsobil ako čestný predseda strany, ktorej jasným lídrom sa Hitler stal už v roku 1921. Drexler stranu opustil v roku 1923 a vrátil sa k nej, keď sa Hitler v roku 1933 dostal k moci.

Machine Translated by Google

inžinier Jung39, zástupca sudetských Nemcov v Československu v pražskom parlamente.

Rakúsky národný socializmus vo svojich počiatkoch siaha ďaleko do čias pred vojnou. Jeho ideový záber spočíval skôr na snahe zosúladiť socialistický svet ideí s nacionalistickou myšlienkou, zatiaľ čo nemecký národný socializmus Ríše, ktorý vznikol až po jej páde – a to bez vedomia o existencii tohto rakúskeho národného socializmu – zaujal od začiatku zásadný bojový postoj proti marxizmu.

Dnes sa tieto dve hnutia spojili vo svojich spoločných cieľoch.

[39] Inžinier Rudolf Jung, delegát z Troppau

Machine Translated by Google

Národný a hospodársky program NSDAP

Naším cieľom je – znovuzrodenie Nemecka v nemeckom duchu k nemeckej slobode.[40]

Cesta k tomuto hlavnému cieľu je:

I. Národno-politický princíp: Nemecká ríša je domovom Nemcov.

1. V zahraničnej politike:

1. Vytvorenie uzavretého národného štátu, ktorý zahŕňa všetkých Nemcov.

2. Silné zastúpenie nemeckých záujmov v zahraničí.

2. V rasovej politike:

3. Odstránenie Židov a všetkých ne-Nemcov zo všetkých zodpovedných pozícií v verejný život.

4. Zákaz imigrácie východných Židov a iných parazitických cudzincov. Problémoví cudzinci a Židia môžu byť deportovaní.

3. V občianskej politike:

5. Iba Nemec, ktorý sa zaviaže k nemeckej kultúre a komunite, môže uplatňovať si práva štátneho občianstva.

6. Kto nie je Nemec, môže v nemeckom štáte bývať iba ako hosť a podlieha zahraničnému právu.

7. Práva a záujmy Nemcov majú prednosť pred právami a záujmami príslušníkov zahraničných národy.

II. Hospodársko-politický princíp: Úlohou národného hospodárstva je uspokojovanie dopytu a nie čo najvyššia ziskovosť úverového kapitálu.

8. Národný socializmus zásadne uznáva súkromné vlastníctvo a podriaďuje ho štátna ochrana.

9. Blahobyt ľudu však obmedzuje nadmerné hromadenie bohatstva v rukách jednotlivcov.

10. Všetci Nemci tvoria pracovnú komunitu na podporu spoločného blaha a kultúra.

11. V rámci tejto všeobecnej pracovnej povinnosti každého Nemca a pri zásadnom uznaní súkromného vlastníctva je každému Nemcovi priznaná slobodná možnosť nadobúdať a voľne nakladať so svojím pracovným príjmom.

12. Zdravá kombinácia malých, stredných a veľkých podnikov vo všetkých oblastiach hospodárskeho života, teda aj v poľnohospodárstve, zostáva naďalej podporovaná.

13. Bude sa bojovať proti gigantickým podnikom (korporáciám, syndikátom a trustom).

14. Úžera a vydieranie, ako aj bezohľadné obohacovanie na úkor a v neprospech ľudu, budú trestané smrťou. 15. Zavedenie ročnej povinnej práce pre každého Nemca.

[40] Pre podrobnú diskusiu o týchto bodoch pozri Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Mníchov, 1927; tr. ETS Dugdale, Program NSDAP a jeho všeobecné koncepcie, Mníchov, 1932

Machine Translated by Google

III. Finančno-politický princíp: Finančný systém slúži štátu, finančné mocnosti nesmú tvoriť štát v štáte; preto je naším cieľom: Zlomenie úrokového otroctva prostredníctvom:

16. Oslobodenie štátu a s ním aj ľudu od jeho dlhu viazaného na úroky voči veľkým úverový kapitál.
17. Znárodnenie Reichsbank GmbH. a centrálnych bánk.
18. Financovanie všetkých veľkých verejných úloh (rozvoj vodnej energie, ciest atď.) bez pôžičiek prostredníctvom vydávania bezúročných štátnych pokladničných poukážok alebo bezhotovostnou metódou.
19. Zavedenie stabilnej meny na krytom základe.
20. Vytvorenie neziskovej Stavebnej a hospodárskej banky (menová reforma) na poskytovanie bezúročných úverov.
21. Dôkladná reštrukturalizácia daňového systému podľa socialistických, národnohospodárskych princípov. Oslobodenie spotreby od bremena nepriamych daní a výroby od obmedzujúcich daní (daňová reforma a oslobodenie od daní).

IV. Sociálno-politický princíp: Spoločné blaho je najvyšším zákonom.

22. Veľkorysý rozvoj poistenia v starobe prostredníctvom znárodnenia systému doživotných anuít. Každému núdznemu nemeckému národnému súdruhovi bude zaručený primeraný dôchodok od určitého veku alebo v prípade predčasného vzniku trvalej neschopnosti zarábať si na živobytie.
23. Podiel všetkých ľudí zamestnaných v produktívnych podnikoch podľa výkonu a veku na príjmoch z práce s pridruženým podielom na zodpovednosti za plnenie národných hospodárskych úloh práce.
24. Konfiškácia všetkých ziskov z vojny a revolúcie, ktoré neboli založené na poctivej práci, ako aj majetku získaného hromadením a úžerou a ich použitie na rozvoj sociálneho poistenia.
25. Odstránenie nedostatku bývania prostredníctvom komplexnej výstavby nových bytových domov v celej Ríši prostredníctvom novej neziskovej Stavebnej a hospodárskej banky, ktorá má byť vytvorená podľa článku 21.

V. V kultúrnej politike: Rozkvet všetkých vied a výtvarných umení na základe politicky slobodného a ekonomicky zdravého štátu je naším hlavným kultúrnym cieľom.

Toto by sa malo dosiahnuť prostredníctvom:

26. Výchova mládeže k fyzicky zdravým a intelektuálne slobodným mužom podľa veľkých tradícií nemeckého intelektuálneho života.
27. Úplná sloboda náboženského vyznania a svedomia.
28. Osobitná ochrana kresťanskej viery.
29. Potláčanie a vylučovanie náboženských doktrín, ktoré sú v rozpore s nemeckým morálnym cítením a ktorých obsah má charakter ničenia štátu a národa.
30. Potláčanie všetkých škodlivých vplyvov v literatúre a tlači, na javisku, v umení a kino.
31. Sloboda vzdelávania na nemeckých univerzitách, formovanie vládnucej triedy charakterných mužov.

Machine Translated by Google

VI. Vojenské:

32. Zavedenie vojenského práva pre každého slobodného národa k obrane.
Nemec.

33. Zrušenie žoldnierskych vojsk.

34. Vytvorenie milícií na obranu vlasti pod vedením profesionálneho dôstojníckeho zboru, ktoré by sa budovalo na základe prísnej hierarchickej disciplíny.

VII. Ďalšie reformy:

35. Reforma tlačového systému. Potlačenie všetkých tlačových nástrojov, ktoré sú v rozpore so záujmami nemeckého ľudu. Najprísnejšia zodpovednosť za všetky správy, ktoré sú falošne alebo tendenčne skreslené.

36. Reforma volebného práva so zrušením súčasných korupčných foriem volebnej kampane a absencie zodpovednosti zvolených (imunita).

37. Rozvoj profesijných komôr.

38. Reforma súdnictva v oblasti

Pozemkové právo – (základné uznanie vlastníckeho práva k pôde, neprenajímateľnosť pôdy súkromným kapitálom, predkupné právo štátu a vrátenie pôdy štátu v prípade nedbanlivého hospodárenia).

Občianske právo - (oveľa prísnejšia ochrana osobnej cti a zdravia oproti jednostrannej právnej ochrane majetku, ktorá platí dnes).

39. Ústavné reformy:

Ústava: Ústava zodpovedajúca nemeckému charakteru je suverénne štátne vedenie sústredené na najvyššiu pozíciu. - Či túto najvyššiu pozíciu obsadí panovník zvolený ľudom alebo dvaja či traja zodpovední najvyšší ríšski úradníci, musí byť ponechané na neskoršie rozhodnutie ľudu.

Federálny charakter Ríše: Zloženie nemeckého ľudu z rôznych provincií, vnútorne prepojených kmeňmi a históriou, podmieňuje úplnú nezávislosť jednotlivých spolkových krajín, pokiaľ ide o ich vnútorné záležitosti.

Záujmom Ríše je zastúpenie nemeckého ľudu navonok, pasy a mýto a ďalej armáda a námorníctvo.

Traja hlavní protivníci stoja v ceste naplneniu tohto národného a hospodárskeho programu národného socializmu. Marxizmus, parlamentarizmus a predovšetkým veľký úverový kapitál.

Náš antimarxistický boj je namierený proti štátorozkladnej doktríne 1. Žida Karla Marxa, proti ľudrozkladnej doktríne triedneho boja, proti ekonomikurozkladnej doktríne popierania súkromného vlastníctva a proti čisto ekonomicko-materialistickej koncepcii dejín.

2. Náš protiparlamentný boj je namierený proti nezodpovednosti takzvaných ľudových zástupcov, ktorí – imúnni – nikdy nemusia prevziať zodpovednosť za dôsledky svojich rozhodnutí, ako aj proti všetkým škodám, ktoré z toho vyplývajú (korupcia, protekcionárstvo, úplatkárstvo) a ako najhorší dôsledok – proti vláde závislej od takéhoto parlamentu.

Machine Translated by Google

3. Náš antimamonistický boj, ktorý sa radí nad ostatné dva fronty, je namierený proti celosvetovej finančnej mocnosti, teda proti neustálemu finančnému a ekonomickému vykrvácaniu a vykorisťovaniu našich ľudí prostredníctvom veľkého úverového kapitálu.

Tento boj je však na druhej strane aj silným intelektuálnym bojom proti dušu ničiacemu materialistickému duchu egoizmu a lakomstva so všetkými jeho sprievodnými skazenými prejavmi vo všetkých oblastiach nášho verejného, hospodárskeho a kultúrneho života.

V konečnej a najhlbšej analýze ide o boj dvoch svetonázorov, ktoré sa prejavujú prostredníctvom dvoch zásadne odlišných intelektuálnych štruktúr – produktívneho a tvorivého ducha a pohyblivého, chamtivého ducha. Tvorivý duch zakorenený v pôde a opäť prekonávajúci svet v metafyzickej skúsenosti nachádza svojich hlavných predstaviteľov v árijskom človeku – chamtivý, bezkoreňový obchodný a materialistický duch zameraný čisto na pozemské nachádza svojho hlavného predstaviteľa v Židovi.

Národný socializmus, podobne ako antisemitizmus, zazrieva v židovskom materialistickom duchu primárny koreň zla, ale zároveň vie, že táto najmocnejšia bitka svetových dejín nemôže zostať len pri čisto negatívnych antisemitských požiadavkách, a preto celý národný a ekonomický program národného socializmu vysoko nadväzuje na určite prelomový, ale negatívny antisemitský boj tým, že pozitívne poskytuje kreatívny konštruktívny obraz toho, ako by mal vyzerať národnosocialistický štát práce a výkonu.

Ak sa tento hlavný cieľ dosiahne, Národnosocialistická strana bude rozpustená. Národný socializmus sa potom stane životnou náplňou celého nemeckého ľudu. Národnosocialistická nemecká robotnícka strana v skutočnosti vo všeobecnosti nie je parlamentnou stranou v bežnom zmysle slova, ale iba odhodlanou, progresívnou a do budúcnosti orientovanou časťou obyvateľstva, ktorá sa zhromaždila okolo vodcu silného vôľou a mysľou, aby vyviedla Nemecko z hanby a bezmocnosti navonok, z deštrukcie a korupcie navonok, k silnému a impozantnému postaveniu navonok a navonok k ekonomicky zdravému, kultúrne prosperujúcemu, intelektuálne a morálne vysokému národnému spoločenstvu.

Chceme vybudovať Ríšu nemeckej túžby, ako to spieva Geibel41:

Jeden zvonku, s mocným mečom,
Zhromažďujúc sa okolo vysokého transparentu,
Vnútorne bohatý a rozmanitý,
Každý kmeň svojím vlastným spôsobom!

41 Emanuel Geibel (1815 – 1884) bol nemecký básnik a dramatik, ktorý napísal niekoľko vlasteneckých básní, ktoré boli napadnuté vtedajším liberálnym literárnym kruhom „mladých Nemcov“ okolo židovských spisovateľov Heinricha Heineho a Ludwiga Borneho, no neskôr ich presadzovali národní socialisti.

Machine Translated by Google

3. Štátna štruktúra národa

Socialistický štát

Národnosocialistická myšlienka nemeckého štátu

Už v kapitole o mocenských politických základoch sme poukázali na skutočnosť, že každá odchýlka nemeckých vládcov od ich čisto nemeckých úloh bola sprevádzaná najzhubnejšími následkami pre nemecký ľud. Ak si pozrieme nemecké dejiny, vždy zisťujeme, že nemecká túžba po uzavretom národnom štáte sa naplnila len v krátkych historických obdobiach, tento nemecký sen sa znova a znova rozplynul a Nemecko sa znova a znova prepadalo do bezmocnosti a rozpadu. Z celých nemeckých dejín teda vyvstáva jedno ponaučenie, že iba uzavretie národa v mocne vedenom štáte umožňuje Nemecku odolávať obrovským nebezpečenstvám, ktoré mu vyplývajú len z jeho nepriaznivej geopolitickej situácie. Nemecko takmer nikde nemá prirodzené hranice, takmer všade leží voľne a nechránene pred nepriateľskými vpádmi. Ani more, ktoré obklopuje Anglicko, ani vysoké hory, ktoré oddeľujú Španielsko a Taliansko od jeho susedov, neposkytujú Nemecku prirodzenú obranu. Francúzsko má proti nám iba jednu otvorenú stranu, Rusko to isté. Iba Nemecko leží uprostred medzi ostatnými národmi - ako srdce - a ako bojisko Európy. Na nemeckej pôde bojovali španielske, francúzske, anglické, švédske, ruské a mongolské armády, na nemeckej pôde sa odohrávali strašné náboženské vojny tridsaťročnej vojny a naopak Nemci krvácali v zahraničnej službe za zahraničné záujmy vo všetkých krajinách. Matka Nemecko krvácala z tisícok rán, ktoré jej zasadili jej zahraničné armády a ktoré jej zasadili boje jej vlastných synov. Nemecké dejiny sú nekonečne tragické, také tragické, že nemecká túžba po zjednotenej, uzavretej Nemeckej ríši bola zahrnutá v rozprávkach, v ságach starého Barbarossu v Kyffhäuserovi42. Po stáročia zostávala realizácia nemeckej štátnej myšlienky – túžbou a nádejou najlepších ľudí národa, až kým v roku 1871 mocný kováč neukul jednotu Nemecka. Pri realizácii Veľkonemeckého štátu, ktorý mal zahŕňať všetkých Nemcov žijúcich v územnom spojení s vlasťou, bolo ešte veľa čo dosiahnúť. Ale už toto čiastočné uskutočnenie nemeckej túžby nám zaručilo vysoký rozkvet nemeckých dejín, ako sa to len zriedka stalo predtým.

Ale nemusíme sa zaoberať „ak“ a „ale“, skôr sa musíme poučiť z histórie.
Politika sú dejiny, ktoré sa stávajú, a ak z „tvorenia dejín“ má pre náš ľud rozkvitnúť spása, potom sa naše štátnictvo, naša národná politika, s úctou k tomu, čo sa v dejinách stalo, musí vyhnúť chybám skorších čias a zaviazať sa k najlepším tradíciám. Človek, politik bez histórie, ktorý dogmaticky tvorí dejiny zo svojho kresla, bude môcť priniesť ľudu iba pohromu, ako sme to zažili v posledných rokoch od nových nemeckých marxistických vládnych šoumenov. Tak ako katastrofálny a zhubný je úplný rozpad starej spoločenskej formy, najmä keď je táto deštrukcia totožná so silou marxistického hnutia, tak málo sa môže zachovať zo starého len preto, že je staré.

V tom opäť spočíva tragédia konzervatívneho ducha, ktorý je tvorivo neplodný a

42 Pohorie Kyffhäuser medzi spolkovými krajinami Durínsko a Sasko-Anhaltsko sa považuje za miesto odpočinku cisára Svätej rímskej ríše Fridricha Barbarossu (1122 – 1190), ktorý sa utopil v rieke Salep v Turecku počas tretej križiackej výpravy.

Machine Translated by Google

Bez fantázie odmieta všetko nové len preto, že je nové, a preto, že sa húževnato drží zastaraných foriem, ktoré už dávno stratili svoju podstatu. Ľudia a štát nie sú múmie a konštrukcie, ale živé bytosti; oblečenie ušité raz nesedí navždy.
Osudom národov sú preukázané len niektoré pomerne rozsiahle základné črty a zanedbanie takýchto základných vedomostí sa na národoch vždy trpko vypomstilo. Pre nás Nemcov je základnou historickou národno-politickou doktrínou: „Buďte jednotní!“

Slovo „zjednotený“43 však neznamená „jednota“44, ale „byť v zhode“45. Iba zo zhody germánskych kmeňov na zásadách vonkajšej a vnútornej politiky môže ako svoj najkrajší kvet vyrásť vnútorne slobodný, navonok silný a s medzinárodnou váhou štát.

Pre nemecký štát teda nemusia existovať žiadne európske ani medzinárodné ekonomické, cirkevné ani humanitárne motívy, ale výlučne blaho celého nemeckého národa. Mám na mysli „motívy“ pre politickú činnosť. Popri tom prirodzene existujú aj vplyvy cirkevného, ekonomického a všeobecne ľudského charakteru, ktoré treba primerane oceniť a zohľadniť. Zásadou však musí byť a zostať, že nemecký národný štát musí zastupovať iba Nemcov, a to tak vo vnútornej, ako aj vonkajšej politike.

Naším národným politickým cieľom je preto:

1. Vytvorenie uzavretého národného štátu, ktorý zahŕňa všetkých Nemcov.

2. Silné zastúpenie všetkých nemeckých záujmov v zahraničí.

Nacionalistická myšlienka

Predpokladom prebudenia, alebo lepšie povedané, znovuobjavenia silného národného povedomia je

odstránenie všetkých Židov a nenemeckých občanov zo všetkých zodpovedných pozícií vo verejnom živote.

Rozhodný obranný boj proti invázii Židov takmer vo všetkých oblastiach nášho verejného života vedie s úplnou energiou iba národný socializmus. Boj proti židovstvu je vedomým bojom za nemeckého ducha a za nemeckú slobodu.

Vplyv a účinok Židov na ich hostiteľské národy sa vôbec nedá porovnávať s mocenskými vzťahmi a bojmi iných národov, ale iba s bojom na život a na smrť medzi zdravým telom a smrteľnými jedovatými baktériami, ktoré ho napadli. Keď je živý organizmus napadnutý jedovatými bacilmi, otázka znie len takto: buď sa zdravá sila tela stane pánom cudzích votrelcov – potom ich vyhubí – alebo už nebude ich pánom a potom kvôli nim zomrie. Tak aj pre hostiteľské národy Židov na celom svete existuje len toto: buď vylúčiť Židov z národného tela – alebo zomrieť kvôli Židom.

Práve porovnanie s ľudským telom a choroboplodnými zárodkami nám veľmi názorne ukazuje, aký jednostranný je obľúbený zavádzajúci názor, že Židia sa prepracovali všade nahor len vďaka svojej väčšej výkonnosti a že je veľmi nesprávne a nespravodlivé ich z tohto dôvodu útočiť a prenasledovať. Nemožno jednoducho povedať, že bacil cholery je tiež oveľa silnejší a účinnejší ako človek a preto premohol zdravého človeka – nie,

43 'einig'

44 „Einheit“

45 „Jedinečnosť“

Machine Translated by Google

Je to jed pre človeka. A presne tak, ako sa v tomto boji živého organizmu proti vnikajúcim jedom objavujú zvláštne príznaky otravy sprevádzané horúčkovitými stavmi, kŕčmi, príznakmi paralýzy atď., tak sa aj boj národov napadnutých Židmi prejavuje v celkom podobných príznakoch choroby – nepokoj a rozrušenie v občianskom a politickom živote, silné kŕče v národnom tele, nepokoje, teror, občianska vojna striedajúca sa s celkom typickými príznakmi paralýzy, najmä v intelektuálnej časti národov – vo vládach. Potom zostáva len jedna otázka, či sa národne uvedomelým kruhom, ktoré rozpoznajú nepriateľa, podarí varovať a osvietiť vlády alebo sformovať vládu a neutralizovať samotných Židov – potom liek nastúpi s istotou; ak sa im to nepodarí, potom rovnako isto nastúpi národná smrť. Neexistuje žiadna tretia cesta. Dočasná izolácia – aby sme zostali pri lekárskej obrazotvornosti – prináša len zdanlivé lieky: skôr či neskôr bacily opäť prepuknú do ciev tela, koniec tohto druhého boja je potom pre pacienta smrteľný.

Rozhodujúca pre konečný úspech – ako v živote všeobecne – je vôľa k moci. Bez tejto vôle k moci – bez tejto vôle k zachovaniu národa je národ bezmocne odovzdaný pádu. Čo doslova nepadne, stane sa otrokom, feláhom, nevoľníkom a služobníkom všežidovskej svetovej mocnosti.

Je to boj na život a na smrť. Mnoho schopných vojakov sa vydalo na boj – ale väčšina našich národných súdruhov stále spí. Riešením je neustále a neúnavné vzdelávanie. To, čo robí toto vzdelávanie takým obzvlášť náročným, je naivnosť a jemnosť Árijcov práve v týchto životne dôležitých rasových otázkach.

Silná rasová zmes v našom nemeckom ľude nepochybne takmer úplne pochovala jasné a vysoké rasové povedomie u príliš mnohých ľudí, takže namiesto presnej znalosti rasových zákonov zostal len neurčitý pocit averzie voči rasovo cudzím Židom. Žid zo svojej strany najprísnejšie dodržiava svoje rasové zákony viac ako dvetisíc rokov s jasným vedomím mimoriadneho významu zachovania čistoty krvi pre charakter a národ .

Na druhej strane dokázal reprezentovať rasovú agitáciu ako zastaraný nezmysel, čo mu bolo, vzhľadom na rasovú zmes v Nemecku, bohužiaľ možné s určitým zdanlivým opodstatnením. Namiesto toho, aby sa židovské pohŕdanie rasovou vedou zo strany Nemcov postavilo s úplnou rozhodnosťou požiadavkou: „Nemec, zachovaj si čistú krv!“, Nemec bol aj v tejto oblasti horší ako psychogogické umenie Židov. Storočie osvietenstva so svojimi humanitárnymi ideálmi síce prinieslo Židom emancipáciu z reťazí, ktoré naši predkovia vo svojej vyššej múdrosti ukovali proti zamoreniu židovským duchom lúpeže a úžery, ale nám samotným len zmätok a neistotu v tejto základnej otázke. Vetou: „Židia sú tiež ľudia“ – vetou, ktorú nikto nikdy nespochybňoval a v skutočnosti nikdy nespochybňuje – bol Židom umožnený vstup do občianskych práv. Tým bol upokojený národno-rasový odpor proti židovskému cudzincovi úplne inej intelektuálnej štruktúry a tým bol od začiatku ochromený boj proti občianskej emancipácii.

Z tejto platformy sa teraz uskutočnilo dobytie celej našej ekonomiky a,
v poslednom čase verejný život až po súčasnú situáciu neobmedzenej vlády Židov.

46 Porovnaj zväzky Národnosocialistickej knižnice o rase a Židoch!
47 Umenie presviedčania.

Machine Translated by Google

Celá séria svedectiev samotných Židov odhaľuje, že sa cítia byť štátom v štáte, že sa cítia byť viac spojení so svojimi rasovými súdruhmi v iných krajinách ako s hostiteľskými národmi.

Z tohto židovského pocitu úzkej spolupatričnosti medzi národmi priamo vyplývajú nebezpečenstvá pre domorodé obyvateľstvo v oblasti zahraničnopolitických vzťahov národov vo vojne aj v mieri.

Židia sa však spočiatku zameriavali na požiadavku ekonomických výhod. Aj tu im ich neobmedzená honba za ziskom, ktorú neovplyvňovali žiadne sociálne city voči hostiteľským národom, opäť pomohla.

Ako vynálezcovia a nositelia moderného úverového systému pre nich bolo čoskoro jednoduché dostať pod svoj vplyv celú finančnú ekonomiku štátov a prostredníctvom bánk a burz cenných papierov aj z väčšej časti súkromný sektor.

Odtiaľto, teda po vytvorení svojho finančného postavenia, Židia natiahli prsty aj k intelektuálno-kultúrnym produktom národa; tu im prišiel na pomoc ich dojímavý duch, ich bystrý vtip, ich kritické chápanie – vlastnosti, ktoré sa často môžu javiť ako jednoznačné výhody vážneho, ťažkého a pragmatického árijského ducha.

Ale v skutočnosti to bol len zlodejský inštinkt, ich nedostatok svedomia a bezohľadnosť – čo je už ohlásené v ich náboženských doktrínach. Pre Žida je podľa doktrín Schulchan Aruch48 majetok nežida ako majetok bez pána – je tu preto, aby si ho Žid mohol privlastniť! Žid dal do svojich služieb všetky prostriedky bankovej a burzovej techniky. Anonymizácia – odosobnenie našej ekonomiky prostredníctvom burzovej formy akciovej spoločnosti – do istej miery oddelila kapitál od práce, akcionár vie v tých najvzácnejších prípadoch niečo o svojej továrni, má len jednostranný záujem na ziskovosti svojich peňazí.

keď ich investoval vo forme akcií. Tento jav treba na tomto mieste spomenúť, pretože s týmto odosobnením našej ekonomiky ide ruka v ruke aj jej degradácia. Podnikateľ a výrobca, ktorý vybudoval svoj podnik od nuly, ktorý pozná požiadavky svojich zákazníkov, ktorý si stále zachováva starú obchodnú čestnosť a považuje za svoju povinnosť vyrábať solídny, dobrý a trvalý produkt zodpovedajúci skutočným potrebám ekonomiky, tento skutočne solídny podnikateľ sa zásadne líši od moderného veľkého akcionára, ktorý s čisto kapitalistickým vlastníctvom veľkého balíka akcií pozná len jeden záujem, a to zamerať sa na čo najvyšší výnos. Či sa v podnikoch vyrábajú dobré a lacné predmety, či sa vo všeobecnosti vytvárajú produktívne hodnoty akciovou spoločnosťou, alebo či sa, ako v prípade úverových spoločností (bánk) vo všeobecnosti, nevytvárajú žiadne hodnoty, je pre kapitalistu - akcionára úplne ľahostajné. To má za ďalší dôsledok, že výroba je menej orientovaná na potreby, že skôr stačí podnecovať iba zdanlivú potrebu prostredníctvom obrovskej reklamy. Predtým bolo v kódexe cti podnikateľov úplne zakázané vychvaľovať svoje výrobky; ten, kto to robil, bol trhový hlásateľ a takéto trhové vychvaľovanie svojho tovaru považoval solídny obchodník za nečestnú konkurenciu. Židovský obchodník však viedol práve tento druh trhového hlásateľského obchodu s úplnou naliehavosťou, v čom sa mu jeho umenie presviedčania hodilo. Dnes namiesto dotieravého židovského hlásateľa prišla židovská reklama.

48 Šulchan Aruch je najautoritatívnejší kódex židovského práva a bol zostavený v roku 1563 v severnej Palestíne Josefom Karom.

Machine Translated by Google

V oblasti vedy došlo k podobnému vývoju, najmä v oblasti ekonomickej vedy – tzv. národnej ekonómie. Postupne sa úloha národnej ekonómie prestala vnímať ako skúmanie národných ekonomických legitimít a potrieb a odvodzovanie smerníc pre ekonomické vedenie z výsledkov výskumov, ale čoraz viac sa vykonával len opis situácie bez skúmania, či sú zistené ekonomické javy a formy tiež dobré, vhodné a aplikovateľné na skutočné potreby národného hospodárstva. Týmto spôsobom sa ľuďom podarilo, a dnes sa im darí viac ako kedykoľvek predtým, spôsobiť strašné škody hospodárstvu a tým aj národnému spoločenstvu – z vedeckého hľadiska – a z tohto dôvodu nemenným spôsobom. Do tejto oblasti vstupuje najmä doktrína štátneho a súkromného úverového priemyslu a najmä doktrína úroku. Túto otázku sme už podrobne rozobrali na inom mieste, tu možno postačí poukázať na fakt, že to, čo dnes nazývame národným hospodárstvom, je v podstate len súkromným kapitalistickým návodom na osobné obohatenie a premysleným pokusom o ospravedlnenie úžerníckeho kapitalistického lúpeže pracovnej sily produktívnych národov.

Za zmienku stojí, že medzi prednášajúcimi národnej ekonómie je veľmi veľký
percento Židov.

Pre laika je ešte pozoruhodnejší vpád Židov do literárneho a umeleckého sveta
pole.

Kto sa zamyslí nad naším súčasným divadlom, bude šokovaný nízkosťou a cynizmom, ktorý sa tam šíri. Obzvlášť to platí pre moderný fenomén filmu. Naše javiská ovláda dráma zhýralcov a darebákov; s podvratnou a dômyselnou dialektikou sa dobrému Nemcovi prednáša, že morálka a etika, česť a svedomitosť sú v podstate číra hlúposť, bez ktorej sa človek nedostane ďalej. Tieto útoky na verejnosť sprevádza židovská nepríjemnosť divadelných agentúr, v ktorej znalosti umelecky založených majú tendenciu rozhodovať menej ako vďačnosť divadelným a koncertným agentom tých, ktorí sa uchádzajú o miesto.

Potom však nasledovala rozsiahla manipulácia s verejnou mienkou prostredníctvom dennej tlače. Takmer všetky veľké noviny postupne prešli do židovského vlastníctva.
Tým sa kruh okolo nemeckého ľudu uzavrel. K ekonomickej vláde sa pridala vláda intelektuálna. Všetko, čo bolo škodlivé pre židovské záujmy, bolo pred verejnosťou čo najdlhšie zadržiavané a umlčiavané; ak sa predsa len presadili myšlienky alebo predstavenia, začal sa skutočný hon na čarodejnice, najprv snahou urobiť takéto snahy smiešnymi, a ak ani to nepomohlo, museli sa použiť klamstvá, prekrúcanie faktov a osobné očierňovanie. Pokúšali sa o úplatky, vyhrážky a nakoniec sa nebáli ani ekonomicky zneužiť nepohodlného protivníka alebo napomínača, alebo ho dokonca zabiť.

Táto posledná najstrašnejšia zbraň sa vo všeobecnosti nepoužívala, alebo sa používala len zriedka, proti súkromným osobám, pretože reakcia skutočného priateľa ľudu bez politického alebo štátneho mocenského postavenia takmer nikdy nedosiahla určitý stupeň účinnosti skôr, ako ho zlomila spŕška lží a ohovárania vo verejných orgánoch Židov.

V stranách sa nespokojnosť más rozdúchavala extrémnym preháňaním a rozdúchavala sa triedna nenávisť voči majetným a ich údajným ochrancom, štátnej moci a armáde. Aj tu – ako všade v prípade týchto útokov na národný štát – to boli najmä Židia, ktorí agitovali a podnecovali. Stačí pripomenúť, že Karl Marx, zakladateľ marxistickej doktríny triedneho boja, bol skutočne Žid (Mardochai

Machine Translated by Google

bolo jeho skutočné meno). Jeho herold v Nemecku, Ferdinand Lassalle49, pôvodne Feist Lasal, bol tiež Žid.

Vo vojne a revolúcii bolo potom židovské dielo ničenia nemeckého štátu zavŕšené. Kniežatá boli vyhnané, dôstojníkom strhnuté epolety, úradníci boli podriadení hladom, aby mohli dať k dispozícii svoju pracovnú silu – nevyhnutnú aj pre socialisticko-vysokokapitalistický štát moderného Nemecka. Týmto spôsobom bol nemecký národ odzbrojený, oslabený, okradnutý o svojich vodcov, zbavený majetku a znásilnený, demoralizovaný a oslabený, zatiaľ čo všade vo verejnom živote, v ekonomike a politike, v umení a divadle si Židia privlastnili nespochybniteľnú hegemóniu.

Základom ich vlády je ich obrovské bohatstvo.

Napriek ich malému počtu v porovnaní s hostiteľskými národmi sa im podarilo preniesť všetky dôležité posty vo verejnom živote do rúk svojich židovských rasových súdruhov alebo Nemcov, ktorí sú blízko Židom príbuzní. Napriek tomu je odstránenie Židov z nemeckého národného spoločenstva úplne možné – o to viac, že skutočná, životne dôležitá produktívna činnosť v priemysle a poľnohospodárstve, v profesiách a administratíve je takmer úplne bez Židov.

Odstránenie Židov z nášho národného spoločenstva by nenarušilo ani poľnohospodársku výrobu – ešte som nevidel žiadneho Žida za pluhom obiehajúcim brázdu – ani by továrne nemuseli zastaviť kvôli nedostatku pracovníkov – pracovná sila by skutočne vedela, že žiadny Žid nedvíha uhlie v tvrdej práci ani nestojí pri kováči – naše pracoviská kováčov a zámočníkov, tesárov a obuvníkov by neostali osirelé – domy by po vyhnaní Židov v žiadnom prípade nemuseli zostať ruinami, štatistiky sa nezmieňujú o židovských murároch a tesároch, pokrývačoch ani sklenároch. Ale ani v obchode a obchode by nenastala stagnácia, keby tam Židia už neboli. V oblasti dopravy sa štát doteraz príkladne staral o osobnú a nákladnú dopravu a kto by vôbec videl Židov ako železničných sprievodcov alebo rušňovodičov –

alebo ako sprievodcovia električiek, alebo ako vagónisti či dopravní pracovníci?

Ale aj v oblasti typickej predispozície Židov k obchodu a finančníctvu ukázali vojenské administratívne posty pred vojnou, že boli schopné vykonávať starostlivú skladovaciu a zásobovaciu službu, v samotnom obchode sú aktívne státisíce obchodných úradníkov a nemeckých podnikateľov, ktorí chápu skutočné aspekty a potreby obchodu, a v štátnej banke a poštovej banke máme inštitúcie, ktoré by mohli tvoriť základ zdravého národného hospodárstva oslobodeného od židovskej lúpežníckej ekonomiky.

Ak sme v tomto pomerne krátkom prehľade videli, že Židia v žiadnom prípade nepredstavujú nenahraditeľnú funkciu v našom štátnom a národnom živote, že na druhej strane zneužívajú svoju nadvládu tým najbezohľadnejším spôsobom na škodu svojich hostiteľských národov, potom ako zrejmý a logický dôsledok vyplýva požiadavka na vyhostenie Židov z nášho národa.
Občanom štátu môže byť iba ten, kto sa prihlási k nemeckému národnému spoločenstvu50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825 – 1864) bol nemecko-židovský socialista, ktorý sa poznal s Marxom, hoci ho Marx považoval za oportunistu kvôli jeho ochote robiť kompromisy s konzervatívnym Bismarckom. Marx preto nepodporil Lassalla, keď Bismarck založil Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Všeobecný nemecký robotnícky spolok).
Združenie) v roku 1863 sa zameriavalo najmä na získanie všeobecného priameho volebného práva.

50 Toto ustanovenie bolo už zahrnuté v druhej časti Norimberských zákonov z 15. septembra 1935 s názvom „Zákon o ríšskom občianstve“, článok 2: „Občanom Ríše je iba ten poddaný, ktorý je nemeckej alebo príbuznej krvi a ktorý svojím správaním preukazuje, že si želá a je spôsobilý verne slúžiť nemeckému ľudu a Ríši.“ Úplné oddelenie Židov od nemeckej spoločnosti bolo nariadené v prvej časti týchto zákonov s názvom „Zákony na ochranu nemeckej krvi a nemeckej cti“.

Machine Translated by Google

Z tohto prehľadu rasovej otázky prirodzene a nevyhnutne vyplývajú aj ďalšie dôsledky zákazu imigrácie východných Židov. Je úplným nepochopením židovskej otázky, ak si niekto myslí, že stačí odraziť východných Židov zákazom imigrácie. Je absolútne nevyhnutné súčasne podrobiť Židov nepriateľsky naladených voči nášmu ľudu usadenému medzi nami cudzincovskému zákonu. Východní Židia sú samozrejme veľkou zásobárňou, z ktorej sa Židia neustále dopĺňajú. Veľké nebezpečenstvo, ktoré táto imigrácia v sebe skrýva, sa jasne ukázalo prostredníctvom skúseností posledných rokov. Za niekoľko rokov sa títo východní Židia pomocou všetkých možných obchodných trikov a prosperity dostali k obrovskému bohatstvu. Naše súdne siene sú plné podvodov, ktoré páchajú takéto zahraničné elementy. Štát nemá ani najmenší záujem o imigráciu takýchto ľudí, ktorí sa nijako neproduktívne neuplatňujú.

Tento postoj národnosocialistického štátu voči východným Židom nevylučuje, že dokonca aj príslušníci iných národov, ktorí parazitujú na národnom tele, môžu byť vylúčení.

Diskusia o týchto otázkach nás teraz privádza k tretej časti štátnej politiky Národný socializmus: k občianskemu právu.

Občianske právo

Právo na občianstvo sa musí získať. V tomto princípe sa národný socializmus značne líši od práva platného v súčasnosti, podľa ktorého môže každý dospelý Nemec starší ako 20 rokov, mužského aj ženského pohlavia, vykonávať práva štátneho občianstva. Podobne je dnes podľa weimarskej ústavy táto možnosť otvorená pre príslušníkov židovskej rasy. Podobne môže toto členstvo v štáte získať každý cudzinec splnením niekoľkých povrchných formalít.

Weimarská ústava vo všeobecnosti nechápe pojem štátneho občana, ale v článku 110 hovorí o príslušnosti k štátu a v článku 109 o rovnakých právach pred zákonom pre všetkých príslušníkov štátu mužského a ženského pohlavia. Nejasnosť tohto pojmu prirodzene vylučuje požiadavku morálnych a rasových predpokladov pre získanie občianskeho práva. Naproti tomu článok 113 ríšskej ústavy berie cudzojazyčné „časti národa“ (!) pod svoju osobitnú ochranu; „nesmú byť znevýhodňované vo svojom slobodnom tradičnom rozvoji, najmä pri používaní svojho materinského jazyka vo vzdelávaní, ako aj vo vnútornej správe a výkone spravodlivosti“.

Ak sa s týmto najkomplexnejším zvážením cudzích štátnych príslušníkov porovná prax nášho Zákona na ochranu republiky pred vlastnými národnými súdruhmi, povinnosť vydať takzvaných vojnových zločincov nepriateľovi s istotou zaručenou v článku 112, že „žiadny Nemec cudzej vlády nesmie byť vydaný prenasledovaniu alebo trestu“, a ak sa porovná práve tento posledný spomínaný článok s neslávne známymi rozsudkami Francúzov proti Kruppovi51 a jeho riaditeľom, možno stačí odkaz na skutočnosť, že autorom tejto ústavy bol Žid Preuss52, aby sa všetky tieto udalosti definitívne objasnili.

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) viedol leteckú základňu Friedricha Kruppa v rokoch 1909 až 1941. V spolupráci s Reichswehrom pod vedením Hansa von Seeckta (1866-1936) sa Krupp ujal tajného znovuzbrojenia Nemecka v rozpore s Versaillskou zmluvou. V roku 1923, keď Francúzi a Belgičania obsadili Porúrie, udelili Kruppovi aj pokutu za držanie...
veľký verejný pohreb trinástich robotníkov továrne Krupp v Essene, ktorých zastrelili Francúzi počas okupácie.

52 Hugo Preuß (1860-1925) bol nemecko-židovským ministrom vnútra Weimarskej republiky a zohral kľúčovú úlohu.
pri formulovaní Weimarskej ústavy z roku 1919.

Machine Translated by Google

Nie „šťastnejšia budúcnosť Poliakov“, ako povedal Betthmann-Hollweg53 v jednom zo svojich nešťastných parlamentných prejavov, a ani zlepšenie situácie Židov v Rumunsku (podľa Kuhlmanna)54 môže byť hlavnou myšlienkou nemeckého štátu, ale iba blaho nemeckého ľudu. Táto hlavná téma je vyjadrená v národnom a hospodárskom programe NSDAP (Program, s. 35) pod č. 7: „Práva a záujmy Nemcov predchádzajú právam a záujmom príslušníkov cudzích národov“ a pod č. 6: „Kto nie je Nemec, môže v Nemecku žiť iba ako hosť a podlieha zákonu o cudzincoch“.

Podľa toho sa právo na štátne občianstvo musí nadobudnúť. Môže sa tiež stratiť z dôvodu nehodnosti. Je to právo, z ktorého sú Židia zásadne vylúčení, z ktorého môžu byť vylúčení aj príslušníci iných národov.

Vnútornou podmienkou pre žiadateľa o nemecké štátne občianstvo je prísľub príslušnosti k nemeckej kultúre a komunite. Kto sa takto neprihlási k nemeckému národu, kto sa vyhlási za nepriateľa nemeckého štátu, kto sa cíti byť viac spätý s príslušníkmi iných národov ako so svojím ľudom, nemôže získať žiadne práva vyplývajúce z nemeckého štátneho občianstva, pretože si v skutočnosti neželá mať nič spoločné s nemeckou komunitou.

Zdá sa byť skutočne šialenstvom, keď ľudia, ktorí verejne vyhlasujú, že nepoznajú žiadnu vlasť s názvom Nemecko, ako to urobil Crispien55 a ďalší, stále chcú radiť o osude tejto krajiny, keď si ako zástupcovia ľudu, ako delegáti, nárokujú, aby si stále užívali zvláštne privilégiá a keď si stále užívajú ochranu obzvlášť prísnych zákonov (ochranu republiky) v prípade, že by boli z tohto parlamentu povýšení do vládnych funkcií.

Národnosocialistický nemecký štát bude práve od takýchto mužov požadovať najprísnejšie zúčtovanie a členovia revolučných vlád a parlamentov budú musieť spätne prevziať zodpovednosť za svoje činy alebo opomenutia. Zákony, ktoré sa majú vypracovať na základe zodpovednosti všetkých osôb pôsobiacich vo verejnom živote, budú preto musieť mať spätnú právomoc.

Tu nejde, ako v prípade omylu nemeckej revolúcie, o boj hladných „proletárov“ proti nasýteným a nenásytným kapitalistom o mzdy, teda nie o klamanie zdravých a správnych pocitov pracujúceho ľudu myšlienkou triedneho boja, ale tu ide o morálnu požiadavku, aby sa skončila nezodpovednosť súčasných beneficientov súčasného parlamentného a vládneho systému a aby tí, ktorí sa nemierne obohatili na potrebách ľudu alebo tí, ktorí napomáhali machináciám iných kruhov, boli potrestaní zaslúženým trestom.

Slogan: „Malí darebáci sú obesení; veľkí sú prepustení na slobodu“ by sa nemal potvrdiť. Národnosocialistický štát naopak pri určovaní trestu zváži skutočnosť, že malí darebáci boli zvedení, ako veľmi poľahčujúcu okolnosť a na druhej strane postaví veľkých zločincov proti nemeckému ľudu pred súd s úplnou prísnosťou zákona.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856 – 1921) pôsobil ako nemecký kancelár v rokoch 1909 až 1917. Počas vojny Zdá sa, že Betthman-Hollweg uprednostňoval umiernenejšiu politiku, než akú presadzovali vojenskí vodcovia.

54 Richard von Kuhlmann (1873 – 1948) pôsobil ako nemecký štátny tajomník zahraničných vecí od augusta 1917 do Júl 1918. V máji 1918 vyjednal s Rumunskom Bukurešťský mier.

55 Arthur Crispien (1875 – 1946) bol v roku 1920 zvolený za sociálnodemokratického poslanca parlamentu a v roku 1922 sa stal spolupredsedom Sociálnodemokratickej strany (SPD).

Machine Translated by Google

Očistná práca tohto štátneho súdu sa teraz v žiadnom prípade nemôže zastaviť pri tých, ktorí sa s revolúciou dostali k moci. Bude sa musieť zamerať aj na tých pod cisárskou vládou, ktorí svojou nedbanlivosťou umožnili tento nemecký pád. Hlavný zodpovedný – Bethmann-Hollweg – bol skutočne odobratý od svojich pozemských sudcov, to isté platí pre druhého najvinnejšieho – Erzbergera56, ktorý ako otec úbohej parlamentnej revolúcie z júla 1917 opäť vzbudil klesajúcu vôľu nepriateľov po víťazstve. Dokonca aj Eisner57

a Rathenau boli odstránení z miesta ich národoničiacej činnosti, síce nelegálnym spôsobom, ale podľa železných zákonov histórie. Ale stále žijú mnohí z tých, ktorí organizovaním muničného štrajku v januári 1918 vrazili dýku do chrbta bojujúcej armády, a stále žijú tí, ktorí slovom a písmom zlomili vôľu po víťazstve, stále žijú tí, ktorí kázali „mier bez víťazov a porazených“, stále žijú a prijímajú to ako správne, ktorí zneužívali utrpenie ľudu vo vojne a revolúcii na svoje vlastné neprimerané obohatenie.

Takáto národná politická požiadavka určite rozšíri strach a hrôzu a desaťtisíce ľudí sa budú báť o svoje životy, pretože nemajú čisté srdce. Ale pre národný socializmus s touto požiadavkou sociálnej spravodlivosti stojí a padá otázka osudu nemeckého ľudu, či si nemecký ľud nájde cestu k ušľachtilému národu, alebo či bude žiť biedny život v degradácii a korupcii ako feláhový národ. Pre národnosocialistické hnutie je jeho raisond'étre tiež rozhodnuté touto otázkou.

Právo na štátne občianstvo teda nie je niečo, čo bude vložené do kolísky každému narodenému v Nemecku; skôr toto právo na štátne občianstvo v sebe zahŕňa aj najvyššie morálne povinnosti voči štátu a národu. Dodržiavanie tejto zodpovednosti voči štátu a národu však musí byť chránené aj možnosťou, že toto právo môže byť v prípade nehodnosti opätovne stratené.

Na druhej strane, získanie práva na štátne občianstvo nebude aktom milosrdenstva, ale nárokom, ktorý môže vzniesť každý pracovitý Nemec, ktorý sa preukáže ako hodný nemeckej komunity a ktorý sa zaviaže k nemeckej rasovej a historickej komunite.
Ten, kto si splnil svoju vojenskú a pracovnú povinnosť, ten, kto je vo svojom povolaní aktívny ako čestný pracovník, má nárok na získanie štátneho občianstva.

Ale s týmto právom na štátne občianstvo je spojená aj povinnosť nezabúdať pri všetkej svojej práci na pohľad na väčší celok a tiež si byť pri svojej hospodárskej činnosti vždy vedomý toho, že svoju prácu treba začleniť do celku, to znamená, že aj pri plnej slobode v jednotlivých oblastiach by činnosť nemeckého štátneho občana nemala byť namierená proti blahu celku.

56 Matthias Erzberger (1875 – 1921) bol členom Deutsche Zentrumspartei (Katolíckej stredovej strany), ktorý bol považovaný za Betthman-Hollwega za jeho pravú ruku. Počas vojny, v polovici roku 1917, naliehal na ukončenie vojny rokovaniami a podkopal dôveru v nemeckú armádu. Erzberger podpísal prímerie, ktorým sa skončila prvá svetová vojna, a ako minister financií Weimarskej republiky schválil Versaillskú zmluvu. V roku 1921 ho zavraždili ultranacionalistickí členovia „Organizácie konzul“, ktorú založil veliteľ Freikorpsu Hermann Ehrhardt (1881 – 1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) bol nemecký židovský socialista, ktorý zorganizoval revolúciu, ktorá zvrhla Wittelsbachovcov. bavorskej dynastie v novembri 1918. Stal sa republikánskym premiérom Bavorska a na Bernskej konferencii socialistov zaútočil na umiernených socialistov za to, že neuznali vinu Nemecka za vypuknutie prvej svetovej vojny. Vo februári 1919 ho zavraždil nacionalista gróf Arco von Valley.

Machine Translated by Google

Národné hospodárstvo

Úlohou národného hospodárstva je uspokojenie dopytu a nie dosiahnutie čo najvyššieho úrokového výnosu z úverového kapitálu.

Človek by si myslel, že tento princíp je samozrejmý pre každú ekonomiku, a predsa sa národnosocialistická ekonomika líši od súčasnej úrokovej kapitalistickej ekonomiky práve v tomto smere. Pre naivného človeka nie je také ľahké predstaviť si národnú ekonomiku, ktorá neslúži uspokojovaniu dopytu; a predsa treba teraz objasniť, že pre súčasných pánov ekonomiky – bankový a burzový kapitál – má uspokojovanie dopytu v podstate veľmi malý význam. Medzinárodný kapitál má záujem.

v ňom len do tej miery, do akej možno toto uspokojenie dopytu využiť úžerníckym kapitalistickým spôsobom.

V skutočnosti tu máme do činenia s dvoma zásadne odlišnými postojmi k ekonomike. Jedinou naliehavou požiadavkou na celé hospodárstvo zo strany celého obyvateľstva je, prirodzene, uspokojenie potreby potravín, potom uspokojenie potreby bývania a oblečenia a až potom sú v sortimente zoradené všetky ostatné každodenné potreby až po vyššie umenie a kultúrne pôžitky. Medzi nimi sú podporné služby, celý dopravný systém a všetko, čo je s ním spojené, obchod a finančný systém. Výroba tovarov má v zdravom hospodárstve za cieľ čo najlepšie pokryť potreby prostredníctvom platby, ktorá pokrýva výrobné náklady a zahŕňa zodpovedajúci pracovný príjem pre podnikateľa a primeraný podiel na zisku, z ktorého možno uhradiť nevyhnutné straty, ako aj vylepšenia a rekonštrukcie v podniku.

Pozornosť spravodlivého podnikateľa nie je zameraná na dosiahnutie neprimeraného zisku v jednotlivých prípadoch, a to ani vtedy, keď by to šťastná náhoda umožnila. Spravodlivý podnikateľ si je plne vedomý svojich národohospodárskych úloh, zaviesť výrobu takým spôsobom, aby sa potreba mohla pokryť s čo najmenšími nákladmi pre používateľa, aby zároveň podnik rástol a prosperoval, aby sa výrobné náklady stále znižovali bez toho, aby sa znižovali mzdy.

Asi najvýraznejším príkladom takéhoto skutočného podnikateľského myslenia je Ernst Abbe58, spoluzakladateľ a riaditeľ závodu Zeiss v Jene. Tento muž do značnej miery dokonale pochopil túto národohospodársku úlohu podnikateľa a snažil sa ju čo najlepšie realizovať.

Ale v tomto ohľade nemáme vo všeobecnosti dôvod sťažovať sa najmä na našich podnikateľov spred vojny. Muži ako Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 atď. si v dejinách nemeckého priemyslu zabezpečili čestné miesto aj spoločensky. Všetci neboli ovládaní jednostrannou honbou za ziskom,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) bol fyzik a podnikateľ, ktorého zamestnal Carl Zeiss, zakladateľ spoločnosti Jena. spoločnosť Carl Zeiss AG, ktorá vyrábala optické prístroje a systémy. Abbe sa stal spolumajiteľom firmy.

59 Alfred Krupp (1812 – 1887) bol synom Friedricha Kruppa (1787 – 1826), ktorý v roku 1811 založil spoločnosť Krupp Cast Steel Company. Počas vedenia Alfreda Kruppa sa spoločnosť stala poprednou spoločnosťou na výrobu zbraní svojej doby.

[60] Spoločnosť Mannesmann bola založená v roku 1890 a pôvodne vyrábala bezšvíkové oceľové rúry.

[61] Werner Siemens (1816-1892) bol vynálezcom a zakladateľom spoločnosti Telegraphen-Bauanstalt v roku 1847. Spoločnosť Siemens AG je jednou z najväčších elektrotechnologických spoločností na svete.

[62] August Thyssen (1842-1926) založil v roku 1867 železiarne Thyssen-Foussol a získal ďalšie ťažké priemyselné spoločnosti, ktoré sa v roku 1926 zlúčili do Vereinigte Stahlwerke, najväčšieho banského a oceliarskeho kartelu na svete pred druhou svetovou vojnou.

[63] Borsig bola lokomotívna spoločnosť založená Augustom Borsigom (1804-1854) v roku 1837.

64 Krauss-Maffei je spoločnosť zaoberajúca sa výrobou strojov, ktorá bola založená v roku 1838.

Machine Translated by Google

všetci zostali jednoduchí a skromní, iba prosperita ich diel bola ich vodítkom.

Vskutku, neúnavná produktívna a vynaliezavá sila nemeckého priemyslu viedla k tomu, že nielen obrovský nárast populácie našiel prácu a chlieb, ale že napriek rastúcim mzdám, napriek komplexnému zlepšeniu životnej úrovne všetkých vrstiev obyvateľstva, sa najdôležitejšie produkty mohli vďaka stále novým vylepšeniam a vynálezom zlacňovať. Nemecký manuálny robotník by nikdy nemal zabúdať, že za to vďačí pracovníkom s duševnou činnosťou.

A ešte jednu vec treba s veľkým dôrazom zdôrazniť: že základom a predpokladom tohto vysokého rozkvetu nemeckej ekonomiky bola mocne vedená Bismarckova ríša. Tieto dva faktory, jednotná a teda silná politická situácia Nemeckej ríše a bezprecedentná pracovitosť nemeckých podnikateľov a robotníkov umožnili, že sa zaznamenalo komplexné zvýšenie životnej úrovne celého obyvateľstva, že sa mohol zabezpečiť obrovský nárast populácie Nemecka, aby sa dalo nakŕmiť, obliecť a ubytovať a že emigrácia z Nemecka klesla na nepatrný počet.

Počty nemeckej migrácie v desaťročiach po roku 1870 zahŕňali iba zdravý prebytok nemeckého podnikateľského a obchodného ducha, ktorý prúdil do sveta ako priekopníci nemeckej pracovitosti a nemeckej výkonnosti.

Celé národné hospodárstvo Nemeckej ríše z veľkej časti spĺňalo základné požiadavky, ktoré kladieme aj my na zdravé národné hospodárstvo.

Dopyt bol dostatočne pokrytý. Napriek tomu sa aj v tom čase objavili hlboké
škody v našej ekonomike, ktoré sa prejavili rôznymi spôsobmi.

1. Naše štátne financie sa stále viac zadlžovali v rovnakom čase, ako nemecký ľud bohatol a nadobúdal stále viac moci, ako produkty nemeckej priemyselnej a obchodnej efektívnosti dobývali odbytové trhy sveta, ako aj naša vnútorná ekonomika kráčala od úspechu k úspechu a zdravotné a životné podmienky sa rok od roka zlepšovali.

Teraz, prirodzene, nie je dobrým znamením, ak sa dlhy stále zväčšujú. Takýto jav vždy poukazuje na to, že niečo nie je v poriadku. Pretože to musí byť v skutočnosti považované za úplne absurdné a nezmyselné, ak štát, ktorého občania sa tešia z rastúceho bohatstva, sa zároveň nenachádza v stave zdravých a prosperujúcich štátnych financií. To musí byť o to prekvapujúcejšie, keď Nemeckej ríši a spolkovým krajinám plynú mimoriadne veľké príjmy z ich železníc, pôšt a baní, ako aj zo štátnych lesov atď., úplne odhliadnuc od skutočnosti, že Ríša a spolkové krajiny si mohli na základe svojej finančnej suverenity nárokovať značnú daňovú kapacitu svojich občanov.

2. Ďalšou hlboko zakorenenou ekonomickou škodou bolo postupné zadlžovanie našich poľnohospodárskych a mestských nehnuteľností. Hnutie za pozemkovú reformu, ktoré bolo proti tomu uplatnené, správne rozpoznalo veľmi dôležitú časť celého problému bez toho, aby, žiaľ, dosiahlo úplnú účinnosť.

3. Skutočnosť inflácie nášho priemyslu prostredníctvom úverov všetkých druhov mala tiež znepokojiť bystrých pozorovateľov. V časoch rastúcej prosperity obchodné a priemyselné podniky určite berú prijímanie zahraničných peňazí a s nimi spojené úrokové záväzky na ľahkú váhu, pretože výrazne zvýšená pracovná a príjmová možnosť skutočne umožňuje niesť tieto bremená.

Machine Translated by Google

Ale beda, ak nastanú hospodárske krízy! Vtedy sa používanie úverov viazaných na úroky prejaví v celej svojej hospodárskej zhubnosti.

Forma akciovej spoločnosti, ktorá sa v týchto rokoch objavila s faktickým oddelením kapitálu od práce, ktorá je s ním spojená, teda oddelením čisto kapitalistických záujmov veriteľov o ziskovosť peňazí od zdravej spolupráce individuálneho podnikateľa a od úplného stotožnenia jeho existencie s jeho podnikom, podobne zasiala zárodok hlbokých ekonomických škôd.

4. Rastúca mocenská pozícia peňažných sprostredkovateľských inštitúcií, bánk, mala naplniť cteného priateľa národa úzkosťou. Z služobníkov hospodárstva sa banky stali neobmedzenými pánmi celého národného hospodárstva. Pozoruhodným a významným spôsobom táto rastúca mocenská pozícia bánk v žiadnom prípade nebola sprevádzaná súčasnou prosperitou nášho národného hospodárstva, ale naopak, čím žalostnejšie sa naše hospodárstvo stávalo, tým viac sa banky zväčšovali.

Nechceme sa tu hlbšie venovať tomuto vývoju, o tom bude veľa čo povedať v diskusii o čisto finančnej a menovej ekonomike. Zmienka o štvornásobnom koreni veľkých národných hospodárskych škôd spôsobených finančným a úverovým systémom mala veľký význam, pretože práve tento aspekt celej ekonomiky sa stal opakom skutočnej národnej ekonomiky, a to jednostrannej lúpežníckej ekonomiky finančných mocností.

Ten, komu sa spontánne nevnucuje obraz tela zamoreného parazitmi, musí mať veľký záujem na zachovaní súčasnej situácie alebo byť závislý od beneficientov tejto vykorisťovateľskej ekonomiky. Bohužiaľ, to posledné platí u veľmi veľkého počtu ľudí. Preto sa vnútorný odpor voči tomuto modernému ekonomickému systému lúpežných barónov neprejavuje zodpovedajúcim spôsobom.

Je obzvlášť zlé, že aj veda, a najmä veda, ktorá sa týmito vecami musí svedomito zaoberať, je až na niekoľko výnimiek (Othmar Spann65) stále pod vplyvom súčasnej kapitalistickej ekonomiky a nachádza sa od nej v závislosti. Súčasná národná ekonomika nie je lídrom smerom k pravde a správnemu poznaniu, ale stala sa hovorcom národnej hospodárskej kriminality.

Všetky veľké pravdy a múdrosť môže pochopiť a premýšľať o nich v ich podstatných aspektoch každý obyčajný človek. S tým si však netreba mýliť fakt, že dospieť k takémuto základnému poznaniu prirodzene nie je také jednoduché. Iste, samotné poznanie, intuícia, je ako jasné svetlo, ktoré svieti v duši večne smädnej po poznaní. Ťažká je však následná práca rozumu, ktorý musí usilovne ukladať tehlu na tehlu, aby s najstarostlivejším výberom materiálov vybudoval celú myšlienkovú štruktúru tak, aby sa hotové dielo každému javilo ako samozrejmé.

V takýchto prípadoch niet lepšej chvály, ako keď človek občas sám príde na takéto myšlienky. Takto som dostal, kým som pracoval na tomto diele (leto 1923),

65 Othmar Spann (1878 – 1950) bol rakúsky antisocialistický ekonóm a sociológ ovplyvnený ekonomickými teóriami Adama Müllera (1779 – 1829), ktorý sa postavil proti materialistickej liberálnej ekonómii Adama Smitha. V rokoch 1919 až 1938 bol profesorom na Viedenskej univerzite, keď mu po ... národní socialisti po ... vylúčili profesúru. Anschluss (anexia) Rakúska. Hoci Spann sympatizoval s nacionalistickou orientáciou NSDAP, jeho názory na korporativistický štát neboli úplne podporované národními socialistami.

Machine Translated by Google

vynikajúce dielo dnes už starého muža, rakúskeho inžiniera W. Schobera66, v ktorom bol celý katastrofálny vývoj rakúskej finančnej a úverovej situácie s nebývalou jasnosťou predpovedaný už pred 30 rokmi.

Schober poukázal na skutočnosť, že iba úplný odklon od zásadne chybných národohospodárskych doktrín by mohol zastaviť katastrofálny vývoj národného hospodárstva –
bohužiaľ bez najmenšieho úspechu.

Hlavným dôvodom bolo vtedy to, že Schoberovi priatelia z Kresťansko-socialistickej strany sa po počiatočnom nadšenom súhlase od neho odvrátili s lenivými výhovorkami: „Čas ešte nenastal“, ale v skutočnosti preto, že to nevyhovovalo kresťanským vysokým financiám.

Banka už dávno prestala byť dôveryhodným sprostredkovateľom medzi úsporným kapitálom a pohľadávkami hospodárstva a prevádzkovým kapitálom. Dnes majú veľké banky svojich riaditeľov a delegátov vo všetkých akciových spoločnostiach. Nič sa nemôže stať bez vedomia banky. A aký má teraz banka záujem na hospodárstve? Jej jediným záujmom je, aby kapitál prinášal čo najvyšší zisk; akým spôsobom je jej úplne ľahostajná. Nevidí svoju úlohu v oživovaní hospodárstva prostredníctvom pôžičiek peňazí za najlacnejšie úrokové sadzby práve vtedy, keď je národné hospodárstvo ohrozené krízami najhoršieho druhu – to by však bola jej najvyššia úloha –; veľké banky majú oveľa väčší tendenciu vystupovať práve v čase, keď priemysel najnaliehavejšie potrebuje predbežný úver na svoju prácu.

Ďalej by sa dalo zvážiť nasledovné: Akú potrebu pokrývajú banky? – Niekto povie: potrebu peňazí. Samozrejme. Ale ako a za akých podmienok? Pekár, obuvník, majiteľ továrne, podnikateľ v skutočnosti pokrývajú skutočnú potrebu potravín, oblečenia atď. a za to dostávajú ekvivalentnú hodnotu, cenu, v peniazoch alebo prostredníctvom prevodu peňazí.
Tým je potreba pokrytá a majiteľ továrne atď. má opäť prevádzkový kapitál na nákupy, výplatu miezd a ďalšiu výrobu. Tu vidíme, ako sa ekonomický kruh uzatvára. Výrobca pokrýva potrebu užívateľa, peniaze plnia svoju vlastnú úlohu ako sprostredkovateľ výmenného obchodu a v rukách výrobcu znovu oplodňujú ekonomiku.

V prípade úžerníctva je to úplne iné. Po prvé, pre žiadnu banku neexistuje povinnosť rozdávať svoj tovar – peniaze – tak, ako takáto povinnosť existuje napríklad pre každého obchodníka. Môže si preto zabezpečiť, aby peniaze dávala iba tým, ktorí sú jej priazniví. Ďalej banka vo väčšine prípadov požaduje zábezpeky, ktoré ďaleko prevyšujú hodnotu pôžičky, ďalej požaduje dlhový certifikát, podľa ktorého sa dlžník musí zaviazať k splateniu dlhu všetkým, čo má a zarobí. Inými slovami, proti rozdávaniu peňazí banka priťahuje do svojej mocenskej sféry aktíva, ktoré sú oveľa väčšie ako požičaná suma; tiež nechá vydať dlhový certifikát, ktorý jej vystavuje pracovné príjmy dlžníka. To však nestačí: za túto dvojnásobne a mnohokrát zabezpečenú pôžičku peňazí si banka nechá platiť ešte viac vo forme úrokov, ktoré sa časom stanú enormnými. Máme tu teda do činenia s postupom, ktorý z ekonomického hľadiska vôbec nie je produktívnym výkonom, keďže protihodnota – záložné právo, dlhový certifikát – sa poskytuje okamžite a okrem toho musí dlžník súhlasiť s ďalšou priebežnou platbou, ktorá o niekoľko rokov presiahne hodnotu prijatých peňazí bez toho, aby dlžník...

66 Wenzel Schober (1846 – 1928) bol rakúsky železničný inžinier, ktorý – podobne ako viedenský profesor Josef Schlesinger (1830 – 1901) – vo svojich ekonomických spisoch označil závislosť od židovských medzinárodných financií za hlavnú príčinu hospodárskych problémov Rakúska. Medzi jeho hlavné diela patrili Die Noth und ihre Ursachen, 3 zv., Viedeň, 1880 – 1882, a Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

oslobodenie sa alebo vyriešenie dlhu. Takéto finančné podnikanie je prirodzene z národného ekonomického hľadiska absurditou, je to čistá úžera.

Skutočný zmysel pre úver, vieru vo väčšiu ekonomickú efektívnosť iného, spočíva v tom, že majiteľ ušetrených peňazí nevidí, že je v pozícii, aby svoje peniaze sám využil ziskovým spôsobom, a preto sa obracia na niekoho, komu môže dôverovať, že mu tieto peniaze môže zveriť a kto mu ponúka záruku, že mu na požiadanie svoje úspory vráti v plnej výške a nezmenšenej výške. Ak pôžička posilní dlžníka v jeho ekonomickej pracovnej schopnosti, aby mohol dosiahnuť podstatne väčšie zisky, možno to považovať za akt spravodlivosti alebo vďačnosti, ak dlžník poskytne veriteľovi okrem vrátenia peňazí aj určitý podiel zo svojho zisku. Táto koncepcia súkromného menového a úverového hospodárstva vládne celému stredoveku a tvorila jadro cirkevnej doktríny o úroku. Požiadavka úroku sa považovala za úžeru. Dnes sa úrok, ktorý Cirkev považovala za úžeru, stal skutočne axiomatickým pre celú našu ekonomiku – národný ekonomický zmysel pre úver sa stal národným ekonomickým nezmyslom. Pre bohatého človeka je takáto doktrína určite zdrojom trvalého a bezproblémového obohatenia. Nie preto, že by zlato bolo – ako by sa chcelo javiť – v skutočnosti silou, ktorá sama zo seba produkuje peniaze, nadľudským javom, ktorý, oslobodený od pozemských zákonov pominuteľnosti, si všetko navždy a nehynúco podrobuje svojmu kúzlu, ale preto, že sa v modernej finančnej a medzinárodnej ekonómii cíti jednoducho ako zákon, že každý druh finančného majetku nesie v sebe nárok na úrok, do istej miery vrodený peniazom, je toto najmonštruóznejšie prevrátenie vzťahu medzi prácou a peniazmi akceptované ako zákon, ako niečo, čoho sa nemožno dotknúť, ako niečo, pre čo musí veda, ktorá sa tým zaoberá, predložiť množstvo opodstatňujúcich dôvodov.

Iba takto bolo možné odvrátiť celé národné hospodárstvo od jeho jedinej a prirodzenej úlohy pokrývať potreby a tým vytvárať prácu a potraviny pre všetkých a zneužiť ho predovšetkým ako nástroj na osobné obohatenie vlastníkov bankového a burzového kapitálu.

Teraz je obľúbeným trikom politického boja proti nášmu hnutiu, že tento náš odpor proti vysokému kapitalistickému vykorisťovaniu nášho národného hospodárstva a náš boj za národné hospodárstvo uspokojujúce požiadavky sociálnej spravodlivosti sa vykresľuje ako odpor medzi vlastníctvom a inými formami vlastníctva, že naša požiadavka „Verejný záujem pred vlastným záujmom“ sa odsudzuje ako komunistická. Proti tomu by sme mali neustále poukazovať na článok 8 národného a hospodárskeho programu (Program, str. 35):

„Národný socializmus zásadne uznáva súkromné vlastníctvo a podriaďuje ho vládna ochrana“.

Úlohou legislatívy však bude stanoviť limity, pokiaľ ide o hromadenie neprimeraného bohatstva v rukách jednotlivcov na úkor celku.

Pozitívne a pre samotné hospodárstvo vyvstáva ako požiadavka pre celé hospodárstvo a jeho úlohy v duchu národného socializmu požiadavka č. 10 „Národného a hospodárskeho programu“: Všetci Nemci tvoria pracovné spoločenstvo na podporu spoločného blaha a kultúry nemeckého ľudu.

Z toho vyplýva aj morálna požiadavka, aby každý Nemec pracoval intelektuálne a fyzicky podľa svojich síl, ale aby táto jeho práca bola začlenená do celku.

Zdôrazňujem, že ide o morálnu požiadavku. Nejde teda o vytvorenie nútenie pracovať, ako bolo zavedené v sovietskom Rusku. Niečo úplne iné je

Machine Translated by Google

zavedenie nami požadovaného roka povinnej práce pre každého Nemca pred získaním plných štátnych občianskych práv.

Je to opäť úplne iné, že naším hlavným cieľom je práve zabezpečenie bezstarostnej staroby pre všetkých národných súdruhov, ktorí usilovne pracovali v mladosti aj v dospelosti.
Práve v prípade národného hospodárstva, ktoré nie je neustále vystavené krviprelievaniu úrokov a mýtnych záväzkov voči úverovému kapitálu, sa dá ľahko dosiahnuť, aby rozdávalo veľké prebytky takým spôsobom, aby všetkým národným súdruhom bol po dosiahnutí určitého veku alebo v prípade predčasnej pracovnej neschopnosti zabezpečený vhodný a primeraný starobný dôchodok – podobný dôchodkovému odchodu úradníkov.

Túto sociálno-politickú požiadavku sem uvádzam preto, lebo splnenie tejto úlohy patrí k výkonnosti celého národného hospodárstva, pretože je to bod, ktorý nielenže dokáže neustále hovoriť robotníkovi v najširšom zmysle slova: Musíš pracovať!, ale aj preto, že za pracovným nutkaním vytvára niečo upokojujúce a zmierujúce – vyhliadku na zabezpečenú starobu pre každého, kto si po celý život plnil svoju povinnosť.

Do rámca základného uznania súkromného vlastníctva ako základu nášho hospodárstva prirodzene patrí aj skutočnosť, že každý Nemec je chránený vo svojej slobodnej možnosti zarábať si na živobytie a vo voľnom nakladaní so svojím pracovným príjmom a nadobudnutým majetkom (č. 11 „Národného a hospodárskeho programu“). Obmedzenie tohto základného práva je prípustné iba zákonom, pričom by sa malo dodržiavať pravidlo, že za prácu sa považuje iba taká práca, ktorá nie je namierená proti záujmom spoločnosti. Reťazový obchod a spekulácie nepochybne tiež spôsobujú veľa práce; podobne zlodej často preleje pri svojej „práci“ viac kvapiek potu ako murár pri stavbe domu, ale takáto „práca“ je síce zameraná len na jednostranné osobné obohatenie na úkor a na škodu iných. Takáto „práca“ je preto vo všeobecnosti škodlivá a preto musí byť prísne trestaná.

Takéto výslovné určenie nie je v žiadnom prípade zbytočné, pretože z praxe zákona je až príliš často a v desivej miere zrejmé, koľko vecí je tam označených ako poctivá práca. Existuje aj celý rad činností, ktoré sú veľmi blízko hranice, kde je ťažké povedať, že táto práca ešte stále ladí „s celkom“.

V každom prípade musia byť vytvorené právne nástroje, aby sa potlačili všetky tieto aktivity alebo podniky, ktoré sú fyzicky alebo intelektuálne namierené proti národnému zdraviu. To isté platí pre zneužívanie biedy obyvateľstva prostredníctvom ziskuchtivosti a úžery.

Pre takúto háveď, ktorá je nepriateľská voči národu, požadujeme trest smrti. Finančné
Trest alebo dokonca odňatie slobody je proti takýmto bezohľadným ľuďom neúčinný.

Stručne povedané, hospodárska politika národného socializmu sa bude snažiť odstrániť v podstate falošné zameranie ekonomiky na ziskovosť a z tohto dôvodu obnoviť na počest jedinú správnu a rozumnú úlohu národnej ekonomiky: uspokojovanie dopytu.

To v žiadnom prípade nevylučuje príjem a zisk pre obchodníka, majiteľa továrne a čestných podnikateľov; naopak, v žiadnom prípade by sa nemali vytvárať ťažkosti pre oprávnené úsilie o zárobok, pokiaľ je toto úsilie v rámci verejného záujmu.

Ide teda o očistné opatrenie a následne o udržanie nemeckej ekonomiky, ktorá je bezproblémová, či už ide o jej formy alebo výkonnosť. Týmto sa rozumie požiadavka bodu 12 „Národného a hospodárskeho programu“: Zdravá kombinácia veľkých, stredných a malých podnikov vo všetkých oblastiach hospodárskeho života, teda aj v poľnohospodárstve, zostáva zachovaná.

Machine Translated by Google

Týmto je tiež uvedené základné postavenie národného socializmu voči rôznym spoločenským zriadeniam.

Národný socializmus bude všetkými prostriedkami podporovať a presadzovať poľnohospodárov ako základ silného národa a výživy obyvateľstva.

Ak bod 17 Programu obsahuje klauzulu, ktorá predpokladá bezplatné vyvlastnenie za osobitných okolností, malo sa tým myslieť iba, ako vyhlásil Adolf Hitler 13. apríla 1928, „vytvorenie zákonných možností konfiškácie, ak je to potrebné, pôdy, ktorá bola získaná nezákonným spôsobom alebo nebola spravovaná z hľadiska blaha ľudu. Toto je teda namierené najmä proti židovským pozemkovým špekulantským spoločnostiam“. Táto klauzula bola preto určená len na ochranu domáceho obyvateľstva.

Národnému socializmu je obzvlášť drahá aj prosperita a nezávislosť zdravej obchodnej a obchodnej strednej triedy.

A dokonca ani vo formách výroby takzvaného ťažkého priemyslu nie je z pohľadu národného socializmu nič podstatné, proti čomu by sa dalo namietať. Práve tento veľký priemysel všetko racionalizoval príkladným spôsobom, to znamená, že sa nevyhol žiadnym nákladom, aby priniesol lepšie a jednoduchšie výrobné metódy. Súčasné preťaženie podnikov –
zameranie sa na komunizáciu – s nadmerným počtom ľudí, ktorí sú skutočne nepotrební (myslíme tu najmä na nevyhnutnosť udržiavať si vlastných daňových a poisťovacích úradníkov atď.) prirodzene priamo pôsobí proti snahe o znárodňovanie priemyslu.

Na záver týchto hospodársko-politických úloh národného socializmu stojí ďalší obrovský organizačný výkon: „Zavedenie roka pracovnej služby pre každého Nemca“.

Aj tu je to hlboko morálny princíp, ktorý túto požiadavku vynucuje – povinnosť.

Kto si želá uplatniť práva štátneho občianstva, musí štátu slúžiť, musí sa tiež preukázať ako vedomý si povinnosti a lojálny voči svojmu štátu skutkom a to bez odmeny, teda s možnosťou obohatenia, presne tak, ako vojak slúži svojej vlasti.

V myšlienke povinnej pracovnej služby vidíme plne doplnkovú myšlienku k myšlienke univerzálnej vojenskej služby.

Aj keď by sme radi považovali za možné podstatne skrátiť výcvik na to, aby sa stali schopní vojaci, v porovnaní s predchádzajúcim dvoj- a trojročným obdobím služby, považujeme za nevyhnutné a vhodné, aby sa každý mladý Nemec oboznámil s jednou alebo viacerými obchodnými aktivitami, v ktorých môže slúžiť štátu.

Povedomie o povinnostiach týkajúcich sa kvality práce utrpelo pod vládou strojov a pod ešte ničivejšiou doktrínou triedneho nepriateľstva robotníkov voči podnikateľom natoľko, že sa doučovanie v tejto oblasti pod prísnym štátnym dohľadom podľa jednotných zásad javí ako úplne nevyhnutné. Práve podnikatelia v dobrom slova zmysle takúto inštitúciu privítajú a nebudú ju v žiadnom prípade považovať za konkurenciu. Takáto pracovná armáda nemôže byť konkurenciou už preto, lebo podľa skúseností musí byť každá produktívna hospodárska činnosť štátu nadmerne zaťažená jeho oficiálnym aparátom, pretože zamestnávanie a vzdelávanie mladej neskúsenej pracovnej sily spotrebúva príliš veľa z jej efektivity.

Na druhej strane bude úlohou tohto roku pracovnej služby lepšie oboznámiť mladých ľudí v modelových štátnych podnikoch so všetkými pokrokmi v oblasti technológií. Mali by, ak

Machine Translated by Google

podľa možnosti pokryť skutočné potreby pracovnej sily a národných súdruhov slúžiacich vo vojenskej službe.

Štátna konkurencia so zvyškom národného hospodárstva teda neprichádza do úvahy, nanajvýš by mohol v určitých oblastiach pôsobiť ako regulátor cien s trhovými cenami, ktoré by stále ponechávali slobodným živnostníkom a slobodným podnikateľom široký priestor na primeraný zisk.

Úlohou tohto manifestu nemôže byť zachádzať do detailov. Napriek tomu ich treba načrtnúť a stručne osvetliť, pretože vieme, že správne riešenie tejto otázky bude mať obrovský prínos pre oživenie našej hospodárskej morálky, a to nezávisle od úžitku, ktorý celé hospodárstvo získa zo skutočnosti, že sa prebudí myšlienka povinnosti voči práci ako morálnej povinnosti voči národu.

Pokiaľ ide o postavenie štátu-občana vo vzťahu k národnému hospodárstvu
Bismarck raz vyhlásil:

"Nežijeme preto, aby sme boli šťastní, ale aby sme si plnili svoje povinnosti."

Táto morálna zásada je aj základom nášho postoja k štátu a
ekonomika.

Machine Translated by Google

Národná finančná reforma – Peniaze a úver v Národnosocialistický štát

„Pravidlo záujmu.“

Požiadavka na zrušenie úrokového otroctva je v politickom programe prelomovo nová. Už len táto skutočnosť by stačila najširším kruhom na to, aby sa postavili k najprudšiemu odporu voči národnému socializmu.

Zďaleka najväčšiu časť odporcov tvoria tí, ktorí v skutočnosti stratili všetko kvôli súčasnej úrokovej kapitalistickej ekonomike a ktorí, vychovaní v týchto myšlienkach, sa stále obávajú straty už stratených privilégií. Táto opozícia v skutočnosti nemá žiadny impulz, pretože práve nedostatok akéhokoľvek vnútorného impulzu je charakteristický pre kruh uväznený v ideáli kapitálového dôchodku.

Ďalšou skupinou sú tí, ktorí sú závislí od pôžičiek alebo si to aspoň myslia.
Táto skupina sa prirodzene neobáva zrušenia povinnosti platiť úroky, ale obáva sa, že by nedostala žiadny ďalší prevádzkový kapitál, ak by všetko nezostalo ako predtým.

Ďalšou skupinou sú úžasní národní ekonómovia, pre ktorých je odpor k problému oslobodenie od úrokov je alfou a omegou ich národnej ekonomickej múdrosti.

Ďalšou skupinou sú zlomyseľní, ktorí síce nemajú lepší názor, ale z osobných alebo straníckych taktických dôvodov bojujú proti tejto základnej požiadavke národného socializmu falošnými tvrdeniami a skresľovaním informácií.

Že kruhy medzinárodných financií uplatňujúce pravidlo úroku sú práve na Vzhľadom na túto požiadavku sú našimi najnezmieriteľnejšími a najhoršími nepriateľmi samozrejmé.

S výnimkou zlomyseľnej a profesionálne zainteresovanej opozície sú hlavnými dôvodmi nepriateľského a nedôverčivého postoja - nevedomosť a intelektuálna lenivosť, hlúposť.

Máme tu do činenia s pomerne silnými protivníkmi, s protivníkmi, medzi ktorými zlyháva akýkoľvek systém, ktorý sa človek môže pokúsiť presadiť, ktorí cúvajú ako medúzy pred tlakom presvedčivých vysvetlení, ale hneď po uvoľnení tlaku sa vracajú späť k starým spôsobom myslenia.

Čo sa teda rozumie pod pojmom „úrokové otroctvo“? Pod úrokovým otroctvom sa rozumie úroky viazaný dlh štátu a ľudu voči nadnárodným finančným mocnostiam. Tu teda ide o novú formu otroctva, otroctvo nadvlády financií. Toto otroctvo je strašnejšie a krutejšie ako akákoľvek forma vlády pod vládou absolútnych kniežat, pretože sa vykonáva neosobným spôsobom, bez akéhokoľvek ľudského citu, posadnuté iba nenásytným inštinktom rozširovať sa a zväčšovať, s neporovnateľnou túžbou po moci.

Zaužívaný výraz pre existenciu tohto pravidla je: „Peniaze hýbu svetom“.
Ale tu sa peniaze používajú iba ako symbol ovládania finančnej moci. Samotné peniaze, kovové a papierové meny, samy o sebe prirodzene nie sú ani dobré, ani zlé a nevykonávajú žiadnu vládu. Peniaze ako mena sú nevyhnutné pre výmenu tovarov a služieb. Preto sú všetky pokusy zaoberať sa vládou finančných mocností len z pohľadu peňazí od začiatku chybné a odsúdené na neúčinnosť, pretože v prípade tejto vlády sa v skutočnosti nezaoberáme otázkou úzkeho menového systému, ale otázkami moci.

Peniaze ako nástroj moci samy o sebe, ako už bolo spomenuté, nie sú ani dobré, ani zlé, závisia len od ich použitia. Skutočnosť, že sa dajú použiť aj vražedným spôsobom, teda zneužiť, neznamená...

Machine Translated by Google

žiadnym spôsobom neutralizovať jeho nekonečne rozmanité a nevyhnutné užitočné možnosti využitia. Aj peniaze, používané užitočným spôsobom, majú priaznivý vplyv na národné hospodárstvo. Peniaze sa nie neprávom nazývajú krvou v tele národného hospodárstva. Pokiaľ peniaze zostávajú verné svojej úlohe ako prostriedok výmeny, pokiaľ sa prijaté alebo zarobené peniaze opäť vracajú späť do hospodárstva, nemôžu mať žiadny škodlivý vplyv na národné hospodárstvo.

Teraz prichádza na rad faktor: túžba používať peniaze ako spôsob sporenia. Táto túžba je sama o sebe úplne opodstatnená, naopak, ostáva si len priať, aby sa zmysel pre sporenie opäť vrátil k úcte, ak – áno, ak – by sporenie vôbec bolo za súčasných okolností možné. Trvalá, hrozivá devalvácia našich nemeckých peňazí prostredníctvom nezodpovednej štátnej finančnej politiky skutočne robí zo sporenia hlúposť, pretože po niekoľkých týždňoch alebo dňoch môže hodnota peňazí klesnúť na zlomok svojej pôvodnej hodnoty. Preto, ak majú peniaze plniť svoju úlohu ako peniaze na sporenie, musia mať stabilnú hodnotu.

Keďže nemecké peniaze z dôvodov, ktoré budeme musieť ešte preskúmať, momentálne nemajú stabilnú hodnotu a ani nemôžu mať stabilnú hodnotu, nemecký sporiteľ v každom nestabilnom období hľadá takéto peniaze so stabilnou hodnotou. Takýmito peniazmi so stabilnou hodnotou sú takzvané ušľachtilé meny, doláre, švajčiarske franky a holandské guldeny, peniaze škandinávskych národov atď., ako aj kovové peniaze z drahých kovov.

Teraz však národohospodárska úloha peňazí ako prevádzkového kapitálu ekonomiky stojí v protiklade s touto túžbou po akumulácii stabilných peňazí. Aby sme túto otázku pochopili v celej jej hĺbke, musíme sa držať skutočnosti, že peniaze podľa svojej podstaty nie sú a nemali by byť ničím iným ako „znakom vykonanej práce“. Zaužívané vysvetlenie: „Peniaze sú prostriedkom výmeny“ nie je v žiadnom prípade nepravdivé, ale otázku nevyčerpáva. Úlohou peňazí, a to ich najdôležitejšou, je sprostredkovať výmenu tovarov. Túto úlohu však plnia aj iné veci, ako sú čajové vrecúška Číňanov, mušle kauri černochov atď. Najvnútornejšia podstata peňazí, ktoré dnes štát vydáva, ako aj peňažných náhrad, spočíva v tom, že sú to znaky – dalo by sa povedať aj poukážky – nejakej práce vykonanej inými osobami. Pod „vykonanou prácou“ musíme celkom komplexne chápať každý ekonomický produkt, teda aj suroviny, pretože aj tie majú obchodnú alebo predajnú hodnotu len vtedy, ak sú vyťažené a ak sú uvedené na trh. Aby sa táto výmena tovarov medzi sebou uľahčila, ba aby to vôbec bolo možné v komplikovanej ekonomike, musel byť vynájdený spôsob výmeny, ktorý by priamo umožnil, aby výrobca iba jedného tovaru mohol uspokojiť svoje vlastné rozmanité potreby prostredníctvom tohto spôsobu výmeny, ktorý mal všeobecnú platnosť. Obuvník vyrába topánky a čižmy rok čo rok - ale potrebuje svoj každodenný chlieb, mäso, mlieko, vajcia, potrebuje oblečenie atď. Pekár, od ktorého si obuvník kupuje chlieb, môže síce potrebovať jeden alebo dva páry čižiem ročne, ale nemôže byť v skutočnosti celý rok platený za všetok chlieb, ktorý všetci zjedia, len za čižmy, musí síce zaplatiť aj svojmu mlynárovi a dodávateľovi palivového dreva za múku a palivo, ale ani tí nemôžu použiť ďalšie čižmy, pretože sami už dostávajú čižmy a topánky od iného obuvníka.

Pekár však nemôže prirodzene platiť mlynárovi za múku vlastnými výrobkami, pekár musí piecť chlieb pre komunitu. Inými slovami: čisto výmenná ekonomika je v rozvinutej národnej ekonomike s rozsiahlou deľbou práce úplne nemožná. Výmenný sprostredkovateľ
je preto nevyhnutný. V najvšeobecnejšej forme musí byť tento výmenný sprostredkovateľ všeobecne uznávaným, štátom chráneným záznamom o produkcii národného hospodárstva; za tieto záznamy musí byť tiež možné niečo kúpiť a každý musí byť povinný poskytnúť svoje obchodné produkty za tieto výmenné peniaze.

Machine Translated by Google

Napríklad je tiež mylné tvrdiť, že peniaze sú záznamom vykonanej práce.
Tieto peniaze sa určite akceptujú ako vykonaná práca, ale nie preto, že by sa nimi už dokončil ekonomický cyklus, ale preto, že tieto peniaze sú v skutočnosti záznamom každej jednej z mnohých vykonaných pracovných činností – záznamov, pomocou ktorých si každý môže uspokojiť svoje životné potreby a ďalšie potreby. Až keď je táto potreba pokrytá a peniaze sa vrátia späť do ekonomiky, je základný cyklus peňazí ukončený. Ak však peniaze zostanú ležať ako nahromadené alebo ušetrené peniaze v jednej ruke, potom sa vykoná len polovica výmeny, len polovica cyklu. Peniaze ešte nesplnili svoj účel, naopak, boli odobraté od cieľa, pre ktorý boli vynájdené a pre ktorý existujú. Musíme zásadne vyhlásiť, že toto prerušenie národohospodárskej úlohy peňazí je z národohospodárskych a národopolitických dôvodov neprípustné. Samozrejme, nemôže byť pravda, že každá prijatá finančná suma musí byť okamžite vyplatená, že finančný trh musí byť tak hojne zásobený peniazmi, aby si každý súkromník mohol zabezpečiť svoje hospodárenie tak, aby si pre seba ponechal sumy na pokrytie svojich mesačných potrieb alebo sumy na väčšie jednorazové ročné služby, ale musí byť z národného hospodárstva vyhlásené za úplne neprípustné, aby sa mena vydávaná štátom pre blaho spoločnosti sťahovala z verejného obehu ako nahromadené peniaze.

Finančnému systému teda zodpovedá aj povinnosť míňať, teda povinnosť
vrátenie získaných peňazí späť do obehu.

Možno tu tiež dosť dôrazne uviesť, že sporenie týmto v žiadnom prípade nie je znemožnené. Správne chápané sporenie v žiadnom prípade nie je lakomým a lakomým hromadením peňazí, ale – ak chceme použiť obľúbenú kombináciu myšlienky sporenia s detskou pomocou –
, Ide o tvorbu a získavanie tovarov, kúpu alebo výstavbu malého domu, nákup cenných predmetov, zbierok, kníh, obrazov, domácich potrieb, rozširovanie a zdokonaľovanie podniku, rozšírenie zásob atď., a to je oveľa lepšie „šetrenie“ ako hromadenie zlata.

Práve my Nemci sme museli v tejto otázke podstúpiť výchovu k svetonázoru toho najvznešenejšieho štýlu. Toto správne „šetrenie“, ktoré sme práve opísali, sa najlepšie odmenilo, falošné zamerané na peniaze bolo trpko pomstené.

Tento neomylne správny cit ľudí aj v týchto veciach sa celkom správne odráža v ságach a rozprávkach. Nahromadené peniaze sa premieňajú na bezcennú hrudu alebo miznú, alebo prinášajú nekonečné nešťastie. Na druhej strane, vždy a všade ten, kto svojou usilovnosťou „niečo dosiahol“ – a pod týmto zdravým uvažovaním vždy chápe prekvitajúcu súkromnú ekonomiku, či už obchodnú, obchodnú alebo priemyselnú –
získal si rešpekt a úctu. Takýto rozvoj bohatstva je bezproblémový, nie je namierený proti duchu peňazí, je ako prosperujúci člen celej ekonomiky sociálny v najlepšom zmysle slova.

Po týchto krátkych, ale nevyhnutných, pretože podstatných, postrehoch o finančnom systéme sa vráťme k východiskovému bodu našej otázky: „Čo rozumieme pod pojmom otroctvo úrokov?“

Ak v dôsledku zadržiavania peňazí v rukách ľudí, ktorí si neuvedomujú národnohospodársku úlohu peňazí, alebo ešte viac v rukách tých, ktorí chcú použiť vyzbierané peniaze ako nástroj moci, dôjde k patovej situácii, peniaze, ktoré zostávajú v obehu, sa stanú vzácnejšími, dochádza k nedostatku peňazí. Ale tí, ktorí peniaze vlastnia, ich stále nevracajú späť do obehu národnohospodársky zdravým spôsobom, pretože sami uspokojujú pretrvávajúce potreby a majú postavené domy alebo kúpené iné...

Machine Translated by Google

obchodné alebo priemyselné produkty. Preto neodoberajú podnikateľovi alebo majiteľovi továrne, ktorý určite potrebuje prevádzkový kapitál na údržbu svojho podniku, jeho produkty, ale dávajú mu peniaze, ktoré nezákonne zadržiavajú v národohospodárskom zmysle, za osobitnú daň – za úrok. Národnohospodársky tlak

začína.

Vzťah výroby tovarov – výrobcu – národného hospodárskeho pracovníka k peniazom sa jedným ťahom obráti hore nohami. Peniaze, ktoré mali podľa svojej podstaty a vynálezu slúžiť ekonomike, sa zrazu oslobodili a vyvíjajú tlak na výrobu tovarov. Začína sa finančná vláda. Súkromná ekonomika je určite rada, že si môže aspoň takto udržať svoje podniky, pretože sa cíti byť povinná slúžiť výrobe národného hospodárskeho charakteru. Hromadič peňazí z tohto pocitu národnej hospodárskej povinnosti národného hospodárskeho pracovníka získava dvojitý úžitok: po prvé, nechá si vystaviť dlhový certifikát – teda právny titul – podľa ktorého dlžník celým svojím majetkom ručí za nezmenšené splácanie požičaných súm, vo väčšine prípadov sú celkom špeciálne založené iné konkrétne predmety bohatstva, a po druhé, dlžník sa musí ďalej zaviazať k nepretržitej dodatočnej platbe, ktorú nazývame úrok.

Garantovaný úver sa teda neposkytuje z dôvodov, ktoré by zodpovedali doslovnému významu slova úver, teda dôvere vo vyššiu ekonomickú efektívnosť a výkonnosť, ale čisto s úmyslom využiť potrebu ekonomického podnikateľa zaobstarať si bez námahy časť svojho pracovného príjmu. Úver sa tiež neposkytuje na podporu výroby, ale výlučne na to, aby sa vlastníctvo peňazí stalo „ziskovým“. Pre veriteľa je v podstate úplne ľahostajné, na aké podniky sa úver použije; ak oň má záujem, deje sa tak len preto, aby sa uistil, že jeho peniaze sú v bezpečí a predovšetkým, že sú aj efektívne úročené.

Vo všeobecnosti je úverový systém sprostredkovaný bankami dnes vybudovaný tak, že kapitalista, držiteľ peňazí a úveru, je vo všeobecnosti úplne oddelený od práce. Nemá vôbec žiadny osobný vzťah k rôznym odvetviam výroby, v ktorých „necháva svoje peniaze pracovať“, ako hovorí obľúbený zavádzajúci výraz. Čo vie akcionár o „Girmes“, „Pöge“, „Weser“, „Riebeck Montan“, „Otavi“, „Salitrera“, „Steaua Romana“67, čo vie o tom, čo sa v týchto závodoch vyrába? Nemá o to žiadny záujem, má len jednostranný záujem, či akcie rastú alebo klesajú a aké vysoké sú dividendy, ktoré prináša jeho kapitál. Je tiež úplne ľahostajné, či akciové spoločnosti alebo iné formy kapitalistickej činnosti (akciová spoločnosť, spoločnosť s ručením obmedzeným, odbory atď.) slúžia výrobe vo všeobecnosti. Hlavná vec, jediná rozhodujúca vec je – „ziskovosť“. Dôkazom toho je obrovská popularita, ktorej sa tešia bankové akcie. Veľké banky, rovnako ako každá úverová inštitúcia, vo všeobecnosti nevykonávajú žiadnu produktívnu prácu v zmysle výroby tovarov. Tu, vo veľkobankovom systéme, myšlienka úroku – teda možnosť previesť obrovský podiel príjmov z produktívnej práce do vlastníctva obyčajného majiteľa peňazí, a to pre neho úplne bez námahy – oslavuje skutočné orgie. Dnes už takmer neexistuje podnik, ktorý by nebol v nejakej forme závislý od banky, ktorý by nebol riadený čisto úrokovo-kapitalistickou formou. Celá národná hospodárska práca je závislá od bankového a burzového kapitálu a je naň viazaná úrokmi.

67 Girmes je textilná spoločnosť založená Johannesom Girmesom (1854 – 1912); Weser bola lodiarska spoločnosť, Riebeck-Montan bola banská spoločnosť, Otavi bola banská a železničná spoločnosť, Salitrera bola čilská spoločnosť na výrobu liadku a Steaua Romana je rumunská spoločnosť na rafináciu ropy.

Machine Translated by Google

Páni bánk – vysoké financie – sú zároveň aj pánmi výroby. Záleží od nich, či sa práca zastaví, alebo či je trh zaplavený obrovským množstvom odpadu. Pre organizovaný súkromný sektor je uspokojenie dopytu úplne vedľajšou záležitosťou.

V prípade tejto úrokovo-kapitalistickej ekonomickej formy moderného úverového systému máme teda do činenia s najúplnejšou národnoekonomickou nemorálnosťou, s totálnym zvrátením významu finančného a úverového systému zo sluhu ekonomiky do pozície absolútneho pána ekonomiky.

Tvorivá a produktívna práca sa stala otroctvom a svetu vládne prefíkane dravý, večne pohyblivý židovský duch úžery. Vydieranie možné len vyvolaním umelého stavu núdze prostredníctvom národného ekonomicky nelegitímneho zadržiavania peňazí. A to sa dnes považuje za spravodlivé, za právo, ktorého sa nikto neodváži dotknúť, pretože ho to privádza do konfliktu so svetovládnou mocou veľkoúverového kapitálu.

Područie záujmu bolo zdokonalené!

Zdokonalilo sa to tým, že zvodné umenie mobilného ducha dokázalo pripútať aj štát, daného ochrancu finančného systému, k úrokovému otroctvu, takže aj on so zviazanými rukami uznáva medzinárodný kapitál za svojho pána a nechal sa odkloniť od svojej skutočnej úlohy ochrancu národného hospodárstva do pozície súdneho zriadenca, vyberača úrokov z veľkého úverového kapitálu.

Machine Translated by Google

Národná finančná ekonomika

Našou špeciálnou úlohou je teraz sledovať tento vývoj národného finančného hospodárstva.

Aj tu bude správnym spôsobom začať so zistením faktov, ako sú dnes známe.

Výrazným fenoménom v národnom živote národov západného kultúrneho kruhu je obrovský dlh všetkých štátov. Či už víťazi alebo porazení, všetky nesú obrovské dlhové bremeno vo svojich národných ekonomikách, ktoré boli ťažko postihnuté vojnou.

Najvýznamnejším štatistickým dielom Britského impéria je The Statesman Yearbook; táto oficiálna národná ročenka poskytuje jednotlivým štátom presný prehľad o stave ich verejných dlhov atď.

Podľa neho bol dlh Anglicka – teda anglickej robotníckej triedy – voči medzinárodnému kapitálu – k 31. marcu 1930 7 596 000 000 libier šterlingov s ročnou úrokovou platbou okolo 350 miliónov libier šterlingov. Je celkom užitočné previesť túto sumu na nemecké marky, pretože takto najlepšie vidíme, že v tejto úrokovej otázke ide o medzinárodnú otázku najširšieho rozsahu.

Francúzsko dlhuje svojim domácim a zahraničným veriteľom približne 279 miliárd zlatých frankov.

Spojené štáty Severnej Ameriky, požehnaná krajina dolára, nesú verejný dlh
záťaž vo výške približne 16 miliárd dolárov.

V Kanade, Austrálii, Indii, Taliansku, Československu, Poľsku, všade nachádzame ten istý žalostný obraz beznádejného dlhu štátov a tým aj národov voči medzinárodnému kapitálu. Všade sa národný život točí okolo jednej otázky: Ako splatíme úroky z našich pôžičiek, teda z našich dlhov voči medzinárodným financiám, voči veľkému úverovému kapitálu?

Ministerstvá financií vo všetkých štátoch sú neúnavne zaneprázdnené získavaním nových daňových zdrojov, parlamenty mesiace radia k novým daňovým zákonom, ale všetok odpor je zbytočný. Pred majestátnosťou medzinárodného úžerníckeho kapitálu a jeho oprávnenými „legálnymi“ nárokmi na úrokové platby sa parlamenty a vlády znova a znova rúcajú a utláčajú svoje národy bezprecedentným daňovým zaťažením, namiesto toho, aby sa odvážili skoncovať s týmto obrovským medzinárodným podvodom jednoznačným „nie“.

Nespravodlivosť sa stala zákonom, pán otrokom.

Ako sa veci majú v našej úbohej vlasti, zažívame denne a každú hodinu.

Mladý nemecký pracovný gigant sa násilne a mocne vzchopil po tom, čo dosiahol národnú jednotu krvou a železom. Jeho neúnavná práca, jeho tvorivý duch prinášali stále nové vynálezy. Nemecký podnikateľský duch a odvaha dobyli svetové trhy. S úžasom a úzkosťou sa francúzsky a anglický úverový kapitál Rothschildovcov a iných bankových magnátov, ako aj trustový kapitál amerických finančníkov, Kahnovcov, Loebovcov, Speyerovcov atď., cítili najvážnejšie ohrození vo svojej ziskovosti. Hodnota nemeckej marky, teda kvalita a lacnosť nemeckých výrobkov, naďalej rástla, dalo sa odhadnúť, kedy marka dosiahne hodnotu dolára, kým Nemecko neprekoná anglický svetový obchod, bolo vidieť, ako sa na celom svete brali za vzor nemecké dopravné zariadenia, nemecké vzdelávacie inštitúcie, nemecké sanitárne organizácie, nemecké mestské správy, nemecké vojenské metódy, bolo vidieť, ako všade na svete nemeckí inžinieri ako priekopníci nemeckej pracovnej kapacity stavali železnice, mosty a ulice. To všetko však znamenalo, že ziskovosť požičaného kapitálu...

Machine Translated by Google

Medzinárodné financie boli ohrozené na celom svete. Medzinárodné financie sa potom rozhodli s pomocou medzinárodného slobodomurárstva obkľúčiť Nemecko a pomocou všetkých prostriedkov lží a ohovárania ho vykresliť ako nepriateľa sveta. – Eduard VII. bol v tejto šachovej hre len figúrkou posunutou vpred. Nacionalistické vášne proti Nemecku boli rozdúchané, a to v Anglicku aj vo Francúzsku. Ukazovanie politickej prehistórie svetovej vojny sem nepatrí, ale v každom prípade je isté, že nemecká strana napriek svojej vojenskej sile prehrala, pretože vo všeobecnosti nemôže byť reč o politickej protihre proti hre intríg mocností Dohody (porov. Rosenberg, Medzinárodné slobodomurárstvo 68).

Ani jediná skupina, ktorá v Nemecku ešte mala zahraničnopolitický inštinkt, Všenemecká69, nemala ani potuchy, že tento silný boj medzi ozbrojenými národmi nebol o politickom úspechu, ale smeroval k cieľu finančného podriadenia nemeckých robotníkov úrokovému otroctvu medzinárodného kapitálu. Militaristické premoženie Nemecka bolo prirodzene špeciálnym cieľom Francúzska, zničenie nemeckého námorníctva špeciálnym cieľom Anglicka, ale nad týmito oboma imperialistickými cieľmi Francúzska aj Anglicka vždy stála snaha o svetovládu medzinárodného kapitálu.

Zatiaľ čo sa národy navzájom trhali v divokom boji a krv najlepších tiekla v potokoch na bojiskách, židovstvo celého sveta sa hýbalo. Pre celé Júdu nadišiel čas žatvy.

Vysoké financie financovali svetovú vojnu; vo všetkých národoch sveta sedeli židovskí pisári v redakciách medzinárodnej tlače, klamali a podnecovali národy k stále novým útokom jeden proti druhému. 26 štátov bolo týmto spôsobom zapojených do vojny proti ústredným mocnostiam. Z východu prúdil prúd východných Židov do nemeckých krajín; tí sa tlačili dopredu, zjednávali, okrádali a obohacovali sa, zmocňovali sa bytov v mestách a získavali všetko, čo mohli získať. Vo vojensko-priemyselných spoločnostiach sa o túto záležitosť s drancovaním a zlým ovládaním nemeckej pracovnej sily starali príslušníci židovskej rasy a Židia sa presadili a presadili na všetky pozície v štáte a hospodárstve. Vnútornú demoralizáciu rovnako vedome viedli Židia, Haasovci, Dittmannovci, Cohnovi, Luxemburgovci, Barthovci, potom Parvusovci-Helphandovci, Eisnerovci, Levienovci, Gradnauerovci70, ktorých agitovali a podnecovali, podporovali ambiciózni ľudia, blázni a mocenské zločince proti nemeckému ľudu.

---

68 Alfred Rosenberg vydal dielo s názvom Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), ako aj Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) v sérii Nationsozialistische Bibliothek, zv.9.

69 Alldeutscher Verband bola nemecká nacionalistická organizácia založená v roku 1891. Počas prvej svetovej vojny združenie presadzovalo nemecké expanzívne ciele a po vojne podporovalo generála Ericha Ludendorffa (1865 – 1937) v jeho tvrdení, že Nemecko bolo vo vojne zradené („bodnuté do chrbta“) socialistami a demokratmi.

70 Hugo Haase (1863-1919) bol židovský socialista, ktorý sa v roku 1911 stal predsedom Sociálnodemokratickej strany Nemecka (SPD) spolu s nemeckým Augustom Bebelom. Vydával sa za pacifistu a v júli 1914 zorganizoval rozsiahle protivojnové zhromaždenie. Wilhelm Dittmann (1874-1954) bol prominentným členom SPD, ktorý bol odsúdený na trest odňatia slobody za účasť na štrajku berlínskych zbrojárov vo februári 1918. Počas a po novembrovej revolúcii po skončení prvej svetovej vojny zohrával Dittmann aktívnu parlamentnú úlohu ako člen Nezávislej sociálnodemokratickej strany Nemecka (USPD). V roku 1933, po nástupe Hitlera k moci, Dittmann utiekol do Švajčiarska. Oskar Cohn (1869-1934) bol židovský politik, ktorý spolupracoval s Karlom Liebknechtom, zakladateľom Spartakistickej ligy, a bol presvedčeným sionistom. Utiekol.
do Paríža v roku 1933. Rosa Luxemburgová (1871-1919) bola židovská marxistka, ktorá spolu s Liebknechtom založila Spartakistickú ligu, z ktorej sa nakoniec stala Komunistická strana Nemecka (KPD). Luxemburgovú aj Liebknechta zavraždili Freikorpsy v roku 1919. Emil Barth (1879-1941) sa pripojil k USPD v roku 1917 a bol jedným zo šiestich členov Rady zástupcov ľudu (Rat der Volksbeauftragten), ktorá bola zriadená v novembri 1918 po páde nemeckej monarchie (ďalšími členmi boli Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann a Otto Landsberg z SPD a Haase a Dittman z USPD).
Alexander Parvus (rodený ako Israel Helfand) (1867-1924) bol žid z geta z Bieloruska, ktorý zohral kľúčovú úlohu v presadzovaní marxistickej stratégie „permanentnej revolúcie“ prostredníctvom svojich rôznych medzinárodných kontaktov s Rosou Luxemburgovou, Leninom, Trockým a... Mladí Turci. Max Levien (1885-1937) bol ruský židovský boľševik, ktorý sa stal nemeckým občianstvom v roku 1913 a členom...

Machine Translated by Google

Takto sa nemecký národ definitívne zrútil zvnútra. Judská hviezda vzplanula krvavočervená. Posledný národ, ktorý pevne odolal medzinárodným financiám a ich čarodejníctvu, sa zrútil, odhodil zbrane a sklonil sa pred strašným jarmom versaillského diktátu. Krvácajúc z tisícok rán, bez vodcov, nie však kvôli vyhnaniu kniežat, pretože práve tí úplne zlyhali ako skutoční vodcovia, bol nemecký národ svojimi parlamentmi a parlamentnými vládami vedený osudným rozsudkom, ktorý sa v takýchto časoch vždy dá použiť, frázou „Aby sa predišlo horšiemu“, do úrokového otroctva úverového kapitálu.

KPD (Komunistickej strany Nemecka). V apríli 1919 Levien spolu s ďalším ruským židovským členom KPD, Eugenom Levineom (1883-1919), založil Bavorskú sovietsku republiku. Tento „sovietsky“ experiment však potlačil prezident Friedrich Ebert, ktorý na udržiavanie poriadku v Mníchove zamestnal Freikorps. Levine bol v máji 1919 Freikorpsom zatknutý a popravený, ale Levien utiekol do Rakúska a Sovietskeho zväzu, kde bol aj on popravený v roku 1937 počas Stalinových veľkých či
Georg Gradnauer (1866 – 1946) bol židovský člen SPD, ktorý po zrušení Saského kráľovstva pôsobil ako prvý ministerský prezident Saska. Ako umiernený socialista sa s pomocou Freikorpsu pokúsil potlačiť radikálov v Lipsku podľa príkladu Eberta v Mníchove. To ho stálo volebné výhry a v roku 1920 bol nútený rezignovať.

Machine Translated by Google

Versaillský diktát, Dawesov pakt a Youngov plán

Cieľ svetovej vojny bol dosiahnutý: Nemecko, najpracovitejší a najefektívnejší národ sveta, bolo odstránené ako konkurent na svetovom trhu, vojensky premožené, zbavené vodcovských síl, zvedené a otrávené falošnými marxistickými doktrínami, morálne rozpadnuté a pochované pod horou dlhov, ktorých sa už nikdy nedokáže zbaviť, ale muselo navždy slúžiť ako úrokový otrok medzinárodného kapitálu.

Podľa londýnskeho splátkového plánu muselo Nemecko uznať úrok-
s dlhom 132 miliárd zlatých mariek a k tomuto dlhu sa pripočítali aj úroky.

Bolo by to smiešne, keby to nebolo také strašne vážne a keby to nepriatelia nebrali tak nemilosrdne, presne v rozpore so všetkými prázdnymi frázami pacifistov: „ale nebude to také zlé“ a „rozumnosť zvíťazí“. Nie! Nezvíťazí! A medzinárodné financie urobia všetko pre to, aby Nemecko udržali v tomto záujmovom otroctve. Oslobodiť sa môžeme len my sami.

Hlbokou tragédiou nemeckého národa je, že hoci je vo svojom úzkom pracovnom kruhu vo všeobecnosti akokoľvek efektívny, okamžite sa stáva neistým, keď zdvihne zrak za hranice každodennej práce a postaví sa pred veľké svetové udalosti. Tu svedomitý a precízny Nemec stráca všetku mieru, stáva sa vizionárom a nadšencom. „Nemecký profesor“, ktorý vo svojej špecializácii dosahuje vynikajúce výsledky, sa zoči-voči svetským veciam stáva objektom humorných novín, od zabudnutia dáždnika až po prehnanú rozvláčnosť ideológov; nemecký dôstojník, dôverujúci vo vynikajúcu výkonnosť svojich vojsk, má sklon podceňovať duchovné nepredvídateľné faktory politickej povahy a silu myšlienok, a tým spochybňovať konečný úspech; nemecký úradník má tendenciu považovať sa za šéfa obyvateľstva namiesto toho, aby bol služobníkom celku.

Takže v nemeckom charaktere vidíme vo veľkom aj malom túto katastrofálnu črtu: Nemci sú špecialisti a snílci. Individuálne efektívnejší a pracovitejší vo všetkých špeciálnych oblastiach ako ktorýkoľvek iný národ, dokonca úplne schopní nadchnúť sa pre akúkoľvek skvelú myšlienku a s hrdinskou odvahou obetovať za ňu život, ale menej zruční v tom, aby videli a našli správne riešenie v rámci medziľahlého kruhu medzinárodných ekonomických a politických záležitostí.

Odrazom takejto základnej charakterovej črty Nemca v politickej oblasti je jeho toľko oplakávaný nedostatok národného cítenia a jeho politická neschopnosť. Priemernému Nemcovi do istej miery chýba zmysel pre veľké objednávky; preto väčšinou nechápe ani to, že tieto čísla dlhov sú v skutočnosti jeho osudom, že tieto čísla, že uznanie tohto dlhu a ochota a pokus splatiť tento dlh peniazmi a materiálnymi statkami je základným dôvodom celej zúfalej situácie nemeckého národa.
Oveľa menej však vidí, že beneficientmi tejto nemeckej platobnej povinnosti nie sú v skutočnosti ostatné národy, ale výlučne – medzinárodné financie.

Pre medzinárodné financie však nie je splatenie pôžičky vôbec dôležité, iba trvalá povinnosť platiť úroky. To a jedine preto medzinárodné financie, ktoré tvorili Versailleský diktát vo svojich finančných častiach, stanovili základnú sumu od začiatku tak fantasticky vysoko, že o splatení sa nikdy nedá ani uvažovať, ale aj pri prípadnom znížení základnej sumy (v každom prípade len so súčasným zvýšením úrokovej sadzby) bude Nemecko natrvalo držané v úrokovom otroctve.

Machine Translated by Google

Konečným cieľom bolo uvalenie tejto úrokovej vlády na našich chudobných pracovitých ľudí. svetovej vojny to bol cieľ vysokých financií a tento cieľ bol plne dosiahnutý.

Príslušné klauzuly Versailleského diktátu sú také desivé, tak jasne ukazujú celú vážnosť a ničivú tvrdosť tejto úrokovej vlády, ktorá všetko, čo máme a pre čo pracujeme, vydáva do rúk medzinárodných financií, že ich v nasledujúcich úryvkoch citujem:

> Článok 231. Spojenecké a pridružené vlády vyhlasujú a Nemecko uznáva (!), že Nemecko a jeho spojenci sú ako pôvodcovia (!) zodpovední za všetky straty a škody, ktoré Spojenecké a pridružené vlády a ich členovia utrpeli v dôsledku vojny, ktorá im bola vynútená útokom Nemecka a jeho spojencov.

Hoci sa v článku 232 dosť cynicky uznáva, „že zdroje Nemecka nestačia na zabezpečenie úplnej reštitúcie všetkých týchto strát a škôd“, napriek tomu sa požaduje povinnosť, „aby všetky tieto straty a škody boli kompenzované“.

> Článok 233 hovorí: „Rozsah škôd určí Reparačná komisia.“

> Článok 234 hovorí: „Reparačná komisia bude pravidelne preverovať platobnú schopnosť Nemecka... Nemôže však odpustiť žiadnu sumu bez súhlasu rôznych vlád zastúpených v komisii.“
>
> Článok 234 stanovuje: „Nemecko zaplatí pred stanovením konečnej výšky nároku na odškodnenie ... 20 miliárd mariek v zlate (v zlate, tovare, lodiach, cenných papieroch alebo inak)“
>
> Nemecko okrem toho vydá dlhopisy uvedené v článku 12c prílohy II.

A teraz prichádza na rad, pekne uložené a takmer na konci tohto článku 12c prílohy II v oddiele VIII takzvanej Versailleskej mierovej zmluvy, finančné a politické uškrtenie Nemecka. Tento článok 12 vo svojich najdôležitejších bodoch hovorí nasledovné:

> Komisia má všetky právomoci a vykonáva všetky právomoci, ktoré jej sú zaručené touto zmluvou.
>
> Komisia má vo všeobecnosti najkomplexnejšiu právomoc dohľadu a presadzovania práva, pokiaľ ide o otázky odškodnenia. Musí dodržiavať tieto podmienky a ustanovenia:
>
> a) Každá časť celkovej sumy stanovených pohľadávok, ktorá nie je uhradená v zlate, lodiach, cenných papieroch alebo tovare alebo iným spôsobom, musí byť zabezpečená Nemeckom za podmienok určených Komisiou prevodom zodpovedajúcej sumy na dlhopisy alebo záväzky akéhokoľvek druhu, aby sa dosiahlo uznanie dlžnej sumy.
>
> b) Komisia bude pravidelne hodnotiť platobnú schopnosť Nemecka a skúmať nemecký daňový systém (!), aby sa v prvom rade všetky príjmy Nemecka vrátane príjmov určených na úrokovú a dlhovú obsluhu jeho domácich úverov prednostne (!) použili na úhradu súm, ktoré dlhuje z titulu alebo

Machine Translated by Google

reparácie a po druhé, aby sa získala istota, že nemecký daňový systém je presne (!) rovnako represívny ako systém ktorejkoľvek inej mocnosti zastúpenej v Komisii.

Tento odsek je diabolsky zameraný na trvalé utláčanie Nemecka, prakticky obsahuje možnosť, s odkazom na nejaký malý lúpežnícky štát, v ktorom sú vyhlásené neobmedzené dane, jednoducho stanoviť uvalenie rovnakých daní aj v Nemecku. Zároveň však s brutálnou otvorenosťou pripúšťa, že aj ostatné národy by mali byť držané v rovnakom dlhovom otroctve. A teraz prichádza neslávne známy odsek c.

c) S cieľom uľahčiť a uskutočniť obnovu hospodárskeho života v spojeneckých a pridružených krajinách Komisia, ako je dohodnuté v článku 232, prijme od Nemecka prvú platbu ako záruku a uznanie jeho viny, pozostávajúcu z dlhopisov splatných držiteľom v zlate, ktoré sú oslobodené od akejkoľvek dane alebo poplatku akéhokoľvek druhu (!), ktoré zavedú alebo môžu zaviesť vlády Ríše alebo nemeckých štátov. Tieto dlhopisy sa vydávajú v splátkach (!) a to v troch splátkach, ako je stanovené nižšie: 1. 20 miliárd zlatých mariek sa má vyplatiť okamžite. 2. 40 miliárd zlatých mariek sa vydá v dlhopisoch, ktoré majú niesť úrok s dodatočným poplatkom 5 % + 1 % na amortizáciu od roku 1926. 3. Okamžite sa vydá písomný záväzok zaplatiť ďalších 40 miliárd zlatých mariek v dlhopisoch s krytím 5 % úrokom.

Táto klauzula je jadrom celého versaillského diktátu. Vieme, že londýnsky Ultimatum71 nielenže stanovilo menej platieb, ale naopak, stanovilo celú sumu na 132 miliárd zlatých mariek. Článok 16 potom výslovne uvádza: „Od 1. mája 1921 musí nemecká vláda platiť úroky zo svojho dlhu.“ Úroková sadzba je stanovená na 5 percent.

Nasleduje článok 17, ktorý upravuje každé porušenie:

Článok 17. Ak by sa Nemecko oneskorilo s plnením akéhokoľvek dlhu, ktorý mu ukladá predchádzajúca časť zmluvy, Komisia bude o tomto porušení okamžite informovať každú zúčastnenú mocnosť a súčasne navrhne opatrenia, ktoré sa majú proti nemu prijať.

A teraz nasleduje jedna z najškandalóznejších klauzulí celej zmluvy:

Článok 18. Nemecko sa zaväzuje, že opatrenia, ktoré Spojenecké a pridružené mocnosti považujú za oprávnené (a čo by nebolo oprávnené v očiach nepriateľov?) prijať proti úmyselnému (!) nedodržaniu podmienok Nemecka, nebude interpretovať ako nepriateľské zaobchádzanie (!). Tieto opatrenia by mohli pozostávať zo zákazov dovozu a hospodárskych a finančných sankcií a vo všeobecnosti (!) zo všetkých opatrení (!), ktoré by sa príslušným vládam mohli zdať ako vyžadované okolnosťami.

Touto klauzulou sa prirodzene otvárajú dvere a brány každému, aj tomu najbrutálnejšiemu teroru a nemecká vláda ďalej výslovne podpísala, že nesmie brať do úvahy ani

71 Po tom, čo Medzispojenecká reparačná komisia v januári 1921 stanovila sumu, ktorú malo Nemecko zaplatiť ako reparácie, na 269 miliárd zlatých mariek, britský premiér David Lloyd-George predložil 5. mája 1921 nemeckému veľvyslancovi v Londýne šesťdňové ultimátum, podľa ktorého, ak Nemecko neuzná vrátenie 132 miliárd mariek (trochu odlišný výpočet ako 269 miliárd z januára), ako aj ďalšie ustanovenia Versaillskej zmluvy, Spojenci obsadia Porúrie.

Machine Translated by Google

najväčší útlak, vraždenie Nemcov, najbrutálnejšie vyhostenia, drancovanie, ničenie atď. „ako nepriateľské zaobchádzanie“!

Toto písomné odovzdanie nemeckého ľudu krutému, pomstychtivému a neúprosnému nepriateľovi je, ďalej, predpokladané navždy, pretože článok 23 hovorí:

> Komisia bude rozpustená, keď Nemecko a jeho spojenci zaplatia všetky sumy, ktoré dlhuje za plnenie tejto zmluvy alebo podľa rozhodnutí Komisie, a keď budú všetky tieto sumy alebo ich ekvivalenty rozdelené medzi zúčastnené mocnosti.

Toto je večné úrokové otroctvo Nemecka.

Možno teraz naši politickí priatelia a nepriatelia pochopia, čo sa má chápať pod úrokovým otroctvom, možno pochopíme, prečo je zrušenie tohto strašného úrokového otroctva stredobodom našich požiadaviek. Možno pochopíme aj to, prečo je v prípade tejto požiadavky medzinárodná otázka prvoradého významu. Pre Nemecko je to jednoducho otázka osudu a dokonca aj pre ostatné národy je to najrozhodujúcejšia otázka pre oživenie.

V porovnaní s touto medzinárodnou otázkou všetky ostatné otázky strácajú na význame, pretože bez prerušenia úrokového otroctva nie je vo všeobecnosti možný vzostup produktívnych národov. Ak by sa zachovalo úrokové otroctvo, ktoré sa teraz začalo, boh Mamon by už nastúpil na trón. Boh je mŕtvy, duše národov umierajú, svet zapĺňa ľudský neporiadok ako úrokoví otroci medzinárodných financií. Peniaze vládnu svetu.

Predpisy Versaillského diktátu boli základnými bodmi, ktoré v roku 1924 nahradil Dawesov pakt. Po obavách z inflácie malo ďalšie drancovanie Nemecka pokračovať „na pevnejšom základe“. Vysoké financie umožnili vydávať najrôznejšie záruky, medzi ktorými treba spomenúť najvýznamnejšie a najďalekosiahlejšie odštátnenie Reichsbanky a ríšskych železníc. Napriek všetkým proroctvám o „striebornom oblaku“ sa nemecká ekonomika naďalej rúcala a nemožnosť platieb podľa Dawesovho paktu si nakoniec uvedomili aj slepo zúriví sadisti jeho implementácie. Namiesto Dawesovho paktu nastúpil Youngov plán. Mal priniesť „úľavy“. Teraz je koniec.

príď.

Najpresnejšie informácie poskytuje 7. zväzok Národnosocialistickej knižnice (cena 1,80 marky) o hrôzach Dawesovho paktu, ktorý obsahuje dotlač pôvodného textu spolu s komplexným kritickým komentárom. 13. zväzok tejto série sa zaoberá hlavnými bodmi Youngovho plánu.

Machine Translated by Google

Úverová ekonomika

„Ak štát potrebuje peniaze, musí si ich požičať od tých svojich občanov, ktorí ich majú viac, ako sami dokážu použiť. Za vrátenie týchto peňazí musí prirodzene platiť úroky, inak ich nedostane, veď už má dosť problémov so splácaním svojich pôžičiek."

Túto formuláciu použil so mnou bývalý socialistický minister Dr. David72 v diskusii v Berlíne. Túto formuláciu som sem umiestnil zámerne, pretože príkladným spôsobom odráža záujem kapitalistického spôsobu myslenia našej doby; fakt, že on bol zo všetkého najmarxistom, dodáva celku zvláštnu príťažlivosť.

Teraz viem zo stoviek diskusií a prednášok, že vyššie uvedená formulácia je tak plne odvodená zo súčasného sveta ideí úrokového kapitalizmu, že sotva niekto pocíti falošnosť tohto vysvetlenia úrokovej a dlhovej ekonomiky štátu, nieto ešte naň nájsť správnu odpoveď.

Toto má veľmi jednoduchý psychologický dôvod, a to, že vyššie uvedené vysvetlenie sa vzťahuje na pokrytie peňažnej potreby súkromného človeka v rámci úrokovo-kapitalistickej formy ekonomiky.

Pre jednotlivého súkromného človeka, ako aj pre súkromnú ekonomiku vo všeobecnosti, platí veta: „Ak niekto potrebuje peniaze, musí si ich požičať za úrok od tých, ktorí vlastnia viac peňazí, ako sami dokážu použiť."

Musíme sa však vyhnúť odpovedaniu na otázky národného finančného hospodárstva zo súkromno-kapitalistického hľadiska, ale zo štátneho. Myslím tým, že by bolo naozaj veľkým nešťastím, keby sa tento súkromno-ekonomický spôsob myslenia jednoducho bezvýhradne preniesol do národného hospodárstva.

Štát so svojimi mocenskými nástrojmi, svojou suverénnou mocou, v skutočnosti nemožno stotožňovať so žiadnym náhodným súkromným človekom. Štát má tri mocné možnosti, prostredníctvom ktorých si na základe svojej suverenity môže zabezpečiť plnenie svojich úloh. Sú to jeho služobná suverenita, jeho mincová suverenita a jeho finančná suverenita.

Pod služobnou suverenitou sa rozumie zvrchované právo štátu pozývať svojich občanov k bezplatným službám. Táto suverenita štátu nad jednotlivcom sa najsilnejšie prejavuje v povinnej vojenskej službe a ešte viac vo vojnovej službe. Tvárou v tvár požiadavkám, ktoré môže štát klásť na svojich občanov vo vojnovom čase, musia všetky súkromné zreteľnosti ustúpiť. Rodina, povolanie, podnikanie a zárobok, všetko musí byť ticho, keď štát volá svojich synov pod vlajku. Štát však môže povolať svojich občanov nielen k vojnovej službe, ale aj k veľkým hospodárskym podnikom. Spomíname si na zákon o pomocnej službe, ktorý však, žiaľ, na rozdiel od vojenskej služby poskytoval vysokú a stále rastúcu odmenu za vykonané služby, takže čoskoro vznikla hlboká priepasť medzi frontovými vojakmi, ktorí museli denne obetovať svoje životy za vlasť – bezplatne – a tými, ktorí boli zamestnaní vo vlasti, chránení za frontom, za vysokú mzdu. Len mimochodom si možno pripomenúť aj silné výkony iných národov, ktoré boli založené na služobných povinnostiach: spomíname na stavbu Čínskeho múru, obkľúčenie našich stredovekých miest.

Prakticky by teda bolo úplne v právomoci štátu

72 Eduard David (1863 – 1930) pôsobil ako minister vnútra vo Weimarskej republike od júna do októbra 1919.

Machine Translated by Google

oživiť a rozšíriť starú ručnú a tímovú službu73 a riešiť s nimi týmto spôsobom veľké hospodárske úlohy na likvidáciu existujúcich síl.

Mincová suverenita štátu je druhým zdrojom moci, z ktorého môže štát priamo pokryť svoju potrebu peňazí. Nikto nespochybňuje právo štátu raziť mince alebo vydávať štátne pokladničné bankovky, ba dokonca štát na základe svojej suverenity vyrábal peniaze zo všetkých možných zdrojov. Z medi, niklu, železa, porcelánu, hliníka a predovšetkým z papiera. Stačí mi spomenúť na časy, keď naša ríšska vláda považovala za oprávnené vydávať denne 100 000 000 000 000 mariek a stále viac nových papierových peňazí. Nebudeme sa tu podrobnejšie zaoberať otázkou, či to bolo správne a prijateľné, musíme tu len konštatovať, že štát môže skutočne pokryť svoju potrebu na základe svojej mincovej suverenity a že nie je nútený „požičiavať si peniaze na úrok od tých svojich občanov, ktorí ich majú viac, ako sami dokážu použiť".

Finančná alebo daňová suverenita štátu rovnako nebude môcť byť nikto napadnuteľná a ten, kto by ju napadol a snažil sa ju vykonávať prakticky ako jednotlivec, by mohol pocítiť autoritu štátu v podobe súdneho exekútora. Finančná alebo daňová suverenita štátu, teda právo štátu využívať finančné služby pre svojich občanov, je také zrejmé a staré ako štátne štruktúry. Táto forma je tiež najprirodzenejšia a najzdravšia, aj keď v tejto oblasti bolo pre našu dobu vyhradené premeniť rozumný zmysel zdaňovania na úplný nezmysel a urobiť z daňového systému prostriedok na totálne drancovanie ľudí v prospech nadnárodných finančných mocností. Ani tu by nás otázka prípustnosti daní nemala ďalej zamestnávať, ale len skutočnosť, že štát je veľmi dobre schopný pokryť svoju peňažnú potrebu prostredníctvom daní, teda opäť spôsobom, ktorý nie je otvorený súkromnej ekonomike, ale ktorý absolútne odstraňuje zo štátu nutnosť uspokojiť svoju peňažnú potrebu prijatím povinnosti platiť úroky voči kapitalistom.

Štát, rovnako ako každý súkromný človek, má prirodzene ďalšiu možnosť pokryť svoju potrebu zadlžením. Ale to je už pre súkromného človeka dvojsečná zbraň; pre štát je to však, povedané jednoduchou a dobrou nemčinou, najhlúpejšia vec, akú môže vôbec urobiť. Nie je to však len najhlúpejšia vec, ale je to vyslovene zločin voči poslaniu štátu ako ochrancu spoločných záujmov.

Úverová ekonomika štátov prakticky zničila štáty a odovzdala ich do rúk medzinárodných financií, odovzdala bohatstvo národov finančným mocnostiam a dnes sú štátne úvery tou strašnou pijavicou, z ktorej sa národy nedokážu oslobodiť a skrze ktorú sa bezmocne zrútia, ak rozhodne neskoncujeme s týmto prízrakom zlomením úrokového otroctva.

Týmto sa nachádzame uprostred oblasti národnej finančnej politiky, teda v oblasti, v ktorej sa bežný Nemec vôbec necíti ako doma. Čo si teraz počať so všetkými tými mnohými a veľkými číslami? Bežný občan štátu vo všeobecnosti nečíta rozpočtové diskusie a má takú náboženskú úctu k tajným cestičkám a klamlivým spôsobom finančného umenia, že by sa ich najradšej úplne zbavil. V podvedomí to určite súvisí aj s tým, že každý jednotlivec v sebe nosí taký slabý cit pre daňovú suverenitu štátu a nikto si neželá, aby mu boli pripomínané čísla. Až keď mu do domu priletia daňové papiere, moderný človek si všimne, že sa ho tieto veci v skutočnosti značne týkajú a že je vždy obeťou každého druhu falošnej národnej finančnej politiky.

73 Poľnohospodárske služby, či už manuálne alebo so zvieratami, ktoré od farmárov požadovali ich páni v stredoveku

Machine Translated by Google

Je mimoriadne pozoruhodné, že záležitosti národnej finančnej politiky v podstate nie sú vôbec také nepriehľadné a tajomné, ako sa na prvý pohľad zdajú, ba dokonca sú v podstate také jasné a jednoduché, že ich dokáže pochopiť každý priemerný človek, aspoň v ich hrubých rysoch.

Preto nie je potrebné žiadne rozsiahle ústavné vysvetľovanie, že štát má veľmi dobre opísané možnosti na pokrytie svojej peňažnej potreby, pretože každý vie a na vlastnej koži zažil, aká je podstata služobnej suverenity štátu, a každý denne dostáva do rúk papierové bankovky vydané štátom a nikto nie je ušetrený od dane. Bolo by preto najprirodzenejšie na svete, keby štát pokrýval svoju peňažnú potrebu výlučne týmito tromi spôsobmi.

Pre súkromného človeka však tieto tri cesty nie sú otvorené, pretože by nemohol úspešne požiadať svojho blížneho o prácu alebo daňové služby, ani by nebol v bezpečí, keby sa sám pokúsil tlačiť peniaze a uviesť ich do obehu. Pre neho existuje v skutočnosti iba cesta k zadlženiu sa na úrokoch, ak si už absolútne myslí, že sa môže uspokojiť iba s peniazmi iných a nemôže sa vyhnúť zadlženiu.

Ale to, že štát vo všeobecnosti považuje za správny jediný prostriedok na prijímanie úročených pôžičiek – teda dlhov, keď peniaze potrebuje a svoje ďalšie suverénne práva dnes uplatňuje len zákerným spôsobom, aby od ľudí vymohol vzniknuté dlhy, sú podmienky, pre ktoré márne hľadáme rozumné vysvetlenie. V skutočnosti na to neexistuje žiadne rozumné vysvetlenie, iba fakt, že celé naše myslenie, dokonca aj v národných finančno-politických záležitostiach, je smerované alebo skazené súkromnokapitalistickým spôsobom. Pri takomto všeobecnom znečistení verejnej mienky zohrávajú takéto zdanlivo logické vysvetlenia úverovej politiky štátu, o akých som informoval, veľkú, ba až mimoriadne dôležitú úlohu.

Žid sa ukázal byť majstrom psychagógie aj v týchto záležitostiach. V takýchto prípadoch je vždy veľmi ťažké nehovoriť hneď všeobecne o priamej korupcii zodpovedných štátnikov, predpoklad je zrejmý, a predsa vo väčšine prípadov nešlo o korupciu, ale len o neistotu v záležitostiach finančného a úverového systému, krátkozrakosť a uspokojenie sa s vlastnou samoľúbosťou, ktoré viedli k tomu, že štátne finančné správy pomaly, ale isto upadali do úverového delíria, z ktorého doteraz nevidia východisko.

K tomuto vývoju okolností veľmi podstatne prispela skutočnosť, že financovanie veľkých verejných prác, ako je výstavba železníc atď., ktoré sľubovali príjem, prostredníctvom pôžičiek sa spočiatku považovalo za neškodné. Rozhodlo sa takto: Z príjmov železníc alebo vodných ciest sa dajú okamžite pokryť úroky, potom máme ceny skutočne pod kontrolou. Štát si s vlastnými zdrojmi nemôže naraz odobrať takéto rozsiahle práce zo svojej pokladnice, a tak s radosťou prijíma ponúkanú úverovú pomoc bánk. To vláde odstraňuje starosti so schvaľovaním nových daní v štátnom parlamente, likvidné zdroje štátu sa nevyžadujú a železnice môžu ľahko platiť úroky z prebytkov. Zvodné umenie úverového kapitálu, ktorý sám o sebe nemôže s peniazmi nič urobiť, ak nenájde nikoho, kto by mu ich vezmel a navyše im zaplatil úroky, dokázalo zmeniť čierne na biele a urobiť zo samotného štátu vyberača úrokov pre súkromný kapitál.

Aj tá najjednoduchšia ekonomická úvaha zo strany vlády alebo parlamentu, ktoré si uvedomujú svoju zodpovednosť, by však mala viesť k tomuto: Ak niekto postaví železnice zo zahraničných peňazí a musí za to rok čo rok platiť iba 5 % úrok so všetkým, čo s tým súvisí, splatí celú sumu už za 20 rokov jednorazovo, za 40...

Machine Translated by Google

už dvakrát roky a ten istý dlh zostáva nesplatený. Tieto mimoriadne sumy, ktoré mnohonásobne prevyšujú počiatočné investičné náklady, musia byť skutočne opäť nepriamo vybrané od ľudí, celého obyvateľstva, ktoré musí platiť železničné dopravné tarify zvýšené presne podľa týchto úrokových súm. Jednorazové oznámenie ľuďom o veľkom železničnom poplatku je, alebo by bolo, lepšie. Potom by tieto poplatky boli, samozrejme, niekoľko rokov dosť utláčajúce, ale tiež nie oveľa dlhšie, pretože dopravné náklady a železnice by sa veľmi skoro stali skutočne dlhovým majetkom štátu, ktorý by mu neskôr zabezpečil veľké ročné príjmy. Ale je to starý príbeh, že človek by radšej odsekol psovi chvost kúsok po kúsku, pretože si myslí, že by to pre neho bolo oveľa menej bolestivé. Prirodzene, opak je pravdou. Investičné náklady takéhoto národného podniku musí síce platiť obyvateľstvo, ale ak sa rozvíjajú na pôžičky, potom sa nevyhnutne pridávajú aj úroky, ktoré v priebehu rokov mnohonásobne presiahnu samotný dlh. Preto je čírou finančnou hlúposťou financovať takéto verejné práce prostredníctvom pôžičiek. Už tu môžeme poukázať na to, čo zachráni štát pred jeho úverovým šialenstvom: nikto nemôže štátu zakázať, napríklad pre takéto výrobné podniky, vydávať dobropisy, štátne pokladničné dobropisy a tým platiť za práce. Takéto vytvorenie peňazí štátu v prípadoch, kde nemôže byť vôbec žiadna inflácia, pretože aj pre nové žetóny existuje nová hodnota, by jedným ťahom vyriešilo všetky ťažkosti a navždy oslobodilo štát a ľud od úročeného dlhu voči súkromnému kapitálu.

Túto problematiku budeme musieť podrobnejšie rozobrať na inom mieste. Zručná finančná správa by mala byť schopná zariadiť veci tak, aby sa takéto rozsiahle práce vykonávali zo špeciálnych daní spolu s využitím iných zdrojov príjmov štátu a len s čiastočnou emisiou nových bankoviek. Táto možnosť by sa samozrejme do značnej miery uskutočnila len vtedy, ak by sa všetky ostatné štátne výdavky, najmä takzvané neproduktívne na správu, výkon spravodlivosti, vzdelávanie atď., dali pokryť z prebytkov štátnych obchodných podnikov.

Vzhľadom na súčasnú zbesilú deficitnú ekonomiku železníc, pôšt atď. to môže znieť ironicky, a predsa sme od takýchto možností neboli až tak ďaleko, ako som ukázal už v roku 1919 vo svojej prvej publikácii v Süddeutsche Monatshefte (február) „Čo teraz?“ pod nadpisom „Radikálne prostriedky“. Od tohto ideálneho stavu národného finančného hospodárstva nás delila len úroková povinnosť štátu voči súkromnému kapitálu. Tomuto zabránila už vtedy platná ilúzia, že štát, keď potrebuje peniaze, musí ich jednoducho na úrok napumpovať do seba.

Je jasné a každý by mal byť schopný sledovať moje vysvetlenia, že štát v žiadnom prípade nie je odkázaný na cudzie peniaze, teda na zadlžovanie, keď chce niečo podniknúť, že by napríklad mohol požadovať prácu a tímovú službu a že by nakoniec bol nepochybne oprávnený vydávať štátne pokladničné dobropisy na takéto účely, aby s nimi tieto diela zaviedol bez zaťaženia ľudí. Takýto postup by mal obrovskú výhodu, že by takéto diela od začiatku oslobodil od akejkoľvek úrokovej a mýtnej povinnosti; diela by sa okamžite stali voľným a bezdlžným štátnym majetkom. Z príjmov diel by sa skutočne dali vydané štátne pokladničné poukážky v krátkom čase spätne vykúpiť a zničiť; produkty takýchto diel alebo ceny nákladnej a osobnej dopravy by sa mohli značne znížiť. Tým by sa vo všeobecnosti mohli poskytnúť najväčšie služby celému národnému hospodárstvu, štát by mohol získať pomerne významné zdroje príjmov, ktoré by boli najužitočnejšie pre celé národné spoločenstvo a tiež by samotný štát urobili úplne nezávislým od vysokých financií. Ale mal by byť aj...

Machine Translated by Google

Pretože štát je pánom finančného systému a nie vysoké financie, to znamená, že to tak bude aj v národnosocialistickom štáte budúcnosti.

Bol to v skutočnosti psychogogický podvodný trik, že banky uspeli v tom, že neumožnili takéto zrejmé a samozrejmé myšlienkové procesy, ktoré – akonáhle sú vyjadrené – už nemožno vyvrátiť, a že štát a ekonomiku zmiatli vyššie uvedenou vetou a zatiahli ich do úrokového otroctva kapitálu.

Viem, že aj keď sú tieto veci teraz jasné ako biele svetlo, mnohí z mojich čitateľov stále nedôverujú svojmu zdravému ľudskému rozumu a jednoducho nechcú uveriť, ako je takáto absurdita možná, a radšej predpokladajú: „To nemôže byť pravda, naši štátnici nemohli byť takí hlúpi – ale ja to jednoducho neviem posúdiť.“ Toto priznanie k nedostatku úsudku, pokiaľ ide o takúto očividnú neschopnosť štátu vo finančno-politických záležitostiach, je dvojnásobne v rozpore s inak otvoreným hľadaním chýb a sťažovaním sa na štátne opatrenia a so skutočnosťou, že ide o záležitosti, ktoré najviac zasiahnu každého jednotlivca po jeho peňaženke.

Týmto ľuďom by som rád zanechal na zváženie ďalší pohľad, ktorým je súvisiace so spôsobom schvaľovania úverov prostredníctvom krajinského alebo ríšskeho parlamentu.

Takéto rozsiahle štátne úlohy sa v parlamentoch skutočne dôkladne prerokúvajú. Po dlhých debatách sú úvery nakoniec „schválené“. Priemerný štátny občan si teraz myslí, že je teraz všetko v poriadku a že štát, ktorý je v skutočnosti taký bohatý a mocný, už schválené milióny vlastní. Pomerne múdri ľudia sa možno ešte poškriabu za uchom a povedia si: „To znamená opäť nové dane.“ Myslím si však, že môžem smelo tvrdiť, že okrem zasvätených – ku ktorým nemusia patriť ani poslanci, ani ministri – si možno nanajvýš jeden uvedomí, že toto veľké schválenie úveru v krajinskom alebo ríšskom parlamente neznamená nič iné ako povolenie nechať si tento „úver“ požičať s úrokom iným spôsobom. Toto „schválenie úveru prostredníctvom parlamentu“ teda oprávňuje iba príslušného ministra získať tento úver s úrokom vo veľkých bankách. Týmto spôsobom sa „schválenie úveru prostredníctvom parlamentu“ prirodzene stáva fraškou, komédiou, pretože celé obyvateľstvo – ktoré musí v konečnom dôsledku platiť za kapitál a úroky – nebolo v pozícii, aby tento „úver“ skutočne poskytovalo, nie, musí byť najprv vytvorený veľkým úverovým kapitálom.

Jedinou logickou a prirodzenou vecou by v skutočnosti bolo, že v prípade schválenia úveru parlamentom by súčasne a automaticky existovalo aj schválenie, že štátna banka by teraz tiež vyplácala alebo autorizovala schválené sumy na základe platobných príkazov od vykonávacích orgánov príslušným podnikateľom.

Úvery sú schválené, pre potrebnú menu sa musí niečo urobiť; preto je nezmyselné, ak – ako je to teraz bežné – sa najprv musí vypísať pôžička a potom kapitalisti práve „schválené“ úvery v istom zmysle poskytnú druhýkrát.

Teraz by sa dalo tvrdiť, že prebytočné peniaze od štátu sa čerpajú práve týmto spôsobom a že to musí mať priaznivý vplyv na celkovú finančnú situáciu krajiny, že takýto úverový manažment bude fungovať spôsobom znižujúcim infláciu. Ale to prirodzene v žiadnom prípade nie je pravda, a to z dôvodov, ktoré nemôže spochybniť žiadny bankový expert. Dá sa pripustiť, že oveľa menšia časť takýchto zmeniek a splátok takýchto pôžičiek sa platí v hotovosti, ide tu o okruh malých sporiteľov, ktorí sa s takýmito zmenkami dostanú do banky, ktorí si ušetrili pár stoviek alebo tisíc mariek, ktoré by teraz chceli investovať do úrokového certifikátu, do takého magického papiera, z ktorého stačí každý rok vystrihnúť len kúsok, aby sa mu vyplatila určitá suma bez toho, aby certifikát stratil na hodnote. Ale peniaze, ktoré takto vstupujú do banky, sú dosť...

Machine Translated by Google

zanedbateľné. Okrem toho banky, v ktorých sú tieto peniaze uložené, vôbec neprevádzajú tieto hotovostné sumy do štátnej pokladnice, ale prevod takýchto zmenkových súm sa vykonáva výlučne prostredníctvom prevodu alebo zúčtovania.

Ale všetky väčšie zmenky takýchto pôžičiek realizujú kapitalisti už od začiatku, vo svojich bankách, bezhotovostným prevodom alebo prostredníctvom bankových transakcií.
atď.

V skutočnosti sa teda do rúk štátu nedostávajú žiadne hotovosti a ak ich dostane, musí ich okamžite poskytnúť na vykonanie svojich prác. Táto údajná výhoda teda neexistuje. Naopak, toto vyplýva z toho: Štát, ako vieme, vydáva za požičané sumy takzvané cenné papiere alebo dlhopisy. Tieto štátne dlhopisy sú jemne, alebo nie tak jemne, vytlačené papiere, ktoré obsahujú dlhový nástroj opatrený všetkými štátnymi zárukami prijatých súm a okrem toho aj potrebné určenia dátumov splácania úrokov a na vlastných kupónových listoch kupóny, na základe ktorých sa štát zaväzuje platiť štvrťročne, polročne alebo ročne úroky zo sum uvedených v kupónovom liste.

Okrem toho sa k tomuto kupónovému hárku pridáva ďalší tzv. obnovovací certifikát (talón), ktorý oprávňuje majiteľa na získanie nového kupónového hárku, ak platnosť prvého hárku uplynula po určitom počte rokov.

Takýto štátom vydaný cenný papier, za ktorý štát ručí celým svojím majetkom, či už ide o kapitál a úroky, určite znamená kúpnu silu vlastníka. Vlastník takýchto štátnych certifikátov si síce môže za tieto certifikáty kedykoľvek niečo kúpiť, či už ich dá priamo ako platbu, alebo ich najprv predá na burze alebo u banky a potom z výťažku zaplatí v hotovosti.

Teraz niet vôbec pochýb o tom, že vydávanie nových cenných papierov štátom znamená vytvorenie dodatočnej kúpnej kapacity – či je to správne alebo opodstatnené, nás tu teraz nezaujíma –, to isté by sa stalo napríklad, keby štát tlačil nové papierové peniaze. Rozdiel by spočíval v tom, že v jednom prípade by sa vydávali cenné papiere, ktoré by štát okrem dlhu zaťažovali aj trvalým úrokovým záväzkom, zatiaľ čo v prípade novej emisie papierových peňazí úrokový záväzok vôbec neprichádza do úvahy. Už teraz teda vidíme, že tá posledná forma by bola v každom prípade pre štát a ľud výhodnejšia.

Ak však teraz budeme ďalej sledovať metódu takéhoto financovania, ukáže sa, že priame financovanie veľkých štátnych prác s vyhnutím sa úverovej ceste odhaľuje ďalšie obrovské výhody.

Videli sme, že súčasná forma financovania štátnych prác vedie k vytvoreniu dodatočnej kúpnej kapacity, ktorú predstavuje vydávanie nových zabezpečovacích certifikátov. V tomto prípade prirodzene budú a musia byť všetky nové sumy úverov poskytnuté naraz, aj keď železnice, vodné cesty atď., ktoré sa majú vybudovať nanovo, sú len vo fáze výstavby a stále nepredstavujú žiadnu skutočnú hodnotu hodnú zmienky.

Ak sa pristúpi k financovaniu takýchto veľkých štátnych prác spôsobom, ktorý som navrhol, potom najprv zmiznú obrovské náklady na reklamu pôžičky. Možno si spomenieme, aké obrovské sumy sa spotrebujú len na tendre v novinách. Ďalej miznú percentá, ktoré sa od začiatku poskytujú bankám a iným úverovým inštitúciám. Aj tie sú opäť milióny. Navyše, existuje tendencia poskytovať pôžičky pod nominálnou hodnotou, inými slovami, za 1000-marcový dlhopis musí kupujúci týchto certifikátov zaplatiť iba o 970 mariek viac alebo menej, a napriek tomu dostane celú sumu s úrokmi. Aj to sú straty, ktoré od začiatku...

Machine Translated by Google

stať sa záťažou pre štát alebo podnik a v prospech kapitalistu. V skutočnosti má človek tendenciu „ozdobiť“ takéto pôžičky inými lákadlami, ako sa hovorí na burze, tým, že ponúka mimoriadne výhody, ktoré môžu zahŕňať aj oslobodenie od dane. Spomínam si tu na prémiovú pôžičku na ťažbu, ktorá vykazovala najfantastickejšie z takýchto lákadiel, ku ktorým sa kedy štát znížil. Diabol lotérie a hazardných hier bol použitý v službách reklamy na pôžičku v tom, že sľuboval vyplatenie miliónových výhier z veľmi veľkého množstva 1000-markových dlhopisov; okrem toho sa ponúkali takzvané bonusové platby a ďalej ohlásená úroková sadzba 5 %, ktorá však bola zabezpečená klauzulami, a navyše v prípade série daní bola prémiová pôžička na sporenie oslobodená od všetkých daní! Odkiaľ chcel niekto získať obrovské sumy na zaplatenie týchto prémií a dávok, týchto rozprávkových výhier v lotérii, nikto nezohľadňoval – hoci každému serióznemu a vnímavému človeku muselo byť jasné, že všetky tieto sumy by sa museli opäť vytiahnuť z vreciek ľudí. Pretože vtedy prijaté sumy boli okamžite použité na najnaliehavejšie výdavky. Toto všetko sú finančno-politické zločiny proti ľudu, pri ktorých sa človek musí len čudovať, s akou drzosťou sú zinscenované.

Ak by sa teda vôbec nepôjde cestou pôžičiek, ale priamo cestou priamej tvorby peňazí, potom by sa odstránili všetky tieto ťažké a nespravodlivé záťaže štátneho rozpočtu – ani by sa nemuselo naraz získavať potrebné sumy v nových papierových peniazoch, ale to by sa mohlo diať pomerne pomaly, podľa toho, ako budú pokračovať aj nové práce. To by malo ďalšiu obrovskú výhodu, že by nemohlo byť pochýb o emisii nekrytých peňazí, pretože nové peniaze budú poskytnuté až po dokončení ďalšej značnej časti prác. Museli by sme tu fungovať s peniazmi plne krytými reálnymi hodnotami, teda s peniazmi, ktoré sú stabilné, s peniazmi, ktoré sú kryté toľkými hodinami vykonanej práce.
Ale ani táto forma postupnej emisie nových peňazí na výstavbu, ktorá sa už teraz javí oveľa priaznivejšia, nie je v žiadnom prípade konečným krokom. Vôbec sa totiž neukáže ako nevyhnutné uviesť do obehu sumu peňazí zodpovedajúcu novovytvoreným dielam, pretože novovydané bankovky sa skutočne opäť vracajú do verejných štátnych pokladníc; môžu byť teda opäť vydané bez toho, aby bolo potrebné uviesť do obehu nové série. A teraz poďme o krok ďalej, teda vyhlásme emisiu vlastných nových peňazí pre takýto špeciálny štát...
úlohy ako samy osebe v zásade vôbec nie nevyhnutné, aj keby sme veľmi dobre vedeli vysvetliť prípustnosť a najmä jasnosť procesu financovania pri vydávaní vlastných peňazí na výstavbu a chceli by sme sa ho na určité účely držať.

Týmto posledným krokom je úplné bezhotovostné financovanie takýchto štátnych úloh. Ako už bolo uvedené vyššie, je mylné predpokladať, že štát by prostredníctvom pôžičky získal hotovosť, ktorou by mohol zaplatiť podnikateľom a pracovníkom na stavbách železníc alebo elektrární Podnikatelia si však budú musieť každý týždeň z bánk vyberať potrebné sumy na úhradu svojej práce v hotovosti. Banky musia tieto mimoriadne vysoké nároky na svoje štátne akcie opäť pokryť z centrálnych bánk alebo Reichsbanky atď. Teraz, v normálnych časoch, celá existujúca likvidita už plne postačuje na týždenné výplaty miezd celej pracovnej sily a je v podstate ľahostajné, či sa napríklad dočasne väčšie množstvo pracovných síl sústredí na jednom mieste pri výstavbe bavorskej elektrárne Walchensee, pretože ak by tam neboli zamestnaní, museli by aj pri rozmiestnení v iných podnikoch očakávať a dostávať svoje týždenné mzdy alebo dostávať peniaze prostredníctvom poistenia v nezamestnanosti. To znamená, že je celkom všeobecnou úlohou štátu starať sa o celkovú potrebu platobných prostriedkov pre celý národ.

Machine Translated by Google

ekonomiky bez ohľadu na to, či je na jednom mieste dočasne zamestnaných viac pracovných síl na vykonávanie rozsiahlych štátnych prác alebo nie.

Poskytovanie platobných prostriedkov na výplatu miezd a vykonávanie ostatných bezhotovostných prevodov podnikateľom sú úlohami platobných transakcií a nemajú vôbec nič spoločné s úverovou situáciou.

Preto by bolo najzrejmejšie a najprirodzenejšie, keby schválenie úveru na nejaké rozsiahle štátne práce prostredníctvom zákonného zastúpenia celého obyvateľstva bolo zároveň viazané aj na povolenie, aby štátna banka na základe týchto schválených úverov vykonávala potrebné platby. Samozrejme, bežným spôsobom – že tieto platby sa vykonávajú až vtedy, keď rôzne zmluvné štátne orgány (poľnohospodárske oddelenia, oddelenia cestného a riečneho inžinierstva, sekcie železničnej výstavby, špeciálne oddelenia pre špeciálne účely atď.) preskúmali sumy platieb požadované podnikateľmi a v súlade s predpismi a zmluvou schválili platbu.

Celý podvod s pôžičkami, ktorý sa tu používa – pretože je to len moderná forma podvádzania národa – je úplne zbytočný a len škodlivý.

Machine Translated by Google

Korporácia Reichsbank

Reichsbank nie je, ako si napokon každý dôverčivý štátnik môže myslieť, v skutočnosti štátnou bankou, ale akciovou spoločnosťou. Reichsbank teda v žiadnom prípade nie je štátnou inštitúciou, aj keď štát mal až do júna 1922, keď bol na požiadavky Dohody plne „autonomizovaný", určité regulačné práva. Dokonca aj úradníkov banky menovala a platila Ríša, ale poradná rada bola zložená výlučne zo zástupcov sveta veľkých bánk a medzinárodného židovstva – ide o ten istý okruh ľudí.

Už pri svojom založení v roku 1873 zaznamenala prvá poradná rada medzi približne 15 členmi tieto mená: barón Rothschild, tajný obchodný radca Bleichröder, tajný obchodný radca Mendelssohn, Theodor Plaut, tajný obchodný radca Oppenheimer, tajný obchodný radca Warschauer a tajný obchodný radca Zwicker, obchodný radca Stern, obchodný radca Gelpke; teda jedenásť čistokrvných urastených Židov a ako ozdoba ešte štyria ďalší páni s nemeckými menami.

Bol to opäť šikovný šachový ťah, ktorým bankár Bleichröder, Bismarckov poradca, odporučil starému ríšskemu kancelárovi, aby sa Ríšska banka nerozvíjala ako čisto štátna inštitúcia, pretože by si ju tak v prípade vojny nepriateľ nemohol privlastniť na základe medzinárodne uznávanej bezpečnosti súkromného majetku, zatiaľ čo ako čisto štátna banka by bola okamžite vystavená útoku nepriateľa.

V skutočnosti si šikovný Žid spolu s ostatnými veľkými finančníkmi prirodzene želal len dostať do svojej mocenskej sféry hlavnú finančnú inštitúciu Ríše. Aj v tom sa pánom podarilo a Ríša sa tým úplne vzdala jednej z najdôležitejších oblastí svojej mincovej suverenity – práva vydávať bankovky.

Reichsbank dnes zaujíma vo finančnom systéme Nemeckej ríše celkom zvláštne postavenie, o ktorom majú aj dnes tí najmenej dôležití ľudia jasno, čo sa týka jeho hrozných dôsledkov pre štát a ľud.

Úlohou individuálneho vyšetrovania musí byť presne preskúmať, akým spôsobom veľké banky zneužívali svoj rozhodujúci vplyv na Reichsbank od jej založenia na svoje egoistické ciele.

Pokiaľ bol Bismarck vo funkcii, jeho štátnický pohľad a úcta k nemu držali burzové hyeny na uzde; iba raz v celej histórii Ríšskej banky Bismarck využil kancelárovo veto stanovené v zákone o Ríšskej banke, a to keď zakázal prijímanie ruských akcií. Dnes je Ríšska banka pod priateľským tlakom medzinárodných bankárov, ako už bolo spomenuté na začiatku, úplne nezávislá. Ríšska vláda tak už nemá žiadnu možnosť rozhodným spôsobom ovplyvňovať vedenie podniku.

Úrokové otroctvo národov znamená vládu bánk a burz. Zrušenie úrokového otroctva je zďaleka najväčšou úlohou národného socializmu.

Všetko, čo sa dnes deje v štáte a ekonomike – všetko sa stáva dopytom po úrokoch veľkého kapitálu oproti produktívnej práci. Ak sa postaví železnica, vzniká z toho pôžička, ak sa vedie vojna, vznikajú z toho vojnové pôžičky, ak sa rozvíjajú prírodné zdroje alebo vodná energia, vznikajú z toho vodné pôžičky, ak sa rozširuje továreň, vydávajú sa nové akcie, ak sa zakladá nový podnik, zvolí sa nejaká forma úrokového kapitalistického podniku, ktorá umožňuje, aby práca a riziko prechádzali na podnikateľov a leví podiel na zisku na finančníkov. Ak sa to už nedeje prostredníctvom pôžičiek, oveľa jednoduchšie a efektívnejšie...

Machine Translated by Google

Zvolí sa extenzívny spôsob tlače peňazí, ako v čase inflácie v roku 1923, ktorá rovnako zhromažďuje najväčšie záujmy veľkého kapitálu. Ako v prípade kráľa Midasa v ságe, pre ktorého sa všetko, čoho sa dotkol, premenilo na zlato, tak sa dnes všetko, čo sa stane, premení na úročené cenné papiere.

Bohužiaľ, svetoví bankári majú sakramentsky dobrú chuť do jedla a cenné papiere sú v skutočnosti ich obľúbeným jedlom, čo im očividne výborne vyhovuje. Nemôžeme sa spoliehať na to, že budú hladní ako kráľ Midas, pre ktorého sa, ako je známe, aj jedlo v ústach premenilo na zlato. Naopak, najprv budú hladovať robotníci, než úroková páni.

Tiež vôbec neuvažujú o tom, že by sa vzdali alebo zmiernili svoju vládu, takže toto pravidlo záujmu musí byť porušené.

Teraz musíme objasniť tretí aspekt, ktorý doplní a zaokrúhli obraz úrokového kapitalistického vykorisťovania aj pre laika, a to je inflácia.

Machine Translated by Google

Inflácia

Inflácia je jasne viditeľným prejavom našej finančnej a politickej biedy. Inflácia postihuje každého – každého, kto si musí zarobiť na živobytie – s hroznou závažnosťou.

Ale odkiaľ pochádza inflácia? Na túto otázku možno počuť veľké množstvo vysvetlení, ktoré sú čiastočne prevzaté z úzkeho pohľadu odpovedajúceho, čiastočne zo slovníka demagogických sloganov a čiastočne poukazujú na skutočné čiastkové príčiny bez toho, aby správne zasiahli konečnú motivujúcu príčinu. Keď počujeme tieto príčiny inflácie identifikované rôznymi stranami, čoskoro už neexistuje žiadny spoločenský poriadok a žiadna profesia, ktoré by niektorá strana neoznačila za príčinu inflácie.

Pre tých, ktorí sledovali vysvetlenia v knihe o úrokovom otroctve, nie je ťažké nájsť odpoveď. Pôvodnú vinu za infláciu nesie úroková povinnosť práce voči kapitálu.

Úrok – daň – inflácia, takto prebieha logický reťazec, ktorý začína od Katastrofálny a absurdný sľub úrokov zo strany štátu vynucuje dôsledok, že štát musí od ľudí vymáhať prijaté úrokové záväzky prostredníctvom daní; dane, a to dane všetkého druhu, priame aj nepriame, clá, ako aj tie najnepriamenejšie dane, dane z nekrytej emisie bankoviek, potom so sebou ťahajú infláciu. Takto to pokračuje v nekonečnom kolobehu, pretože inflácia podmieňuje stále väčšie výdavky štátu, o ktorých si štát, uväznený v úverovom šialenstve, vždy myslí, že ich môže pokryť len prijatím nových dlhov, tieto nové dlhy samy o sebe nesú nové úroky, nové úroky si vyžadujú nové dane, daňová legislatíva postupne úplne zlyháva, pretože v prípade takýchto kolapsov meny všetky daňové príjmy zostávajú ďaleko za devalváciou meny a štát sa teraz bez odporu vzdáva finančného boľševizmu tlačiarenského lisu na peniaze, ako sme to hrozne zažili pri inflácii v roku 1923.

Moje prvé polemické diela boli venované predovšetkým odhaľovaniu týchto súvislostí. V Manifeste za zrušenie úrokového otroctva74 som v hrubých rysoch rozviedol všeobecne všezahŕňajúci význam problému úrokov, v diele Štátny bankrot: Riešenie som celkom konkrétne odhalil hlúposť systému štátnych pôžičiek a poukázal na nespočetné daňové zákony, ktoré predražovali živobytie širokých más, ktorých produkcia musela byť úplne použitá na úrokovú službu. V diele o nadchádzajúcom daňovom štrajku, s novou záplavou daňových zákonov z rokov 1920 a 1921, ako aj s ríšskym rozpočtom na rok 1918, bol ponúknutý presvedčivý dôkaz o tom, že celá finančná správa Ríše a štátov je úplne naviazaná na úrokovú službu pre veľký úverový kapitál. V poslednej knihe je však už naznačená cesta k zvráteniu týchto úplne biednych pomerov s celkom hmatateľným príkladom.

Je celkom zrejmé, že zaplavením národného hospodárstva papierovými peniazmi, Kúpna sila týchto papierových peňazí musí neustále klesať.

Keďže peniaze vo svojej najvnútornejšej podstate, ako sme si uvedomili, sú znakom vykonanej práce, takzvaná kvantitatívna teória peňazí, aspoň v jej základných črtách, musí byť...

---

74 Potenciálna kúpna sila je ušetrená kúpna sila, ktorá v danom momente na trhu nepôsobí nijako zvlášť. Patria sem nahromadené hotovosti, ako aj pevne investovaný úsporný kapitál.

Efektívna kúpna sila je celková suma všetkých pohľadávok voči národnému hospodárstvu, ktoré sú vo forme hotovosti alebo vo forme cenných papierov sa uplatňujú na trhu s tovarmi a snažia sa premeniť na hmotné statky.

Potenciálnu kúpnu silu je možné kedykoľvek premeniť na efektívnu, v prípade tohto javu sa hovorí o „úteku od cieľa“.

Machine Translated by Google

uznávame. Táto teória učí, že množstvo peňazí nachádzajúcich sa v obehu v národnom hospodárstve musí zostať v určitom stabilnom vzťahu, ak sa nemá prejaviť zmena kúpnej sily. Peniaze do istej miery stoja oproti zásobám tovarov a – vypočítané z množstva tovarov – vyprodukuje sa určitý počet jednotiek hodnoty bežnej meny, teda priemerná cena tovarov. Tu veľmi dôrazne zdôrazňujem prídavné meno „priemerný“. V skutočnosti treba ísť ďalej a povedať: priemerná cenová hladina – teda v žiadnom prípade výška individuálnych cien – je v určitej závislosti od výšky kúpnej sily celkovo prítomnej v krajine. Kúpna sila je však už oveľa komplexnejší pojem ako len výška peňažných aktív. Nechceme sa tu však príliš strácať v ekonomických detailoch, pretože inak sa tu musí nastoliť otázka efektívnej a potenciálnej kúpnej sily a jej vplyvu na ceny. V každom prípade je isté, že napríklad tisícnásobné znásobenie obehovej meny musí prirodzene priniesť približne tisícnásobné znásobenie cien. V skutočnosti to nie sú ceny, ktoré skutočne vzrástli, kúpna sila marky sa len znížila v nepriamom pomere k násobku množstva meny.

Základnou príčinou inflácie je – úroková povinnosť štátu. Táto úroková povinnosť robí dane nevyhnutnými, pretože štát môže dať len to, čo musí od svojich občanov opäť získať v nejakej forme.

Táto forma lúpeže občanov štátom je, ako sme videli, trojaká – buď prostredníctvom priamych daní, alebo v účinnejšej forme prostredníctvom nepriamych daní, alebo v špeciálnej nepriamej forme inflácie. Posledná forma je najnepriaznivejšia a je to tiež tá, ktorou sa skrachované štáty snažia udržať si hlavu nad vodou – je to najdokonalejšie falšovanie. Ale táto posledná forma je obzvlášť škodlivá, pretože ňou sa jednoducho ničí úsporné bohatstvo najefektívnejšej a najpracovitejšej časti obyvateľstva.

Toto je jedna z najšokujúcejších kapitol tragédie nemeckého ľudu. Státisíce pracovitých manuálnych robotníkov, zamestnancov, úradníkov, príslušníkov slobodných povolaní, lekárov, inžinierov atď. si celý život húževnatou a neúnavnou prácou sporili pre seba a svoje rodiny, aby si mohli užívať starobu bez starostí a nezávisle. Zbierali svoje úspory cent po cente a marku po marke a každá marka znamená záruku existenčného minima na každý deň v starobe. Štát, ktorému títo nešťastní ľudia zverili svoje úspory, však v inflácii v roku 1923 nijako nezaplatil za marku, ktorá mu bola nejakým spôsobom zverená ako úspora – ani keď tieto ušetrené haliere boli v tom čase uložené v lesklých zlatých minciach – asi 30 miliónov papierových mariek75, ale využil pokles meny, ktorý si sám spôsobil, a povedal: marka = marka. Týmto obral všetkých týchto ľudí o plody ich celoživotnej práce a uvrhol ich do najtrpkejšej tiesne. Štát ich potom oklamal úbohými a mizernými dávkami, pričom musela zasiahnuť súkromná charita – ale práve táto forma bola pre postihnutých obzvlášť hanebná, pretože zo súkromných rúk tieto dary zostali skutočnými dávkami, charitatívnymi darmi, za ktoré museli byť títo nešťastní ľudia vďační, hoci išlo o organizovanú lúpež zaslúžených práv. Práv, ktoré by, ak by boli obnovené, ani len nevyžadovali „poďakovanie“ od okradnutých.

75 Papiermarka bola zavedená v auguste 1914 z dôvodu poklesu marky a spojenie medzi zlatou markou a zlatom bolo zrušené. Miera inflácie naďalej rástla až do novembra 1923, keď sa mena stabilizovala oznámením o vytvorení novej rentenmarky v hodnote 1 bilióna papierových mariek. Rentenmarka, ktorá nadobudla účinnosť v roku 1924, bola neskôr v tom istom roku nahradená ríšskou markou.

Machine Translated by Google

Už sme v iných pasážach poukázali na skutočnosť, že sa na týchto úbohých ľuďoch strašne pomstil falošný princíp – ba ideál kapitálového dôchodku. Nie akoby si tieto kruhy tento osud zaslúžili, naopak – bude čestnou povinnosťou národného štátu čo najlepšie odškodniť týchto okradnutých ľudí. Zostáva však dúfať, že toto strašné ponaučenie bude napriek tomu naďalej vibrovať v podvedomí ľudí a že ideál kapitálového dôchodku sa prepadne a pomôže k prelomu a víťazstvu správnemu ideálu sporenia – čisto nemeckej myšlienke starostlivosti o starobu, starostlivosti o ženy a deti prostredníctvom vytvorenia vlastného domu, poľa a záhrady atď.

Druhou formou okrádania občanov štátom, o ktorej sme hovorili vyššie, sú nepriame dane. Nepriame dane sú vo svojich dôsledkoch skutočne spoločenským zločinom. Nemilosrdne a neúprosne, formou, ktorej sa nikto nemôže vyhnúť, zasahujú veľkú časť obyvateľstva s úplnou prísnosťou, zatiaľ čo bohatých sa nepriame dane vo všeobecnosti takmer nedotýkajú.

Priama daň je sama o sebe spravodlivou a správnou daňou, ak sa odstupňova podľa ekonomickej výkonnosti daňovníka. Priama daň ako príspevok štátu na spoločné úlohy v žiadnom prípade nie je daňou, ktorá by v podstate musela predražovať výrobu, pretože by sa mala vyberať iba tam, kde sú prítomné skutočné prebytky nad rámec pokrytia primeraných životných potrieb. Ale ako sa s priamou daňou zaobchádza dnes, predstavuje, podobne ako s infláciou, čiru lúpež a stavia sa do priameho rozporu so zárukou vlastníctva vyjadrenou v článku 153 Weimarskej ústavy.

Stručne povedané, ešte raz treba zdôrazniť, že tu máme do činenia s infláciou, ktorá vo všeobecnosti funguje ako dôsledok úrokovej povinnosti štátu voči medzinárodným financiám. Ide tu o trvalé vysávanie krvi z ekonomického tela nášho národa v prospech nadnárodnej finančnej mocnosti, pre ktorú náš vlastný štát koná ako vyberač daní.

Ide tu o celkom špecifickú formu inflácie – úrokovú kapitalistickú infláciu.
Prirodzená inflácia vzniká, keď krajinu zasiahne nedostatočná úroda alebo epidémia, keď je prirodzený dopyt väčší ako existujúca ponuka. Takáto inflácia má však vždy len dočasný charakter. Nasledujúci úrodný rok odstráni tieseň a ceny sa vrátia na svoju prirodzenú úroveň.

Úroková kapitalistická inflácia je však ako stravujúci oheň, ktorý nezhasne, kým nestrávi všetky poklady sveta a neurobí z celého ľudstva úrokových otrokov medzinárodných financií – alebo kým sa úrokové otroctvo nezlomí.

Machine Translated by Google

Národná finančná reforma

Po takejto dôkladnej diagnóze choroby našich štátnych financií, ako aj našich finančných systém vo všeobecnosti, môžeme dúfať, že budeme schopní predpísať správne lieky.

Tie predpisy a opatrenia, ktoré upravujú prechod zo súčasnej situácie do budúcej formy, nepatria do rozsahu tejto práce. Pre tieto opatrenia platí všeobecné pravidlo, že prostredníctvom nich sa treba podľa možnosti vyhnúť akémukoľvek narušeniu hospodárskeho života. Prirodzene, že sa to nestane bez určitej závažnosti tu a tam a bez dočasných zásahov, ale ani v prípade najstarostlivejšie pripravenej operácie sa to nestane bez určitej malej straty krvi.

Naším veľkým žiarivým konečným cieľom je zlomiť otroctvo záujmu.

Prvým a zásadným opatrením, ktoré vyplýva z odovzdania národného finančného systému súkromnej inštitúcii, Reichsbank, plc, je znárodnenie Reichsbanky.

Z rozsahu tejto banky musí byť už teraz celkom zrejmé, že „Rišská banka“ musí byť skutočne inštitúciou Ríše, rovnako ako Rišská pošta alebo Rišský dvor. Musí sa absolútne vyhlásiť za zavádzanie verejnej mienky, že Rišská banka, pic, môže niesť toto meno.

Úloha skutočnej Rišskej banky musí byť teda dvojaká. Po prvé, musí zabezpečovať finančné záležitosti Ríše, pokiaľ tieto nemôžu byť zabezpečené samotnými a priamo jednotlivými administratívnymi pozíciami, ako je to v prípade pošty a železníc, a po druhé, musí tvoriť silnú oporu pre celé národné hospodárstvo pri fiduciárnom sprostredkovaní platobných transakcií. Jej úlohou musí byť ďalej dbať na to, aby bol neustále k dispozícii dostatok hotovosti pre peňažné transakcie.

Pre tento rozsah úloh musí byť výkonným orgánom národnej finančnej správy, ktorá musí byť plne podriadená jej. Úradníci Reichsbanky musia byť štátni úradníci, rovnako ako ostatní úradníci. Poradná rada, ktorá sa skladá zo zástupcov veľkého židovstva, ako je to dnes, je prirodzene úplne zbytočná. Stačí, ak štát vymenuje špeciálneho štátneho komisára pre dohľad nad finančným správaním banky, ktorý je zodpovedný za finančné správanie banky. Úlohy banky budú presne vymedzené jej vlastným zákonom o Reichsbanke, takže už samotné finančné správanie banky bude poskytovať záruku, že inštitúcia Reichsbanky slúži len národným záujmom.

Ale už teraz máme bankovú inštitúciu, ktorá úplne zodpovedá týmto požiadavkám, ktoré musíme klásť na Reichsbanku. Je to Bavorská štátna banka. Bavorská štátna banka je v skutočnosti čisto národná banka a nikto nebude môcť tvrdiť, že si svoje úlohy ako banková inštitúcia nesplnila bezchybným spôsobom. Prirodzene, s výhradou, že rovnako pracovala podľa všeobecných zvyklostí úrokového kapitalistického hospodárstva. V každom prípade však táto banka slúžila peňažným transakciám bez toho, aby za svoju hlavnú úlohu považovala ziskovosť bankového kapitálu. Tým sa prejavil nasledujúci veľmi pozoruhodný jav, že banka s vlastným extrémne malým kapitálom iba 8 000 000 mariek bola veľmi dobre schopná uspokojiť všetky požiadavky peňažných transakcií a spravovať miliardové príjmy.

Nie je nezaujímavé konštatovať, že v Ročenke burzy cenných papierov (Salingova ročenka burzy cenných papierov, Príručka pre kapitalistov a akcionárov, za rok 1914/15, ktorú predložil

Machine Translated by Google

Nemecká banka), existencia tejto Bavorskej štátnej banky (v tom čase ešte „Kráľovskej bavorskej banky“) sa jednoducho ignoruje, hoci na strane 644 tejto príručky o tejto napriek tomu významnej štátnej inštitúcii bolo miesto a príležitosť ju spomenúť. Banka, ktorá neslúži výlučne cieľom súkromného kapitalizmu, však pre vysoké financie jednoznačne nie je bankou.

Je ďalej pozoruhodné, že bezprostredne po vojne a mníchovskom boľševickom období sa vyvíjali snahy o umiestnenie Bavorskej štátnej banky „na širší základ“, ako znelo rozkošné technické označenie burzy, aby sa aj táto nezávislá inštitúcia sprístupnila na „zisk“ súkromného kapitálu. Naša požiadavka má teda v Bavorskej štátnej banke prakticky zachovaný model. Týmto je vyvrátená námietka, že nie je možné viesť banku ako štátnu inštitúciu.

Pre samotnú Reichsbanku zákon o Reichsbanke v skutočnosti navrhoval znárodnenie, podľa ktorého by mala Ríša právo po ročnej výpovednej lehote, prvýkrát 1.1.1891, a potom v desaťročných obdobiach, buď zrušiť Reichsbanku a nadobudnúť jej majetok (vrátane nesmierne cenných budov) za zaplatenie čistej hodnoty majetku (!), alebo nadobudnúť všetky akcie za nominálnu hodnotu (!!). 1. januára 1921 by teda Ríša mohla napraviť vážnu chybu ríšskeho zákonodarstva voči nemeckému ľudu, ak by nadobudla celý majetok Reichsbanky za maličkosť 1,80 milióna – to je nominálna hodnota akcií Reichsbanky.

Völkische Beobachter, ktorý v tom čase ešte nebol v držbe Národnosocialistickej nemeckej robotníckej strany, ktorú však v tom čase už viedli muži patriaci k intelektuálnym predchodcom národného socializmu, a týždenník Dr. Sch.
Pudor, Der deutsche Finanzmann, na to včas poukázali – samozrejme ako jediné verejné nemecké novinové hlasy – prirodzene bez úspechu.

Je ďalej pozoruhodné, že hoci akcie Reichsbanky sú vystavené na meno, akcie Reichsbanky vlastnilo najmenej 2153 cudzincov! Akú časť celkového kapitálu Reichsbanky týchto 2153 cudzincov (stav k roku 1913) predalo, bohužiaľ z výkazov Reichsbanky nie je zrejmé. V každom prípade ide o veľmi značné percento, keďže počet miestnych akcionárov je uvedený len na 16 646. Teraz je zrejmé, že v prípade miestnych akcionárov mohli byť nadobudnuté oveľa menšie sumy, zatiaľ čo prirodzene možno oprávnene predpokladať, že cudzinec, keď kúpi akcie nemeckej Reichsbanky, nezíska len jednu alebo dve akcie, ale hneď celý balík. Táto skutočnosť zakrýva neuveriteľnú situáciu, že z „nemeckej Reichsbanky“ boli do zahraničia odvedené pomerne značné sumy vo forme dividend, a to aj počas vojny.

Podiel na zisku Reichsbanky, ktorá – ako sme sa už dozvedeli – pochádza z eskontovania zmeniek, je veľmi originálny. Najprv akcionári dostanú prioritnú dividendu vo výške 3,5 % a zo zvyšného zisku sa medzi akcionárov rozdelí štvrtina. Tri štvrtiny tohto zostávajúceho zisku sa prevedú do Ríše a ďalších 10 % sa prevedie do rezervného fondu. V roku 1913 bolo týmto spôsobom do Ríše prevedených 31 025 555 mariek. Z tohto dôvodu Ríša udelila tejto pozoruhodnej inštitúcii takzvané privilégium na tlač bankoviek, teda právo vydávať bankovky podľa potreby svojich transakcií. Až do vypuknutia vojny mala Reichsbanka aspoň udržiavať pripravené ako krytie pre tieto bankovky až tretinu zlata alebo striebra v nemeckých alebo zahraničných minciach alebo v tehličkách. Po padnutí tohto obmedzenia už nestála žiadna prekážka v ceste neobmedzenej tlači papierových peňazí. Jediným krytím (!), ktoré mala Reichsbanka pre svoje papierové peniaze, boli úžasné ríšske štátne pokladničné poukážky – teda opäť len ďalší

Machine Translated by Google

papier, za ktorým stál bankrotovaný štát. Niet divu, že uprostred takýchto podmienok muselo dôjsť k nezastaviteľnému kolapsu nemeckej meny.

Pre znárodnenú banku je nepochybne veľmi dôležitou štátnou úlohou vždy dbať na to, aby boli nároky hospodárstva na platobné prostriedky plne uspokojené; pretože len ak tu nedôjde k žiadnym patovým situáciám, aj keď ostatné finančné inštitúcie dokážu plne uspokojiť všetky nároky, ide o vydieranie úrokov na základe nedostatku peňazí – ktoré môže viesť k najväčším svetovým krízam – vylúčené. Naopak, vydané sumy peňazí sa vracajú späť, a to aj v časoch menšieho oživenia ekonomiky, do Reichsbanky prostredníctvom nespočetných kanálov verejných peňažných transakcií, aby mohla bankovky opäť vybrať z obehu. V prípade Bank of England je, ako je dobre známe, zvykom, že bankovka, ktorá sa vráti späť do banky, sa už nevydáva, ale sa vymieňa za novú, zatiaľ čo stará sa zničí. Deje sa tak predovšetkým z hygienických dôvodov.

Otázka meny bude v budúcnosti skutočne nadobúdať čoraz väčší význam po tom, čo takzvané peňažné náhrady, ako sú zmenky a šeky, a najmä bezhotovostné peňažné transakcie, nadobudnú čoraz väčší význam.

V takejto clearingovej ekonomike nadobudnú mimoriadne veľký význam poštové úrady, ktoré sú už dnes príkladom čisto peňažných transakcií na bezhotovostnom a bezúročnom základe. V dnešných poštových úradoch možno vidieť základné bunky, ktoré sa dajú ľahko rozvíjať pre ideálny systém peňažných transakcií pod štátnym dohľadom – úplne zodpovedajúci národnej osobnej a nákladnej doprave.

Nikto nemôže spochybniť, že platobné transakcie prostredníctvom poštových pobočiek sa spracovávajú rýchlejšie a spoľahlivejšie. Sotva záleží na tom, že dobropisy a debetné doklady sa nespracujú maximálne do 48 hodín, keď na druhej strane sa v dnešných bankách stretávame s tým, že dobropisy na dlho prijaté sumy sa vystavujú až o 8 až 14 dní neskôr. Ak klient banky potrebuje peniaze pre svoje podnikanie, je stále nútený požiadať o bankový úver. V prípade peňažnej transakcie prostredníctvom poštových pobočiek sa celý výpočet úrokov eliminuje. To znamená značné úľavu a zjednodušenie platobnej transakcie, najmä v termínoch na konci roka. Klient poštového šeku dostane každý rok 2. januára – a tiež každý deň na požiadanie – presné informácie o stave svojho účtu na účte poštového šeku.

Sprostredkovanie peňažnej transakcie prostredníctvom bánk teda nie je pre ekonomiku nijako zvlášť výhodné. Čistá peňažná transakcia prostredníctvom bánk zaťažuje výrobu iba rôznymi druhmi provízií a z úrokov majú úžitok iba a výlučne banky, nikdy však ten, kto banku využíva. Pre spravodlivého majiteľa továrne a podnikateľa nie je príjem niekoľkých mariek úroku za dočasné úvery vôbec dôležitý. Spravodlivý podnikateľ sa riadi tak, aby mal v banke k dispozícii len toľko peňazí, koľko z nich môže uhradiť mzdy a iné bežné platby.

Poštové šekové účty týmto požiadavkám úplne zodpovedajú a nie je náhoda, že ešte počas vojny anglická spoločnosť „Fabiánov“, „Fabianova spoločnosť“76, v Londýne adresovala lordovi kancelárovi štátnej pokladnice memorandum s názvom: „Ako zaplatíme za vojnu?“, v ktorom poukázali na organizáciu nemeckých a rakúskych poštových šekových účtov ako podporu. Nepriatelia sú vždy bystrí a keď naznačia

76 Fabiánska spoločnosť je demokratická socialistická organizácia, ktorá uprednostňuje reformy pred revolúciou. Bola založená v roku 1884 a medzi jej prvých členov patrili George Bernard Shaw, H. G. Wells, Annie Besantová, Leonard a Virginia Woolfovci, hoci najvýznamnejšími z nich boli Sidney a Beatrice Webbovci. Bol to v skutočnosti Sidney Webb, kto v roku 1900 zložil ústavu vznikajúcej Labouristickej strany.

Machine Translated by Google

inštitúciu pre svoju vlastnú krajinu ako príkladnú, potom si človek môže byť istý, že na tom niečo je.

To isté, čo sa hovorilo o znárodnení Reichsbanky, platí prirodzene aj o znárodnení ostatných centrálnych bánk, teda pre Bavorsko „Bavorskej centrálnej banky“. Bavorská centrálna banka je tiež čisto akciovou spoločnosťou, v ktorej sa napríklad väčšina akcionárov môže jednoducho rozhodnúť rozdeliť zlaté rezervy banky, na ktorých spočíva privilégium banky vydávať dlhopisy, akcionárom. V skutočnosti si stále pamätáme, že pokusy v tomto smere podnikol židovský bankár Schweißheimer v Mníchove. Tentoraz plán stroskotal na námietkach bavorskej vlády. Bavorský štát v tom čase získal šestinu akcií, zatiaľ čo ďalšiu šestinu získala Bavorská hypotekárna a eskontná banka a zvyšné dve tretiny boli rozdané akcionárom.

Je samo o sebe absolútne obludné, že sa štát musí obávať, že zlaté zásoby centrálnej banky by mohli byť ohrozené zásahom „akcionárov“ tejto banky. Kto pozná židovskú húževnatosť, vie, že nebezpečenstvo pre Bavorsko, pokiaľ ide o jeho zlaté zásoby, nebolo ani zďaleka odstránené tým, že vláda tentoraz zostala pevná. Proti tomu existuje v skutočnosti len jeden radikálny prostriedok – znárodnenie centrálnych bánk. Okrem Bavorskej centrálnej banky máme v Nemecku aj Baden Bank, Saskú banku v Drážďanoch a Württemberskú centrálnu banku.

V prípade znárodnenia Reichsbanky a centrálnych bánk budú úradníci a zamestnanci bánk samozrejme prevzatí štátom v rovnakej funkcii ako štátni zamestnanci. Právo vydávať bankovky bude teda vykonávať výlučne štát. Takáto emisia bankoviek sa môže uskutočniť iba na základe nariadenia ministerstva financií a iba s úplným krytím. V tejto súvislosti sa má vyriešiť veľká úloha stabilizácie našej meny. To však nie je úloha v rámci užšieho okruhu centrálnych bánk; musia sa len postarať o to, aby sa žiadna emisia bankoviek neuskutočnila bez krytia.

Pre výrobu bankoviek platia doterajšie rozhodnutia. Každé napodobňovanie bude trestané s najväčšou prísnosťou podľa predpisov trestného zákonníka, oddiel VIII, články 146-152.

Akcionári budú odškodnení. Akýkoľvek nárok akcionárov na zlaté akcie banky bude zo strany akcionárov právne vylúčený.

Skutočná stabilizácia našej meny je úplne vylúčená, pokiaľ sa opísaným spôsobom očakávajú úrokové a clá nemeckého ľudu, ktoré z dlhodobého hľadiska nemožno splniť. Je tiež nesprávne chcieť zachovať radikálny prostriedok na stabilizáciu meny.
Nejde tu o špeciálny problém, ktorý by sa dal oddeliť od medzinárodného problému úrokovej ekonomiky. Pokiaľ bude existovať táto medzinárodná lúpežnícka ekonomika čisto židovských vysokých financií, meny rôznych národov vždy zostanú vítaným predmetom špekulácií vysokých financií. Okrem toho stabilita meny – teda tá, ktorú vyjadruje vnútorný význam pojmu „mena“ – závisí od iných faktorov, predovšetkým od aktivity alebo pasivity obchodnej bilancie. Tu sa náš pohľad rozširuje za hranice našej vlasti a domáca ekonomika vstupuje do vzájomných vzťahov s národnými ekonomikami zahraničných krajín.

Aby sme sa rýchlo zorientovali v tejto obrovskej oblasti medzinárodných financií, musíme mať opäť na pamäti, že zmyslom a cieľom tejto medzinárodnej ekonomiky nie je ziskovosť súkromného kapitálu, ale pokrytie potrieb. Všetko ostatné je len doplnkom, pomôckou. Medzinárodná finančná ekonomika – medzinárodné platobné transakcie

Machine Translated by Google

– je však dnes to, čo sa javí ako hlavná vec a čo dnes v skutočnosti hrá hlavnú úlohu. Sú to medzinárodné bankové domy, ktoré dnes v skutočnosti vládnu svetu, ktoré „pokrývajú“ peňažné potreby štátov, a preto si privlastnili vládu; sú to medzinárodné bankové domy, ktoré dnes kontrolujú výrobu v gigantických trustoch, železa, ocele, ropy, konzervovaných potravín, obilia, tuku, oleja, bavlny atď. Medzinárodné bankové domy financovali vojny, veľké bankové domy financovali a kontrolovali všetky vojnové zásoby. Sami neurobili nič ako produktívni ľudia, ani sa nezúčastnili na výrobe, ba ani sa aktívne nezúčastnili vojnových aktivít; len profitovali zo všetkého, z krvi a sĺz, z hrôz vojny, z hladu más, z márnotratnosti nových zbohatlíkov, zo špekulatívnej zúrivosti burzovej verejnosti.

Všetko sa to stáva zlatom a zlatou hodnotou pre medzinárodné financie. Každá práca produktívnych národov prináša úrok pre medzinárodné financie. Aj tu, v medzinárodnej ekonomike, máme do činenia s úplným obrátením správneho a rozumného vzťahu medzi kapitálom a prácou.

Robotníci pracujú rozumne a ponúkajú svoje pracovné produkty na svetovom trhu – aby ich vymenili za zahraničné pracovné produkty (suroviny, polotovary alebo hotové výrobky). Rozumná ekonomika nie je určená na to, aby vymieňala cudzie meny (doláre alebo anglické libry) za dodané optické prístroje a potom ich rušila a ďalej špekulovala v cudzích menách. V časoch zdravej ekonomiky by na niečo také žiadny majiteľ továrne nepomyslel. Samozrejme, potrebuje výnosy na svoje ďalšie produkty, aby mohol ďalej vyrábať, platiť svojich robotníkov a nakupovať nové suroviny. Je úplne nemožné, aby celé nemecké hospodárstvo zhromažďovalo svoje výnosy z exportu priemyselných výrobkov vo forme cudzích mien alebo v cudzej mene, pretože to isté celkové nemecké národné hospodárstvo musí nakupovať svoje surovinové potreby v podobe bavlny pre obrovský textilný priemysel, medi pre náš rovnako gigantický elektrotechnický priemysel, hodvábu, juty, tropického ovocia, pre zvýšený dopyt nad domácou produkciou, v potravinách a krmive atď., aby sme vymenovali aspoň niektoré. Prijaté sumy zahraničných peňazí sa preto musia okamžite opäť rozdeliť. Toto je samo o sebe tiež celkom prirodzené, pretože za normálnych okolností nemožno s cudzími menami vo vlastnej krajine robiť nič iné, len si ich zameniť. Platí to aj dnes. Americký robotník nemôže byť platený francúzskymi frankmi a anglický obchodník nie je vo svojich obchodoch platený talianskymi lírami. Nemá zmysel ani vyvážať meny do zahraničia, kde ich vôbec nemožno použiť ako legálny platobný prostriedok. Miestna mena slúži a mala by slúžiť iba vnútorným potrebám krajiny, ktorá menu vydáva. Tak ako v rámci národného hospodárstva zmysel výroby tovarov nespočíva v obchodovaní s peniazmi a v ich následnom akoby držení a zadržiavaní v hospodárstve, tak aj medzinárodná ekonomická výmena tovarov je dokončená až vtedy, keď sa dovoz uhradí vývozom.

Teoreticky ideálna situácia by teraz bola taká, že každá krajina by mohla pokryť a zaplatiť svoju potrebu dovozu presne svojím vývozom. Potom, a len vtedy, možno hovoriť o absolútnej stabilite cudzích mien. Úsilie každej vzostupne sa usilujúcej národnej ekonomiky je pochopiteľne zamerané na dosiahnutie prebytku vývozu nad potrebou dovozu. Len to naznačuje nárast bohatstva. Potom sa hovorí o aktívnej obchodnej bilancii. Ak potreba dovozu prevyšuje vývoz, prvky vnútorného bohatstva musia byť dodané do zahraničia na vyrovnanie tohto deficitu. Tieto dodávky však musia byť, keďže ich nemožno získať z pracovného príjmu, opäť odobraté iba z bohatstva. To sa deje buď prostredníctvom vývozu zlata, alebo cenných papierov. Najmä posledný „vývoz“ však nie je ničím iným ako začiatkom medzinárodného úrokového otroctva. Či už sa tento „vývoz cenných papierov“ rozširuje na

Machine Translated by Google

To, či sa vzťahuje na existujúce vnútorné cenné papiere alebo je maskované vo forme zahraničných „dlhopisov“, je pre národy, ktorých sa to týka, prakticky ľahostajné. Keďže však aj v medzinárodnom ekonomickom myslení vládne iba šialenstvo ziskovosti veľkého úverového kapitálu, všetky rozumné pochybnosti o čestnom národnom hospodárstve sú pošliapané tlačou a parlamentmi a medzinárodné otroctvo všetkých národov medzinárodným financiám, ktoré toto dlhopisy vytvárajú, sa šíri do desivých rozmerov.

Aj tu v medzinárodnej ekonomike sa prejavujú rovnaké javy ako vo vnútornom národnom hospodárstve a strašné krízy, ktoré dnes otriasajú rôznymi národnými ekonomikami, sú v podstate výsledným javom tohto zotročenia všetkých národov západného kultúrneho kruhu, ako sme sa už vyššie dozvedeli. Krajiny so slabou menou, ktorých vnútorná ekonomika sa stala príliš slabou (Rusko) alebo ktorých vnútorná situácia sa stala neistou revolúciou (Nemecko) a ktorých stále obrovské prebytky výroby sú bezplatne konfiškované ako reparácie od nepriateľa, už nemajú žiadnu prebytočnú kúpnu silu, a preto už nemôžu platiť za svoje dovozné potreby tovarom, ale papierovými peniazmi, ktoré vo veľkom množstve vrhajú do zahraničia, aby si za ne nakúpili cudziu menu.

Týmto spôsobom poškodzujú podobným spôsobom domácu ekonomiku aj zahraničné ekonomiky. Krajiny so silnou menou sa naopak dusia práve na posilňovaní svojich mien (napríklad Švajčiarsko). Už nemôžu vyvážať svoje produkty na predtým veľké trhy, pretože ich produkty sú príliš drahé kvôli vysokej výmennej hodnote ich peňazí. Tieto krajiny dokážu ľahko pokryť svoju potrebu dovozu silnou menou.

Keď sú však hotové výrobky v krajinách so slabou menou oveľa lacnejšie, obchodníci a špekulanti idú do krajín so slabou menou, vykupujú ich a okrádajú, čo je na úkor oboch krajín – na úkor miestnej produkcie a na úkor spotreby v krajinách, ktoré sú vykupované, v ktorých sa už aj tak malá úroveň zásob tovaru týmito divokými nákupmi ešte viac znižuje. Tým sa kúpna sila národnej meny v krajinách so slabou menou opäť znižuje.

To, že vzhľadom na tieto úplne prevrátené vzťahy sa ešte dávno všetko nezrútilo, je spôsobené tým, že aj napriek všetkým machináciám medzinárodných financií jednoducho prevláda vzájomná medzinárodná potreba. Všetko sa však deje na poslednú chvíľu, so stonmi a nariekaním, pretože kľúč – úrokové požiadavky medzinárodného kapitálu – bol vrhnutý do diel medzinárodnej ekonomiky. Alebo vyjadrené lekárskou obraznosťou: V zdravom krvnom obehu medzinárodnej ekonomiky sa vytvoril, spočiatku malý, ale dnes už enormne veľký karcinóm, ktorý má len jednostranný záujem nasať všetku krv do seba na úkor zvyšku tela a vybrať si z toho tranzitnú daň, úrok. Všetka krv samozrejme prúdi do srdca, ale srdce s každým úderom vydáva aj kontaminovanú krv. Štátna banka, ktorá slúži len čisto peňažným transakciám, presne zodpovedá tomuto obrazu – a karcinómu najpresnejšie zodpovedá činnosť medzinárodných financií, ktoré tiež ovládajú všetky peniaze sveta prostredníctvom svojich úverových bánk a držia celú medzinárodnú ekonomiku vo svojich sacích rukách a všade si berú úroky. Toto všetko nie je potrebné! Národy sveta v žiadnom prípade nepotrebujú nadnárodné finančné mocnosti. Samozrejme, sú potrebné inštitúcie, ktoré medzinárodne regulujú medzinárodné menové transakcie v zmysle clearingového centra alebo v zmysle poštových šekových účtov. O to sa môžu a budú starať štátom riadené zmenárne.

V každom prípade existuje dostatok spôsobov a prostriedkov, podobných tomu, ako bolo možné vytvoriť medzinárodnú poštovú úniu, na organizáciu aj medzinárodných platobných transakcií.

Machine Translated by Google

hlavne prostredníctvom zúčtovania, bez toho, aby medzinárodné financie dvakrát alebo trikrát profitovali zo všetkých týchto jednoduchých obchodných operácií a stali sa veľkými a tučnými na úkor produktívnych národov. Detaily sú tu zbytočné.

Stabilizáciu meny preto nemožno, ako sa zdôrazňovalo, oddeliť od medzinárodných vzťahov. Existuje však množstvo možností na odstránenie zdrojov chýb a nezodpovednosti, ktoré spočívajú v nedostatkoch vnútornej správy alebo v neobmedzenej manipulácii s tlačiarenským strojom na bankovky.

Všetky navrhované opatrenia patria do oblasti už overených systémov; podobne ako znárodnenie Reichsbanky a centrálnych bánk, vznikajú jednoducho ako logické dôsledky nového postoja štátu k jeho úlohám ochrancu peňažných transakcií. Predstavujú len prirodzenú reakciu na podmienky, ktoré slúžili výlučne a výlučne záujmom vysokých financií za najvyššie náklady pre ľud. Rozumným rozšírením znárodnenia Reichsbanky je regulácia a sprostredkovanie peňažných transakcií štátom podľa modelu systému poštových šekov, ktorý sa bude na tento účel ďalej rozširovať a vhodnejšie rozvíjať.

Všetky tieto opatrenia síce už znamenajú pomerne silné kroky vpred, ale mohli by sa uskutočniť aj bez toho, aby sa ekonomický prístup musel už zásadne transformovať v zmysle národnosocialistického princípu, ktorý je prezentovaný s dôrazom: „Úlohou ekonomiky je pokrývať potreby a nie dosahovať ziskovosť súkromného kapitálu.“

Tejto zásadnej transformácii a novému usporiadaniu v oblasti finančného a daňového systému, ako aj najmä vo financovaní veľkých štátnych úloh s vyhýbaním sa úverovej ceste, ako aj finančným politickým opatreniam, ktoré sa skutočne blížia k rozsahu funkcií oblasti sociálnej politiky, sa budeme venovať v ďalšej kapitole.

Machine Translated by Google

Nové spôsoby

Financovanie veľkých verejných prác.

Medzi najdôležitejšie štátne úlohy patrí realizácia pomerne rozsiahlych hospodárskych projektov, ktorých realizácia presahuje kapitálové zdroje súkromných podnikateľských kruhov, pri ktorých realizácii sú navyše dotknuté značné verejnoprávne záujmy a ktorých realizácia je založená na využívaní prírodných zdrojov alebo prírodných zdrojov energie. Ide teda o úlohy, pri ktorých ide o využívanie prírodných síl patriacich spoločenstvu, alebo ktorých realizácia musí prebiehať v rámci úloh, ktoré sú prevažne úlohou štátu, ako napríklad celá oblasť dopravy.

Vidíme, že je úplne možné pomerne presne obmedziť oblasť, v ktorej sa môže rozvíjať štátna iniciatíva, bez toho, aby sa tým stanovili limity pre súkromnú podnikateľskú iniciatívu alebo aby štát musel vyvíjať konkurenciu. Okrem toho je tu ešte fakt, že realizácia týchto veľkých verejných prác je prirodzene takmer úplne zverená súkromným podnikom.

V základných pozorovaniach sme už podrobne opísali, akým príkladným spôsobom štát vybudoval náš nemecký dopravný systém. Iste, tu a tam by ho racionálnejšie a lacnejšie rozvíjal súkromný podnik, ale v prípade úloh, pri ktorých je ohrozená bezpečnosť miliónov ľudí, nejde ani tak o to, ako skôr o čo najväčšiu spoľahlivosť. Dopravný podnik je teda určite čisto štátnou úlohou.

Rozhodujúcimi hľadiskami dopravného systému musia byť spoľahlivosť, dochvíľnosť, bezpečnosť a jednotné tarify pre železnice a poštu – a nie – ziskovosť súkromného kapitálu.

Táto otázka však úzko súvisí s formou financovania takýchto rozsiahlych verejných úlohy.

Už sme videli vnútorný nezmysel, ktorý sa odhaľuje v tom, že „úvery“ schválené parlamentom musia byť následne opäť „schválené“ súkromným kapitálom, za čo potom štát musí na seba prevziať celkom mimoriadne bremeno prostredníctvom prísľubu úrokov.
Už tu nebude potrebné všeobecne poukazovať na katastrofálne dôsledky tohto prísľubu úrokov. Táto práca slúži najmä na dokázanie tejto skutočnosti. Napriek tomu by sme tu mali osobitne spomenúť aj to, ako mimoriadne predražil a akým neuveriteľným spôsobom pre každého, kto tieto čísla počuje prvýkrát, tento prísľub úrokov zo štátnych pôžičiek napríklad železničné tarify.

Kapitálové náklady na celú sieť nemeckých ríšskych železníc, ktoré boli vybudované alebo realizované prostredníctvom pôžičiek, predstavovali do roku 1914 približne 25 miliárd zlatých mariek. Úrokové platby z tejto sumy s priemerným úrokom 3,5 – 4 % predstavovali približne 800 – 900 miliónov zlatých mariek. Čisté príjmy po odpočítaní nákladov na osobné (úradníci a zamestnanci) a materiálne (uhlie a mazivá) výdavky predstavovali približne 800 – 1 100 miliónov mariek.

Úroky tak spotrebovali takmer všetky čisté príjmy nemeckých železníc. Vždy bolo zavádzaním verejnej mienky, keď sa s istou hrdosťou vysvetľovalo, že príjmy z pošty a železníc tvoria chrbticu štátneho rozpočtu. Samozrejme, mohlo to tak byť, keby len úrokové platby nepohltili všetky čisté príjmy. V porovnaní možno vyvodiť ďalšiu zaujímavú paralelu, a to, že celkové výdavky na mzdy a platy všetkých nemeckých železničných úradníkov a zamestnancov a železničných robotníkov v závodoch a na trati spolu predstavovali presne len

Machine Translated by Google

rovnako ako tento úrok z úverového kapitálu! Inými slovami: gigantická armáda nemeckých železničných robotníkov až po najvyššie pozície s počtom 782 731 osôb dostala za svoju prácu presne toľko príjmu, koľko si vložila do vrecka úplne nečinná ruka úverového kapitálu.

Táto úroková platba na úverový kapitál len zo železníc bola vyššia ako celkové výdavky na celú našu rozsiahlu ríšsku armádu tej doby! – a vlastne na všetko, čo s tým súvisí, teda vrátane vojenského dohľadu, vojenskej správy spravodlivosti vrátane systémov správy posádok a vojenskej výstavby, systému vojenského vzdelávania a rozvoja, technických inštitútov, fondov pomoci a vojenských vdov – a ďalej na oblečenie a vyzbrojovanie vojakov! Celková suma pre celú našu armádu predstavovala v roku 1913 – teda v poslednom celom roku mieru – 775 385 300 mariek. Takéto porovnávacie čísla poskytujú hlboký vhľad. Zatiaľ čo socialistická a demokratická strana neustále bojovala proti „bremenu vojenskej výzbroje“ na parlamentných zasadnutiach a v tlači, nikdy sa nenájde ani slovo proti takémuto úrokovému zaťaženiu – ďaleko zatieňujúcemu všetky ostatné výdavky – z verejných pôžičiek. V skutočnosti by sa z úrokov z pôžičky na všeobecnú potrebu dalo zaplatiť aj celé námorníctvo. Celkové výdavky na naše hrdé ríšske námorníctvo predstavovali v roku 1913 197 miliónov. A treba zvážiť, že všetky tieto výdavky by sa dali uhradiť bez jediného haliera, keby náš štátny rozpočet nebol zaťažený takýmito gigantickými úrokovými bremenami.
Hŕstka veľkých úverových kapitalistov – pár tisíc „prisluhovačov“, malých sporiteľov s majetkom niekoľkých tisíc mariek, v takýchto verejných pôžičkách vôbec nehrá žiadnu úlohu – takto sme si rok čo rok, úplne bez práce a námahy, priskladávali sumy, ktorými by sme mohli uživiť a platiť celú našu ríšsku správu, celú našu armádu a naše námorníctvo.

Kto si vzhľadom na takéto čísla neuvedomí nesmierny význam problému úrokov vo všeobecnosti a zvlášť úplne zlyhanej národnej finančnej politiky s jej úverovým hospodárstvom, tomu sa nedá nič urobiť. Navyše, čísla a fakty, ktoré poskytujú takýto pohľad, sú dostupné každému, nachádzajú sa v Štatistickej ročenke Nemeckej ríše, ktorú s najväčšou svedomitosťou vydal bývalý Kráľovský štatistický úrad, a rovnako sa nachádzajú aj v Štatistickej ročenke Nemeckej ríše, vydavateľstva Puttkammer a Mühlbrecht, ktorú vydal Republikánsky štatistický ríšsky úrad.

To, že takáto nerovnováha medzi nevyhnutnými výdavkami pre ríšsku správu, armádu a námorníctvo a výdavkami štátu na platby úrokov z úverového kapitálu sa stáva do nebies volajúcou nespravodlivosťou, sa však úplne ukáže až vtedy, keď preskúmame, akým spôsobom potom Ríša teraz pokrýva svoju finančnú potrebu týchto úrokových platieb. Tu sa dostávame k oblasti ciel a daní. Musím tu ešte raz poukázať na dôkladné znázornenie tejto situácie v mojej knihe Nadchádzajúci daňový štrajk, kde som predložil presvedčivý dôkaz, že najväčšiu časť všetkých daní znášajú široké masy pracujúceho obyvateľstva. Máme teda pred sebou fakt, že štát sa najprv, úplne ignorujúc možnosti spočívajúce v jeho finančnej suverenite, odváži na cestu pôžičiek na plnenie veľkých verejných úloh, teda zadlžuje sa; že tým potom ďalej zaťažuje svoj rozpočet takým spôsobom, že musí všetky svoje čisté príjmy použiť na platby úrokov a že musí ďalej utláčať ľudí clami a daňami len preto, aby mohol splniť svoje úrokové záväzky. Všetky nevyhnutne potrebné štátne úlohy musí teraz bojovať v krajinskom a ríšskom parlamente proti najväčšiemu odporu a nakoniec sa štát vníma v úlohe vyberača úrokov z úverového kapitálu, ako to vidíme dnes.

Machine Translated by Google

Východisko už bolo naznačené dávno – po takom podrobnom preskúmaní súčasných absurdných podmienok je zrejmé; je to:

Štát bude financovať všetky veľké verejné podniky Ríše na základe svojej finančnej suverenity a po schválení obyvateľstvom prostredníctvom parlamentu, pričom sa prísne vyhne úverovej ceste priamym prideľovaním prostriedkov bezhotovostnými prevodmi alebo emisiou bezúročných štátnych pokladničných poukážok.

Toto opatrenie môžem najlepšie ilustrovať na príklade: rozvoj bavorskej vodnej energie.

Plány a snahy o využitie obrovskej vodnej energie existujúcej v horských riekach v kombinácii s veľkými horskými jazerami siahajú už viac ako dve desaťročia dozadu. V prípade tejto vodnej energie nepochybne išlo o energetické zdroje krajiny, ktoré patria komunite a mali byť z nej odobraté a použité na osobný zisk. Je teda zrejmé, že pri výstavbe takýchto rozsiahlych stavieb bolo dotknutých mnoho verejných a súkromných právnych záujmov. Ide tu o oblasť, ktorá patrí výlučne do sféry vplyvu štátu. Ľudia teraz ústne schválili úvery prostredníctvom svojich zástupcov v decembri 1920. Boli dostatočne informované, testované a opakovane preplánované a bolo im plne jasné, aké veľké ekonomické výhody prinášajú. Štát a ľudia sa rozhodli využívať energetické zdroje, teraz im s týmto schválením úveru zostávalo len prijať zodpovedajúce rozhodnutie, že sumy zarobené podnikateľmi môže štátna banka vyplácať priamo na základe schválených úverov. Či by sa tak stalo bez hotovosti, prevodom do žirových transakcií, alebo prostredníctvom úverového avíza na poštové šekové účty, alebo v hotovosti, je nakoniec ľahostajné.

Je to skutočne zrejmé a jasné, ak si predstavíme, že štátna banka by na takéto účely vydala vlastné peniaze vo výške potrebných a schválených úverov. Tieto stavebné poukážky na hydroenergiu teda do istej miery predstavovali štátne pokladničné poukážky, ktoré by boli vydané na budovanie vodných diel ako predbežný úver so štátnou zárukou. Išlo teda o peniaze kryté rôznymi spôsobmi. Krytie spočívalo po prvé v hotových alebo budovaných dielach na Walchensee atď. a po druhé v štátnej záruke, že peniaze budú prijaté z verejnej pokladnice v plnej hodnote namiesto platby. Stavebné poukážky by boli zároveň čiastočnými dlhopismi na vodné dielo, avšak bez toho, aby boli na ne viazané úrokové nároky. To však, ako je dobre známe, nie je prípad žiadnych iných poukážok, ktoré sú v obehu.

Stavebné poukážky na hydroenergetiku by mohli tieto špecifikácie uviesť v plnom rozsahu svojej hodnoty v texte svojej tiráže. Napríklad: „Táto tisícmarková bankovka je čiastočne krytá hodnotou zariadenia, ktoré sa buduje na využitie bavorskej hydroenergie. Je akceptovaná vo všetkých štátnych pokladniciach ako platba.“

Ak niekto chce ísť ďalej, nič nebráni tomu, aby sa štát zaviazal poskytnúť po dokončení prác oproti zloženiu zmenky toľko kilowatthodín elektriny alebo toľko stoviek dusíka.

Nikto by neodmietol prijať také peniaze vydané štátom, ktoré sú úplne kryté hmotnými statkami a ktoré sa zároveň môžu do istej miery použiť ako prídelový kupón na elektrinu. Naopak, môžeme si byť istí, že takéto peniaze by sa tešili zvláštnej popularite, pretože tieto peniaze sú – stabilné, presne také stabilné ako dolár, alebo oveľa lepšie, pretože za ne možno získať celkom určité množstvo elektriny alebo dusíka – nezávisle od ekonomických výkyvov. Je znakom úplnej úzkoprsosti ľudí, že vo verejnej propagande rôznych diskutérov sa objavila námietka, že – „nikto by tieto peniaze neprijal“.

Machine Translated by Google

Nikto nikdy neváhal, dokonca ani títo diskutujúci páni – prijať peniaze, ktoré vydal štát. Každý prijal aj tie najpoškodenejšie papierové peniaze Reichsbanky, hoci tieto peniaze boli čisto inflačné. A predsa ich každý prijal, aj keď sa ich šikovní špekulanti snažili čo najrýchlejšie zbaviť za cudziu menu alebo tovar.

V skutočnosti nikto neodmietol ani núdzovú menu miest a obcí, ktorou boli podobne nekryté papierové peniaze. A teraz by sa takéto výhodné kryté papierové peniaze, ako sú stavebné peniaze úplne kryté hmotným majetkom na naše veľké stavby, nemali okamžite prijať? Určite ani tí, ktorí v mene alebo v duchu svojich pánov vznášajú takéto námietky proti bezúročným vládnym peniazom, tomu v podstate neveria.

Napriek všetkým sťažnostiam „metalistov“, ktorí by radi považovali za peniaze iba peniaze vyrobené z drahých kovov, sa skutočne nepopierateľne ukázalo, že „peniaze“ sú to, čo štát vyhlási za peniaze – či sú tieto peniaze vyrobené z papiera alebo porcelánu, železa, kože alebo akéhokoľvek iného materiálu, je úplne ľahostajné. Úplne inak je to, pokiaľ ide o kúpnu silu týchto peňazí. V tomto majú metalisti pravdu, že mena vyrobená zo zlata si vo všeobecnosti zachováva svoju výmennú hodnotu, aj keď štátom otrasú politické nepokoje. Túto stabilitu však kovové peniaze vyrobené z drahých kovov nevďačia svojmu menovému charakteru, ale svojmu charakteru ako komodity , a to zlata.

O oprávnenosti štátu pokrývať svoju finančnú potrebu pre rozsiahle dielo opísaným spôsobom niet pochýb. Po prvé, štát je suverénny, to znamená, že nepotrebuje byť nikým ovplyvňovaný, pretože má moc, a po druhé, takéto opatrenie obstojí v najprísnejšom komerčnom skúmaní. Štát vydáva tieto peniaze v podobe poukážok na základe svojho úveru. Prečo by mal niekto mať menší ohľad na úver štátu ako na úver akejkoľvek banky, najmä keď štát vytvára užitočné diela pre blaho spoločnosti? Aj keby sa povedalo, že štát však za vykonanú prácu (podnikateľov a pracovníkov, ktorí sa podieľajú na diele vo Walchensee) platí papierom, je to skutočne pravda, pretože neskôr, po dokončení prác, štát tento papier opäť prijme ako platbu za vykonanú prácu (dodávka elektriny alebo dusíka atď.). Tým sa hospodársky cyklus uzatvára. Stavebné dlhopisy sa tak opäť vykúpia z dodávok elektriny atď. z prvých rokov, zničia sa a vznikne gigantické dielo vládneho organizačného umenia na bezúročnej ceste ako bezúročné vlastníctvo pre všetkých. Dielo, ktoré bez veľkého zaťaženia spotrebiteľov elektriny pritiahlo ďalší veľký zdroj peňazí pre štát, čo ho následne približuje k ideálnemu cieľu zdravej národnej finančnej politiky – štátu bez daní.

Okrem toho je tu ešte fakt, že opísaný proces vydávania vlastných stavebných peňazí na určitú prácu vôbec nevyžaduje vydanie celej schválenej sumy v takýchto stavebných poukážkach, pretože zďaleka najväčšia časť platieb podnikateľom sa neuskutočňuje v hotovosti, ale bezhotovostne, prostredníctvom prevodov. Ale aj keby sme predpokladali, že by sa celá suma na novú výstavbu vydala v nových štátnych bankovkách, tieto sumy by v porovnaní s ostatnými sumami, ktoré štát dnes potrebuje, neboli vôbec značné.
V rovnakom čase, keď si v bavorskom parlamente niekto lámal hlavu kvôli 800-miliónovému úveru na bavorskú hydroenergiu – alebo lepšie povedané: nelámal, ale len sa opäť uchýlil k „pôžičke“ 8000 miliónov, bolo v parlamente schválených „bez rozpravy v treťom čítaní na účely všeobecnej núdze“.

Tu si opäť pripomínam úvahy, že v prípade takéhoto financovania prostredníctvom novej emisie peňazí by nedošlo k žiadnej inflácii, že na druhej strane emisia úročených dlhopisov počas obdobia výstavby v každom prípade znamená určitý

Machine Translated by Google

inflácia, pretože úroky už musia byť zaplatené, aj keď diela ešte nevykonávajú žiadnu produktívnu prácu.

V žiadnom prípade však nie je ovplyvnená národnohospodárska rovnováha medzi peniazmi a hmotnými statkami v zmysle kvantitatívnej teórie, pretože oproti nárastu platobných prostriedkov na strane peňazí dochádza k presne väčšiemu nárastu statkov. Ak sa neskôr, prostredníctvom príjmov z takýchto prác, vydané peniaze opäť stiahnu a zničia, potom sa národnohospodárska rovnováha prirodzene zlepší v prospech národného bohatstva podľa celkovej hodnoty takýchto nových prác.

Aj tu treba poukázať na to, ako silno úrok ovplyvňuje náklady na produkty takýchto závodov. Oskar Pöbing77 pri podrobnom skúmaní tejto otázky zistil, že výrobné náklady na kilowatthodinu sú predražené zaťažením pôžičiek úrokmi o enormných 500 % (!). Teraz k nám prichádza elektrina z našich bavorských vodných elektrární päťkrát drahšia, pretože sme sa opäť uchýlili k ceste pôžičky, ktorá je „najbližšie“. Aj tu je vhodné si predstaviť, že všetky materiálne a osobné náklady na prevádzku a údržbu veľkých bavorských elektrických závodov a medzimestských kancelárií – teda všetky mzdy a platy všetkých osôb zamestnaných v týchto závodoch – obsluhy stavidiel, strojníkov, robotníkov, nadriadených, dozorného personálu a ďalej celého technického a obchodného administratívneho aparátu až po riaditeľov spolu – si za svoju prácu rok čo rok vyberajú len pätinu súm, ktoré si – takí dobrí – úveroví kapitalisti rok čo rok vyberajú bez námahy a práce – ako úrok.

Úrok všetko pohltí, úrok všetko predražuje. Z toho má úžitok iba úverový kapitál, škody znáša obyvateľstvo. Škody znáša obyvateľstvo, ktoré stavia diela vlastnou silou; veď kto potom stavia bavorské diela? - bavorskí inžinieri, bavorskí robotníci, bavorskí majstri a podnikatelia; bavorské továrne dodávajú väčšinu strojov a zariadení – a za to, čo sa nevyrába v samotnom Bavorsku, sa musí dať bavorské obilie alebo dobytok, teda opäť bavorská práca na oplátku – len bavorský ľud (zrejme!) peniaze na výstavbu nevkladá, a preto na to potrebuje veľkých kapitalistov z New Yorku a Londýna, Paríža a Berlína. Bavorský ľud si musí požičiavať od všetkých krajín sveta a zaťažovať svoju hydroenergiu úrokovou platbou, ktorá zdražuje elektrinu o 500 %!

Nie je toto šialenstvo? Nie je toto ekonomický zločin? Ľudia, ktorí neurobili nič iné, len raz vzali pero do ruky a vypísali šek alebo nariadili svojmu bankárovi podpísať bavorskú pôžičku na vodnú energiu, za to rok čo rok dostávajú úroky platené bavorským ľudom.

Nielen to, ale vodárne tým už nie sú voľným vlastníctvom bavorského ľudu, ale sú zastavené kapitalistovi. Obzvlášť vtipná je ďalej situácia, že veľkí kapitalisti by prirodzene nepožičali „svoje dobré peniaze“ štátu, ktorý sám o sebe nie je „dobrý“ pre kapitál a záujmy, ktorý sa preto stále teší takému kreditu, že sa dá
napumpovať do toho 800 miliónov. A v skutočnosti tendre na vodné dlhopisy obsahovali záruku, ktorá je pre kapitalistov taká lákavá a uisťujúca, „že bavorský štát celým svojím bohatstvom ručí za kapitál a záujmy – (!)“.

77 Oskar Pöbing (1882-1956) bol bavorský strojný inžinier, ktorý pracoval na Technickej univerzite v Mníchove. Bol autorom štúdií ako Die Wasserkräfte Bayerns (1919) a Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

Vrece peňazí, čo viac chcete! Takže tu bavorský štát celkom výslovne priznáva, že má takú hodnotu, že by mu niekto mohol požičať 800 miliónov na hydroelektráreň Walchensee a Middle Isar, ale – nemôže využiť svoju finančnú suverenitu a financovať tieto práce z vlastnej moci. Prečo?? Pretože je príliš hlboko zapletený do šialenstva pôžičiek a úrokov, pretože jeho zodpovední štátnici nemajú toľko vlastnej mysliteľskej kapacity a pocitu zodpovednosti, aby sa odvážili posudzovať tieto jednoduché a jasné plány ako záujmové.
bez financovania sami; preto sa obracajú na profesionálnych bankových expertov. Je to presne tak, ako keby sa tuberkulózny chorý opýtal svojich tuberkulóznych bacilov, či považujú za správne, aby išiel do Davosu alebo do Engadinu78, aby sa zbavil svojej choroby, a tí ho ubezpečili: „Nie, len to nerobte, cesta by vám mohla ublížiť, možno sa môže stať železničná nehoda, radšej zostaňte doma vo svojom dome, vo svojom obvyklom prostredí. Vo vašom stave by ste nemali robiť žiadne experimenty! atď.“ Pri dodržiavaní tejto rady, ktorá je z pohľadu tuberkulóznych bacilov úplne správna, tuberkulóza prirodzene napreduje, bacily sa úžasne množia. Presne tak je to aj v našom prípade finančnej a úrokovej ekonomiky.

Toto prijímanie rád od vlastných protivníkov je pre nič netušiacich Nemcov mimoriadne charakteristické. Ak sa objaví človek, ktorý vášnivo miluje svoj ľud a radí mu toto či ono a upozorňuje zodpovedných mužov na tú či onú darebáctvo, dá sa staviť desať k jednej, že zainteresovaní ľudia sa rozbehnú k darebákovi a celkom naivne sa ho opýtajú: „Povedz mi, ten a ten mi povedal, že si darebák, povedz mi, prosím, či je to pravda!“ A ak mu potom ten druhý s najúprimnejšou tvárou na svete vysvetlí: „Ale čo si potom myslíš – ja som darebák! – naopak, som tvoj najlepší priateľ, vždy som ti pomohol z našich finančných ťažkostí“, potom je bezstarostný pýtajúci sa celkom šťastný – urobil dosť a je obzvlášť rád, že si nemusí namáhať hlavu. Problémového priateľa ľudu však vo všeobecnosti nepovažuje za hodného svojej odpovede – a veci sa ďalej zasekávajú v stereotype úrokovej kapitalistickej úverovej politiky, až kým posledná položka voľného národného bohatstva nie je zastavená finančným mocnostiam a celý národ platí medzinárodným financiám iba úroky.

Na záver musíme práve v tejto súvislosti ešte poukázať na skutočnosť, že bavorský štát – keď vôbec nešlo o takú dôležitú štátnu úlohu, akou je rozvoj bavorskej hydroenergetiky, teda keď išlo o nápravu menovej krízy novembrovej vlády – veľmi rýchlo vydal z bavorskej štátnej banky približne 130 miliónov štátnych pokladničných poukážok Bavorskej štátnej banky. Stalo sa to úplne nekryte – a každý si tieto bavorské poukážky bral rovnako ochotne ako poukážky Reichsbanky a každý si mohol kúpiť za bavorské poukážky toľko chleba ako za poukážky Reichsbanky. Vlastne, nemusel to byť ani celý bavorský štát, stačilo, aby si starosta provinčného hlavného mesta Mníchov a niektorí mestskí starší dali vytlačiť mená na takýchto farebných papierikoch a aj tieto núdzové peniaze kolovali, každý ich bral a každý ich rozdával presne ako útržky Reichsbanky a tieto núdzové peniaze samy o sebe bezchybne splnili úlohu akýchkoľvek peňazí – byť pomôckou pri výmene tovaru.

Len jeden úrad bol týmito umelými kúskami provincií a obcí mimoriadne nepríjemne postihnutý – vysokými financiami – a v októbri 1921 si vynútil prijatie ríšskeho zákona, podľa ktorého bolo provinciám a obciam prísne zakázané vydávať

[78] Davos vo Švajčiarsku je od polovice 18. storočia známy ako liečebné stredisko pre ľudí trpiacich pľúcnymi chorobami. Engadin je údolie vo Švajčiarskych Alpách.

Machine Translated by Google

ďalej poskytovať peniaze na núdzové situácie. Tento zákon bol vo svojom podstate jasným zákonom na ochranu Židov, po ktorom mal v roku 1922 nasledovať „Zákon na ochranu republiky“.

Veľmi dobre si viem predstaviť ten náhly strach medzinárodných financií, keď si uvedomili, že v bezúročných peniazoch, dokonca aj v neškodnej forme núdzových peňazí, držia ľudia v rukách zbraň – samozrejme bez toho, aby o tom ľudia vedeli – ktorá by mohla jedným ťahom roztrhať zlatú sieť vybudovanú klamstvami a podvodmi prostredníctvom stáročnej podzemnej a falšovanej práce a oslobodiť národy z ich úrokového otroctva.

Už v tom čase, v prípade emisie bavorských štátnych peňazí, Reichsbank veľmi skoro požadovala, aby sa tieto peniaze opäť vybrali, čo sa potom v priebehu roka 1921 aj ústretovo stalo. Dôvod: tieto peniaze neprinášali vysokým financiám žiadne úroky, ako to robia peniaze Reichsbanky nepriamou cestou ríšskych štátnych pokladničných poukážok.

V národnosocialistickom štáte budú v budúcnosti všetky veľké štátne úlohy financované a organizované opísaným spôsobom s úplným vyhýbaním sa pôžičkám. Prirodzene, nepriamu cestu bezúročných stavebných peňazí vo všeobecnosti zvolíme len vtedy, ak potrebné prostriedky nemožno získať z prebytkov iných štátnych podnikov alebo zo špeciálnych poplatkov na takéto špeciálne účely. V každom prípade vieme, že táto forma financovania otvára celkom netušené a obrovské možnosti využitia prírodných zdrojov krajiny, zlepšenia dopravných trás atď.

Každý národ je taký bohatý, ako je schopný zorganizovať prácu.79

79 Toto sa odráža v Hitlerovom prejave v Reichstagu 30. januára 1939, v ktorom vyhlásil: „Z donutenia... potreby sme sa naučili v prvom rade brať plne do úvahy najdôležitejší kapitál národa, a to jeho schopnosť pracovať.“ (citované v R. de Roussy de Sales (ed.) Adolf Hitler: Môj nový poriadok, Londýn: Angus a Robertson, 1942, s. 457 a nasl.).

Machine Translated by Google

Banka sociálnej výstavby a hospodárstva

V logickej súvislosti s predchádzajúcou kapitolou stojí vytvorenie sociálnej stavebnej a hospodárskej banky, ktorej úlohou je vydávať bezúročné stavebné peniaze najmä na výstavbu domov. Táto sociálna stavebná a hospodárska banka by samozrejme nemala byť vedená ako štátna inštitúcia, ale ako verejnoprávna spoločnosť. Logicky by sa preto o nej malo hovoriť až po predstavení národnosocialistického daňového systému, ale keďže táto sociálna stavebná a hospodárska banka nie je ničím iným ako bezúročným financovaním preneseným na podmienky súkromnej ekonomiky a najmä na systém bytovej výstavby – teda odvetvie hospodárstva s najuniverzálnejším významom – je azda opodstatnené umiestniť ju na prvé miesto.

Prečo by takáto stavebná banka nemala byť vedená ako čisto štátny podnik, je spôsobené tým, že takáto verejnoprávna finančná inštitúcia musí byť voľnejšie manévrovateľná ako štátny podnik. Nebol by to až taký dôvod, ak by išlo len o obyčajnú bytovú výstavbu, ale bude veľa prípadov, keď pôjde o úlohy najvyššieho významu, ktoré nepriamo ovplyvňujú verejný záujem, a potom banka, ktorá je vo svojom vedení skutočne zodpovedná štátu za jej riadenie, by mala a musí mať voľnú ruku pri poskytovaní aj bezúročných úverov po dôkladnom preskúmaní všetkých podmienok.

Takáto sloboda rozhodovania však nie je možná v čisto štátnych podnikoch. Preto to musí byť ponechané na súkromnú iniciatívu.

Ako ilustráciu tu možno uviesť náčrt takéhoto zákona, ktorý bol prijatý v roku 1922 pre Bavorsko:

Zákon o vybudovaní bavorskej sociálnej stavebnej a hospodárskej banky.

Článok 1

Založí sa národná bavorská banka sociálnej výstavby a hospodárstva (BWB).

BWB má za úlohu finančne podporovať štátne podniky alebo národné ekonomicky hodnotné podniky súkromných osôb (či už ide o jednotlivcov alebo spoločnosti), ktoré slúžia rozvoju krajiny alebo sú prospešné pre všeobecný blahobyt.

Článok 2

BWB je verejnoprávna spoločnosť. Podrobnejšie predpisy týkajúce sa jej organizácie, správy a činnosti a jej vedenia vydá celé ministerstvo.

Článok 3

BWB sa udeľuje povolenie na vydanie najprv bezúročných štátnych pokladničných poukážok krytých hmotným majetkom vo výške až 50 miliónov zlatých mariek.

K emisii môže dôjsť len takým zákonným spôsobom, že výška peňažných čiastok vydaných kedykoľvek a v obehu je krytá hmotnými cennými papiermi aspoň rovnakej hodnoty (bezúročné hypotéky, zmenky, záložné práva atď.) a splatenie alebo vrátenie štátnych pokladničných poukážok je zabezpečené výnosmi podnikov alebo inštitúcií, ktoré sa majú rozvíjať v primeranej lehote, najneskôr do 50 rokov.

Článok 4

Suma záložných práv a zábezpek splatných vydanými štátnymi pokladničnými poukážkami BWB predstavuje združenie kryjúceho krytia BWB.

Machine Translated by Google

Právne úkony akéhokoľvek druhu, ktoré narúšajú alebo poškodzujú bezpečnostné alebo majetkové krytie patriace do združenia poistenia sú neplatné.

Akékoľvek zmeny vlastníctva alebo držby vecí alebo práv podliehajúcich poisťovacej organizácii neovplyvňujú existenciu zábezpek a zostávajú spojené s vecou aj pre nového kupujúceho; právny predchodca je zbavený osobnej zodpovednosti iba vtedy, ak BWB súhlasí so zmenou osoby dlžníka. Opačné dojednania sú neplatné...

Článok 5

Všetky zložky a práva organizácie zodpovednej za krytie BWB sú zaznamenané v tomto verejnom registri; zásady a právne dôsledky platia pre túto knihu rovnako ako pre registre; register má verejnú dôveru a prezumpciu práv sám o sebe.

Prístup k registru alebo jeho príslušným častiam sa udelí každému, kto preukáže právny záujem na prístupe.

Ročne sa majú zverejňovať súhrnné správy podobné bilancii o celkovej sume vydaných štátnych pokladničných poukážok, ako aj o celkovej sume cenných papierov splatných BWB za tieto pokladničné poukážky, ako aj o prírastkoch a odpočtoch, a o úspešných splateniach a odkúpeniach štátnych pokladničných poukážok.

Článok 6

Štátne pokladničné poukážky BWB sú zákonnou menou. Každý ich musí akceptovať za plnú hodnotu ich nominálnej hodnoty voči výmennému kurzu ostatných zákonných mien štátu.
Ak veriteľ odmietne prijatie štátnych pokladničných poukážok BWB namiesto platby za vyššie uvedený minimálny výmenný kurz, dlžník je v rozsahu, v akom skutočne ponúkol platbu v štátnych pokladničných poukážkach, oslobodený od dlhu v tejto sume.

BWB vydáva štátne pokladničné poukážky bez úroku a zmluvne dohodne všeobecné a osobitné podmienky vzájomných právnych podmienok týkajúcich sa lehôt a sadzieb emisie, cenných papierov a hypoték, ktoré má dlžník splatiť, ako aj splátok a ďalších relevantných právnych podmienok. Kópia týchto zmlúv sa sprístupní všetkým ako príloha k zápisom v registri poisťovacieho združenia.

BWB je oprávnená kedykoľvek jednotným verejným spôsobom určiť príplatky alebo poplatky za administratívne náklady pri poskytovaní úverov a za ročné inkasovanie alebo určiť zodpovedajúce prémie alebo zľavy.

Vydanie alebo kotácia na burze cenných papierov s vyšším kurzom, ako je minimálny kurz stanovený v článku 1, je prípustná.

Splátky je možné vykonať iba v štátnych pokladničných poukážkach rovnakého druhu, aké boli vydané.

Článok 7

Činnosť BWB, pokiaľ ide o dodržiavanie predpisov uvedených v tomto zákone, podlieha kontrole a dohľadu verejnej dozornej rady, ktorá sa skladá z ministra financií alebo ním vymenovaného zástupcu, ministra vnútra alebo ním vymenovaného zástupcu, ministra spravodlivosti alebo ním vymenovaného zástupcu a troch osôb zvolených z parlamentu na obdobie dvoch rokov.

Machine Translated by Google

Trestná klauzula: Trest odňatia slobody za úmyselné poškodenie cenných papierov poisťovacej spoločnosti a rovnako za obchodnú alebo zvykovú, najmä burzovú, sabotáž stavebných bankoviek alebo ich kurzovej hodnoty alebo za pokus o takýto úkon. Okrem toho vysoké peňažné pokuty za to, a to aj pre právnické osoby.

Vo „výkonných podmienkach“ boli následne vydané presné predpisy týkajúce sa zloženia predstavenstva a poradného výboru, v ktorom sú zastúpení zástupcovia ministerstiev, parlamentu a staviteľov. Úlohou takéhoto poradného výboru je kontrola zákonného používania stavebných záložných listov, preskúmanie splátok, ďalej overovanie hypotekárnych odškodnení, schvaľovanie základov pre záložné práva na bezúročné stavebné záložné listy atď.

Ďalšie podmienky potom upravovali splácanie a vyúčtovanie, zaúčtovanie zásob na vydaných sériách stavebných dlhopisov a na cenné papiere registrované na ne a ďalej ďalšie predpisy na schválené stavebné projekty atď. V tom čase bol impulzom na zriadenie takejto sociálnej banky obrovská potreba bývania a okolnosť, že Ríša a provincie nedokázali nijako účinne kontrolovať túto tiesňovú situáciu. Príslušné inštitúcie bytových úradov mohli samozrejme uvoľniť obytné priestory tu a tam – ale nemohli postaviť žiadne nové byty. Nová stavebná činnosť trpela nedostatkom materiálov, predovšetkým tým, že pri existujúcej núdzovej kontrole nájomného bola výstavba nových domov pre súkromný kapitál absolútne „nerentabilná“.

Dotácie poskytnuté Ríšou a provinciami na pokrytie takzvaných stratených stavebných výdavkov neboli pri postupujúcej devalvácii meny ani zďaleka dostatočné.
Ani individuálna bytová výstavba, ktorá sa tu a tam začala, nedokázala odstrániť všeobecnú bytovú tieseň. Ani vytvorenie lacných hypoték nebolo možné, pretože pri vtedajších fixných nájomných aj tie najlacnejšie stavebné peniaze vylučovali 4 % úrok.

Stáva sa teda, ako už bolo naznačené v základných pozorovaniach, že napriek najväčšej potrebe – z dôvodu nedostatočnej ziskovosti – táto potreba jednoducho nie je pokrytá.

Ak sa teda podarí odstrániť každoročne sa opakujúce úrokové zaťaženie, ak sa zabezpečí, aby boli tým, ktorí bývanie potrebujú, k dispozícii bezúročné prostriedky, je možná veľkolepá stimulácia trhu s bývaním. Tým by sa však odstránila nielen strašná bytová núdza so všetkými jej sociálnymi a zdravotnými škodami, ale mimoriadnym spôsobom by sa stimuloval aj vnútorný trh, pretože od toho závisí množstvo pomocných remesiel, zámočníci, tesári, pokrývači, inštalatéri, sklenári, inštalatéri, keramikári, podlahári a obkladači, maliari a sadrokartóni, ktorí si potom nájdu prácu a živobytie a posilnia si kúpnu silu.

To znamená, že sa ponúka v bezúročných stavebných peniazoch.

Tieto stavebné poukážky vydáva „Sociálna stavebná a hospodárska banka“.
Z týchto peňazí sú dodávatelia a podnikatelia platení za výstavbu. Stavebník spláca prijaté bezúročné peniaze v príslušných splátkach v priebehu 30 – 50 rokov podľa charakteru a trvanlivosti stavby. Stavebné zmenky sa líšia od ríšskych alebo provinčných peňazí podobne, ako sa zmenky Ríšskej banky líšili od štátnych pokladničných poukážok. Tieto stavebné zmenky, ako už bolo spomenuté, nachádzajú svoje plné materiálne krytie v tom, že zároveň vznikajú v prospech stavebnej banky nové hmotné aktíva (domy) v hodnote rovnajúcej sa vydaným zmenkám.

Machine Translated by Google

ktoré sú právne zabezpečené registráciou bezúročných hypoték v rovnakej výške.

Prakticky ani tu sa v stavebných dokladoch nebude uvádzať plná hodnota nových budov, ale iba skutočné stavebné náklady. Pozemok preto budú musieť sprístupniť aspoň stavitelia alebo stavebné sporiteľne alebo obce a okrem toho musia aspoň 10 – 30 % hodnoty budovy vytvoriť tí, ktorí potrebujú bývanie, z čoho 5 % sa má ponechať na pokrytie administratívnych nákladov stavebnej banky.

Splatenie potom nasleduje bez ďalšieho výpočtu akýchkoľvek úrokov. Týmto spôsobom sa z roka na rok zvyšuje voľný majetok majiteľov domov v ich domoch a rovnako aj hodnoty ponechané v rámci celého združenia ako krytie vydaných stavebných záložných listov.
Tým sa množstvo stavebných dlhopisov v obehu znižuje v závislosti od uskutočnených splátok.

Právny charakter týchto stavebných peňazí nie je nič iné ako emisia dlhopisu.
Dlžníkom tejto záruky je stavebná banka. Veriteľom záruky je súčasný vlastník
táto dlhopis.

Nikomu nemožno zakázať vydávať dlhopisy, vždy ide len o vonkajšie okolnosti, či sú dlhopisy vydané niekým všeobecne akceptované ako platobná metóda. Ako už bolo mnohokrát spomenuté, stavebné zmenky sú vždy a za akýchkoľvek predstaviteľných ekonomických a politických podmienok plne kryté hmotnými aktívami, ktoré sú proti nim založené. Preto nemôže byť ani reč o tom, že by sa banka kedykoľvek dostala do ťažkostí.

Všeobecné prijatie je však zaručené v momente, keď sa štát zaviaže prevziať záruku za časovo obmedzené splatenie stavebných zmeniek a počas trvania zmeniek ich akceptovať vo svojich registroch ako platobný prostriedok alebo keď sú vyhlásené za zákonný platobný prostriedok.

Takéto prijatie záruky teraz pre štát neznamená prakticky najmenšiu záťaž, práve naopak. Dnes musí štát v skutočnosti minúť a platiť úroky a potom prostredníctvom všeobecných daní získať späť nespočetné milióny ročne za granty, ktoré schválil na stratené stavebné výdavky. Tieto granty sa potom úplne zrušia.

Granty, ktoré teraz poskytuje štát, sú teda v skutočnosti stratené peniaze, ktoré musí komunita získať späť a ktoré idú k niektorým šťastným ľuďom, ktorým sa takéto granty skutočne podarilo získať.

Takže aj keď si neplatič spomedzi príjemcov bezúročných stavebných zmeniek v určitom okamihu nedokáže splniť svoje záväzky, nehrá to žiadnu úlohu vo vzťahu k obrovským úsporám, ktoré štátny rozpočet dosahuje, pretože týmto spôsobom nemusí prinášať žiadne obete, ktoré by boli úplne stratené.

Keďže ide o úlohu veľkého spoločenského významu, je opodstatnené zriadiť
nezávislá verejnoprávna spoločnosť ako nástroj a nositeľ jej výkonu.

Týmto spôsobom bude táto inštitúcia vyňatá zo sféry súkromných ekonomických a spoločenských foriem, s ktorými sú v očiach ľudí prirodzene spojené osobné zisky a zámery obohatenia. Na druhej strane bude inštitúcia vyňatá z oblasti čisto štátneho podnikania, voči ktorému rovnako, nie úplne nespravodlivo, existuje vo všetkých ekonomických záležitostiach medzi verejnosťou istý odpor.

Vo vykonávacích predpisoch sa má zaznamenať všetko, čo je v podstate
nevyhnutné pre verejnosť a pre bezpečnosť obchodného riadenia banky.

Machine Translated by Google

Navrhovaná poradná rada môže mať svoj vplyv aj mimo tohto rámca. Samotná poradná rada je opäť odrazom všetkých dotknutých záujmových skupín.

Zriadenie stavebnej banky ako verejnoprávnej korporácie má aj príjemný vedľajší účinok, že celý komplex takto vytvorených majetkových hodnôt sa týmto spôsobom nejaví ako majetok štátu, ale ako majetok nezávislej právnickej osoby, ktorou je stavebná banka.

Právna konštrukcia alebo právny charakter tejto stavebnej banky je teda nasledovný: Stavebná banka je právnickou osobou na základe okolnosti, že je uznaná alebo založená ako verejnoprávna spoločnosť; táto stavebná banka vôbec nepozostáva z jednotlivých členov; sama o sebe je nositeľom práv a povinností, ktoré vyplývajú z jej činnosti. Nie je však ani úradníkom, ani štátnou inštitúciou, ani členom štátneho organizmu.

Vytvorenie takejto právnej formy síce nie je niečo bežné a tradičné, ale napriek tomu je to niečo, čo už zákon zabezpečuje. Súčasné podmienky si však vyžadujú zodpovedajúce inštitúcie moderného druhu. V tom spočíva služba, keď sa niečo takéto zavedie: že sa určitým spôsobom prekročí hranice tradície, aby sa sa prispôsobilo požiadavkám doby.

Ako prebieha správanie podnikov, sa dá najlepšie vysvetliť na konkrétnom príklade: Stavebná banka vopred oznámi základné podmienky a predpoklady, ktoré musia byť splnené, ak sa má žiadosť o schválenie finančných prostriedkov stavebnej banky posúdiť.
Žiadateľ predloží svoju žiadosť spolu s potrebnými dokumentmi stavebnej banke a v kladných prípadoch uzavrie zmluvu s osobami v núdzi (vlastníkmi domov).

V tejto zmluve sa má v prvom rade stanoviť všetko, čo predpisuje stavebná banka a jej vykonávacie predpisy, teda povinnosť použiť stavebné peniaze výlučne na výstavbu budovy, povinnosť hypotekárneho úveru a povinnosti splácania. Okrem toho sa v tejto zmluve musia stanoviť všetky ostatné súvisiace zákonné podmienky. Najmä sa musí určiť, že osoba v núdzi nie je oprávnená nehnuteľnosť opäť predať, čo je navyše už prakticky zvýraznené v hypotekárnom príkaze. Podmienky prechodu dedičstva a pre prípad omeškania s platbou sa majú zodpovedajúcim spôsobom upraviť jednou alebo viacerými splátkami.

(Detaily vyplývajú z povahy tejto záležitosti).

Keďže všetky dodávateľské firmy a všetci pracovníci sú platení iba v stavebných bankovkách, ktoré sama stavebná banka vydáva, stavebné bankovky sa dostávajú do obehu po prvýkrát za každých okolností len v rozsahu, v akom ekvivalent platieb pripadá na majetok. Od pracovníkov a dodávateľov sa stavebné bankovky dostávajú k verejnosti; vzhľadom na existujúce cenné papiere a najmä preto, že štát preberá záruku za stavebné bankovky a štátne pokladnice akceptujú stavebné bankovky ako platobné prostriedky, verejnosť ich akceptuje ako akékoľvek iné peniaze. Takže zostáva na majiteľovi domu, ako si splní svoju povinnosť voči stavebnej banke splácať ročne 2 % z požičaných súm v stavebných bankovkách. Inými slovami, majiteľ budovy a hypotekárny dlžník stavebnej banky musí každý rok vyprodukovať 2 % v stavebných bankovkách zo súm nachádzajúcich sa v obehu. V praxi sa stane, že hypotekárni dlžníci si pred uplynutím lehoty na splatenie vyzdvihnú stavebné bankovky, ktoré skutočne obiehajú spolu s miestnymi peniazmi, a tým uspokoja svoje platby.

Machine Translated by Google

povinnosť. Obzvlášť vhodným miestom na získanie stavebných bankoviek budú staveniská, ktoré sú kedykoľvek v prevádzke.

Ak si pre predstavu predstavíme, že za rok sa v Mníchove vydajú stavebné bankovky v hodnote 10 miliónov, z tejto sumy sa ročne do stavebnej banky vráti 200 000 zlatých mariek; teda najneskôr po 50 rokoch sa celých 10 miliónov vráti a stavebná banka ich vyberie, najneskôr po 50 rokoch sa tým splatia domy postavené z nich a stanú sa majetkom ich majiteľov bez dlhov. Celá platba sa uskutočnila bez toho, aby bol zbytočne zaplatený jediný cent na úroky; platba sa ďalej vykonáva iba jednoduchým spôsobom založenia stavebnej banky, viazanej štátnou zárukou.

Sociálny akt spočíva v tom, že štát vytvoril hodnotu domov úplne z ničoho, že výstavbou celej tejto budovy vytvoril príjem pre tisíce robotníkov a podnikateľov. Ak predpokladáme, že ide o tisíce jednotlivých domov, tisíce bezzemkov sa tým premenia na vlastníkov pôdy.

Budú vznesené rôzne námietky a výhrady, z ktorých možno navrhnúť tie najdôležitejšie:

1. Námietka inflácie. Táto námietka je rovnako krátkozraká ako irelevantná; ako už bolo vysvetlené v predchádzajúcich pasážach, inflácia môže vzniknúť iba tam, kde sa vydávajú nekryté peniaze. Tu stojí materiálne krytie proti stavebným bankovkám; preto je bezvýznamné, ak sa do obehu dostane aj značné množstvo stavebných bankoviek.

2. Námietka, že táto záležitosť je nová a neoverená. Táto námietka nie je použiteľná a táto záležitosť je možno nová pre Nemecko. Inde je človek zvyknutý na takéto bezúročné dlhové certifikáty kryté hmotným majetkom. Typickým príkladom je anglický warrant, ktorý bol zavedený pred sto rokmi a je dodnes zachovaný. Warrant je príkaz, ktorý dáva vlastníkovi právo na určité množstvo surového železa uloženého v určitom centrálnom sklade. Tieto warranty sa používajú ako mena; kúpna sila warrantu má iba tie výkyvy, ktorým je vystavená cena surového železa na svetovom trhu.

Ak by sme napríklad v Nemecku mali takéto warranty, boli by úplne nezávislé od nemeckých mien a ich výkyvov. Hodnota týchto warrantov bola viazaná na cenu surového železa a hodnota týchto cien bola zase automaticky regulovaná vo vzťahu k mene.

V opčnom liste nachádzame významný príklad populárnej povahy tohto bezúročného dlhového certifikátu a dlhového príkazu krytého hmotným aktívom.

Keďže je potrebné realizovať rozsiahle a národnohospodársky dôležité výstavby nových budov, je nevyhnutné budovať celé kolónie postupne.

Bolo by chybným názorom, keby niekto chcel stavať individuálne domy alebo dokonca radové domy iba vtedy, keď sa osoba, ktorá si dom hľadá, chce stať jeho vlastníkom.
Škoda, ktorú treba napraviť, je bytová tieseň, nejde teda predovšetkým o bývanie, ale predovšetkým o vytváranie bytových príležitostí. Túto potrebu napraví aj podpora komerčnej výstavby nájomných bytov. Nič teda nebráni majiteľovi nájomného domu starého typu v tom, aby dostal stavebné poukážky na výstavbu nového nájomného domu. Práve v prípade takýchto osôb bude možné požadovať vopred v hotovosti vyššiu zálohu ako len 10 % z celkovej budovy.

Machine Translated by Google

hodnota; mnohí z týchto ľudí sú pripravení a schopní minúť značné sumy peňazí z vlastných prostriedkov na výstavbu bývania, ak dostanú ako grant zodpovedajúci zostatok alebo časť bezúročnej sumy od stavebnej banky. Práve bezúročná povaha peňazí stavebnej banky umožňuje zohľadniť tento aspekt oživenia stavebného trhu, ktorý je pre veľké mestá taký nesmierne dôležitý.

Táto sociálna stavebná a ekonomická banka však neskôr prejde aj nad rámec financovania bytovej výstavby na poskytovanie bezúročných úverov národnohospodársky významným podnikom, priemyslu, komunálnym prácam, zlepšeniam v poľnohospodárstve atď., aj keď s kratšou dobou splatnosti.

Machine Translated by Google

Štát bez daní

Hlavným cieľom národnosocialistického štátu je: štát bez daní. Aj keď to za súčasných okolností môže znieť ako šialená utópia, aj keď sa to mnohým môže zdať ako sľub, ktorý je príliš dobrý na to, aby bol pravdivý, vieme napriek tomu, že tento cieľ je úplne dosiahnuteľný, aspoň pokiaľ sa musí odstrániť obrovský daňový tlak z obyvateľstva.

V predchádzajúcich kapitolách sme s úplnou jasnosťou predložili dôkaz, že dnes takmer všetky dane pohlcujú len úrokové platby. Platíme dane z každého kusu chleba, ktorý zjeme, každá teplá salónka stojí nadbytok daní, každý nákup je zaťažený daňou z predaja.
Ale všetko, čo takto ide do daní, zďaleka nestačí na zaplatenie daní len z reparačných dlhov.

Vždy prezrádza nedostatok vkusu a kritického chápania, ak niekto zavrhne taký hlavný cieľ, akým je nepochybne štát bez daní, ako utópiu. Pre toho, kto s nami kráča po širokých a spletitých cestách súčasnej finančnej politiky a kto nestratil niť Ariadniny – úrokovú povinnosť štátu – musí byť ľahké nájsť aj cestu von z tohto labyrintu Minotaura.

Kto sa povznesie nad degradáciu a z vyššieho hľadiska skúma opísané súvislosti: úroková povinnosť štátu – daň – inflácia, kto uznal úrokovú povinnosť všetkých národov západného kultúrneho kruhu ako fakt, ktorý dominuje všetkému, kto uznal, že žijeme v dobe úplného zvratu zdravých a rozumných podmienok medzi prácou a bohatstvom, kto sa už nemôže vyhnúť naliehavej logike, že najmä štát, na základe svojej finančnej suverenity, nie je úplne viazaný na pôžičky, ale že môže kreatívne financovať z vlastného práva všetky veľké verejné štátne úlohy, pre neho je len posledným krokom do finančno-politického Nového sveta požadovať štát, v ktorom štátna finančná správa nepovažuje za svoju hlavnú úlohu vybrať čo najviac daní od občanov štátu, ale naopak odstrániť každý zaťažujúci daňový tlak a oživiť národné hospodárstvo.

Sme schopní predložiť číselné dôkazy o tom, že štát bez daní nie je vôbec utópiou, ale že táto možnosť je daná v každom usporiadanom štátnom rozpočte, ak sa štát oslobodí od úrokového bremena, ktoré na ňom leží. To, že to môže urobiť aj bez toho, aby bol za to volaný na zodpovednosť, dokazuje história štátnych bankrotov, ktorá spomína desiatky prípadov, v ktorých sa štáty prostredníctvom bankrotu vyhli úrokovému a dlhovému bremenu, ktoré na nich ležalo.

Zaviedlo by nás príliš ďaleko, keby sme sa tu opäť podrobne venovali presnej demonštrácii, ktorú som uviedol vo svojom malom polemickom diele Štátny bankrot: Riešenie, že úprava úrokových platieb z verejných pôžičiek pri súčasnej transformácii dlhopisov na bezúročné bankové aktíva si v žiadnom prípade nezaslúži nečestný názov bankrot, ale že táto forma oslobodenia štátu a ľudí od ich úrokového dlhu v skutočnosti znamená oslobodenie štátu a hospodárstva od neznesiteľných reťazí.

Úprava týchto úrokových platieb by však už pred vojnou umožnila pokrytie štátnych výdavkov pre celú štátnu správu. Ako príklad som uviedol bavorský štátny rozpočet z roku 1911. V tom čase predstavovali príjmy bavorského štátu z tzv. obchodných štátnych podnikov (železnice, pošta a telegraf) 120 miliónov zlatých mariek, príjmy zo štátneho lesníctva 40 miliónov. Celkom

Machine Translated by Google

Výdavky na celú štátnu správu pre výkon spravodlivosti (všetky okresné súdy s ich všetkými personálnymi a materiálnymi výdavkami, všetky krajinské súdy, krajské súdy a najvyššie súdy v Mníchove, Norimbergu atď.) predstavovali 27 miliónov. Na celú rozsiahlu a tak starostlivo vyvinutú vnútornú správu celého bavorského štátu – teda na početné okresné súdy, na krajské vlády, na policajné oddelenie v Mníchove, na žandárstvo, ďalej na početné ďalšie orgány a úrady, ako sú lekárske úrady, krajinská očkovacia nemocnica, výskumné ústavy pre potraviny a pololuxusné potraviny, sanatóriá a psychiatrické liečebne, správny súd, krajinský štatistický úrad, metrologické úrady, poisťovacie komory atď. – sa vyplácali zo štátneho rozpočtu. Na vzdelávanie, školu a cirkev, teda najmä na všetky stredné školy, stredné školy, prípravné školy, latinské školy, stredné školy, nižšie gymnáziá, vyššie odborné školy, inštitúcie na vzdelávanie učiteľov, na všetky štátne stavebné školy a odborné školy, –, v roku 1911, 40 miliónov obchodné a hudobné školy, poľnohospodárske a okresné farmárske školy, na Weihenstephana80 a na biologický výskumný ústav, na všetky ženské vzdelávacie ústavy a potom predovšetkým na univerzity s ich nespočetnými zbierkami a ústavmi, technickú univerzitu, na ostatné umelecké univerzity, na obchodné univerzity, na hudobnú akadémiu, potom na Maximilianeum81, ďalej na ústredné ústavy pre vedu a umenie, akadémiu vied, vedecké zbierky štátu, bavorské múzeá, štátnu knižnicu, štátne divadlo atď., na túto obrovskú oblasť činnosti ministerstva kultúry s jeho tisíckami úradníkov, s jeho obrovskými umeleckými pokladmi v zbierkach a múzeách, ktoré si všetky skutočne vyžadujú budovy, správu a starostlivosť, bolo v roku 1911 vyplatených celkovo 51 miliónov. V rámci ministerstva financií, ktoré v skutočnosti nevykonáva len funkcie vyťahovania peňazí od ľudí, spadajú činnosti lesnej správy so stovkami lesníkov, ďalej správa baní, hutí, soľníc, celých ústredných a pomocných colných úradov, ústredného úradu pre razenie mincí, správy štátneho dlhu a štátnej banky, ďalej úrady geodetov a krajinského geodetického úradu, potom aj správy štátnych kúpeľov, dvorského pivovaru, Mníchova atď. Tento tiež veľmi rozsiahly podnik spôsobil náklady vo výške 15 miliónov. Výdavky ministerstva dopravy boli kryté jeho vlastnými prevádzkovými príjmami, na druhej strane si dôchodky starých štátnych zamestnancov vyžadovali ďalších veľmi vysokých 36 miliónov.

Takže spolu správa spravodlivosti, vnútorná správa vrátane budov – ktoré som vyššie konkrétne nespomenul – a tiež finančná správa, ako aj vzdelávanie a rozvoj a dôchodky si vyžiadali 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 miliónov.

Prebytky, ktoré štátne podniky, pošta a železnice, bane a lesy dodali do štátnej pokladnice vo výške približne 160 miliónov, by tak v skutočnosti takmer stačili na pokrytie celého gigantického štátneho administratívneho aparátu – bez jediného haliera daní!

Štát bez daní by bol teda realitou, keby celkové dane vybraté od bavorského ľudu, teda 60 miliónov priamych daní a 53 miliónov nepriamych daní, a okrem toho 31 miliónov poplatkov, teda spolu 134 miliónov, nemuseli byť úplne použité na úroky z úverového kapitálu. Úroky len za bavorské štátne dlhy

[80] Weihenstephan je kláštor z 11. storočia v Hornom Bavorsku, ktorý bol v roku 1803 premenený na lesnícku školu a štátny pivovar.

81 Maximiliáneum v Mníchove navrhol bavorský kráľ Maximilián II. ako sídlo študentskej nadácie. Od roku 1949 v ňom sídli bavorský štátny parlament.

Machine Translated by Google

požadoval 84,6 milióna (!) a Bavorsko muselo Ríši dodať rovnako 50 miliónov ako úroky z ríšskeho dlhu.

Podal som stručný prehľad veľkých a malých oblastí nášho štátneho života. Zdá sa to obzvlášť dôležité aj preto, že národný socializmus má na pamäti aj to, koľko mimoriadnej a príkladnej práce vykonal starý štát, veľa práce, ktorá si nevyžaduje žiadnu reformu ani zlepšenie, pokiaľ sa netýka záležitostí, ktoré sa nikdy nedajú uzavrieť.
Aj pre každý štátny organizmus platí, že nemôže stáť na mieste, ak nechce skostnatiť. V mnohých oblastiach sviežejší a slobodnejší duch nezaškodí a tu a tam sú vhodné dôkladné reformy. V mnohých odvetviach nášho administratívneho aparátu musí vstúpiť aspoň nový duch, najmä duch jednoznačnej zodpovednosti štátneho zamestnanca za jeho úlohy a za ľudí, ktorým slúži.

Iba jedna oblasť bola nútená do úplne falošných koľají – štátna finančná správa.
Ak sú takéto okolnosti, ako sú práve opísané, možné, je to skutočne znamenie, že tu musí dôjsť k radikálnej zmene. Platí to však už pre štát pred vojnou – už vtedy bol štát zapriahnutý do úrokovej služby súkromnému úverovému kapitálu.
Nič neodhaľuje výraznejšie závislosť štátu od úverového kapitálu, ktorá už v tom čase existovala, ako prehľad rozdelenia daní na rôzne formy príjmov. Podľa rozpočtu na rok 1911, na ktorom sme doteraz vychádzali z našich pozorovaní, bol pozemkový majetok ohodnotený na 12,6 milióna, obytný majetok na 12,1 milióna, obchodné podniky na 17 miliónov, ale na druhej strane kapitálové dôchodky s celkovým dôchodkovým príjmom 253 (!) miliónov zlatých mariek predstavovali iba 10 miliónov. Ide teda skutočne o mimoriadne zhovievavé zaobchádzanie s tými, ktorí môžu žiť bez námahy a pracovať na úkor pracujúceho obyvateľstva.

Nespočetné malé dôchodkové príjmy – myslíme tým dôchodkovú skupinu vo výške 70 – 700 miliónov mariek – v skutočnosti predstavujú v číslach prevažnú masu daňových povinností z kapitálových dôchodkov, teda okolo 150 000, ale ani ich príjmy z kapitálových úrokov, ani ich daňová platba vo výške okolo 0,7 milióna by nehrali v štátnom rozpočte žiadnu úlohu – ale to, čo robí tieto čísla pre nás tak pozoruhodnými, je okolnosť, že veľký úverový kapitál vytvoril v týchto stotisícoch malých príjemcov úrokov silnú ochrannú vrstvu proti všetkým útokom proti príjmu z úrokov bez námahy a práce.

Je prirodzene ľahké presvedčiť týchto malých príjemcov úrokov, že ich úspory musia do istej miery zaručovať trvalý nárok na úroky, pretože podobnosť týchto ľudí, ktorí celý život dreli a skutočne pracovali pre svoje úspory, s poberateľmi dôchodkov v štáte a zamestnaneckých podmienkach je zrejmá. Čo však odlišuje tento postoj od myšlienky dôchodku, je podstatný rozdiel, že nárok na dôchodok závisí od osoby a zaniká smrťou, zatiaľ čo nárok na úroky je materiálny a je nezávisle od osoby neosobným spôsobom viazaný na holú držbu peňazí ako „večný právny nárok“.

Týmito súvislosťami sa budeme ďalej zaoberať v diskusii o všeobecných starobných dôchodkoch, pretože tieto pozorovania by nám umožnili nájsť prechod od neoprávneného večného úroku k oprávnenému nároku každého národného súdruha na bezstarostnú starobu.

Títo malí príjemcovia úrokov neprichádzajú do úvahy v otázke, ktorou sa zaoberáme, o pozoruhodne zhovievavom zaobchádzaní so zápožičkovým kapitálom zo strany starého štátu, ale iba tí, ktorí prehltnú leví podiel kapitálových dôchodkov a potom opäť vystúpia ako veľkí finanční darcovia štátu.

Machine Translated by Google

Takže preč s týmto národohospodárskym nezmyslom o záujmovo kapitalisticky orientovanej štátnej finančnej správe a von do slobodného národnosocialistického štátu práce a výkonu oslobodeného od všetkých daní.

Keď sa štát zbaví ťarchy úrokových záväzkov, uvidíme, čoho je schopný dosiahnuť. Ak sa k tomu pridajú nové zdroje príjmov vo veľkom rozsahu, ako napríklad využívanie vodnej energie a prírodných zdrojov krajiny, potom štát bez daní už naozaj nebude utópiou, ale radostnou realitou.

Ak napriek tomu chceme hovoriť o daňovej politike národnosocialistického štátu, je to preto, lebo z takýchto daňových zdrojov by mohli plynúť prostriedky na mnohé úlohy, ktoré v skutočnosti čakajú na štátne riešenie, na ktoré však v štátnom rozpočte nikdy neboli žiadne ďalšie prostriedky. Myslíme tu na široké oblasti národného zdravia, boj proti pohlavným chorobám, zneužívanie alkoholu, podporu telesných športov, výraznejšiu podporu umenia a vedy, materskú dovolenku, starostlivosť o deti, výstavbu záhradných miest a predovšetkým na splnenie dlhu cti nemeckého ľudu voči svojim vojnovým zraneným, vojnovým vdovám a sirotám.

Nasledujúce zásady by sa mali považovať za hlavné princípy národnosocialistického štátneho systému v oblasti daňovej politiky:

1. Zdanenie na účely platby úrokov z interných pôžičiek je vylúčené.
2. Dane sú prípustné len na pokrytie štátnych výdavkov na neproduktívne účely, na správu, výkon spravodlivosti, armádu, políciu a zdravotníctvo a školstvo, pokiaľ prebytky obchodných štátnych podnikov, železníc, pôšt, telegrafov, štátnych lesov a štátnych baní, ako aj dodávky elektriny z veľkých štátnych medzimestských základní, nestačia na ich pokrytie.

3. Na pokrytie osobitných potrieb alebo v prípade mimoriadnych núdzových situácií, teda najmä v prípade vojny, sú priame a nepriame dane nielen prípustné, ale aj nariadené.
4. Priame dane môžu byť uvalené na majetok v akejkoľvek forme, ale tu sa má naplánovať rozsiahla stupňovitá sadzba. Príjem sa má ponechať oslobodený od dane v primeranej miere. V tomto prípade by sa malo dôkladnejšie ako doteraz zvážiť, či daňovník má rodinu s deťmi alebo iné opatrovateľské povinnosti.

5. Štátni úradníci majú byť v podstate oslobodení od daní. Pre vydatých ľudí deti príspevky majú byť zaručené.
6. Nepriame dane prichádzajú do úvahy za normálnych okolností iba pri luxusných predmetoch. Štát má v tomto smere k dispozícii vynikajúci prostriedok na kontrolu a zvyšovanie cien výrobkov, ktoré slúžia len na obťažovanie atraktívneho luxusu, prepychu a obžerstva v jedení a pití a excesov módy. Dokonca aj čisto pololuxusný tovar, ako je tabak, alkohol, víno, pokiaľ neslúži na zdravotné účely, bude zaťažený nepriamymi daňami. Na druhej strane, všetkým nepriamym daniam, ktoré dnes vykorisťujú ľudí v plnom rozsahu, sa treba zásadne vyhnúť. Máme na mysli všetky nezmyselné nepriame dane, ktoré pôsobia len spôsobom zvyšujúcim ceny, z cukru, soli, zápaliek, lámp, limonády, tiež dane z uhlia, ktoré radikálne predražujú výrobu, tiež dane z osobnej a tovarovej dopravy a predovšetkým dane z predaja tovarov.

7. Zbieranie ziskov z vojny a revolúcie sa má vykonávať ako úloha spravodlivosti. Pre takúto úlohu sa prirodzene musí najprv vytvoriť rozumný základ pre výpočet, na základe ktorého možno porovnať súčasné bohatstvo s predchádzajúcim. Samozrejme, aj tu treba opäť rozlišovať medzi bohatstvom, ktoré vzniká z produktívnej práce, pre ktorú však vojna znamenala mimoriadny rozmach. Je len správne a

Machine Translated by Google

je správne, že z takýchto pomerne významných vojnových ziskov je časť smerovaná komunite. Na druhej strane, oveľa presnejšie hodnotenie treba vykonať v prípade bohatstva, ktoré vzniká zo sprostredkovateľského obchodu a špekulácií.

8. Kolkové dane a poplatky, a to aj dane, ktoré obmedzujú právo voľného nakladania s prvkami majetku, pokiaľ toto nakladanie nie je namierené proti všeobecnému blahu, majú byť obmedzené, pokiaľ je to možné. Patria sem aj dedičské a darovacie dane.

Daňovo-finančná politika by sa mala v zásade snažiť o konečný cieľ „štátu bez daní“, pretože úlohou štátu nie je vyberať peniaze od svojich občanov, aby udržiaval v podstate falošnú ekonomiku štátnych úverov, ale zvyšovať všeobecný blahobyt ľudí.

Štát nie je určený na to, aby vyberal úroky z veľkého úverového kapitálu, ale na to, aby chránil osoby a majetok svojich štátnych občanov a aby sprístupnil prírodné zdroje krajiny pre spoločnosť. Prostriedky na neproduktívne štátne úlohy by sa mali, ako už bolo opísané, čerpať predovšetkým z prebytkov obchodných štátnych podnikov, po druhé z daní z luxusu, po tretie z bohatstva a príjmov, ktoré presahujú rámec toho, čo sa dá získať samotným výkonom práce, a až potom od majetnej strednej triedy, ako aj z nepriamych daní z pololuxusného tovaru, ktorého používanie nie je životne dôležité. A iba vo vojnových časoch, keď je ohrozený život celého národa, môže štát požadovať, aby aj spoločnosť – ako môže v skutočnosti požadovať vojenskú službu od každého prostredníctvom svojej služobnej suverenity – a opäť s osobitným zreteľom na majetné triedy, finančne prispievala k vedeniu vojny vo forme nepriamych a priamych daní.

Na záver by sme sa mohli ešte niečo vyjadriť k otázke „štátnych obchodných podnikov“. Teraz sa radšej poukazuje na skutočnosť, že štátne podniky nie sú „ziskové“. Základnú otázku ziskovosti sme už podrobne rozobrali.

V snahe riadiť železnice atď. „podnikateľským spôsobom“, „oslobodiť ich od nehospodárneho štátneho podniku“ alebo „priviesť ich do zmiešanej hospodárskej formy“ sa skrýva len zle skrývaná túžba veľkého úverového kapitálu urobiť aj túto značnú zložku bohatstva národa užitočnou pre seba. Ak štát odovzdá aj tieto zložky bohatstva, potom je plne odovzdaný úverovému kapitálu a okrem povolenia pôsobiť ako výberca úrokov z úverového kapitálu už nemá žiadnu oblasť, v ktorej by bol suverénny, alebo v ktorej by mohol regulačne pôsobiť a z ktorej by mohol získavať značné príjmy na pokrytie svojich úloh.

Machine Translated by Google

Finančné a politické oslobodenie štátu

Najprv sme opísali, aké opatrenia treba prijať, aby sa v budúcnosti znemožnili okolnosti, aké zažívame teraz. Tieto úlohy si síce vyžadujú kreatívne služby, ale napriek tomu ich možno dosiahnuť bez toho, aby sa museli poškodiť alebo zmeniť existujúce právne podmienky. Iná situácia je s prerušením existujúcich reťazí úrokového dlhu nášho štátu voči jeho vnútorným a vonkajším veriteľom.

Opatrenia, ktoré sa tu majú prijať, sú samy osebe mimoriadne jednoduché, len ich vykonanie spôsobí veľa ťažkostí. Nápravou na večnú úrokovú povinnosť z vnútorných pôžičiek je: zákonné zrušenie tejto úrokovej platby. Na druhej strane, veľký úverový kapitál, obhajujúc záujmy malých dôchodcov, bude robiť veľký rozruch a vydávať tie najstrašnejšie hrozby proti štátu, ktorý „pošliape nedotknuteľné práva pod nohami“, ktorý „sa dopustí porušenia zákona, ktoré ho pripraví o posledný kúsok dôvery“. Veľký kapitál prirodzene použije všetky páky, aby zabránil „obrovskému zločinu proti základným ekonomickým zákonom“. Prirodzene! - nemožno očakávať, že medzinárodná mocnosť sa zrazu vzdá svojho nároku na vládu.

V tejto bitke ide len o to, zachovať si železné nervy a nedovoliť si...
nech vás vystraší zavýjanie tlačových kulí, ktorých udržiavajú vysoké financie.

Žid bude viesť tento boj s najhúževnatejšou húževnatosťou, pretože ide o „jeho česť“, ako povedal starý Rothschild: „Moje peniaze sú moja česť a ten, kto mi berie peniaze, mi berie moju česť.“

Teraz by sa ich peniaze v žiadnom prípade nemali brať od vlastníkov štátnych dlhopisov, ale musia sa odstrániť právne požiadavky, ktoré sa vo svojom dôsledku stali veľkou nespravodlivosťou voči národnému spoločenstvu.

Ale z pohľadu štátu, ako aj z pohľadu obyvateľstva, ktoré musí svojou prácou získať obrovské sumy, aby uspokojilo tieto „zákonné požiadavky štátnych veriteľov“, nejde o „zákonné požiadavky“, ale o najväčšiu nespravodlivosť všetkých čias – o trvalé okrádanie pracujúcich v prospech malej časti veľkých kapitalistov so štátnou podporou. Štát, ktorý robí z „zrušenia úrokového otroctva“ fakt, sa v žiadnom prípade nedopúšťa nespravodlivosti, ale odčiňuje dosť silnú nespravodlivosť, ktorej páchanie sám vykonával ako bábka.

Samozrejme, to znamená úplnú reorganizáciu súčasného štátu; musí sa rozhodnúť, či chce slúžiť celku, alebo či chce byť, ako teraz, správcom medzinárodných financií.
V tejto otázke nie sú žiadne kompromisy. Iba rozhodný zásah môže viesť k cieľu a k náprave.

Národnosocialistický štát si je toto mocné rozhodnutie skutočne vedomý – bolo by mimoriadne ťažké urobiť takýto rozhodný krok, keby sme presne nevedeli, čo musíme nahradiť úrokovo-kapitalistickou ekonomikou. Ale pretože to vieme, ideme s najväčšou istotou víťazstva do tejto najväčšej bitky svetových dejín. Vieme, že vláda záujmu je postavená len na klamstvách a podvodoch, a pretože to vieme a jasne sme si to uvedomili, vieme aj to, že takáto pavučina klamstiev a podvodov, nech je akokoľvek namáhavo spriadaná, sa dá roztrhnúť jedným potiahnutím.

Už len jedna otázka, tá posledná, nás musí zamestnávať, a to otázka: Čo povedia zahraničné štáty na takúto radikálnu reformu a najmä na odmietnutie ďalších úrokových platieb zahraničným veriteľom?

Machine Translated by Google

Áno, čo na to povedia cudzie národy? Táto otázka je sama o sebe nesmierne významná pre našu nemeckú tieseň a tiež pre kozmopolitný postoj najväčších kruhov.
Čo sú to vo všeobecnosti „cudzie národy“? Sú to Francúzi, Angličania, Američania? Sú to Švédi, Holanďania a Nóri? Sú to Rusi alebo Číňania? Alebo sú to Indovia, Fuegoania82 alebo konžskí černosi? V skutočnosti všetci títo ľudia patria vo vzťahu k nám k „cudzím národom“. Teraz zďaleka najväčší počet všetkých týchto „cudzincov“ nepovie vôbec nič, najmenší počet Číňanov, tiež najmenší počet Rusov a Francúzov bude vo všeobecnosti vedieť, o čo ide. Nakoniec zostávajú vlády našich vojnových nepriateľov a potom prirodzene – ako tí, ktorí sú skutočne zainteresovaní – židovskí medzinárodní bankári, ktorí „k tomu niečo povedia“. Čo na to povedia medzinárodní finančníci, je však veľmi ľahké odpovedať. Všetkými dostupnými prostriedkami bude charakterizovať takýto postup ako bezprecedentný zločin proti kultivovanému ľudstvu, prostredníctvom svojej vlastnej oddanej tlače so všetkými možnými klamstvami a prekrúteniami bude pobádať takzvaný civilizovaný svet proti takémuto bezprecedentnému porušeniu prevzatých záväzkov, bude hovoriť o úplnom kolapse Európy a pokúsi sa podnietiť Francúzsko ako obzvlášť vhodného nositeľa európskej civilizácie k otvorenej vojne proti Nemecku. To všetko budú hovoriť zahraničné národy, teda židovské vysoké financie, proti takémuto pokusu o atentát na totálnu moc veľkožidovstva.

Človek by si teda mohol ušetriť tak samotnú otázku, ako aj odpoveď. Je totiž jasné ako svetlo, že mocnosť, proti ktorej je namierená oslobodzovacia vojna, sa nepodriadi bez boja, keďže tu nejde o Nemcov, pre ktorých sú zahraničné záujmy a práva väčšinou posvätnejšie ako práva Nemcov, ale o ľudí, ktorých najvýraznejšou črtou je brutálna vôľa k moci.

Vo všetkých takýchto záverečných historických otázkach je absolútne zbytočné robiť špekulatívne pozorovania o tom, čo nepriateľ teraz urobí, pretože je zrejmé, že ten okamžite nedovolí oslobodenie alebo vzburu. Úplne iné je zváženie toho, aké mocenské prostriedky má protivník k dispozícii, a vedomie, akými silnými stránkami disponuje. Ak ďalej človek presne vie, čo musí sám urobiť a čo urobí, potom musí pozorovať, ako nepriateľ útok odrazí, a až potom môže prijať protiopatrenia. Žiadny vojenský plán nemôže určiť kampaň po prvom útoku, ale môže v skutočnosti poskytnúť všeobecné smernice pre energický postup. Tak je to aj tu.

V našom prípade je ťažké chytiť oponentov, pretože ide o neosobnú a nadnárodnú moc. Plán kampane preto bude musieť najprv zvážiť, ktoré mocnosti a záujmy neprichádzajú do úvahy ako oponenti. To je dôležité, aby sa mocnosti zbytočne nepoužívali smerom, z ktorého nehrozí žiadne nebezpečenstvo.

Za otázkou „Čo na to povedia zahraničia?“ sa skrýva najmä obava, že v takom prípade nedostaneme žiadne úvery, potraviny ani iné suroviny zo zahraničia.
Aká je tu situácia?

Ako národné hospodárstvo môžeme z dlhodobého hľadiska platiť za náš dovoz vždy iba prostredníctvom nášho vývozu, teda vymieňať tovar za tovar, ale nie papierovými peniazmi a nie „úvermi“.
Toto všetko funguje nejaký čas, pokiaľ zahraničné krajiny poskytujú skutočný úver, teda pokiaľ rôzni zahraniční dodávatelia veria, že nemeckí dovozcovia zaplatia za príslušný tovar plnohodnotnými peniazmi. To je však možné iba vtedy, ak dovozcovia ako vývozcovia nemeckého tovaru vybrali zahraničné peniaze. Obava, že nedostaneme žiadnu bavlnu ani tuky,

82 Obyvatelia Tierra del Fuego, súostrovia pri južnom cípe Južnej Ameriky.

Machine Translated by Google

meď alebo krmivo, z dôvodu odmietnutia medzinárodných úrokových platieb spája otázky, ktoré v podstate nemajú nič spoločné. Ani čisto židovská veľkobanková moc nedokáže z dlhodobého hľadiska zabrániť tomu, aby sa prebytky v krajinách produkujúcich suroviny nejakým spôsobom dostali do nemeckých tovární a pracovísk, a rovnako ani aby sa nemecké hotové výrobky dostali na odbytové trhy sveta. Táto vzájomná výmena tovarov medzi rôznymi národnými ekonomikami skutočne prebieha podľa naliehavých zákonov ponuky a dopytu. Samozrejme, z donútenia a dočasne tu môžu nastať obmedzenia a zastavenia, ako sme to zažili vo vojne a potom opäť v Porúří[83]. Ale to všetko sú násilné opatrenia, ktoré podobným spôsobom poškodzujú aj zahraničie.

Môžeme teda s istotou predpokladať, že veľkoobchod dokáže pokryť absolútne nevyhnutnú potrebu dovozu. Vždy budú existovať neutrálne krajiny, cez ktoré sa k nám tento dovoz dostane.

Navyše, národné hospodárstvo, ktoré si opäť uvedomuje svoje národné povinnosti a ktoré by sa tým opäť stalo efektívnejším v prípade exportného tovaru, sa môže oveľa skôr spoľahnúť na to, že znovu získa starú dôveru. Dočasné sprostredkovateľské úvery pri dovoze a vývoze sú záležitosťou obchodných domov a sú založené na ich osobnom úvere.

Táto otázka má teraz aj iný aspekt, a to strach z politických donucovacích opatrení z dôvodu pozastavenia platenia národných úrokov z vojnových dlhopisov a iných úročených dlhopisov Ríše alebo spolkových krajín. Aj to je mimoriadne nepravdepodobné, pretože ide o úrokové nároky jednotlivých súkromných veriteľov nemeckých štátnych dlhopisov, v prospech ktorých sa sotva dá podniknúť akákoľvek politická akcia. V skutočnosti sa v histórii štátnych bankrotov ešte nestalo, že by po pozastavení platenia úrokov štát nasledoval vojenský zásah. Opačný názor, že by v tomto prípade Francúzi okamžite vykonali odvetné opatrenia, nemožno v žiadnom prípade logicky akceptovať, pretože inak by nepriatelia v tom čase museli zasiahnuť vojenskou akciou proti poklesu nemeckej marky. Pokles meny nakoniec pripravil zahraničných veriteľov nemeckých dlhopisov o všetko. Naše opatrenia vôbec nepredpokladajú zrušenie týchto vnútorných nemeckých štátnych dlhov, ale iba zrušenie úrokov a transformáciu dlhopisov na bankové aktíva. Platba v hotovosti môže byť naopak okamžite ponúknutá zahraničným veriteľom.

Ako je možné, že v takom prípade, teda keď pán X. z Illinois alebo Chicaga dostane od svojho bankára informáciu, že nemecká vláda spláca vojnové dlhopisy v hotovosti a že táto suma bola pripísaná na jeho účet, by sa veľmi nahneval a postavil svoju vládu proti Nemecku?

Ak by nacionalistická nemecká vláda vyhlásila zrušenie úrokov zo všetkých úročených dlhopisov so súčasnou transformáciou týchto dlhopisov na bezúročné aktíva v štátnych bankách alebo na poštových šekových účtoch, netreba očakávať vážny odpor zo žiadnej strany. Pre nás je dôležité, aby naše opatrenia neutrpeli ujmu komunite – skutočnosť, že z kapitalistickej strany bude vyvíjaný odpor, nemôže obmedziť oslobodzovací čin. Práve v prípade tohto opatrenia uvidíme, že tu dôjde k oddeleniu duší a že uzavretá falanga tých, ktorí v tomto vládnom opatrení budú cítiť oslobodenie a...

[83] Keď sa koncom roka 1922 zistilo, že Nemci vážne neplatia Spojencom za drevo a uhlie ako vojnové reparácie, Francúzi a Belgičania pod vedením francúzskeho premiéra Raymonda Poincarého v januári 1923 obsadili priemyselnú oblasť Porúrie. Nemecká reakcia na túto okupáciu bola prevažne pasívnym odporom, ktorý si získal sympatie sveta a viedol k „zmierneniu“ podmienok reparácií v Dawesovom pakte.
apríla 1924 (pozri vyššie s. 94), ktorý tiež požadoval stiahnutie spojeneckých okupačných vojsk z Porúria.

Machine Translated by Google

Oslobodenie práce spod obrovského tlaku sa veľmi skoro bude týkať všetkých pracujúcich. Iba kruh bánk a burz a tí v kruhu malých dôchodcov uväznených vo vlastných výhodách budú naďalej ich oponentmi.

Ten, kto pracuje, nemá žiadny zvláštny záujem na tom, že zo svojho dočasného majetku dostáva od bánk úroky, a už vôbec nie má záujem platiť veľmi vysoké úroky za úvery; so svojimi peniazmi ako prevádzkovým kapitálom chce pracovať a zarábať. Z tohto dôvodu budú mať všetci podnikatelia, majitelia tovární a remeselníci len veľmi malý záujem o udržiavanie úrokového kapitalistického systému. – Toto je jasné ako svetlo každému, kto si uvedomí, že vládne úroky – ako sme najzreteľnejšie ukázali – sa získavajú iba prostredníctvom priamych alebo nepriamych daní z pracovného príjmu produktívnych pracovníkov.

Ten, kto má túto vedomosť jasne na pamäti, sa nedá v žiadnom okamihu zmiasť, pretože ide v skutočnosti len o základný princíp: štát môže dať len to, čo musí svojim občanom v nejakej forme opäť vziať.

Úroky na platenie úrokov štátu musia byť za každých okolností získané od produktívnych pracovníkov. Žiaden pracovník nie je z tejto zásady vylúčený, a už vôbec nie manuálny robotník, ktorý nemá k dispozícii žiadne úročené dlhopisy. Táto situácia ho zasiahne najťažšie, pretože priame a najmä nepriame dane ho tiež najviac postihujú. Keďže práve pracovník je povinný platiť daň prostredníctvom priamej dane z príjmu vo forme zrážky z príjmu skôr, ako všetky ostatné kruhy urobili pracovníka jasnozrivým v týchto záležitostiach; to isté platí aj pre všetkých zamestnancov so mzdou a platom. Tieto kruhy si však oveľa menej uvedomujú oveľa radikálnejšie nepriame dane – hoci ich pociťujú najmä v inflácii, ako bolo opísané v kapitole „Inflácia“. Nepriama daň je najnesociálnejšia daň. Zaťažuje prácu v prospech čistého úverového kapitálu. Nikto z nej nemôže odstúpiť, a preto najviac utláča toho, kto má najmenší príjem. Na druhej strane, nepriame dane – dane z uhlia, soli, zápaliek, cukru, piva a nápojov, dane z osobnej dopravy atď. – vôbec nerušia majiteľa veľkého kapitálového bohatstva.

Jeden teda z kruhu robotníkov, ktorý je odporcom takéhoto oslobodzovacieho činu môže to byť len kvôli nedostatku vedomostí a pochopenia týchto súvislostí.

Poslednou a najťažšou vecou, ktorou by sme sa v tejto kapitole mali ešte zaoberať, je otázka zrušenia medzinárodných úrokových záväzkov – inými slovami, odmietnutia ďalších úrokových platieb za vojnové dlhy.

Táto otázka je najužšie spätá s nemeckou historickou otázkou, v skutočnosti je to nemecká otázka vo všeobecnosti, pretože hovorí: Chce nemecký národ slobodu alebo otroctvo?

Vieme, že v takýchto záverečných otázkach môže víťazstvo určiť a dosiahnuť iba odhodlaná vôľa – odpoveď na túto otázku preto ďaleko presahuje rámec finančno-politických pozorovaní. Je však nevyhnutné, aby národ, ktorý sa musí usilovať o svoju slobodu, vedel, že jeho otroctvo je v prvom rade finančno-politické, že tu sú politika a ekonomika najužšie prepojené. Práve to je však nové na súčasnej situácii, že jej vládnu politické názory finančnej moci a že politické názory vojenskej moci sú až na druhom mieste.

O mamonistickom veku môžeme skutočne hovoriť ako o novej epoche. Boh Mamon zasadol na trón tohto sveta. Cisár a kráľ sa pred ním klaňajú. Parlamenty a vlády sú jeho podriadenými služobníkmi. Dokázal podmaniť si veľké hnutia – ako napríklad úsilie robotníkov o ich zlepšenie. Medzinárodný kapitál tiež urobil...

Machine Translated by Google

tlačiarne sveta slúžiace jej cieľom – keďže sa zároveň stala správcom kultúrneho bohatstva a falšovateľom každého národného domorodého umenia a literatúry.

Ako najvýznamnejších nositeľov tohto mamonistického zamorenia a vlády sveta sme uznali Židov, a tak sa kruh nášho poznania opäť uzatvára otázkou všetkých otázok – židovskou otázkou.

Riešenie problému úrokov je riešením židovskej otázky. Riešenie problému úrokov v zmysle našich vysvetlení je zlomením židovskej svetovej nadvlády, pretože to ničí moc svetového židovstva – jeho finančnú moc.

Riešenie problému úrokov je však navyše v konštruktívnom zmysle zároveň časom aj riešenie sociálnej otázky.

Odmietnutie akýchkoľvek úrokov a ciel z vojnových dlhov by postavilo medzinárodné financie, alebo Francúzsko, pred otázku prevzatia celej finančnej správy celého Nemecka. Ak by sa odstránili všetky dane Ríše, ktoré teraz slúžia na platby úrokov nepriateľovi, znamenalo by to v prvom rade vnútorné vykúpenie z šialeného daňového útlaku, veľký sociálno-politický čin najväčšieho rozsahu a nepriateľ by sa musel pokúsiť vytvoriť si v Nemecku vlastnú finančnú správu.

Ak by však nemecký ľud videl francúzskeho alebo židovského vyberača daní sedieť v každom daňovom a dôchodkovom úrade a ak by títo zahraniční utláčatelia brali farmárom zo stajní najlepšie kravy – potom by hnev a rozhorčenie možno čoskoro zosilneli natoľko, že by jednej noci zahnal cudzí prízrak krvavou metlou a oslobodil Nemecko.

Či by sa vo všeobecnosti vojenská mocnosť ujala takéhoto podniku v službách Finančná sila je preto stále veľmi otázna.

Vyhliadky našej vôle po oslobodení nie sú vôbec také nepriaznivé, ako sa na prvý pohľad zdali – práve naopak. Hneď po prvýkrát, čo Nemecko jednomyseľne odmietlo vydanie svojich „vojnových hrdinov“, týmto „nie“ sa s prízrakom skončilo.

Medzinárodné financie teraz určite budú hľadať iné metódy, najmä metódu bojkotu a úplného uškrtenia medzinárodného trhu. Že ani v tom druhom neuspejú, je tiež isté, a aj bojkot nemeckého tovaru by Nemecko nasmeroval, spočiatku len v jeho hospodárskej činnosti a na istý čas aj výlučne, na jeho vnútorný trh. Preto by aj tu bolo len úlohou šikovnej domácej politiky – najmä prostredníctvom štedrej podpory v oblasti bytovej výstavby – prekonať kritické časy a využiť ich pre blaho ľudí, kým sa neurčia nové cesty do sveta.

Toto otvorenie nových ciest do sveta sa uskutoční prelomením židovskej nadvlády aj medzi inými národmi, pretože aj cesta jednotlivých národov k zdravému národnému hospodárstvu môže viesť len cez ich vyliečenie z domácej otravy židovsko-mamonistickým jedom. Potom sa samy otvoria prirodzené cesty zdravého medzinárodného obchodu a hospodárskeho styku medzi národmi – a ľudstvo, oslobodené od židovského útlaku, zažije vek nebývalej prosperity – a predovšetkým Nemecko – srdce sveta!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Verzia 1.0

Vydané v roku 130 AH, v Kali Yuga októbra 2018
kresťanského kalendára od Sudetenland Verlag.

Upravil Einar Birkemann.

Prednú obálku knihy vytvoril Italo.